

PUSK

1ste Aargang 1893.

Billeder i Farvetryk.

A grarerne*) 88, 144, 200, 208, 256, 272, 288	G alanteri, spanskgrønt 201	P apir, fint 60
Amerikansk 260	Gammelt Sølv og Guld kjøbes 261	Pareret i Oktav 204
Appel til Velgjørenhed 269	Gratulanterne*) 160	<i>Pas de deux amoureux</i> *) 224
Ave Cæsar!*) 280	H astværk er Lastværk 237	Petroleumsbaaaden*) 40
B edstefader*) 96	Hensigten helliger — 113	<i>Pousse-café?</i> 305
Beständig borgerlig 317	Hjemkomst*) 56	Prygl, skal de have?*) 176
Bimetallisten*) 168	Hjemmet og Skolen 164	Præstefolk 37, 53, 69
Blød, ganske 181	Hovedregnings-Opgave 92	<i>Puk, Kukenbager</i> *) 312
Bogstavelig talt 284	Hundens Uddannelse til Krigsbrug 308—9	R etskrievning! 100
Brøk 229	Husflid, moderne 33	<i>Similia similibus</i> 29
Bænkebideren 20	Hvis Hündene kunde tale 196	Slag-Slagsen 68
Bønderfolk 13, 81, 148, 212, 225, 236, 253, 277, 292, 301	I nternationale Røvere*) 296	Slangedans i Balsalen 276
Børn, de kjære 5, 57, 65, 121, 193, 217, 273, 293	J ago, en rigtig 149	Sluttet Selskab*) 136
C harlottenborg-Udstillingen*) 76—77	Journalistik à l'»Amerika«*) 72	Smed, hvad for en? 153
Chicago-Udstillingen*) 48	K aldt til Orden 36	Snup, i en*) 152
D ansk Doctor-Phantasia 184	Kejser og Pave*) 32	Soldater 44, 61, 85, 101, 109, 124, 132, 140, 165, 189, 205, 228, 268, 285, 316
Damer, de søde 12, 17, 89, 97, 128, 169, 265, 289	Kejservejre 173	Sprogblomster, vilde 25
Dur, den rigtige 137	Kjærlighed, den første? 241	Spøgelse, det røde*) 16
Dynamit? 4	Klar til at vende 141	Store, den store nordiske*) 112, 116, 117, 128
Dyreven, en lille 313	Kommandantens Statue*) 45	Støtte, en god 172
Dyr, sjældent 28	Kunsten under Hammeren 252	Surrogater 220
E dvard, den lille*) 240	L uftkastellet, paa 244	Syn for Sagn 125, 221
Elevskole*) 24	M aanedsvignetter 1, 41, 73, 105, 145, 177, 209, 249, 281	Sæsonen er begyndt*) 192
F ane, under den gamle*) 8	Mellemlid, isolerende 49	Sølvbrudeparret*) 64
Fiskemaaned 181	<i>Meteoro-Logikere</i> *) 120	T ilstaaelse, egen 93
Forliget*) 104	Misforstaaelse, beklagelig 213	Tivoliana 156—57
Forretningsmænd 197	do. lille 297	Toget, i 108
Fredericiagades Variété*) 216, 248	do. sproglig 180	Tæring efter Næring 84
Fremadskridende Øvelser 301	Moderne 9	U nder, intet 133
Fruen lader spænde for 188	Musernes Tempel*) 232	Undsigelsen*) 80
	Musik-Sport 257	Usavkyndig 233
	O phold, 10 Minutters*) 320	V and-(Husleje-)Skat?*) 304
	Overdrev, fra Kunstens 21	Varme, i denne! 161
	Overfyldt 52	Verden, den forkerte*) 264
		Ø velser for Viderekomne 245

*) Politiske, kommunale og æstetiske Motiver.

Vers og Prosa.

Afholdssagen	127
Agrarer . 74, 82, 91, 202, 278, 307, 319	
»Amerika«	67
Amerikabrev	110
April, den 2den	2
B ajer, Fr.	62
Ballotation	247
Bededagsaften	35
Beduinerens Indtog	183
Besøg i Integadé	187
Birkedal, Uffe	266
Bjørnson	131, 138
Bloch, William	26
<i>Boganis</i>	190
Bogguld	343
Borgerrepræsentationen 18, 38, 78, 111, 123, 231, 310	
Brandes, Edv.	182, 302
Byraadmøde	199, 226, 250, 282
D anefe	90
Dons, Frk.	279
Drachmann	286
E lefantasier ved Engs Straadød	79
Enna--Hennings	190, 211
Esmann	307
F eriekursus	6
Foged-Lyrik	259
Foraarsgrønt	119, 198, 246
Forbuden Frugt	142
Forlang altid —	3
»Fred her til Lands!«	106
Fredsmissionæren	115
Fællesspisning	110

G rundlovsdagen	74
H elligaandshuset	119
Henriques, Robert	171, 222
Himmelbrev	66
Høj tysk deutsche Theater!	70
Hundredags-Tanker	134
Huth	295
Høgsbro	194
Hørup	298
I stedgades Sporvej	195
Italiensk Fest	122
J ordmodermanden 22, 71, 107, 130, 167, 194, 238, 258, 302	
Journalistikens Morgengry	234
Jubilæer	79, 94
Julespøgeri	306
K affesladder 14, 46, 82, 114, 150, 182, 214, 242, 278, 306	
Kloakvandgang	135
Kommandanten mekanisk Statuè	42
Kroniden om Bondetriigen	210
Kunstavktioner	227
Kvindesag	275
L ogogrif	171
Lukkede Møder	114
M adsen, Oscar	267
Møller, Vilhelm	143
N ytaar	314
O le, den lille	47
P etroleumsbaadene	31
Pipperup synger 54, 155, 207, 287, 315	

Politiet	206
<i>Puk</i> vaagner	2
<i>Punchs</i> 20 Aars Jubilæum	259, 262
R anders Helligaandshus	46
Ravnekrogs-Journalistik	270
Rigsdagen . . 10, 22, 210, 218, 274, 282	
Ryssensteen	219
S eværdigheder	86
Siam-Danmark	150
Sjællandsløbet	71
Skærsommernatsdrøm	103
Slagterne	238
Slangedans	222
Smaamandens Snaps	254
Socialdemokratisk Fødelandssang	83
Sommer-Romance	127
Stores	102, 107, 118, 127
T aarn-Dialog	246
Tak for Seven!	163
Tenor-Begejstring	198
do. -Forsyn	251
Theatrene 6, 19, 23, 27, 30, 58, 138, 174, 254, 318	
Tivoli	55, 154, 158
Toldkrigen	162
Tyske Hædersdage til Søs	166
U niversalmiddel	14
V elgjørenheds-Koncert	11
»Vers«	75
W egweiser für Deutsche 146, 155, 162, 170, 186	
Z oologisk Have	18

April.

Anemoner og Violer

*Sig i Foraarslyset soler,
Og med Blomster Engen stroes.
Mørket svandt, saavel som Frostent;
Dog, April er chikanos,
Og endnu ved Hjælp af Posten
Slaar den Vintergækken løs.*

Den 2den April.

(Frit efter Henrik Hertz.)

Vel elsker jeg højt, o »Danmark«! det Ry,
Din Bonus tog med sig i Graven,
Dit »Dannebrog«, der faldt ned fra Sky,
Og alle de Blade, gamle og ny,
Der ligger for Plebs paa Maven;
Dog tykkes mig fast, at din nyfødte Puk
Med rigt assorterede Spalter
Vil faa noget mer end et eneste Muk
At ofre paa Pressens Alter.

Vel ærer og agter jeg højt enhver
Habil Reporter af Slagsen,
Hvad enten han daglig sin Madpose skær'
Som Dansker eller som Evropæer,
Og hvor han sig nærer af Saxen;
Dog bæres mig for, at den vingede Puk,
Som Lykken i Dag vil friste,
Med sine livsglade Triller og Kluk
Vil yde lidt mer end de fleste.

Vel veed jeg, at Sejrens duftende Krans
Kan vindes paa mange Maader
Imellem de Krukker, der gaar til Vands,
Ja, jeg beundrer den nysvakte Sans
For Sølvtoj og Præmiegaader,
Og dog er der ingen Tvivl om, at Puk
Vil Sejren oftest hjemføre,
Da sikkert man en eller anden Buk
Vil andet Steds villigt gjøre.

— Den 2den April, hin Dag, hvis Ry
Vil aldrig finde sin Bane,
Ser altsaa i tidlig Morgengry
Vor glade Fylking at løfte paa ny
Den gamle prøvede Fane.
Den lover en Fremtid, fuldt saa smuk
Som Fortiden, til os at hefte;
At der er det rigtige Slag i Puk,
Skal Publikum nok bekræfte!

Saa hæver sig højt vort Program i Dag
Som Psychen ud af sin Larve,
At vi for Satirens hellige Sag
Vil atter slaa vore propre Slag
I Sværte saavel som i Farve.
Skjærsommernatsdrømmenes lettende Suk
Vi gjerne vil laane vort Øre:
Men, hvor vi en *Rendegarn* træffer, skal Puk
Hans Æselshoved afsløre.

„Puk“ vaagner.

Der var Foraar i Luften.
Muligvis ogsaa Harper. To Alfer
kom flyvende paa et Knopskæl.

»Holdt«, sagde den ene; »her
er spildt en Klat *Punch!*«

»Snak, det er jo *Puk*. Du
kjender ham vel nok? Han
hedder egentlig *Nissen*, men det
skrives og udtales *Puk*. Det er
ham, der trækker Dynerne af
Godtfolk, saa at alle kan se
deres Skavanker, han skummer
Fløden af de falske Smørbalancer
og strør Torne i »de vise Fædres
Borgerleje; han sidder som Æble-
side i Kruset, saa at en So-
ranerdigter faar hende forkert i Halsen, og han haler i Grevens
Lænestol, naar et Ribejærn af en Politikus vil sætte sig paa
den. Det vil sige, saadan no'et gjorde han i gamle Dage; lad
os se, hvad han nu duer til. . . Nu killer jeg ham paa Næsen!«

— »Don't kill me!« skreg *Puk*, for han var engelsk af
Oprindelse. Saa gned han sine Øjne. — »Med Forlov, hvor
er jeg henne? . . . Nylig var jeg en Olding, der hed *Punch*.
Da sad jeg i min Lænestol og drømte, at jeg gik i Barndom
og vilde være Digter til Paaske!«

— »Det er lige netop akkurat, hvad Du er!« sagde Alferne.
»Hof- og Stads-Satyrikus hos vor Kong *Oberon*.«

— »Ja saa! Har I Raad til at gi'e *Oberon*? Tidligere har
jeg kun kjendt en Operascene, hvor man foreløbig har uhyre

travlt med at indstudere *Elverhøj* efter nye Noder, fordi de gamle Nodebøger er opslidte. . . . Men, hvad er det for en Støj jeg hører?»

— »Det er Haandværkernes Fagforening.«

— »Naa, ja! . . . de summer sig efter Kommunevalgene.«

— »Passiar! Kan Du ikke din Shakspeare? De øver sig paa et Festsplil til Kongens Ære.«

— »Rigtig: *Kongen morer sig* agtes i denne Saison opført paa Dagmartheatret, den har jeg kjendt fra jeg var Barn af. . . . Men der har vi jo Majestæterne.«

Det sang og klang i Luften, da Alfe kongen og hans Dronning kom svævende paa de sex Maanestraaler. Alt var festligt, Vaarblomsterne strakte Hals, Knopperne skød og det kan sikkert formodes, at *Drachmann* i Dagens Anledning skrev en Vise om sig selv. Saa ringede Kongen paa en Klokkeblomst og gav sig selv Ordet.

»Min Søn *Puk!* — Du veed, at min Alfedronning er en Smule løs paa Spindelvævet. Hun har en slem Tilbøjelighed til at skærsommernatsdrømme om Vævere med Æselshoveder. Det være derfor din Opgave nu, da Du er gjenfødt til et nyt og bedre Liv, at gavne og fornøje hende ved at spidde paa din Pen alle Æselsører og alle de mange, der kan væve, . . . og det er utrolig mange. Sving dig med Alfelundens »fliegende Blätter« fra Inte- til Fredericiagade, fra Magistratens Raadhus til Kammerherrens hemmeligste Fond, se alt, notér alt og . . . mor dig godt! Med disse gribende Ord rækker jeg dig *din gamle Fane*, kemisk rensat for alle eventuelle *Punch-Pletter!*«

— »Hurra« raabte *Puk*. »Hurra!« summede og klang det i Luften. Kun hende paa det sorte Hjørne bag et Skræppeblad sad et Par endnu levende europæiske Rotter, der led af Katzenjammer, og lod som ingen Ting.

Men fra det Øjeblik af var *Puk* saa lysvaagen, at han i mange Aar vil kunne paatage sig at holde Læserne ligesaa vaagne!

Stadig aktuel. Efter ganske sikkert Forlydende, har Theaterchefen i Sinds 2den Paaskedag Kl. 2¹/₄ at foranstalte en dramatisk-musikalsk Matinée til Erindring om Borgerrepræsentantvalgene. Ved denne Lejlighed vil »*Ulla skal paa Bal*« blive opført. Stykket er med en af Kandidaterne for Øje i den Anledning bleven omdøbt til »*Wimblad skal paa Bal*«. Foruden at der som sædvanlig vil blive givet Rossinis *Stabat*, vil der desuden blive givet betydelig *Rabat*.

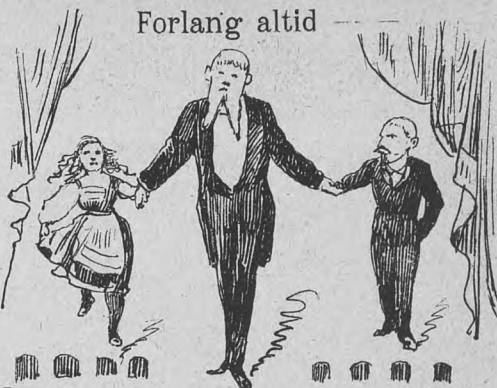

Athletklubben's Foraarspræsentation vil denne Gang faa betydelig forøget Interesse, derved, at et Juniorhold, bestaaende af d'Hrr. Hørup, H. Bing og V. Adler vil optræde som Brydekæmpere. Indmeldelser modtages stadig. For dem, der vil uddanne sig til Kraftkunstnere, bringes i Erindring, at saavel hele som halve og Fjerdedels-Lodder stadig kunne faas i den af Lykken saa begunstigede Kollektion i Integade.

»Det er Længden, som skal gjøre det«, sagde *Borgerrepræsentationen*; Vælgerne gav den en »Næse«, og den var endda ganske rød.

Forlang altid

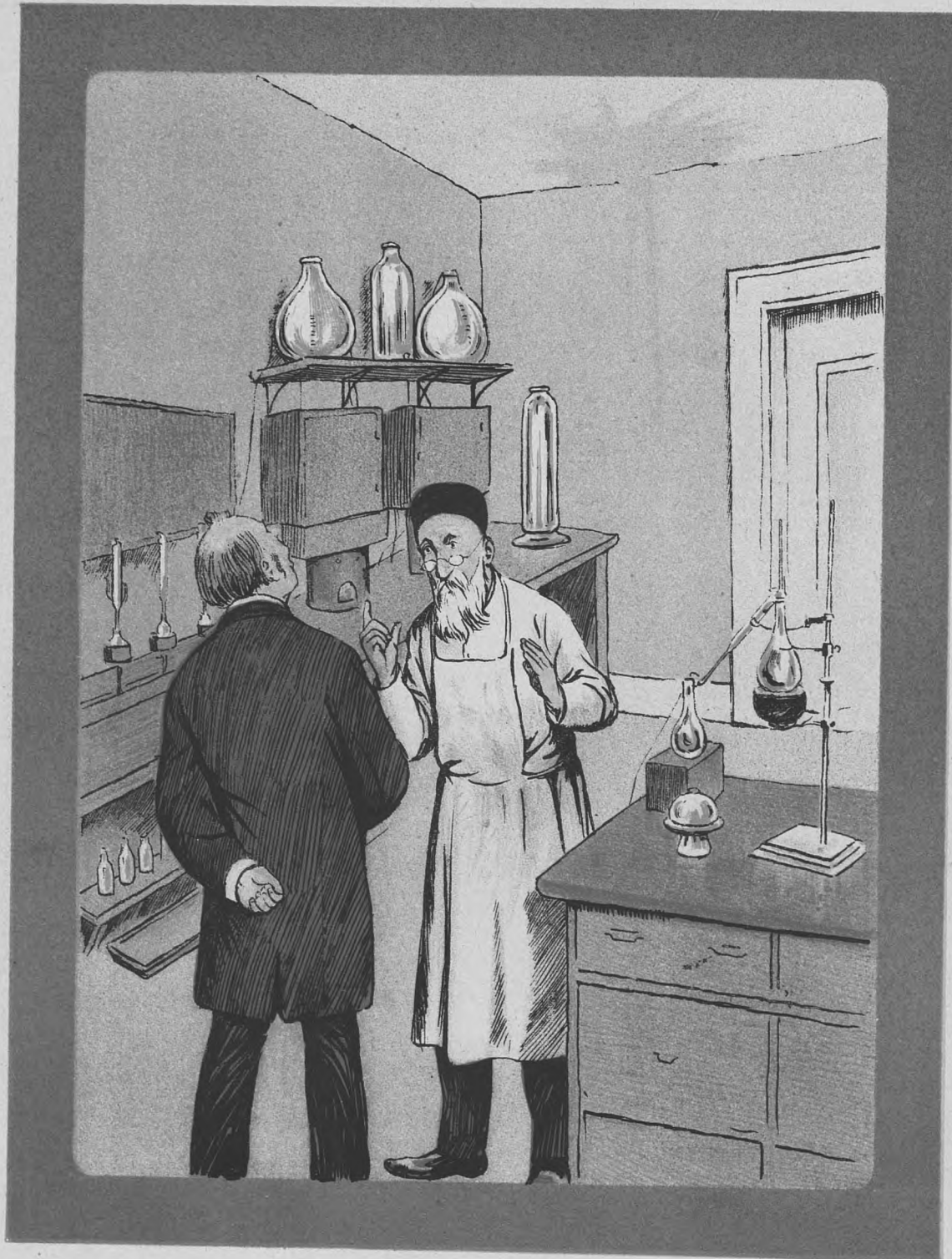
Hvor Riis's gjæve Helte tappert kæmpe
For Goethe, Gjellerup og Rudolf Schmidt,
Og P. A. Rosenberg foruden Lempe
Gj'er Pressens Folk pr. Mundlæ'er deres Fedt,
Der hersker af og til dog og idyllen:
Imellem Slagene, naar Kampens Gny
Er endt og Vaabnene er lagt paa Hylden,
Som venlig Husgud skænker Riis da Ly
Til Erik og Amalie.

Da smiler Riis. Ej for Honnørs og Skams Skyld
Han leger uskyldsmunter »To om En«,
Nej for Amalie og Erik Skrams Skyld
Han gjør til Farcens Muse Haneben.
Som var det Rudolf ej, men Ferdinand Schmidt,
Der fyldte Rosenberg saa hel og holden.
Han dyrker Skrammerne til stor Profit —
Med Frøken Hornemann i Hovedrollen —
For Erik og Amalie.

Tilsammen de »Fjeldmennesker« begik,
Og »Tre om En« har Erik lavet næsten,
(Da Dialog og Handling kun han fik
Fra Svensk, saa klared selv han hele Resten).
»Agnete« — som af Mangel paa Fetaille
Kun rapser lidt, hvad der jo ingen Skam er
Er det ej morsomt? det er af Amalie
Og bærer Mærker af de tvende Skrammer
Erik og Amalie.

Mens Abonnenterne diskret fortrækker
For at forstyrre ej Familiens Ro,
Velsignende sin Haand saa Riis udstrækker
Og hjælper til at lune deres Bo.
Og for hver Blomst paa deres Samlivs Stængel,
Der sætter Frugt, før den gaar nede om,
Den lille E. B. som en venlig Engel
Besøger »upartisk« Kritikens Dom
Over Erik og Amalie.

Dynamit?

- Hvor er den unge Kristoffersen henne, det nette Menneske, som var hos Dem den Gang?
- Aa Herre Gud! Han var saa distraet. Kan De se den Klat der oppe under Loftet?
- Ja!
- Det er ham!

Første Kapitel.

— Mo'er, nu har jeg jo set, hvordan man bliver gift; maa jeg ikke ogsaa komme med, naar de skal skill's?

Feriekursus.

Mel.: Kan man ikke mere
End kun bogstavene. —

(«Nøj.»)

— Barn, som holder Ferie,
Jeg vil Dig en Serie
Kundskaber lære,
Som mig selv har tjent,
Naar blot Du siger: »Kjære
Hr. »Puk!«... naa, sig det pænt!...
Sig, hvad jeg sa'e, ... begynd med K...
— »Kil paa!»

— Snart Du som moderne
Yngling vistnok gjerne
Frigjort erkjender
Aandsfrihedens Sol;
Hvem veed, maaske Du ender
I Grevens Lænestol
Og selv bli'er halvt til... naa, til G... r...
— »Grin!»

— Men Du bør ej famle,
Hold Dig til det Gamle,
Husk, Øvrighedens
Strænge Straffehaand
Er Smagens, Lykkens, Fredens
Og Ord'nens gode Aand!...
Hvad er nu Øvrigheden?... S... m...
— »Smit!»

— Du bør ogsaa lære
Pressens Magt at ære,
Som ej bedærvet
Er af lavt Begjær,
Men har sit Ry erhvervet
Ved Flid og skjøn som Færd!
Husk disse Ord: ved Flid og s... k...
— »Skeer!»

— Vær ej Hængeho'ede!
Bli'er Du glad til Mode,
Som Triumfator
Mød ved Glassets Rand!
Tag aldrig Guldkurator,
Vær kjæk, nyd aldrig Vand,
Kun P. u. n. c. h., som siger — ?
— »Puk!»

Det første Kommissionsmøde.

Den nye Theaterkommission holdt sit første Møde den 1ste April paa Puk's Redaktionskontor, hvilket Kommissionen selv havde anset for det mest passende Lokale til sine Forhandlinger. (Hovedvagtsgade 1. Abonnement modtages.)

Puk bød velkommen og meddelte, at han havde valgt sig selv til Præsident. (Bevægelse. Borchsenius trykker Puk's Haand under Bordet). Han skulde derefter give Ordet til Kommissionens første og eneste Medlem, Kammerherren.

Kammerherren var charmeret over at tolke sine og han-var-vis-paa-Forsamlingens Følelser overfor den høje *præsident*, men skulde dog anse den Bemærkning, at han sad her i Kommissionen som en *enfin seul*, for et affabelt *bonmot*. Han havde overfor sin høje Foresatte, Hs. Excellence Kultusministeren, henstillet, at Kommissionen kom til at bestaa af to Slags Medlemmer, nemlig Folk, der med Uberørthedens hele naive Friskhed saa paa Theatret, og for det andet... Borchsenius. Nikkedukker!

Kammerherren. For det andet Folk, der stod i tjenstligt Forhold til Chefen og som derfor ikke misforstode deres Stilling. (En Stemme: Berner?) Ja, uden at fornærme en Fraværende kunde han vel sige, at Justitsraad Berner nærmest kun repræsenterede en Art antikveret Theaterøkonomi; men forøvrigt var han jo i den Grad subaltern, at han let kunde gjøres uskadelig, naar man gav ham et forfængeligt Haab om at komme i Kategorien Nr. 2. Mere malplaceret var et heldigvis forkastet Forslag om at optage Th. Andersen og Erik Bøgh...

Professor Peter Hansen vilde blot gøre opmærksom paa, at det maatte være en Fejltagelse, at der havde været Tale om Bøgh, da denne som bekjendt var Seminarist.

Kammerherren. Ja, kjære Professor, min gamle Ven har jo ikke alle de Examinere som De, og desværre er han for stivindet til at bryde sig om, hvor Vinden blæser fra. Desuden var han sagkyndig. Det var ikke det, man skulde have frem. I Komiteens nuværende Sættelse var Adelen repræsenteret af Grev Fris. Gejstligheden af Professor William Scharling, Hr. Strøm var Borger- og Hr. Klaus Berntsen Bonde-Repræsentant, og endelig var Hr. Borchsenius det krigerske Element. Det første Spørgsmaal, der skulde drøftes, var, hvorledes der kunde tilvejebringes Harmoni mellem Theater- og Spisetiden, og han turde maaske gøre Regning paa, at d'Hr. ligesom de kolerabacillespisende Læger vilde anstille Experimentere med sig selv ved paa Statens Regning at indtage en Række Prøvemiddage til forskellige

Klokkeslet, hvilke Kultusministeriets rutinerede Repræsentant maaske vilde arrangere. Hvad der ellers laa for, skulde han nok selv tage sig af, navnlig da det, som Komiteen egentlig skulde drøfte, nemlig Underskudet, altid havde været hans Specialitet. For at udvikle dette til en endnu større Højde, kunde han maaske, naar det kneb, engagere Direktør Hennings som Theatrets Impresario, men han følte sig dog endnu ung nok til at give Penge ud, enten han havde dem eller ikke.

Strøm vilde dog tage et lille Forbehold.

Kammerherren: Gud bevares, det er jo det, De sidder her for.

Strøm: Ja, saa vil jeg ogsaa tage et Forbehold overfor Repertoiret. Det nettere Publikum er kjed af forførte Hüstruer, bedærvede Mandfolk, tyrkisk Frikjærlighed og norsk Galskab...

Borchsenius protesterede mod den »norske Galskab«. Han havde ikke forstaaet et Muk af »Bygmester Solness«, men alligevel havde han anmeldt Stykket bogstaveligt talt liggende paa Maven. Saalænge Ibsen ikke skrev i »Politiken«, kunde man ikke være bekendt at kalde ham andet end stor og genial.

Scharling havde aldrig Lejlighed til at gaa i Theatret, men vilde dog holde paa Tragedien.

Kammerherren manglede baade Puklikum og Skuespillere til Tragedien. Han havde ganske vist Schram til de rystende Optrin og Carl Price var en charmant gammel Kæmpe, men ellers var Besætningen noget mager.

Puk vilde advare Kammerherren mod Personligheder.

Kammerherren havde ikke sigtet til Operaen, hvis gode Huld han altid havde søgt at værne. Det var saaledes Hovedregelen at aflyse Prøverne, naar den højtskattede Kammer-sanger Simonsen var bedt ud til Froköst, og Operapremierer blev altid udsatte, til Folk var rejst paa Landet.

Han vilde slutte med at fortælle en Drøm, han havde haft. Kort efter, at hans Venskab med Dr. Edvard Brandes var bleven suspenderet, fordi Drachmann var gaaet og havde taget den anden med sig, havde han drømt, at Høgsbro og Lars Dinesen kom svævende ned fra Himlen som to Engle med Nøglen til Finanshovedkassen, og over deres Hoveder stod i sølverne Stejlskrift de Ord: »in hoc signo vinces«. Støttet til dette Varsel var han fra det Øjeblik bleven — Sammen-smelter! (Bifald og almindelig Lykønskning).

Puk takkede for det særlig paa en 1ste April saa tids-svarende Foredrag og hævdede Mødet, mens Strøm tog Forbehold overfor, at det var den første April.

Mund- og Klove-Sygen. En Afart af denne farlige Sygdom har desværre nu angrebet flere Cykler i et herværende Lager. Lægerne kalder Farsoten for Monocyclesygen. En lukket Droschke, som man antog for smittet af Soten, blev strax beordret slaaet ned. En syg Mund — siger Ordsproget jo — kan fremkalde flere Spørgsmaal end ti Klove kan svare paa.

Fhv. Direktør Sofus Birck forbereder for Tiden en Piece, der vil udkomme, naar Casinos Saison er forbi. Af det pikante Indhold, som vi i øvrigt ikke skal røbe, vil det fremgaa, at det slet ikke, som man har troet, er den uheldige Skræder, man har faaet til at gaa i Tøjet som Direktør, der holder Traadene derude, men at det er en hel anden, der lever højt paa hans Naalepenge.

Det interessante Værk vil blive forsynet med Illustrationer, af hvilke vi fremhæver:

Portræt af en Korist,
do. af en Statist.

(Der udloves en Præmie paa 1 Casino-Aktie til den, der i Løbet af to Minuter kan finde nogen Forskel.)

Paa Morgenkvisten.

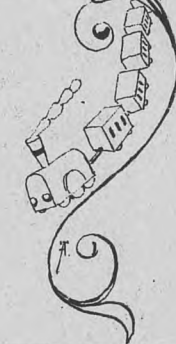

Rundtenom i Land og Stad
Alle Mand sig fryder,
Medens Paaskæggemad
De til Frokost nyder,
Og til Bedste for sit Kald
Af en revnet Æggeskal
»Puk« i Dag er kommen
Lige ud af Blommen.

Magistratens vise Mænd
Trøst har oppebaaret,
For nu gaar den godt igjen
Sagtens hele Aaret;
Naar et Valg man overstaar,
Saa det fede Flæsk man faar
Paa sin Æggekage,
Bør man ikke klage.

Derimod fra Hørups Blad
Smertens Toner lyde;
Thi han fik sin varme Mad
I en livlig Bryde-
Kamp, som har bevist paa Tryk,
At hos ham er Skallen tyk,
Medens han i Kviden
Har det tyndt med Viden.

Op ad Stolperne det gik
— Item ned ad Væggene —
Om, hvad vor »Forhandling« fik
Ruget ud af Æggene.
Hospital og Fælledsag,
Baner efter hvers Behag
Bringer selv til Farum
Ud sit Lirumlarum.

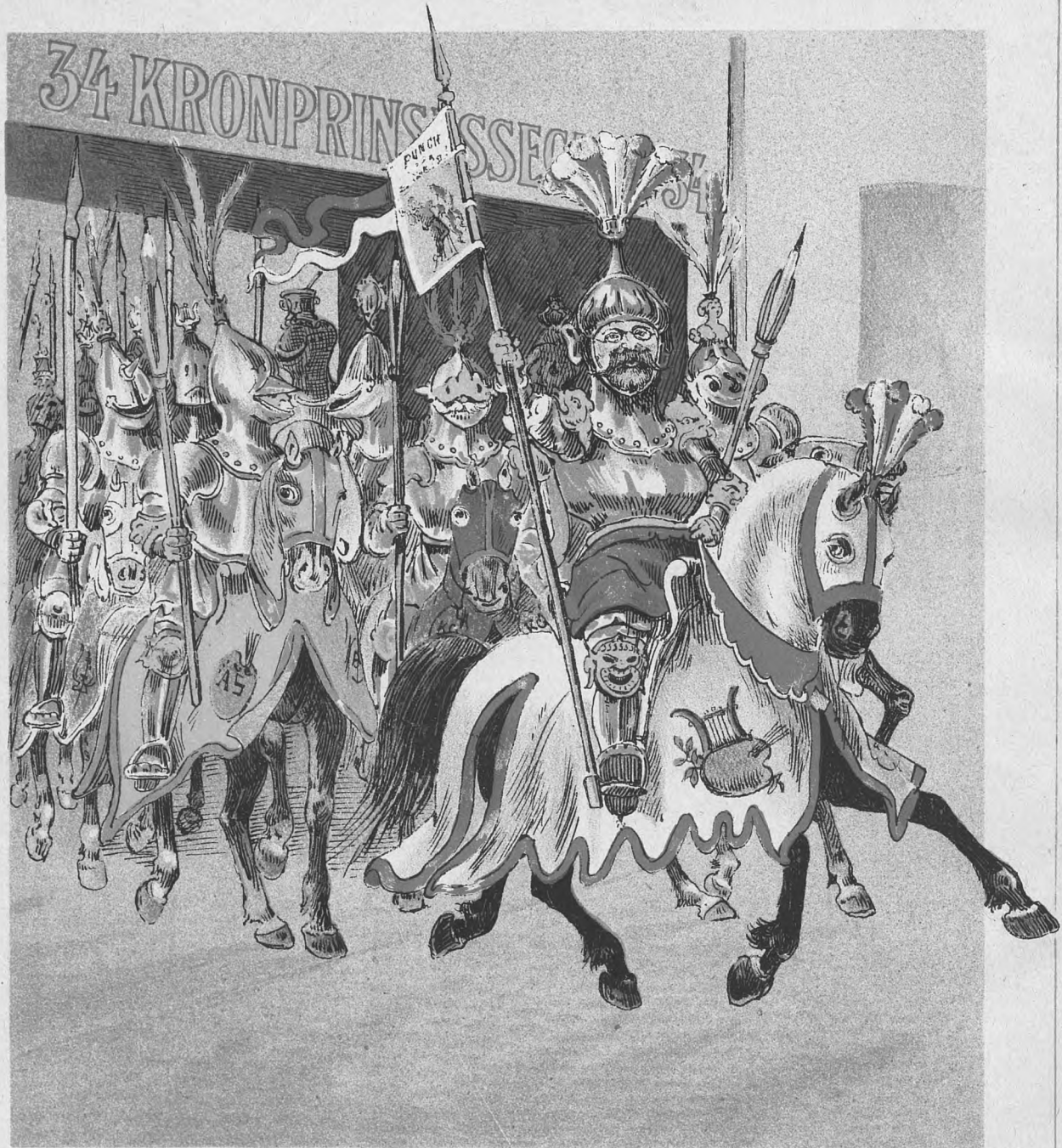

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagts-gade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Under den gamle Fane.

Nu drager de Helte af 2den April
 Da bort fra den gamle Kaserne
 For baade i bunden og ubunden Stil
 Med Fynd Traditionen at værne.

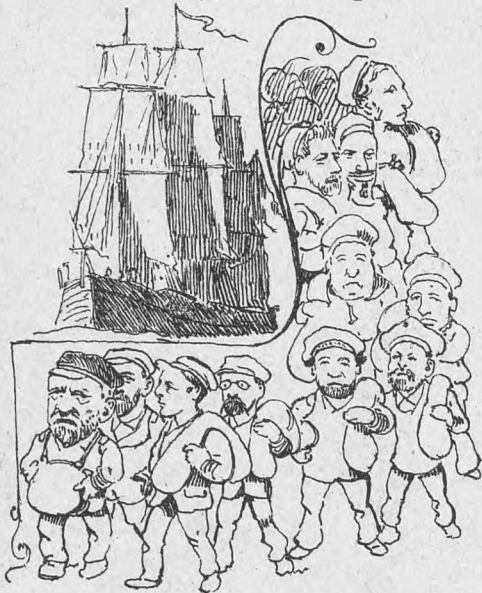
Udgiver og
 Redaktør
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Søborg, Kjøbenhavn.

Hvor Hvitfelts Søjle minder
Om Helten, som trakterede
Med Lag paa Lag sine Fjender,
Indtil han exploderede,

Forsøger nu Byens Heltinder
I Kampen for Mode og Smag,
Om ogsaa Palmen de vinder
Ved glatte Lag paa Lag.

Ved Afmønstringen.

Vel var den ikke saadan særlig lovende,
Den Rigsdagssamling, som er nylig endt;
De brave Folk fra Laden og fra Plovene
Paa Hurtighed har aldrig havt Patent;
Forhandlingen var lig en livstræt Sejler,
Som i et Havblik langsomt fremad snegler
Sig paa de »Danskens« Vej til Magt og Ros,
Mens Sejlene hang slappe ned om Masten,
— Dog brummed' ikke sjælden en Matros:
Jeg tror, vi sejler med Forlig i Lasten!

Galejen sejlede sin egen Sø,
Skjønt det blev ikke mange Knob i Vagten;
Og det blev Frost, og det blev atter Tø;
Men lige langt den naæde dog med Fragten.
Kursen var ikke saadan at beregne,
Og trods al Krydsen kom man ingen Vegne;
En eller anden mumled', at Kontrasten
Til Visnepolitik var ikke stor,
Men fik til Svar de trøsterige Ord:
Jeg tror, vi sejler med Forlig i Lasten!

Det eneste, som Publikum erfarede
Fra Skuden, mens for Vind og Strøm den gled,
Det var, at dens Besætning ikke sparede
Paa Provianten, der gik villig ned.
Selv Høgsbro sørged' for sin gode Mad,
Naar fra Revisoratets Sulefad
Han flytter op som Pensionist paa »Knasten«,
Hvis Aarsag mangan fuldbefaren Svend
Bemærked' herom: Er De med paa den?
Mønstro vi sejler med Forlig i Lasten?

Men, da til Slutning Skuden skulde losse
Den Ladning, som var Rejsens »Resultat«,
Saa kneb det med at hitte nogen Tosse,
Som rigtig lod sig imponere a'et,
Og det, uagtet man i Aar har fyldt det
Med et Par Snese Baner, som blev — syltet
Med mer, som Godtfolk heller ikke fik;
Dog, kan det trøste Folk, har Svabergasten
Og Skipperen om næste Aars Bestik
Alt bandet paa, der kom Forlig i Lasten.

Af Fædrelandshistorien.

Til

min Kærste Marie

ljennendes hos Pedersens i

Kjøbenhavn,

Man kan ikke fortænke Postassistenten i, at han stirrede saa uforstaaende paa denne Adresse, som om han kunde være selve Fru Skram, der skulde dramatisere en Salme af Ingemann. Men i det samme fløj *Puk* forbi. Han er saa lille og fin, at han kan smutte gennem de fineste Rifter. Og det gjorde han. I et Nu var han indenfor Konvoluten — og læste:

Min Elskede Piige og Kærste!

Jej kan da helse og Siige, at vi haver det got. Og den Sortpettede har faaet en Kalle og Sovnesodens Maren øse. Fordig at hun kan jantens have det got, ved ded at hun Gaar ing til 30 Røer og Rone Sedler paa Ristebunden mangler Per Beren da itte Heller.

Men vi Skulle da liegot hat fæderlanst Histaariff Balsfallera den anden Dav forgangen. Tommerens Niels havde Bøgget en Vresport af Granris med røde og hvide Bængler, der gif lige fra Mødningen og hen til Ladelængen. Og maler Hansen havde gort to Jngskriftsjoner og de Vare svært dejlige, for forant lige præfiss i Frontespidsen, havde han Skreven med Bukstaver saa store saa et Mfsødt Barn kunne læse dem:

Velkommen til Baves vor Nisdaasmand!

Som Styret har med Visdom baade Folk og Land.

Og nær mand kom Gaaendes baglens fra den anden Side af, saa stod der lissaa Graugivelig midt i Granerne:

Med Visdom og stor forstandighed knaf

Du Provvisoriernes hals og Derfor fige vi Dig alle en Tak.

Og Skolelæreren havde gort en Vise paa Melodig af Denne herre: „Ded er saa endig at Følles ad“, og Sovnesodens Maren har jo en Hvid Kjøle fra det hun var unge til sin Svobers i Kjøbenhavn og fek den til Givendes, saa hun skulle jo være en Stare Hvidklædte Piger, og Dverrække Nisdaasmanden en Boffet

blomster lige Fristplottede fra Garteneer Olsens Møjbænk af. Dg saa Skulle vi Bagetter have vos en Pøns og en Svingom hos Sovnefoden. Men jeg lover dig at jeg ville ikke dansje med noen anden uden jem med min Elskede Pige, naar Du kan slippe herud for Dit Urimmelige Herstav.

Dg du kan Banne paa at vi Glædede vos allesammel paa det Morderligste, for som i Mandas skulle jo vores Risdaasmand komme Hjem. Dg lige ved det Lav om Morningsen da han skulle væt her, fiter jeg jo op til Vresporten, og saa var han da osse kommen for jeg hørte sæl, at han Gav Jørgen en paa Kassen og Hev Stine en Mælkepand i Hodet. Men Sovnefodens Maren stod i de bare Træstoer og Ludebe saa det dreb etter, og Skolelæreren gif Op og neer ad Mødningen og aad sin Vise i sig.

„Du kan Gjerne tag og gaa Hjem og ærte dig, Hans“, Siger han saa til mig „For der bliver ikke Noet af Stabjen“ siger han „For de kan ikke Forties om den unge i Kjøbenhavn, ved ded at de kan bare være Enige om at de vil ikke være Enige.“ Dg saa i det Samme seer jeg op jo op paa Vresporten og saa havde Dævlen Rive mig en Tyveknaegt Hængt en rød Klud over Ingtfrisjionerne og der stod ikke andet end som:

Aprilsnar!

Dg derfor er jeg din Hengivene og elskede Bend
Hans Peter, Sjøkkerød.

Velgjørenhedskoncert.

„De løsladte Varetægtsarrestanter“'s Fagforening holdt i Gaar
Koncert til Fordel for

„Kriminalretsassessorernes Sygekasse“.

Programmet var følgende:

- 1) Lær mig o! Lunn at visne glad.
- 2) Im tiefen Keller sitz' ich hier.
- 3) Væk med de Baand,
- 4) Ensom og mørk og snever er vor Bolig.

Solo for Violon-Celle.

- 5) Igaar jeg fik min Spændetroje.

- 6) »Lille Lænke, sed at se,
To kan tænke mer' end tre«.

Duet, tilegnet d'Herr. Ussing og Ingerslev.

7) Belyndelses-Arien af Operaen »Gottfried«, synges af en Vidnekammersanger.

- 8) Slutningskor: Vi sidder sammen, som vi kan bedst,
og Alle sidder for det samme.

Ridder Rundtenom.

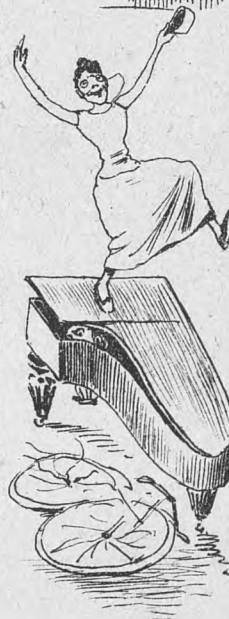
Det var unge Hr. *Vilhelm*,
Han red sig paa Sjøllands Ø;
Puffed han til en Frøken,
Hun var saa ferm en Mø.
Puffed han til en Frøken,
Saa tabte hun sin Rekord;
Men det var unge Hr. *Vilhelm*,
Han listed sig skammelig bort.

Det var den ferme Frøken,
Hun blev saa sorryfuld;
Alle de vrede Cyklister
De trilled af Skræk omkuld.
Raabte de: »Woer er Manden?
Og om i forræderisk Skrud
Han monne med Liste vanke,
Da trille vi hannem ud!»

Det hørte unge Hr. *Vilhelm*,
Tog Klaveret paa sin Bag;
Krøb han saa til Korset,
Det kosted ham ingen Umag.
Banked med Stemmegaflen
Paa *D. B. C.'s* Dør det Skind.
»Noli me Tangentere!»
De raabte, da han tren ind.

Og det var unge Hr. *Vilhelm*,
For sandt jeg sige vil:
Det tyktes ham herlige Løjer
At spille saa højt et Spil.
Men da han stirred til Hjulet
Alt under de hvalte Ben,
Fornam han, at Noder er skønne,
Men Unoder volder kun Møn.

Woer var Hævnen hin grumme;
Den Frøken blæste i Lur,
Da spilled ung *Vilhelm* »den Stumme«
Og gik sig en Klavia-Tur.
Den Frøken tager Rekorden,
Hun er sig hel fro i Hu; — —
Men kig en Gang bag Klaveret,
Der ligger Hr. *Vilhelm* endnu.

Tak for sidst.

— Tænk Dig bare, søde Thea! Jeg forærede min Mand 12 Rejse-
servietter til Jul, og hvad tror Du nu, han gav mig til min Fødselsdag?

— Naa!

— Et Par sorte Klædes Buxer!

Ringens Aand.

— Du Søvren, ta' aa laan mig din Gigtring; nu æ Du jo korreret.
 — Næj, Mads! Nu æ Ringen jo svinendes fuld a' Jægt, aa saa
 ska', Fa'en sparke me, Kristen Hestepanger ha'en; han snød mig saa
 forbannet mæ den rø'e Vallak!

Et Universalmidde!

Min Ven, hvis Du vil i Livet frem,
Hold *Puk!*
Og synes dig Verdens Gang for slem,
Hold *Puk!*
Og hvis Du er kjed af *Politiken*,
Og *Dannebrog's* Sølvøj dig lader i Stikken,
Mens alskens Aviser
For ferskt dig bespiser.
Hold *Puk!*

Gi'er Magistraten dig Flor om din Hat,
Hold *Puk!*
Og vil den dig blokke for Huslejeskat,
Hold *Puk!*
Og dersom paa Grund af Beværterfaget
Den har dig med Borgerskabssorger plaget,
Og Du maa dens gale
Kalkuler betale,
Hold *Puk!*

Hvis Rigsdagen pudser dig for et Forlig,
Hold *Puk!*
Og »Fredssagen« paa Passiar er for rig,
Hold *Puk!*
Vil strax dit Sæt nye Foraarstøj falme,
Og faar paa den frie Udstilling Du Kvalme,
Naar Kvægtorvet spærres,
Og Flæsket bedærves,
Hold *Puk!*

Og dersom din Flamme dig nægter sit Ja,
Hold *Puk!*
Saafremt Du vil slippe for Kolera,
Hold *Puk!*
Hvis oven i Kuglen Du har dig en Maane,
Som nødig sit Lys dog fra Solen vil laane,
Og ingen dig trøsted'
Med Stjerner — paa Brystet,
Hold *Puk!*

Slaar »Kvindesagen« i dig sine Klør,
Hold *Puk!*
Og varer det lidt, før din Svigermo'er dør,
Hold *Puk!*
Hvis Bygmester Solness dig falder for Brystet,
Og hvis Du vil ha'e dine Lunger rystet,
Selv naar en glad Alder-
dom over dig falder,
Hold *Puk!*

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja, jeg har rigtignok slet ikke Tid til at komme herop i Dag; men Deres nye Lejlighed maatte jeg jo have at se, og den er jo ogsaa rigtig god og passende til Dem, søde Fru Schrøder, naa, men stor er den jo ikke, og saa bliver her vist ogsaa koldt til Vinter; og naar jeg maa sige min Mening, saa ser den Kakkellov i Spisestuen ud akkurat som en, vi havde, og som røg saa nederdrægtig; men det gjør vel for Resten ikke noget videre, da De jo altid plejer at spise i Sovekammeret om Vinteren, naar det er koldt, og Trappegangen kunde jo naturligvis ogsaa være sjangtilere, men Gud, man kan jo ikke forlange al Ting for den Pris, og De kunde jo ogsaa nok have faaet Lejligheden lidt nettere, hvis De havde taget mig med paa Raad og ikke gaaet saa stille om med det, for jeg har jo nu faaet en betydelig Rudfine ved at se paa Lejlighed til os selv, som vi alligevel ikke fik, fordi Petersen alligevel blev gode Venner med Husværten, og vel var vi jo bestemt paa ikke at blive boende der for aldrig det; men da han var saa sjenerøs at slaa 50 Kr. af i Lejen halvaarlig, saa maatte vi jo ogsaa vise ham en lille Opmærksomhed, og Gud, naar vi alligevel ligger os ud ved Skovshode i Sommer, saa kan det jo ogsaa være os lige meget, om den ene eller den anden Lejlighed staar med kridtede Vinduer, og nu veed Folk en Gang, at vi bor der, saa de strax kan se nede fra Gaden, at vi ligger paa Landet, og hvad angaar Petrine og Mørk, saa bliver de ikke færdige til Flyttedagen; men for Resten kan jeg betro Dem, at de er enige; men det maa De ikke for nogen Pris lade komme ud, for de er jo begge to ude over den Alder, da det ser godt ud at være ringforlovet, og derfor vil de foreløbig være hemmelige og først sende Kort ud med det samme, de holder Bryllup, hvad Mørk ikke har Tid til for Øjeblikket, for De veed jo, at han gjør i Sorg og sender Lig til Provinsernø, og nu i Foraarstiden siger han, at der er saa livlig med Lig; men hen paa Sommeren kommer der en død Tid, da der ikke er saa mange, og saa er det Meningen, at

det skal staa, og nu er Petrine dog alligevel glad, at det er blevet saadan som det er, skjønt det jo egentlig ikke var en Mand som Mørk, hun havde drømt om, og det er jo naturligvis lidt trist, at han altid har Sorg paa Lager; men paa den anden Side er han dog en solid Mand, der sidder i en riel Forretning, saa det ser dog ikke saa sort ud alligevel, og saa er han ogsaa en nobel Mand og en dannet Mand, hvad man kan se af den Maade, han erklærede sig paa, hvad der for Resten ikke skete den Aften, da vi havde bedt ham til The, skjønt Petersen og jeg to Gange var en halv Time ad Gangen ude af Stuen, men først, da vi ogsaa havde haft ham til Middag, saa sagde han nemlig ved Kaffen til Petrine, at hvis hun vilde bære Sorg for ham, naar han var død, saa vilde hans Sørgemagasin være et Glædesmagasin hele Resten af hans Liv, og det var jo ingen mørk Tale for Petrine, og Petersen og jeg, som var gaaet ind i Kabinettet, hørte hende et Øjeblik efter hoste, hvad der var Signalet, men for Resten var ufrivillig, da hun fik Kaffen i den gale Hals formedelst Bevægelse; men det gjorde ikke noget, for de var alligevel blevet saa meget enige, at de kunde præsentere sig som Forlovede, og saa græd baade Petrine og jeg, og han med Sorgen sagde, at det var den lyseste Dag i hans Liv, og kunde han en Gang i Tiden gjøre noget for Petersen og mig til Tak for, at vi havde skjænket ham Petrine, der var som en Lysalf i hans dunkle Tilværelse, saa vilde det være ham en stor Fornøjelse, og saa drak vi naturligvis de Nyforlovedes Skaal i Sjampanje — Kart-noar — og nu skal jeg ud og se paa en Begravelse, hvor Mørk har fire Gange hel og tre Gange halv Sorg med, saa nu maa De undskylde mig, at jeg maa sige Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe!

Hovedstadens Forskjønnelse. Der har dannet sig en Komité, der indsamler Bidrag til et Monument for Christian den 4de, der skal stilles op i Langelinies ny Promenade.

Der indsamles efter Sigende af en anden Komité Bidrag til et Monument for Redaktør Frederik Hansen, der skal stilles op i 5te Kreds.

»København's Redaktion havde paatænkt at rejse en Statue af Højesteretssagfører Albeerti; den skulde være i Legemsstørrelse og støbes i Bronze. Tanken blev opgivet, da vedkommende Støbere erklærede det for umuligt at fremstille saadan en Klump.

Ligbrændingsforeningen vil som en Anerkendelse af sin Formands, Dr. Levisons ihærdige Arbejde i Foreningens Tjeneste forære ham hans egen Buste i Biscuit. Formandens Hovede vil saaledes blive to Gange brændt.

Hædersgave. Efterat Cyclisten Hr. Matthisson-Hansen har sat sin Record ved Gentlemans-Løbet og derved bragt for Dagen, at den excluderede Gentleman, der gik i Løbet ved den nylig afholdte Generalforsamling, var ganske uskyldig, paatænker en Kreds af den forurettedes Venner som en Oprensning at indkjøbe og skænke ham Herregaarden Woergaard.

Senere Meddelelse: Da de indsamlede Bidrag ikke forslog til at indkjøbe Herregaarden, besluttede Komitéen i Stedet for at forære ham en ny Sadel til hans Bicycle. Det var dog idetmindste et Herresæde.

Frænde er Frænde værst. I Følge Ritzaus Telegram agter Forfatteren og Journalisten Hr. Arne Garborg at drive »rationelt Landbrug« med særlig Henblik paa Fædrift. Hans Kollega Gaardbruger Johan Knudsen har tilbudt ham Jens Petersen, Herman Bang og Holger Federspiel, der alle i længere Tid har gaaet paa Græs paa »Bangsbo«.

Navneforandring. Den amerikanske Minister Mr. Carr har efter Forlydende ærgret sig saa grøn over Præsidentvalget i Amerika, at han har antaget Navnet Græs-Carr.

Hr. Redaktør! Maa det være os tilladt at anke over den utilbørlige Reklame, Kammerherre Fallesen gjør for »Fønix« ved at lade Neiiendam optræde ved det kgl. Theaters Ele v-Forestillinger. Skal der endelig være en Restauratør med, er det da meget rimeligere at tage Jensen, der baade har Theaterkaféen og tidligere har været Overkellner i »Dagmar«.

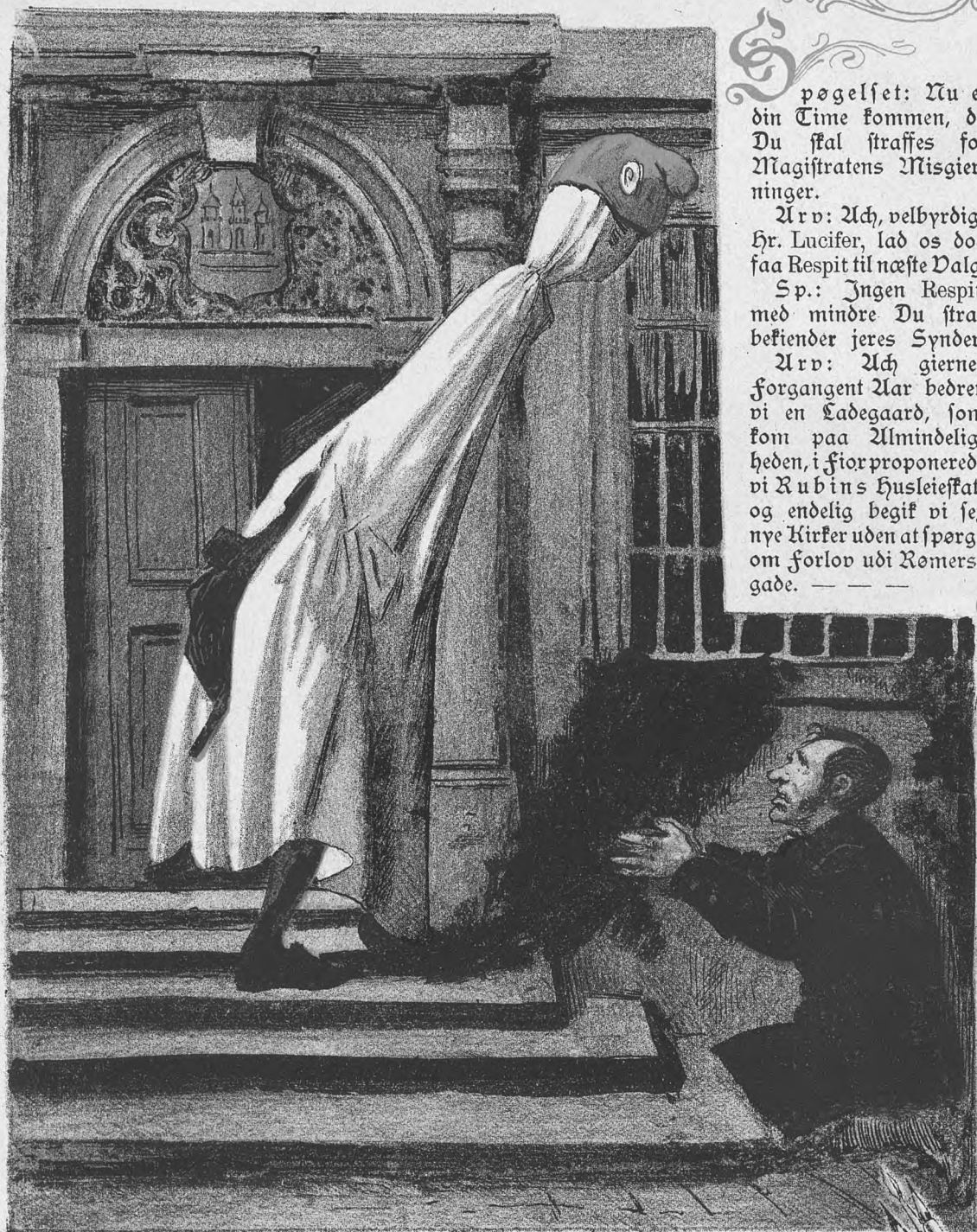
*Ærbødigst
Flere Beværtere.*

Abonnement

paa „Fuk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr 18 Øre.

Frit efter Hans Tegner.

Det røde Spøgelse.

Spøgelse: Nu er din Time kommen, da Du skal straffes for Magistratens Misgjeringer.

Arv: Ach, velbyrdige Hr. Lucifer, lad os dog faa Respit til næste Valg.

Sp.: Ingen Respit, med mindre Du strax bekiender jeres Synder.

Arv: Ach gjerne! forgangent Aar bedrev vi en Ladegaard, som kom paa Almindeligheden, i Fiorproponerede vi Rubins Husleiestat, og endelig begif vi se nye Kirker uden at spørge om forlov udi Rømersgade. — — —

Udgiver og
Redaktør:
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Saborg Kjøbenhavn.

Bare koldblodig.

— Første Gang, Marie, Du koketterer igjen, som Du har gjort det i Aften, saa skyder jeg mig!

— Naa! — Og anden Gang?

Slaget paa Nytorv.

(Frit efter C. Ploug.)

Aftenklokken kimed mildt
I vor Raadhussal,
Meldte dog derinde,
At den var gruelig gal.

Slutter Kreds, og staar fast alle vise Mænd!
Kok han raader, naar det bliver godt en Gang igjen.

Listet var i Raadet ind
Holms og Hørdums Hær,
Knap en »Skovudviser«
Fik Tid at fælde Træer.

Slutter Kreds, o. s. v.

Raadets gamle faste Stok
Var Jacobis Skjold;
Skrobeligt var Kjødet
Og uden Kjødkontrol.

Slutter Kreds, o. s. v.

Trier peb, og Jensen sang
Om sit røde Flag,
Marstrand maatte lære
Et nyt Slags Vrøvl den Dag.

Slutter Kreds, o. s. v.

Raadets nye Salomon
Ender ogsaa spandt,
Klausen maatte købe
Det Flertal dyrt, han vandt.

Slutter Kreds, o. s. v.

Vegen er for Overmagt
Byens Magistrat,
Men dens gamle Hæder
Tog næppe Skade a'et.

Slutter Kreds, o. s. v.

Blegnet er Jacobis Kind,
Hansens ligesaa.
Dog ved Bidstrupsmiddag
Kan Slag endnu de slaa.

Slutter Kreds, og staar fast alle vise Mænd!
Kok han raader, naar det bliver godt en Gang igjen

Under 8de April har der som sædvanlig fundet en Del Udnævnelser Sted. Saaledes ere Goguins Malerier under nævnte Dato tillagt Prædikant af »virkelige Kunstværker«, ligesom Hoff's Maltekestrakt har faaet Tilladelse til at kalde sig »kgl. Hoff«. Derimod har ikke, som man ventede, Nikolaj Taarn faaet Rang med Hof-Urmagere og andre Ranchspersoner. Hotel-ejeren i Nykjøbing, der anlagde Sag mod Rex til Erstatning, fordi hans Hotel var bleven kaldt tarveligt, har ikke faaet tillagt Hotellet Rang af 1ste Klasse.

Avisen brænder! meddelte iforgaars et Privattelegram til »Puk« fra Schiwe. Det viste sig dog heldigvis, at vi havde været Gjenstand for en Mystifikation, da det kun var en bekjendt Reporter, der som sædvanlig havde brændt sig.

Fra Zoologisk Have.

Den Strid, der paa Zoologisk Haves Generalforsamling udspandt sig mellem Jægermester Klein og Hr. Sørensen, satte alle Gemytterne i Bevægelse hos Havens Beboere. For at drøfte Sagen sammenkaldtes et Møde, der af Hensyn til den kolde Aarstid holdtes i Elefanthuset. Alle Dyr, ogsaa saadanne, der ikke er faste Beboere af Haven, var indbudte.

Paa Indbydernes Vegne bød Elefanten Chang velkommen. Anledningen, hvorfor man var samlet, var kjendt. Man skyldte Jægermesteren en Oprejsning; derfor vilde Taleren opfordre til at fremkomme med Forslag i saa Henseende. Han bad ærede Talere raabe lidt højt, da en Forkølelse bevirkede, at han hørte daarlig.

Landbjørnen foreslog at indsamle en Pengesum, som Modtageren frit kunde disponere over. Hver skulde give efter Evne; naar Markmusene for Exempel gav en Mark hver, og Pungdyrene ogsaa vilde aabne Pungen, var han ikke bange for selv at give et Par Lapper. (Bifald og Hyssen; Klappmydsen og Klapperslangen klapper voldsomt).

En Abekat undrede sig over, at Bjørnen ikke blandt Bidragsydende havde nævnt Kænguruh'en. Taleren havde hørt denne nævnt i Forbindelse med »Boxer«. Men det nyttede maaske ikke at slaa den boxende Kænguruh for Penge. Iøvrigt fandt den, at det var Hr. Sørensen, der nærmest havde Retten paa sin Side. Kun var det uforsigtigt af ham at føre Kampen aabenlyst, som han havde gjort. Gorillakrig var langt at foretrække. (Hyssen).

Løven misbilligede den foregaaende Taler. Han forføjte, at man gav ham nogle Strimer ned ad Ryggen . . .

Elefanten opfordrede til at lade Zebraen være i Fred; at den havde Striber ned ad Ryggen, kom ingen ved.

Løven havde sagt Strimer. Hvis Abekatten ikke kunde dy sig, saa skulde den strax faa Kaffe (Abekatten foreslog »Løvetand«) — ja, den skulde ikke være saa vittig, for saa . . . (Larm).

Elefanten kaldte til Orden (Abekatten: Sikken en Elefantorden!) — hvis Abekatten ikke forholdt sig rolig, maatte den gaa.

Muldvarpen kunde ikke se, at der var nogen Aarsag til at give en Hædersgave, men stode blindt paa Elefanten. Derfor vilde den skyde sit til (Abekatten: Et lille Muldvarpeskud!)

Jaguaren lovede, at hvis man noget Steds kunde faa Laan paa Panther, gav den ogsaa noget.

En Skruptudse foreslog en Dilletantforestilling i det omhandlede Øjemed; den kunde selv spille Titelrollen i »Tusden og én Nat«. Man kunde maaske ogsaa tage et Stykke af den store Molière.

Elefanten protesterede mod at ødelægge den store Volière ved at tage et Stykke af den . . . aa, om Fo adelse; ja, den hørte ikke godt.

Kamelen vilde bare sige, at den frøs. Maatte der ikke blive kastet et Par forsvarlige Stykker Brænde paa Kaminen.

Elefanten spurgte, hvad den stakkels Kanin havde gjort, siden den skulde behandles saadan . . . naa saaledes, . . . ja, undskyld, den hørte ikke godt.

Dovendyret forstod ikke, hvor nogen gad gjøre sig al den Ulejlighed.

Skildpadden betroede, at Jægermesteren i sin Redelighed havde det bedste Skjold (Bravo! Det er talt som en ægte Skildpadd!) Derfor var der ingen Grund til at søge. Flaggermuse behøvede ikke at flagre paa halv Stang; Krokodillerne skulde ikke græde. Op med Humøret! Lys i Lampretterne! Lad os til Ære for Jægermesteren kjøbe

en Omgang Bajer og paa tysk Vis dermed gnide en Salamander for ham! (Begejstring).

Salamanderen protesterede mod den tiltænkte Behandling; den delte ikke den almindelige Begejstring over den sidste ærede Taler, men fandt, at der var noget forlorent over Skildpadden (Fy! føj!)

Forsamlingen vedtog derefter Skildpaddens Forslag med 108 Stemmer mod 14; der vedtoges dernæst en Resolution for Homerule-Billen og en imod Kartoffel-Billen (Snudebillen, der protesterede, truedes med et Par paa Snuden). Til Slut blæste Koraldyrene en Koral, hvorpaa Deltagere forføjede sig hver til sit.

Foraarsfornehmelse.

— Nu skal Du bare høre et ganske mærkeligt Tilfælde: Ligesom jeg igaar stod oppe hos min Skræder og prøvede en Frakke, fik jeg pludseligt ondt.

— Det giver jeg ikke noget for. Jeg besvimer, hver Gang jeg møder min.

Lyse Drømme.

(Frit efter »Gjenboerne«.)

»Det kgl. Theater . . . har i den senere Tid spillet for fuldt, om ikke altid helt udsolgt Hus. De fleste Aftener har Indtægten været . . . betydelig over den budgetterede Gjennemsnits-Indtægt.«

Dagbladet, 9. April.

Kammerherren:

Her hos mig man Rigdoms Spor
Tydelig opdager:
Gamle Lurer, ny Tenor,
Lutter lækre Sager.
Alting giver den Besked,
At nu bliver :|: Kassen fed, :|:
Underskuddet svækkes,
Kistebunden dækkes.

Knap jeg fatter, hvordan før
Alting kunde drille.
Nu, da Alting Lykke gør.
Som for Folk vi spille.
Kom »Et Samfundsoffer« nu
Op igjen, jeg :|: troer saagu. :|:
At det kjære Stykke
Ogsaa gjorde Lykke.

Lad nu bare Dagmars Riis
Spille Skram og Schiller,
I mit Børne-Paradis
»Valdemar« jeg spiller.
Ja, om det saa er en Schram.
Saa har jeg jo :|: ogsaa ham, :|:
Saadan Vielgeschreier
Kommer, hvor jeg peger.

Før jeg kunde næppe nok
Stikke ud en Plade,
Nu gaar Folk i sluttet Flok
Ad lille Kongensgade.
Nu hver eneste Grosser
Mig polisk i :|: Møde ler, :|:
Siger: »Jo, vi kan'en,
Vi forstaar hinanden.«

Til Ballet. Koncert med mer
Publikum har løbet,
Og en gammel Meyerbeer
Fik de med i Købet.
Men de nye Ting, jeg faar,
Gjemmer jeg til :|: næste Aar. :|:
Jeg har Tid at vente,
Sætter dem paa Rente.

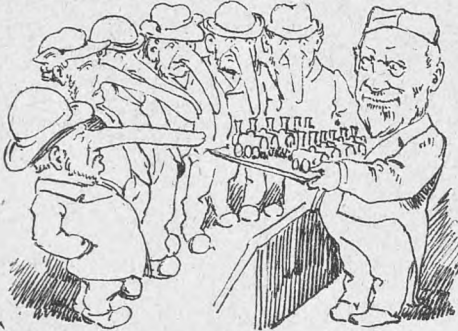

Fra Kunstens Overdrev.

— Det? Det er jo Dronning Krinoline den Store!

En Folkegave.

Saa kom da vore Rigsdagsmænd
Til deres Kredse hjem igjen,
Hvor Folk dog næppe skreg af Fryd sig hæse.
Lang var den Arbejdstid, der gik,
Men længer uden al Kritik
Var dog det Resultat, man fik,
Thi det var nemlig en forlænget — Næse.

De Herrer svælged' i en stor
Mangfoldighed af fagre Ord,
Som man i Rigsdagstidenden kan læse.
Et Net af Baner, vidt udspreedt,
Var Idealet, her blev set,
Men Samlingens Realitet
Var upaatvivlelig den lange Næse.

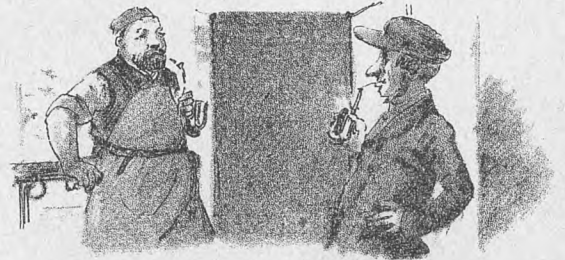
Fylدت var alt Lungerne med Vejr,
Saa ret man for en ordinær
Finanslov i Basuner kunde blæse;
Men, hertil blev der ingen Grund,
For i Saisonens sidste Stund
Fik man et Plaster for sin Mund,
Der næsten skjules af den lange Næse.

En smækfed »Arbejdsplan« vi saa,
Hvis Indmad kunde sagtens faa
En stakkels Evropæer til at hvæse!
Men, midt i vor Forhandlingssport
Er Fedtet i den smeltet bort;
Dog, var kun Illusionen kort,
Blev desto længer Vælgerfolkets Næse.

Den veed da Vælgerne, de har,
Men, hvad de faar, den Ting er klar,
Er Løftet om at ændre hver Fadæse
Og stille hver en dybfølt Trang,
Naar man forhandler næste Gang.
— Vjst bliver Ventetiden lang,
Skjønt næppe fuldt saa lang som Godtfolks Næse.

Skorstensild. Igaar Aftes udbrod en mindre Skorstensild i et Hus i Borgergade. Det lykkedes dog den i Kjælderen siddende Betjent, der netop paa den Tid havde Vagt i Gaden ved Siden af, at faa Ilden slukket, forinden Hds. kgl. Hojhed Prinsesse Marie, ledsaget af Kammerherre Rothe, indtraf til Brandstedet. Beboeren af Lejligheden, der ved Branden mistede tre Kraveknapper, er efter Forlydende anholdt som mistænkt for Assurancesvig, da hui i en for kun 10 Aar siden affattet Status-Opgjørelse har opgivet, at hans Bo kun indeholdt to Kraveknapper. Det vil forhaabentlig lykkes den energiske Forhørsdommer, til hvem Sagen er overgivet, at skaffe Lys i dette Mørke.

Opfindelserne i Menneskets Tjeneste.

Mads Jordemodermænd. Goddavn' Kresten Smed.
Kresten Smed. Goddavn' Mads Jordmormand. Hva' Fa'en — jæ synes li'som aa ku' bemærke, a' Du ser noved mere end almindelig abstragt yd i Ansegtet.

Mads. Jæ gaar sgu osse aa' balsamerer Intellegensen, Kresten.

Kresten. Fa'en heller.

Mads. Jou gu' gjør jæ saa! Aa' jæ ka' osse godt si'e Dig, hva' ded æ', som a' jæ spekkelerer paa. Jæ gaar Fa'en-edeme' aa' overlægger, om itte a' ded ku' la sig gjøre, a' Du ku' forfærdi'e en Besikkel.

Kresten. Hvaffen'en?

Mads. En Besikkel.

Kresten. Naa — en Bajelle! Jou — ded ku' kaskesens nok la' sig gjøre. Faa' ded sku' vel itte saadden li'efrem bovstaveli' være en te' aa' kyre paa?

Mads. Jou, Fa'enedeme' sku' han være te' aa' kyre paa. Han sku' endosse bru'es i Statens Tjenneste som kongeli' Jordmor-Besikkel.

Kresten. Død aa' Pine — æ ded te' Din Gimmalinde?

Mads. Ja, ded ve' si'e, ded æ' jo nok hinde, som a' der ska' kyre paa ham, men ded æ' dov mej, der ska' diderigere Faaretavendet paa Embe's Vejne. Ser Du Kresten, naar a' hun nu ku' befaardere se' sel' paa denne hersens Besikkel, naar a' hun æ' yde aa' besørre sin Del a' Embe'sfaarretningerne, saa ku' vi jo stry'e Befaarderingsgodtgjørelsen i Lommen. Ded va' dov li'som et Dyrti'stillæg te' di lovbevalde Embe'sspaadtler.

Kresten. Ded ka' der være noved i.

Mads. Men nu kommer ded jo an paa, om a' Du æ' te'strækkel'i' rutteneret te' aa' ku' forfærdi'e Apperetat.

Kresten. Ja — hvis a' jæ' itte sku' ku' gjøre ded, saa æ' der ingen Smed, der ka'. — Hvor mange Hjul ve' Du ha paa ham?

Mads. Aa, ded æ vel ded bedste, at vi ta'er en trej—
fire Støkker. Ded æ jo itte Meningen, a' hun ska' ku sitte
Reporter mæ'en paa Væddeløvsbanerne aa' komme i Avisen.
Men Du kommer te' aa' gjøre ham lidt rigeli' i Sædet, faa' Du
ved jo, a' Madammen æ' itte a' di smalleste bavte!

Kresten. Ded ska' jæ' nok. Ded va' bare ded, a' jæ'
ville bemærke, a' ded værste bli'er sgu aa' faa Mikkenikken
saadden, som den ska' være.

Mads. Du ka' jo gjøre ded saa godt, Du ka', Kresten,
om osse a' han itte bli'er a' den nyeste Obstruktion.

Kresten. Ja, ded ska' sgu nok bli'e godt aa' regederli't
Arbejde, ded ka' Du godt stole paa. Der ska' bli'e baade
Jembeslav paa Hjulene aa' Patentavsler aa' Bøjetræs Siddefjæl.

Mads. Aa' saa maa der osse være Plads te' Ingstruenterne.

Kresten. Du ka' være ganske roli'. Aa' hves a' Du
sæl' ku' ha' Løst aa' age mæ' paa ham, saa ka' vi godt lave
en Plads te' Dig osse.

Mads. Næ—j, ded troer jæ' dov itte, a' Du ska', Kresten.

Kresten. Jæ' mente a' Du'ku' være en Slavs Kundoktør
paa Dillesjansen.

Mads. Næ — jæ' ve' dov heller gjøre li'som Post-
mesteren. Ded æ' ham, der staa' for ded hele; men han kjører
itte sel' mæ' paa Postvovnen. Ded æ' nu saadden mæ' vos
Embe'smænd.

Kresten. Ded ka' der være noved i.

Mads. Ja, saa kommer jæ' en a' Davene aa' ser, hvodden
a' ded gaar mæ' Arbedet. La' me' nu se, a' den bli'er stands-
mæss'i i alle Maader.

Kresten. Ded ska' bli'e prima føste Klasse.

Mads. Farvel, Kresten.

Kresten. Farvel, Mads.

Sportsmeddelelse. Det vil være vore Læsere bekendt, at
der nylig efter Indbydelse af »Kgl. Dansk Yachtklub« afholdtes
et internationalt Møde til Fastsættelse af nye Maaleregler for
Kapsejlad.

Det er nemlig ingen nem Sag at afgjøre, hvilket Skib der
ved en Kapsejlads er det vindende, da det ikke, som man
maaske tror, er det, der sejler hurtigst og derfor kommer
først. Det udfindes iøvrigt — ganske simpelt — ved først
at ophøje Baaden til anden Potens; tænker man sig dernæst,
at Besætningen bestaar f. Ex. af d'Hrr. Hjarde maal, Broberg
og en Herre til, — tager man den tredje Rod af Besætningen,
dividerer Resultatet med Masten, lægger Roret Styrbord
og trækker derfra Skibets Netto-Tonnage, beregnet efter 100 Potter
pr. Oxhoft.

Med denne ligefremme Formel, som enstemmig blev fast-
slaaet paa Mødet, har nogle Sejlsportsmænd erklæret sig
misfornøjede, da de mente, den var fejl beregnet. Fejlen ligger
imidlertid hos vedkommende selv, der ved deres Beregning
har benyttet det saakaldte »Yarde-Maal«, et Maal, de engelske
Millionærer, der regner med Mil i yarder, benytter.

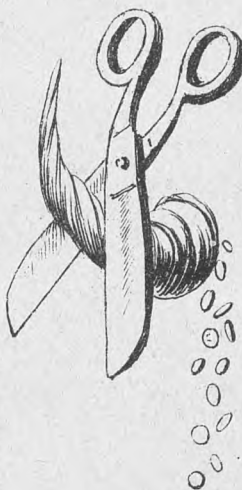
Det gamle Hus, o lad det staa!
Det maa I ikke vælte.
Vi det saa fuldt med Aktier saa'
Staa fast i Storm og Ælte.
Nu er det Skrog et Vrag, hvor der
Ej findes Mast og Klude! — —
Sj'er Rykkerne Spar To, saa er
Kasino-Spillet ude.

Du gamle Hus, er alt forbi?
Saa vaklende Du roder
Paa Grund af Overvægt, fordi
Du har for mange Høeder!
I Direktionen gaar med Held
Paa Nøjsomhedens Græs man,
Og, kan man gjøre gammel Gæld,
Er rigtig i sit Es man.

Først laved' man et Birckeris
Til al sin Glædes Ende;
Saa fik en klog Grosser' sat Pris
Paa Skræd'ren og hans Svende;
De væved' og lod Schytten gaa;
Men man for Sander sige
Vil, at de brave kunde flaa
Itu de sidste Flige.

Man Skræd'rens Lapper suger nu,
Mens tungt man Livet frister,
Og Schytten spænder trist i Hu
Sin Bue, til den brister:
Den litterære Moskusduft
Vil snart et Gravsted smykke;
Thi »Storstads-Integadeluft
Gjør ikkun »stjaalen Lykke«.

Du gamle Hus, stig atter frem!
Forlad det Liv, Du fører,
Og bliv et Magdalene-Hjem
For faldne Direktører.
De vises frem kan mod Entré,
Naar Publikum vil mores,
Og, brummer de, — hvad gjør saa det,
Naar blot de ikke fo'res!

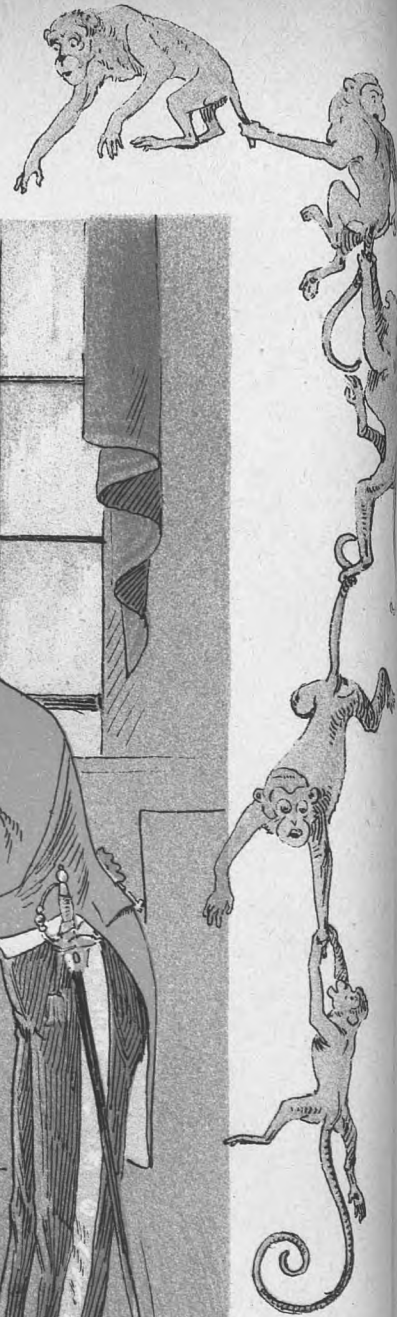
Abonnement

paa „Fuk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvags-
gade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Elevskole

Viel Geschrei — wenig Wolle.

Udgiver og
Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Wih. Søborg, Kjøbenhavn.

Vilde Sprogblomster.

Fruen: Aark! Var det ikke andet end en Regning, der ringede?
Stemmen lød saa bekjendt, at jeg troede, det var Fremmede.

Skæbnens Ironi.

Rundt om i Evropas »frieste« Stater
Har Herskerne deres fulde Hyre
Med misfornøjede Demokrater
Og dito Ministerkandidater
Til Trods for det lovprieste »Flertalsstyre«.

I Bryssel er det at være Borgmester
Alt andet just end en Sinecure;
Hans Hoved bearbejder man læster-
lig midt paa Gaden blandt andre Protester
Mod Rigets udskregne Flertalsstyre.

I Ulster legede Balfour med Ilden,
Og gode Raad bliver muligvis dyre
For Gladstone, hvis Homerule-Billen
Til Borgerkrig bli'er derovre Kilden.
Hvad har man saa for sit Flertalsstyre?

I Gallien, hvor Panama-Geschichten
Man lykkelig er i Begreb med at myre,
Sig muntert dog Anarkismen, som fik den
Idé at beværte med Sprængstoffer Pligten
At bøje sig pænt for et Flertalsstyre.

Selv oppe ved Kjølen, hvor Bjørnson stemmer
For »Freden« sin mangestrengede Lyre,
Man Krigens og Verdens Gang fornemmer
Og kommer stadig i fæle Dilemmer
Til Trods for sit prima Flertalsstyre.

Kun her i vor egen, hjemlige Rede
Vil ingen løs paa hinanden fyre;
Forduftet er al demokratisk Vrede
Hos Neergaard, Høgsbro, Berntsen og Frede,
Skjønt ikke de fik deres Flertalsstyre.

Mon her Programmet er gaaet af Mode
Omtrent som den haardt forfulgte Tournyre?
I alt Fald er »Politiken« paa Fode
Hver Dag omtrent med en hastemt Ode
Mod Sammensmelternes Flertalsstyre.

Taksigelse.

Til

Otto Borchsenius.

aar en Sceneinstruktør nodes til at
trække sig frivillig tilbage paa Grund
af Helbredshensyn, ligger der et Ar-
bejde bag, som Publikum ikke kjender.
Det er ikke Kultusministerens — man
ser, at han har sat sit Navn under —
det er heller ikke Kammerherrens — man veed, han
har skrevet Indstillingen — det er Deres.

Er dette Arbejde saa propert udført, som det
bør være, mærkes det ikke og vil aldrig hos Til-
skuerne finde den Paaskjønneelse, det fortjener.

Men de faa, som har set en Intrige formes
fra Dag til Dag, de veed, hvad Iscenesættelsen af
saadan noget betyder.

Og jeg, som veed, hvor meget der skyldes Dem,
vil ikke tage min Afsked uden at bringe Dem min
oprigtige Tak for de Numre af »Dannebrog«, hvor
vi har arbejdet sammen.

William Bloch,

Professor.

En af vore mest lovende yngre Malere har paatænkt at
udføre et Billede, forestillende de bekjendte Billetsjovere paa
Kongens Nytorv, i det Haab, at det kongelige Galleri vil kjøbe
Kunstværket. Vi maa dog fraraade Planen. Det hænder ikke
sjældent, at Billetsjoverne kjøber Galleriet, men Galleriet vil
vist næppe kjøbe Billetsjoverne. Det skulde snarere Komiteen
til Udsmykning af Foyeren i det kgl. Theater.

Lolland-Falsters Stift har anskaffet sig en ny Bispékaabe.
At Stiftet allerede nu har denne betydelige Udgift, skyldes
sikkert den Omstændighed, at den tidligere Indehaver af Em-
bedet, Biskop Monrad, saa ofte havde vendt Kaaben.

Hofbager Olsen fejrede i Fredags sit 25 Aars Jubilæum. 25 Aar i det Fag — det er mange Aar paa Bagen. Jubilæren synes dog endnu i mange Aar at kunne holde sig frisk. Det kan hans Brød derimod ikke.

Festdagen højtideligholdtes efter Forlydende ved en større Middag. Heri deltog alle Hofbagerens Arbejdere, saavel de, der nylig er engagerede ved hans ny Æltemaskine, som de Svende, der for mange Aar siden traadte i hans Brød.

Til Festen i Anledning af »Magasin du Nord«s Forretningsjubilæum havde den ene af Firmaets Chefer, Grosserer Wessel — den populære Forfatter til »Kærlighed uden Strømper« — skrevet et lille fixt Udstyrsstykke til Ære for sin feterede Compagnon, Grosserer Vett.

Stykket, hvori der kastedes et Tilbageblik paa Forretningen for 25 Aar siden, bar Titlen: »Hvad er Kærlighed uden Sokker, Herre- og Dame-Underbeklædningsgenstande, Sengeudstyr, hvide Varer og Bomuldstøjer af eget Fabrikat, Gardintøjer, Brysseler-tæpper, Overstykker saavelsom hele Habitter etc. etc., alt i moderne Façon og til billigste Priser?«

Kong Aleksander af Serbien har erklæret sig for myndig og afsat Regentskabet.

Direktor Akselsander af Kasino har ogsaa erklæret sig for myndig og afsat Bigler. Om han samtidig har afsat nogle Billetter, skal vi lade være usagt.

Skadesløs?

- Konduktør! Der faldt en Mand af!
- Hvor sad han?
- Her bag paa, til Venstre.
- Saa gjør det ikke noget, — han har betalt.

Theaterkatten spinder.

Dagmartheatret: Fiasco. Saadan kan man naturligvis ogsaa godt stove det. Jeg kjender nu ikke den nyeste Retskrivning.

Jeg sagde til Kammerherren: »Kammerherre,« sagde jeg, »nu spiller Professoren igjen Schiller. Troer De nu, at Marie Stuart er nok til at tage Konkurrencen op?« »Marie,« sagde han, »Marie

er storartet. Marie kan holde mange Aar endnu, og der er ikke en Kat, der kan bebrejde os, at vi ikke spiller Schiller. Men tag De bare ud og se paa det for en Sikkerheds Skyld.«

Hvilket jeg gjorde. Stykket handler om, at Martinius vil være første Helt og Elsker, men kan ikke, hvorfor Alfred Møller slaar ham ihjel i sidste Akt, hvad han meget hellere skulde have gjort i første. For Resten er Martinius Akrobat og Slangemenneske i Trikot og elsker Direktøren sin Kone, som heldigvis omkommer noget tidligere paa Aftenen, for at Abonnenterne kan faa den Fornøjelse med.

Dagen efter spurgte Kammerherren mig, hvad jeg syntes om det. »Kammerherre,« sagde jeg, »Professoren er farlig.« »Berolige Dem, *mon chér,*« sagde han, »nu skal De bare se, naar vi faar Lurerne op i »Frode.« »Lur?« sagde jeg, »De troer maaske ikke, de har Lurer paa Dagmar? Jeg forsikrer Dem for, at der var ikke en af Publikummerne i Dagmar, uden at han tog sig en Lur. Om det saa er »Sovedrikken«, har de neglet den af vores Repertoire. De blæser os ligefrem et Stykke fra 7 til 12 for Tirsdagsabonnenterne om Lørdagen. Og saa har de Pressen med dem. Jeg maa sige, at saa smuk og anerkjendende en Anmeldelse som den, Martinius skrev om Martinius forleden Dag i »Dannebrog«, har jeg aldrig set i noget Blad. Og det kan nu ikke nytte, hvad man siger, for Pressen er nu en Gang Folkets Stemme, og hvad kan det hjælpe, at vi har baade Emil og Olaf, naar ingen af dem kan sætte to Linier sammen i et Blad?

Og saa vil jeg ogsaa nok sige, at Professorens Komedier kan begejstre En ganske anderledes end det, vi spiller ovre hos os. Om det saa er mig gamle Kat, saa blev jeg saamænd saa varm om Hjertet, at jeg digtede en Vise paa Hjemvejen. Hvis Kammerherren vil høre den, saa skal jeg mjave den for Dem:

Den Gang, da første Akt var forbi,
Holdt Publikum endnu Vagt,
Der slumred kun faa, da henad Ni
Man endte den anden Akt.
Men i Søvn hviler nu Dagmar.

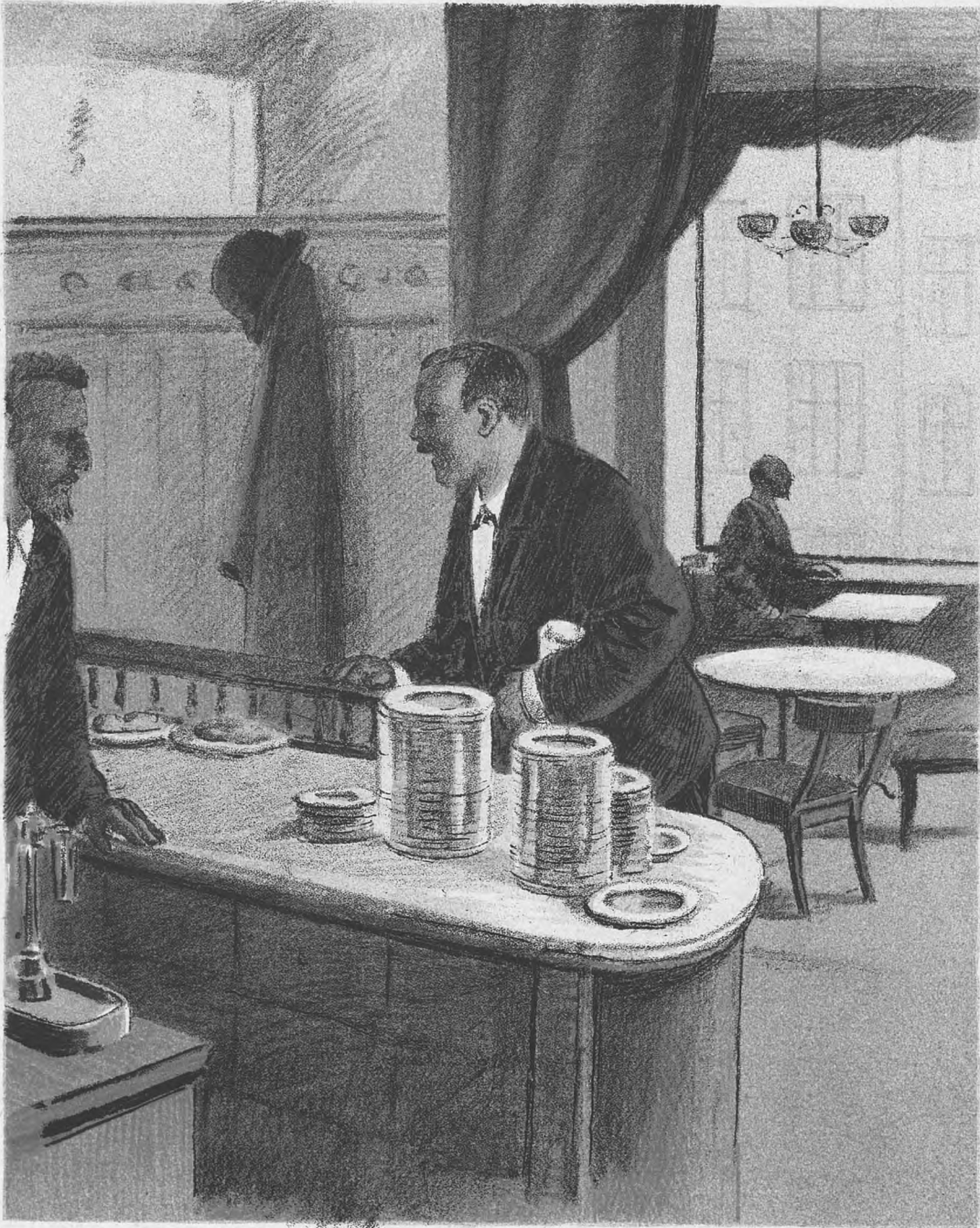
Da tredje Akt var lykkelig endt,
Holdt kun Abonnenterne Stand,
Og saa i Parkettet en enlig Svend,
Borchsenius hedte han.
Men i Søvn hviler nu Dagmar.

Riis vaaged endnu ved Elleve-Tiden
Med Rosenberg, sin Smaadreg,
Men da var de fleste for længe siden
Gaaet hjem og i Seng.
For i Søvn hviler nu Dagmar.

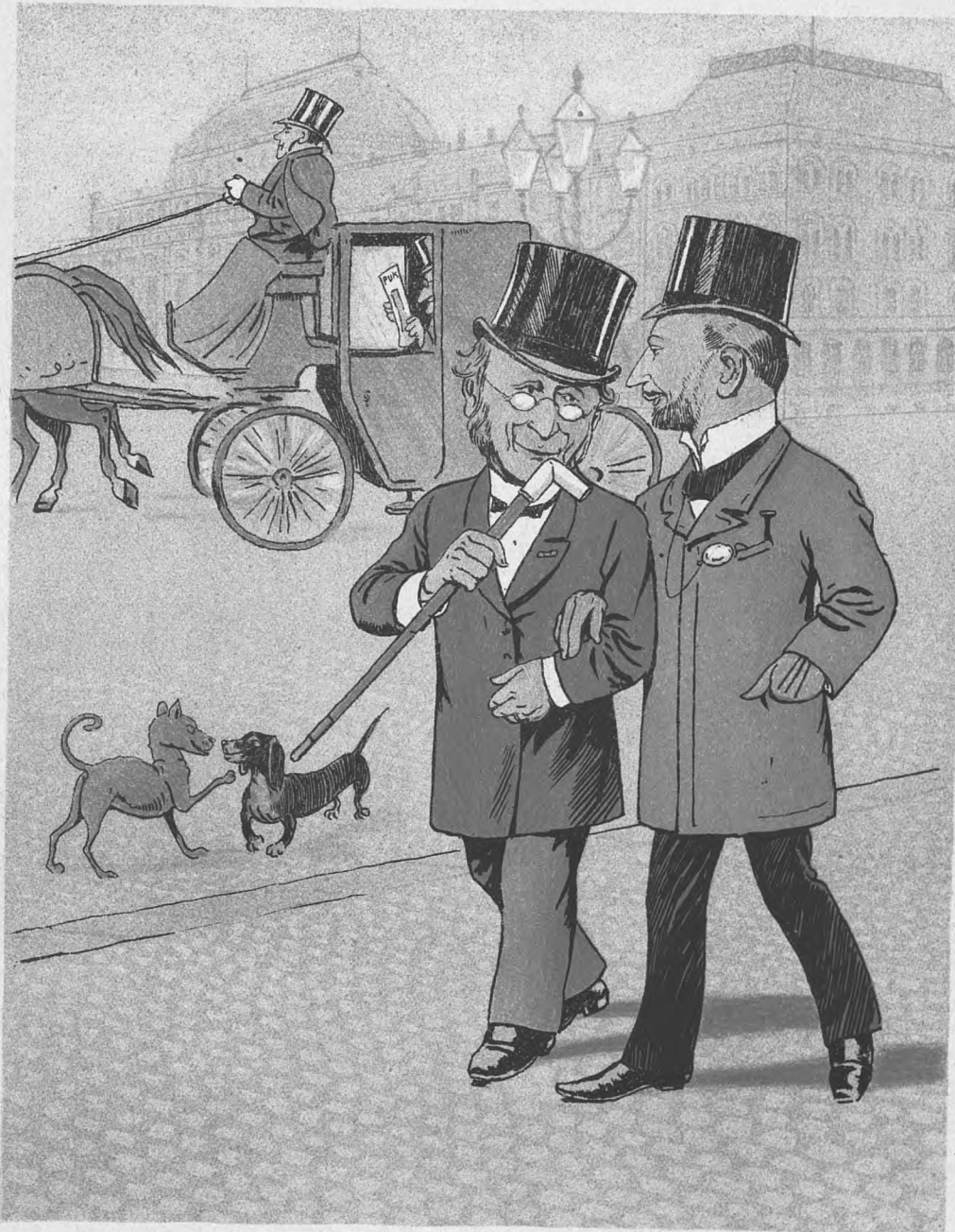
Ved Midienat slap Resten hjem
At hvile de trætte Bene.
Saa kaldte Riis Martinius frem,
Men da vaaged den Herre alene.
For i Søvn hviler nu Dagmar.

Et sjældent Dyr.

Gjæsten: Bring mig lidt forloren Skildpadde; men hurtig!
Opvarteren (til Buffeten): En meget hurtig Skildpadde til
Hr. Jespersen!

Similia similibus.

- Se, nu har Doktor Rank saagu faaet to Heste for!
 — Ja, men een kunde ikke længer trække saadan en Bunke Uvidenhed!

En Ridderspore.

I Saga og Sang om et drabeligt Slag
 Staar skrevet med Runer saa fæle;
 Det Slag slog Hr. Rosenberg, da han tog Tag
 Med skamløse Kritiker-Sjæle.
 Han sled dem og bed dem saa gram og vred,
 Indtil de paa Næserne snublede,
 Og rammed' dem i deres Blækhus ned
 Og satte sig paa 'et og jublede.

Og alle hans Smaafolk blev hylende fro,
 Den Gang dette Mandefald skete!
 De slog deres Volter, de sang og de lo;
 De spilled' endogsaa »Agnete«.
 Saa henrykt hans Smaadrenge Martinus
 Krøb op paa de tragiske Træsko
 Og klædte sig af i sit fineste Puds
 Og brølte og raste som »Fiesco«.

Han brølte — og brølte saa højt, at brat
 Han alle de Døde fik vækket;
 De grinende tog i Kardusen ham fat
 Og dypped' ham tragisk i Blækket.
 Paa Kainz'isk han vrælte: »Ha ha!« og »Ho ho!
 »Nu lægger min Fremtid de øde;
 Ak, Rosenberg, Rosenberg, sikke Du slo', —
 For Gu' er der Liv i de Døde!«

Men Rosenberg tager ham ræd ved Hand;
 Saa drager med knejsende Pande
 Og edderspændt Graad de saa viden om Land,
 Indtil de hos Secher mon strandte.
 Martinus løfted' sin dræbende Pen,
 For dræbe det kan han saa magelig;
 Men fælded' han En, kom der To igjen,
 Og det var jo meget beklagelig!

Han skrev, at han spiller med »aandeligt Liv«,
 Som altid Genier har plejet;
 Kun Skade, at Aanden bli'er sprød som et Siv,
 Naar Livet i Ryggen er svajet!
 Og Kritiker-Skyggerne smilte saa træsk,
 Jo mere han raabte sit »Va'sko!
 Moral: Hvad hjælper vel Ordflom og Fjæsk?
 Hans Fiesco blev dog kun til Fiasco!

En Røst fra Dallmaalet.

Min gode Nissen!

Ja, jeg siger: Nissen; thi Mærkelsen: *Puk* faar den
 Bretlandske Skjald eller Rim-Thurse Sækkespire have for sig
 selv. Som jeg kan skjønne, vil din Sværte-Bavn, eller paa
 argere Dansk: Ugedags-Tidende, vide den Mand Tak, der flyer
 dens Prentere Nys om alskens Vanheldsfald, eller som Tysken
 siger: Ulykkestilfælde. Saadanne Æmner prikkes jo Nyfigen-
 heden og avler Holdere paa Bladet.

Jeg skikker dig derfor en Vanfør, der har lidt saa megen
 Vaade, at han maaske aldrig faar sit paa det Tørre. Jeg taler
 om vore Mødres Maal, som jo er Hjærteblomsten i Danevangs
 underskønne Dall, men som Højfolkets Svartalfer har skaltet
 med saa længe, at det nu er at ligne ved et Par Hoser uden
 Bagstykke og uden Benskafter.

Maa ikke alle Dannismænd grine sig øde, naar de hører
 deres Samtidsfødninger abekatte efter vælske Maal? Og maa
 ikke en hjærneblød eller, som Sjan de Franser vilde sige, en
 nervøs Maalstræver faa Bugværk af Forargelse, naar vore
 Morskabs-Idrætsmænd rode i alt dette udenvæltiske Klister?
 Kan man monstro ikke mere sig paa dansk, og er vor gamle,
 nordiske Limpotte saa ikke god nok?

God Skæmt er Helsebod, men Skæmt bliver ugod, naar
 den bliver lagt i Klister. Hvorfor maa ikke »et Theater«
 ganske jævnt og ligetil hedde: en Mummespillestue? Vil
 man hædre Byrd og Æt, vil »det Kongelige« da kunne hedde:
 Underskydebanen. Hvorfor maa »en Variété« ikke kaldes: en
 Hylebod, eller »zoologisk Have«: en Dyregaard til Umælendes
 For-Klejnløse. Det sidste Ord er endnu en Kjende tysk, men
 ved Styrerskifte vil det let kunne ændres. »En Cirkus« maa
 paa Dansk hedde: et Rundrideri, og for »at køre paa Cykle«
 har vi den gode norske Mærkelse: at gi en Hjuling.

Der kunde nævnes mange andre Skæmmeord, som har
 bofæstet sig i vort Morskabsmaal. Men jeg vil for Jævnførings
 Skyld blot hidsætte en Ordsamling, som intet Blad vilde blues
 ved at prænte:

Dette Blads Redaktion har gennem sin Reporter bragt i
 Erfaring, at Etablissementet Tivolis Direktør, Hr. Watt, vil
 leje en Kopi af det interessante Vikingeskib, der skal sejle til
 Amerika. Vore Læsere vil sikkert med udelt Tilfredsstillelse
 erfare denne Meddelelse.

Det var Klisteret. Lad os nu øse af Limpotten og skriv
 Dansk:

Sværte-Bavns-Samlaget for denne Tidende har gennem sin
 Pompesvend faaet Nys om, at Grinehaven Tivolis Skæmteleder,
 Hr. Karte-Bomuld, vil tinge en Abekat af den sindslæskende
 Søhanesnekke, der skal søstikke til Vinland. Vore Æmne-
 slugere vil uvægerlig med uskilt Hjærteløse nysse denne
 Pompeskærv.

Se, saaledes skal vort fra Mødrene nedarvede Dallmaal
 skrives, og dermed er Limpotten ude.

Hans Høj.

Under Opsejling.

Om Kommunal-Svin har vi hørt saa længe,
At det kan sætte En i snavs Kulør;
Nu kan for en Forandrings Skyld vi trænge
Til Nyt fra vore kommunale Søer;
Det er en anden Race, *nota bene*,
For de forskønner Staden, vil man mene,
Og deres klare Bølger sig udbrede
Som Magistratens egen Svanerede.

Her tunler ingen stolte Viking-Snekker sig,
Som til Chicago Kursen skær' med Glans,
Og, hvis man træffer en Turist, som b— sig,
Saa er det ved en Beverding til Lands.
Til Dato har de haft et sparsomt Baadehold,
Som minded' om det gode, danske Maadehold,
Og som holdt Kystbeboerne befriet
For, hvad der ligned' Plimsolleriet.

Men saasom et Par røde Socialister
I vort *Hotel de Ville* har furdet Rum,
Og i Kommunen baade her og hist er
Der ingen Mangel paa Petroleum,
Har Magistraten skjønnet, hvad der vanker,
Saafremt man ignorerer »Tidens Tanker»,
Og vist Imødekommenhed og Naade
Mod Ønsket om Petroleums-Baade.

Puk vil nu bare ønske, at Projektet
Snart blive maa til megen Baade her,
Saa I, der har for Koncessionen fægtet,
Maa ikke støde paa for mange Skjær,
At I paa Farten ikke gjør i Nælderne,
Men holder Kursen støt paa — Kurs-Tabellerne.
Gid intet Vanheld af Thingvallas Slags jer
Hjemsøge maa med Bræk paa eders Aktier!

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

„Fjollerup Amts Dagblad“ skriver om Opførelsen af Tragedien
»Tordenskjolds Ungdom« paa Knubstrup Scene:

..... Titelfiguren udførtes af Hr. Geobaldus
Jokumsen, der vistnok overhovedet ikke i alle Maader var
saa udmærket, som han burde være. For en Gangs Skyld
burde maaske den geniale Kunstner træde tilbage for anden
Tjener, der med saa megen Supplikance siger sin Replik »Der
er serveret«. Turde vi give denne udmærkede Scenskuespiller
et Raad i al Beskedenhed, saa burde han maaske lægge Haanden
paa venstre og ikke paa højre Side af Brystet. Det vil i hvert
Fald blive velset af Avtoiteterne, da Borgmesteren altid gjør
saadan, naar han taler ved Fugleskydningsmiddagen.

„Fj. A. Dgbl.“ Dagen efter:

Hr. Redaktør! De vil ikke kunne forundre Dem over, at
jeg, der foruden at være Selskabets bedste Skuespiller ogsaa
har faaet første Præmie for at springe paa Hesten ved
Gymnastikfesten i Bidstrup Lystskov ifjor, tager til Gjenmæle
mod den Omtale, De har givet mit Spil.

Jeg maa først oplyse, at Tordenskjold var et nervøst
Rococcommenneske. Min Opfattelse af Rollen støtter sig paa en,
jeg tør nok sige temmelig overraskende Udledning af de
bekjendte Strofer:

Tordenskjold han var polisk,
gik omkring og solgte Fisk.

Efter dette synes det nemlig at være givet, at Tordenskjold
har haft ikke ringe Lighed med en polsk Fisker. Som
samvittighedsfuld Kunstner har jeg i den Anledning studeret
Feddersens »Fiskeriet i Polarhavene« og Beretningen om Sand-
pumpedamperen »Thyborøn«s Virksomhed i Limfjorden. Desuden
maa jeg fortælle Dem, at jeg en Gang har set en Fisker slaa
Øjet ud paa en Kollegus, sparke ham i Maven og bide det
ene Øre af. Hvad tror De, den uintelligente Pøbelhob vilde
sige, hvis jeg bar mig saadan ad paa Scenen?

—med Agtelse—

Geobaldus Jokumsen.

Redaktionen har hertil kun at bemærke, at den er enig
med Hr. G. J., da han selv siger, det er rigtigt. Desuden er
Skuespilleres Artikler os altid kjærkomne, da det kniber med
at finde aktuelt og underholdende Stof, nu da Værten i »den
blaa Spædekalk« har nægtet at lade sig interviewe. (Ærede
Landboere anmodes i den Anledning om at tage ind i »Seng-
svinet«, af hvis Ejer vi i Morgen skal bringe et Billede med
Text). NB. Husk vor Præmiegaade!

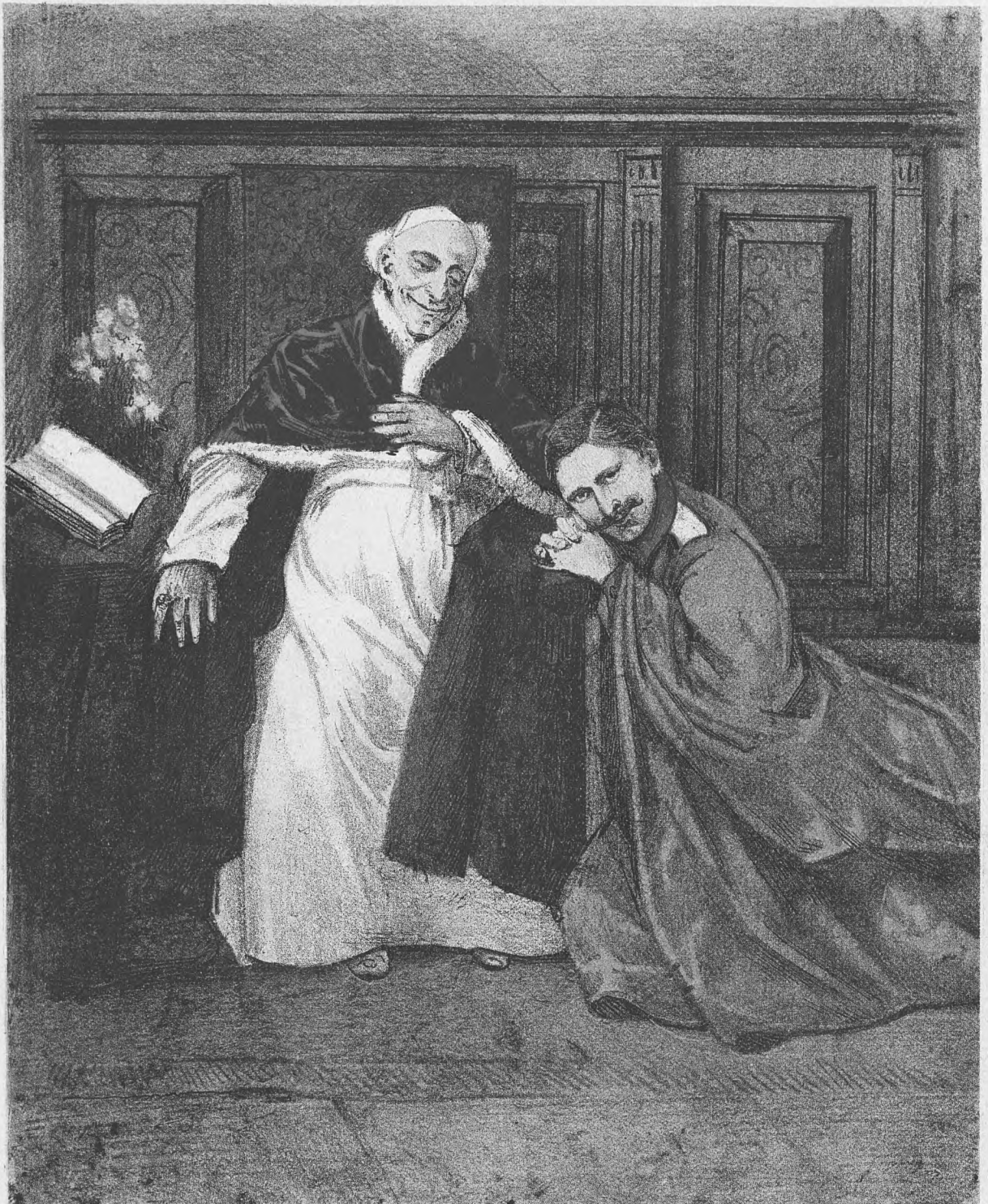
„Fj. A. Dgbl.“ Dagen efter:

Kære Hr. Redaktør! Tak for Deres saglig imødegaaende
og dog liberalt imødekomende Svar paa min Artikel. De vil
gjøre mig endnu en Tjeneste ved at tilføje, at det er mig,
der bærer Stykket, og at de andre er Sløvemikler, Dagdrivere
og Idioter.

De venligste Hilsener.

Deres hengivne
Geobaldus Jokumsen.

Kejser og Pave.

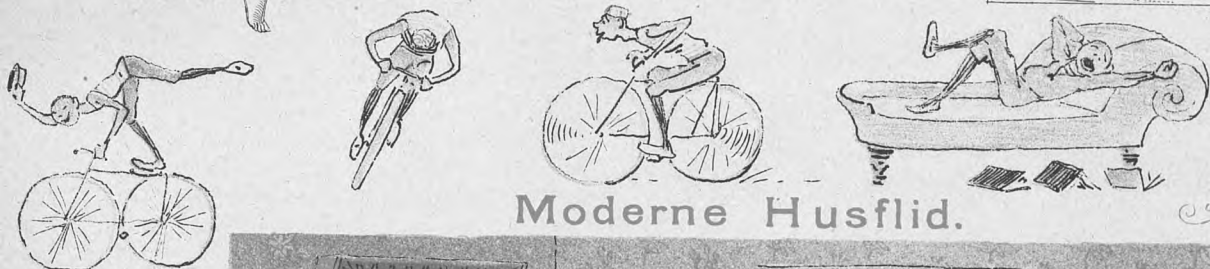
J. L. Pallière *pincit.*

Puk *delineavit.*

Pater peccavi(?)

Udgiver og Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Saborg, Kjøbenhavn.

PUNCH

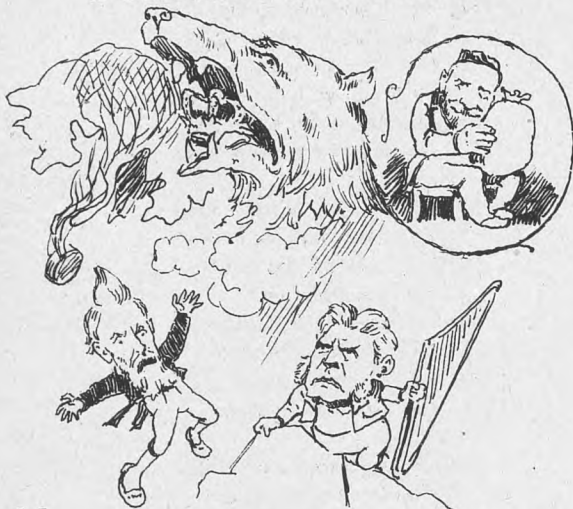

Moderne Husflid.

— Hvad skal jeg dog stille op med lille Erhard, han er saa luddoven?
 — Giv De ham bare en Bicycle, Fru Hansen; saa skal De se, hvor han slider i det.

Politiske Stokfisk.

Mens her en blakket snart og snart en ren Forhandler disker op med en Erklæring, Der ofres Tidens Tand til fri Fortæring, Har Norges velbekjendte Rektor Steen Om Afsked nys forfattet en Begjæring, Et ikke ganske ukjendt Fænomen, Saasom man allerede har i forrige Kalenderaar det samme spurgt fra Norrige.

Det var i Fjor, at første Gang Ballonen Han vilde prøve; — men den revned' nok. Alt trued' samme Medfart Unionen, Som Fader Odin led i Ragnarok. Men den Gang skaanede han Dobbeltkronen: Steen er dog ikke helt af Sten og Stok; Den rene Konsulatsag fik Udsættelse, Og som en Sten fra Hjertet gav det Lettelse.

Nu vil han sikkert heller ei forsage Den Magt, hvortil han har en dybtfølt Trang, Saadan, at ikke Sten paa Sten tilbage Der vilde blive af hans Statsraadsrang; Sligt hører ikke med til Verdens Gang Blandt rene Venstrømænd i vore Dage. Pas paa! Det rene Væsens tapre Riddere Faar nok igjen Alt udsat indtil videre.

Den arme Bjørnson er dog vist i Vinden, Fordi det kommer ham særdeles ved, Om han skal Lyren slaa til Kamp mod Fjenden Eller til Bedste for sin egen »Fred«. Skal kan beordre Riflerne til Kinden, Eller servere Aal i det Geled? — Ak ja, der kommer gjerne den Slags Kvaler, Naar man i Lommen gaar med to Signaler.

Saa er dog Stillingen langt mere klar Hos os blandt vore egne Demokrater. Vel har de ikke rene Konsulater, Men det er nok saa heldigt, hvad vi har; Thi det er rene Statsrevisorater, Hvor hele Gagen i Pension man ta'er, Naar ikke mer man styre kan Kodillen, Og Levebrødet bliver i Familien.

„Det unge Danmark“, som starter til Efteraaret, er efter Forlydende sikret for saa lang Tid, at det vil kunne opnaa Titelen »Det gamle Danmark« med Tilladelse til at bære samme.

Jernbaneraadet er bleven sat fra Bestillingen. Nu har vi hverken Raad til ny eller gamle Jernbaner.

Smaa Bededags-Betragtninger.

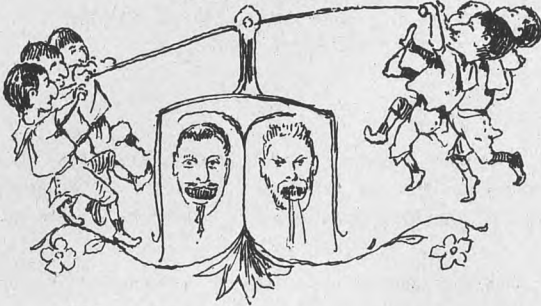
Jeg er Familiefader og ernærer mig kristelig ved Saxen ligervis som andre Provsredaktører. Hele Aaret om maa jeg af Hensyn til Familiens økonomiske Status trækkes med Hveder til min Morgenkaffe. Kan nogen saa sige mig, hvorfor jeg Store Bededagsaften skal delikateres med de Beskøjter som Raritet? At Hvede rimer paa Bede, kan kun være en tilstrækkelig Grund for Æstetikere, ikke for Mestere i Skræderfaget. Derimod kan det være rigtigt at gjøre Hveden varm den Aften. Man er altid halvdød af Kulde, naar man kommer hjem fra den første Sommeraften paa Volden, som ikke mere er Volden, men Langelinie. Og Langelinie bliver ikke længe ved at være Linie. Den skal gjøres til det bare Frihavn, naar først Peesche-Køedt bliver Minister og Hauberg Direktør i Sø- og Handelsretningen. Saa er jeg gal i Hovedet paa Secher. Den ene Dag siger han, at vi ikke maa gaa paa Linien, for der falder vi i Grøften; vi skal gaa paa Boulevarden baade den Dag og hver Dag. Den næste Dag forbyder han os at komme paa Boulevarden og siger, at vi ingen har, men vi skal gaa vores Bedetur i Kastellet, hvor vi heller ikke maa komme. Det er efter min ringe Mening næsten en Præmiegaade.

Endvidere vil jeg nok spørge, hvad vi skal med en ubegribelig Helligdag midt i den travleste Sytid, da vi skal have alle Mennesker klædt paa til Pintse. Jeg har sat paa Bordet og gjort mine Studeringer, og derfor veed jeg nok, at Bededagen blev trukken sammen af alle Aarets andre bedelige Dage den 27. Marts 1686 paa en stor tyk Traad med en Knude paa, som kaldtes en kongelig Forordning. Det kunde der være nogen Rimelighed i, for i de Dage var der baade Beden og Fasten, men nu er der ikke andet end Hvederne og Linien og »Dannebrog« paa Boulevarden og Secher i Kastellet i Splidagtighed med sig selv, og det er dog for lidt at stikke Naalen ind for, især da der nu er Tale om at sy baade til Huslejeskat og til ny Kirker.

Alt det kan min Traad ikke holde til, og derfor blev jeg hjemme i Torsdags Aftes og spiste mine Hveder inkognito, mens Kone og Børn gik ud i smaa Hold for at høre Klokkerne, men ikke opdagede saa meget som en Bedemand i Landskabet.

Hvad ellers Navnet angaar, veed jeg desuden, at en Bede er en Runkelroe og noget af en Vædder.

Afløb.

Fra Arilds Tid Klo-ak og ve
Vi græd i Hovedstaden;
Men vent kun lidt, saa skal De se,
Hvor her bli'er rent paa Gaden:
Da bliver alt vort Spildevand
Ta'et fra os, saa vi ikke
Ved Hjælp af Fisk fra Gammelstrand
Kan faa det selv at drikke.

Fra Ama'er og fra Østerbro
Det pumpes væk og dølger
Sig brat i skælmisk, idyllisk Ro
Bag *Codans* vilde Bølger.
Og vore Børn taknemlig gaar
Omkring og er forundrede;
Thi, sker det ej til næste Aar,
Saa sker det nok om hundrede.

Men lidt af Tidens store Savn
Dog snart skal redresseres,
Ifald, til Fryd for København,
En Plan realiseres:
Alt Overfalds- og Spildevand
Bli'er da fra Integade
Heldt i u-renoveret Stand
Ned i to nye »Blade«.

Mens Sprøjteførerne slaar Takt,
Maa da de arme »Unge«
Ved Pumpen slide uforsagt
Med baade Haand og Lunge:
Til Mikkels- (Michaelis-) Dag
I tvende Hold Smaastumperne
I Vandet gaar for Georgs Sag — —
Og driver saa paa Pumperne.

Bededagsaften.

(Scenen: Langelinies Pavillon).

Jespersen, Lystrejsende fra Provinnsen, kommer med sin Ven *Therkelsen*, Kjøbenhavner (stum Person).

Jespersen. Det er en storartet By, den Kjøbenhavn. Sikke Damer! Sikke Ekvipager! Og sikken en Lykke, at de Kongelige netop sku' komme forbi, li'som jeg viser mig paa Linien. Naa, *Therkelsen*, nu sku' vi ha' de Hveder. Man maa jo

vise, at man er med. Du ska' sgu ikke sjenere Dig. Jeg gi'er selvfølgelig. (Til en Opvarter.) Opvarter! En Gang varme Hvedetvebakker med Smør af det bedste — ikke Margarine, hører De — og to halve Flasker Bayersk Øl — og to Snapser — og en stor Kop The paa Kande — med to Kopper til — og Sukker og Fløde . .

Opvarteren. Undskyld, min Herre . . .

Jespersen. Det gjør ikke noget, om osse vi ska' sitte lidt knivent — vel *Therkelsen*? — Kjøbenhavnerne er jo saa nemme og komme ud a'et med — men vi maa ku' se ud over Sundet, og hvis De har en Kikkert . . .

Opvarteren. Undskyld, min Herre . . .

Jespersen. Men det kommer jo nok lidt villig. Jeg ska' sige Dem, jeg har været baade i zoologisk Have og paa Charlottenborg — De veed, Udstillingen — og ude hos min Svoger paa Frederiksberg, og konsulteret en Doktor for en bulden Finger, som jeg har gaaet med i over en Maaned. Jeg er nemlig ikke her fra Byen, maa De vide, og saa synes man jo, at naar man alligevel skal til Kjøbenhavn for sin Fornøjelses Skyld . . .

Opvarteren. Undskyld, min Herre . . .

Jespersen. Det er maaske Værten selv, jeg har den Fornøjelse at tale med?

Opvarteren. Undskyld, min Herre . . .

Jespersen. Ja, det gjør saamænd heller ikke noget. Jeg vilde jo nok helst have talt med ham selv, men saa kanske De vil hilse ham og sige, om ikke vi kan faa Hvedetvebakker fra Hofbager Olsen. Jeg kjender nemlig Hr. Olsen personlig, maa De vide.

Opvarteren. Undskyld, min Herre . . .

Jespersen. La' ves nu se, hvad det ka' komme til og koster. Bayerne er vel 40 Øre, og Hvederne er 2 Øre Stykket. Skal vi sige, at vi spiser tre hver, saa bliver det en 12 Øre. Theen er vel 18 med Sukker og Fløde, og Smørret kan vel komme paa 20 eller 25. Saa skal De faa 10 Øre i Drikkepenge — eller vi ka' jo sige 8 . . .

Opvarteren. Undskyld, min Herre, men Pladserne er skam optaget.

Jespersen. Optaget! Nu har jeg aldrig hørt Mage. Naar jeg har rejst den lange Vej, saa ku' De da ellers nok sørre for, at jeg ku' komme til og sitte. Men det er værst for Dem selv. Nu tjener De ikke noget ved mig. Kom saa, *Therkelsen*!

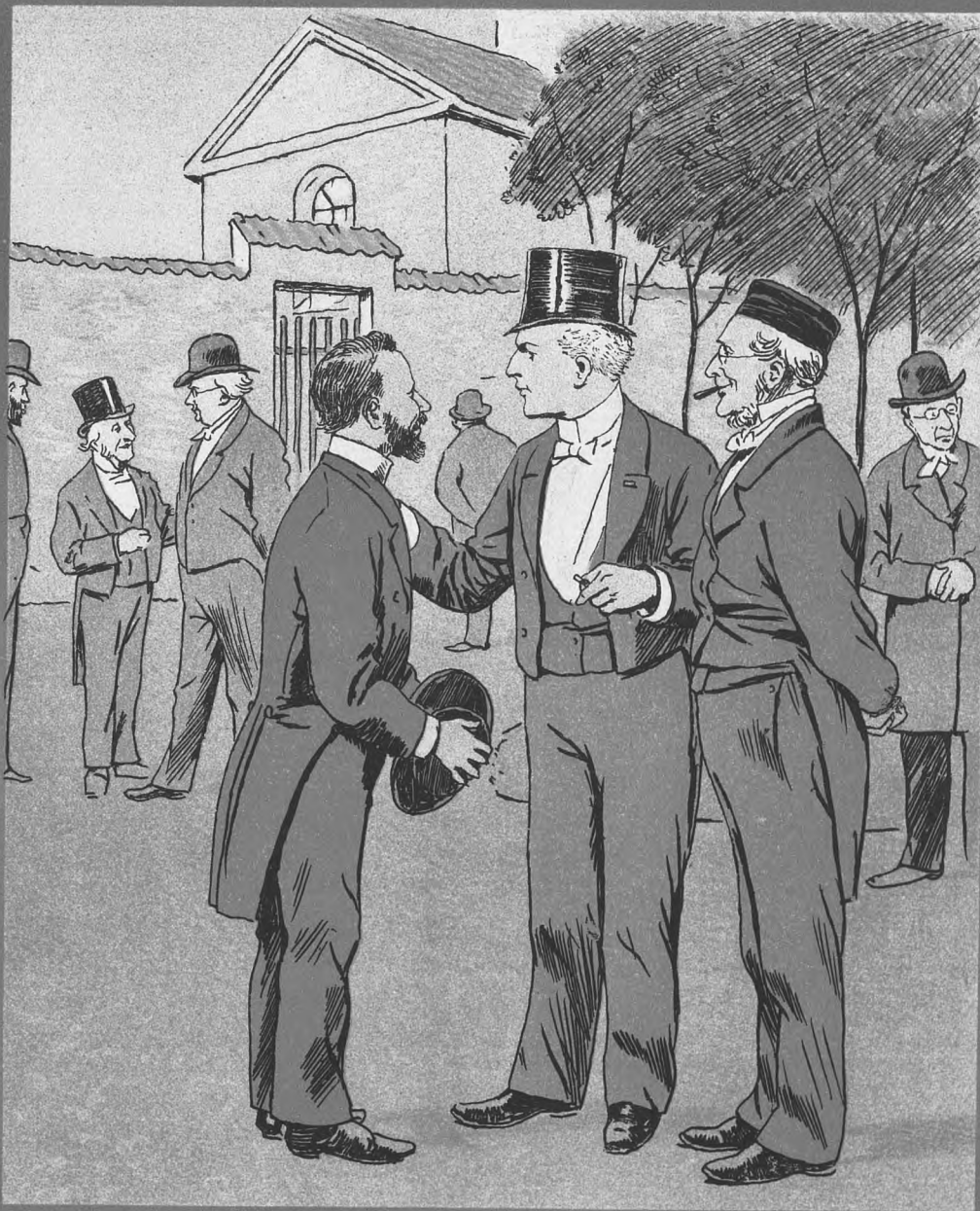

Kaldt til Orden.

— Naa, saa Du vil snakke med om Ting, Du ingen Forstand har paa? Du sku' Kraft æde mig hellere gi'e dit gamle Helmis et Par Krykker og et nyt Gebis og saa sel' tie stille!

Med et halvt Øre.

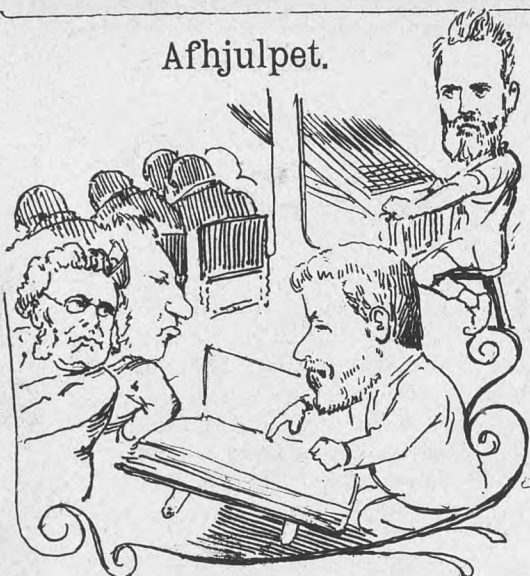
— Ja siden jeg sidst havde den Ære at være sammen med Deres Højærværdighed, er der foregaaet en Forandring med mig.

— Naa saadan! Hvad er da det?

— Jo, jeg er indtraadt i den hellige Ægtestand!

— Hvad har De traadt i?

Afhjulpet.

Vor gode Stads Repræsentanter
Forlangte nylig ren Besked
Fra Godtfolk, som gi'er Laan paa Panter,
Om Arbejdsløs- og Ledighed,
Hvorfor i hele fjorten Dage
Og Nætter Magistraten sled,
Saa en ramsaltet Sildelage
Var Vand imod dens Ansigts Sved.

Men derfor gav den ogsaa Møde
I Mandags med et Resultat,
Saa ingen andre end de Røde
Faldt paa at rynke Næse a'et.
Paa eet Sted kun man havde Tale
Om Arbejdsløshed hørt i Aar,
Det var blandt nogle Graverka'le
Ude paa Vestre Kirkegaard.

Men ellers var der travlt hos alle,
Selv i den vise Magistrat,
Og paa dens nye Torvehalle
Hængte man i som desperat.
Formedelst varme Hveders Spisning
Fandt Marstrand ingen »fyrig« Svend,
Og til den næste Skovudvisning
Har Thomsen knap nok Tømmermænd.

Kommunens Udvalg ased' gru'ligt,
Da Arbejdsstoffet var saa stort,
At det var tidt dem plat umuligt
At faa Betænkning færdig gjort.
Hertil kom Pantelaanerklagen,
At man hos dem drev om for Lud
Og koldt Vand, skjønt paa Kirkesagen
Folk havde nok at sætte ud.

Til Slut gav Philipsen med rene
Ord sit Besyv, der lød som saa,
At det var Arbejd' nok alene
St. Hanses Regnskab at forstaa;
Og, saasom Trier ydermere
Holdt jævnt i Gang sit Væveri,
Saa kunde Raadet frit notere,
At Arbejdsnøden var forbi.

Alfeleg.

Kling klang! sagde Klokkerne. Det var Store Bededagsaften; saaledes kaldet, fordi selv de største Beder den Aften gaar paa Langelinie, bare for at fylde op.

Men Alferne er ogsaa Mennesker. Det kan Puk tale med om, for de er hans nærmeste Familie; han har altsaa Lov til at sige dem ubehagelige Sandheder. De mylrede sammen derude i den køle, duftende Skov, hvor Knopperne skyder Foraaret ind, medens Anemonerne følger den sidste Vintergæk til Graven og lader Violen sørge. Smilende og hilsende trippede de op ned ad en Solstraale, og saa bildte de sig ind, at de kunde høre Klokkeblomsterne ringe.

De smaa Alfrøkener mødte i deres fineste Habitter: Tusindfrydsblade, der laa Lag paa Lag, saa at Frøkenerne lignede Artiskokker med Bunden i Vejret. Det var nydeligt. Men man maatte ikke se dem for nøje efter i Sømmene. Deres Hofleverandører i *Magasin du Jord*, henne paa den store Plæne, laa nemlig under Ombygning. De kunde ikke rigtig faa Tid til at klæde Frøkenerne paa, fordi de foreløbig selv blev klædt af i Anledning af Betingelserne. Naa, men det kunde jo for den Sags Skyld være lige Fett, som Wessel siger.

Frøkenerne smilede, og Herrerne smilede, og Alle smilede, undtagen nogle ældre Herrer, som ikke smilede, men bare saa indholdsrige ud. Det kom sig af, at de vare Politikere. Saa alvorlige Mænd behøver nemlig bare at se indholdsrige ud; saa er der altid Folk, som troer, at de vil udrette noget til næste Aar.

Og Alfernes Latter sang og klang gennem Skoven, saa at Træernes Grene græd Dugdraaber og Skovbunden viste

Kællingetænder af Fornøjelse. Men pludselig formærkedes Solstraalen. Det var Alfernes vise Fædre, der i egne høje Personer kom marscherende. Alle de Spadserende standsede og saa forundrede paa hverandre. Tidligere havde Fædrene altid plejet at gjemme sig i en Valmue og konfiskere alle Beværtere, naar deres Undersaatter vilde more sig. Men nu havde de faaet et halvt Dusin Svartalfer imellem sig, og for at vise sig høflige mod de nye, havde de lagt sig efter at snakke sort. Den ene snakkede højere og længere end den anden, og jo mere de snakkede, desto mindre kom det Sagen ved.

Og Fædrene snakkede og snakkede, saa at baade Luften og Skoven blev sort af Lydbølger. Saa stoppede Alferne deres Fingre i Ørene og fløj forskrækkede hjem og i Seng.

Men det kunde de vise Fædre netop godt lide; for de er aldrig gladere, end naar de smaa Alfer gaar tidlig i Seng.

Kunstudstillingen paa Charlottenburg. Siden sidste Meddelelse er to udstillede Stykker bleven solgte. Det ene, hvorpaa der var en Sardin (i Olie) blev købt af den bekendte Mæcen, Konsularagent Behrendsen. Det andet — et Rundstykke med dansk Schweitzer — købte Kunstforeningens Formand. Det blev betalt med 15 Øre foruden Drikkepengene.

Sportsmeddelelse. Ved Kapsejladsen ved Bellevue, der afholdes midt i Juni Maaned, vil Munkene fra Ordrup møde i deres bekendte Kutter.

Hectorgrafisk Meddelelse. »Dronning Krinoline« blev ingen Succes for Kasino, tiltrods for de indforskrevne Krinolinédansere. — Det er da heller intet Under, at Stykket gaar i Hundene, naar de sender »Politiken«s Kobbøl paa Jagt efter nogle gamle Ben.

Randers Byraad har nu endelig besluttet, at Helligaands-huset ikke skal restaureres, men rives ned. Paa Pladsen, hvor det stod, paatænkes det nok at bygge et billigt Spisehus. Det, syntes Byraadet, var at foretrække for en dyr Restauratør. — Skulde der være noget i det, naar det siges, at Moralen i Randers er lidt lax?

Udlandet.

(Gjennem Ritzaus Bureau).

Dublin, d. 26. April. Londons Lordmayor ankom i Dag til Dublin. Han var i Sommerfrakke. Gladstone var i Ulster.

Bryssel, d. 27. April: Den internationale Møntkonference finder sandsynligvis Sted i Juli. Paa Dagsordenen staar Spørgsmaalet om Indførelse af Sølvfod.

En international Lægekongress vil samtidig blive afholdt. Man vil der drøfte Spørgsmaalet om Udførelse af Træben.

Kristiania, d. 28. April. I Anledning af Pave Leos Jubilæum er Lars Oftedal bleven ophøjet til norsk Nationalhelgen under Navn af Skt. Anshiovis.

Rom, d. 29. April. Ved Kejsers Wilhelms Avdiens hos Paven blev der serveret en let Forfriskning i Vatikanet. Kejseren nød en lille Biskop og et Par Nonnetitter; Kejserrinden fik en Benediktiner og dertil nogle kanoniserede Frugter.

Bagstræv.

Det var store Hvededagsaftens Dag,
Da Folk var gaaet paa Volden,
Da mødtes de Svende af Bagernes Fag
I løftet Stemning om Bollen.
De Mestre vil de nu give Høvl
Og slaa dem for Fridag en Plade:
Nu samles de for at gjøre Vrøvl
Paa Salen i Rømersgade.

Og Talerne ælter husvante om
I Spørgsmaalets Kringlekroge,
Tydelig nok er det Mennesker, som
Paa Bolledejgen er kloge.
Hvad der blev sagt af den hele Trop,
Omtrent i følgende Dur lod:
Faar vi ej bagt det Brød, vi slaar op,
Vort Levebrød bliver et Surbrød.

Des værre — stoler paa Wiinblad man
Og kaster paa den Kant Anker,
Af Andres Erfaring man se det kan,
Paa Rundstykkerne der vanker.
De bolde Svende, som vilde sig fri
For noget af deres Dagværk,
Vil nok faa at vide med Tiden, at i
Den Ovn bliver klægt deres Bagværk.

Hvis Ingen vil række en hjælpende Haand
Til derpaa at gjøre en Ende,
Vil derfor bestandig en Tvebaksaand
Mestre skille fra Svende.
Naar Svendene nemlig en Gang et Horn
I Siden paa Mestrenes Krop faar,
Af Tvistepunkternes Sigtekorn
De Strejkernes Sigtebrød opslaar.

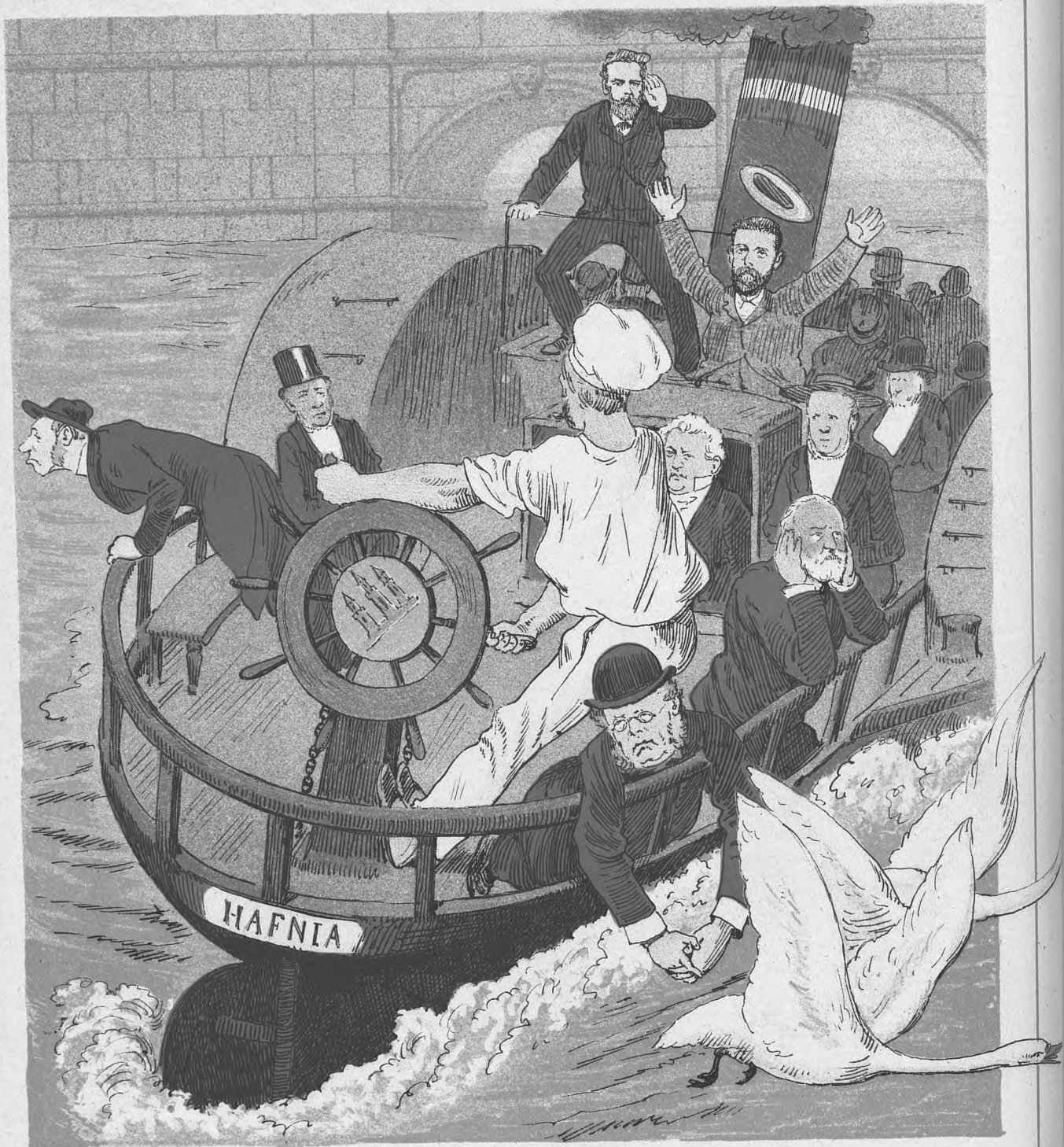

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

I Petroleumsbaaden.

Det blev vist en hyggelig »Lystsejlad«,
 Men næppe en rigtig billig Spads,
 Om disse nyssens paamønstrede Fyre
 Fik Lov til at styre.

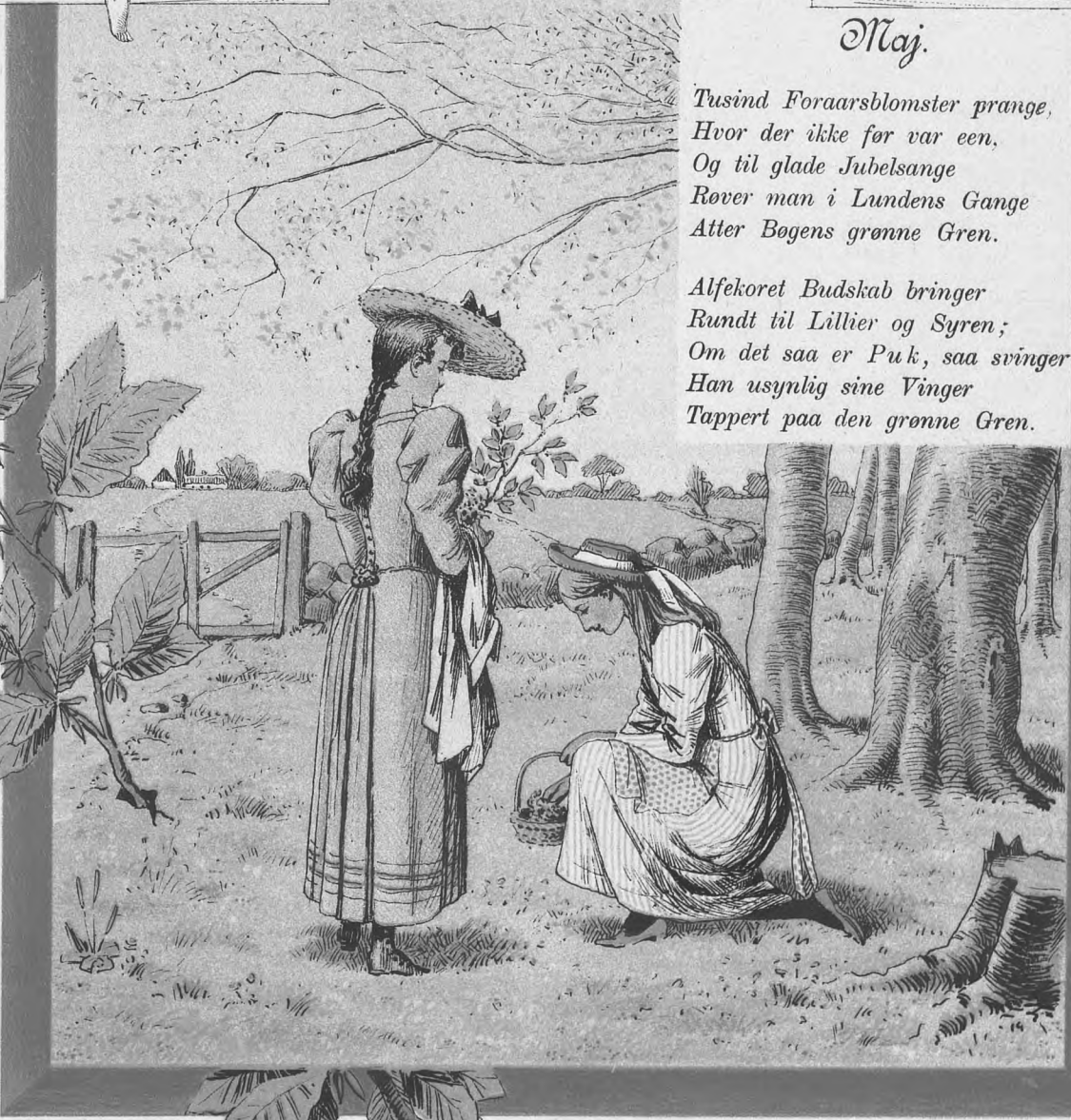
Udgiver og
 Redaktør.
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Saborg Kjøbenhavn.

Maj.

Tusind Foraarsblomster prange,
 Hvor der ikke før var een,
 Og til glade Jubelsange
 Røver man i Lundens Gange
 Atter Bøgens grønne Gren.

Alfekoret Budskab bringer
 Rundt til Lillier og Syren;
 Om det saa er Puk, saa svinger
 Han usynlig sine Vinger
 Tappert paa den grønne Gren.

Evropæiske Hovedstrømninger.

Lyd gennem Kabeltraadene farer
Hver Dag en Hob Sensationstelegrammer,
Som snart en Gadekamp aabenbarer,
Og snart noget Vrøvl i et Folkekammer.
Fra Norge kom der den Jobspost, at Stang
Er bleven Minister nok en Gang,
Formedelst Kong Oskar Løbepas gav Steen,
Der figurerer for Tiden som Grav-Sten.

Britaniens Sønner leger med Ilden,
Og løs paa hverandre de glatvæk ryge
Paa Øen, hvor Homerule-Billen
Har voldt en uheldig Kartoffelsyge;
Selv Gladstone blev Gjenstand for et Attentat,
Saa han kunde være kreperet a'et,
Hvis ikke hans gamle Visdomstænder
Kan endnu tygge selv den Slags Ænder.

I Tyskland nok Ahlwardt-Geschichten endt er.
Behandlingen blev dog lidt vel udtømmende,
Da for at studere hans Dokumenter
Man saa hans Benklæder efter i Sømmene;
Thi paa den sittlich-germanske Jord
Er Sømmeligheden ikke for stor:
— Til Ahlwardts Forsvar det ogsaa kan tale,
At her han dog afsløred' een Skandale.

Men, havde man ogsaa Lov at betegne
Den opløbne Syning som Stof til Skjærmydsel,
Bør saadant billigvis ikke forklejne
Den ligesaa opløbne Ungdom i Bryssel,
Der teede sig som absinthig komplet,
Imens den almindelig Stemmeret
Paa Grund af sin noble Opførsel kræved'!
— Det gik dog næstendels over Skrævet.

Saa drev man mere uskyldige Løjer
Hos Skrædder Holm og hans Meningsfæller:
Man voved', skam, ikke Buxer og Trøjer
For Majdagens smilende Luftkasteller.
Den røde Traad til Pe'er Holmses Naal
Var kun den normale Arbejdsdags Skaal;
Den drak man saa længe, til uden at prale
Det kneb med at regne sig selv for normale.

Kommandanten mekanisk Statue.

Historisk Pantomime i 3 Akter.

I. Akt.

(Begyndelsen.)

Et kongeligt Nytorv i en bekendt By. I det fjerne ses et sort Hjørne;
noget længere borte, men i samme Plan: et Casino. Kommandanten staar
mekanisk Statue; Nøglen til Mekanismen ses paa et iøjnefaldende Sted.

Pietro, Don Williams Famulus og ærbødige Tjener,
lyser sig ind med en af sin Herres aflagte »Lygtemænd«. Han
tror at skimte en klassik Tragedieskikkelse paa Jorden og viger
forskrækket tilbage. Men han beroliges atter, da han opdager,
at det kun er noget, som Kommandanten har kastet fra sig
med et kategorisk: »forsvind, Skygge!»

Don William kommer, fulgt af sine Venner: Don
Poulo Nielsigno og Don Mantziovis, der begge er
maskerede som dramatiske Kunstnere. Han befaler Pietro,
der plejer at sætte Musikken i Scene, at arrangere et Par Sere-
nader. Pietro adlyder, skjønt han derved afbryder en meget
vigtig Prøve paa en national Opera, der forventes at kunne
komme til Opførelse inden dette Aarhundredes Udgang.

Lokket af de liflige Toner kommer Donna Gustava
ud fra Casino, hvor hun har en Anelse om, at hun en Gang
skal kankannere som Direktrice. Lidt efter viser Doktorinde
(eller Doktrine) Eduarda sig paa det sorte Hjørne, efterat
hun først har forvisset sig om, at der ingen Majestæter er i
Nærheden, som holder Guldbryllup. De falder begge Don
William om Halsen og lover at deltage i en Række fri-
modige *soupers* i hans diverse Interiører. Han vender sig
triumferende til Kommandanten og indbyder denne til at være med.

Almindelig Skræk: Kommandanten smiler som Molière og
nikker affæbent med Hovedet. Uhyggelige Underskud nærme
sig buldrende.

II. Akt.
(Bakkanalet.)

Interiør i Don Williams Embedslokale.
Der holdes Prøver (cfr. Opslag i Skuespillerforenen).

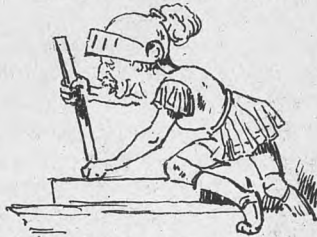

Pietro manøvrerer med Musikken, saa at den snart sidder nede under Gulvet og snart oppe i Parkettet. Don William kommer med sine Venner og arrangerer et Festmaal tid (cfr. »I Provinsen«, 3. Akt). Naar Interiøret er i Orden, gaar alle til Bords og udbringer gjensidige Løbhuddlings-Skaaler i Aandsfrihed uden Ansvar (cfr. »Politikens« Kritiker).

Pludselig høres uhyggelige, men elegante Skridt paa Trappen. Kommandanten kommer gravitetisk ind og sætter sig mellem Damerne. Disse tager Mod til sig, Gustava byder ham Thevand, og Eduarda saarer og skræmmer. Det løber mere og mere rundt for ham, saa at han tilsidt begynder at snakke evropæisk og sluger alt i sig, lige fra »Midas«-Guld til »Bygmester Solness«s Kirkespir. Han beder om en Sang, Eduarda er strax villig, fordi hun har det bedste Brøl; men jo højere hun gaber, desto mindre kommer der ud af det. Derefter beder Kommandanten om en Dans, og saa er det Gustavas Tur at vise sin Færdighed i at gaa bag af Dansen (cfr. Casino til næste Aar). Henrykt springer Kommandanten op. — *Grand cancan parisien et pantomimique.* Abonnenterne græder.

III. Akt.
(Finalen.)

Torvet. Kommandanten er væk.

Abnntenerne vanker grædende om Statuens tomme Fodstykke. Kommandanten kommer fra Venstre, affabel men ør. Han forsøger igjen at komme paa Piedeslalen, men forgjæves.

Don William kommer. Kommandanten samler sine sidste Kræfter og lægger sin Haand velsignende paa ham. Men Don William forstaar Uret. Han synker afskediget til Jorden med Titel af Professor. De hulkende Venner bedækker hans Aasyn med en Adresse.

Under en livlig Salut af Underskud griber Statuen atter Kommandostaven og bestiger Piedestalen, hvorefter alt vender tilbage til

Statues quo.

Et Udvalg, bestaaende af fem større Apothekere og to større Materialhandlere, har været samlet for om muligt at vedtage, hvad Apothekerne skulde have Eneret paa, og hvad Materialisterne maatte have Lov til at forhandle.

Nu er de to Materialister rejste hjem og vil ikke forhandle mere. Apothekerne vil nemlig forhandle alting ganske alene. De Apothekere ere dog nogle rigtige Materialister.

Grisesynte.

O Gris! O Gris! O meget stakkels Gris!
O, Du Manegens Blomst,
Som var saa klog, at Du var næsten vis,
Du fælt fik din Bekomst!
Skjønt ej Du faldt og brak dit Laar
Og ingen Ting forskyldte,
Du fristede dog bitre Kaar,
Da man Dig vilde »sylte«.

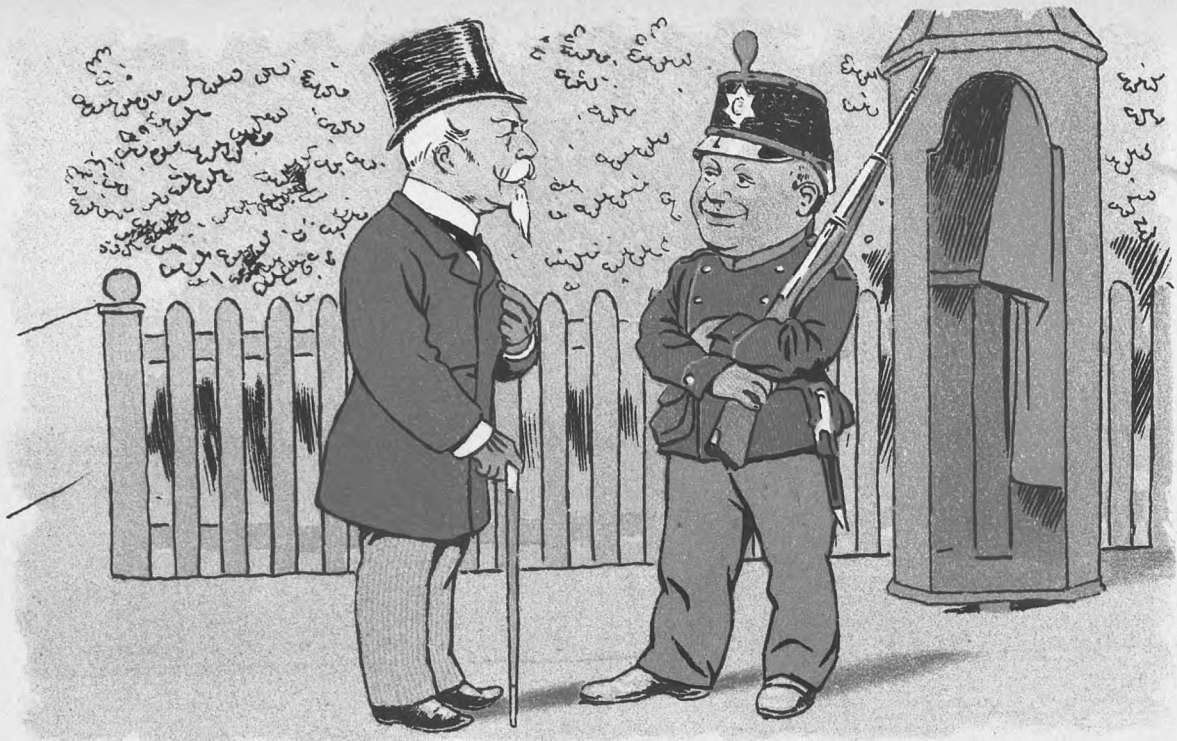
O Fred! O Fred! O, stakkels Little Fred.
I Fred Du aldrig gaar:
Vi Danske stadig grusomt piller ved
Hver Pensionær, Du faar!
Din Dreng ifjor blev brat sendt hjem;
Din Gris, din friend and brother,
Erfoer, at Alting ligefrem
Gaar væmmelig med »Lodder«.

Men vid, men vid nu Gustav Wied, som led
Saa ondt i Digterløn,
Og Jæger, Du, hvis »syge Kjærlighed«
Var ogsaa grumme kjøn,
I Begge kan nu trøste Jer,
Thi, hvad saa Folk end si'er,
Der nok af Varitéer er,
Som skatter Griserier.

Gak, Sir, gak, Sir, til Cirkus National
Saa kan Du haabe paa,
At man dit Værk vil lodde væk, ifald
Det Dig vil heldigt gaa;
Og græd først, hvis man ogsaa dér
Er helst for den Slags Svin fri:
Thi Klownens Gris var fin og skær,
Men din — — er ej trikinfri!

Ikke præsenteret.

— Kjender Du mig?

— Næj! Kinner Do mæ?

— Nej! Men jeg er Obersten!

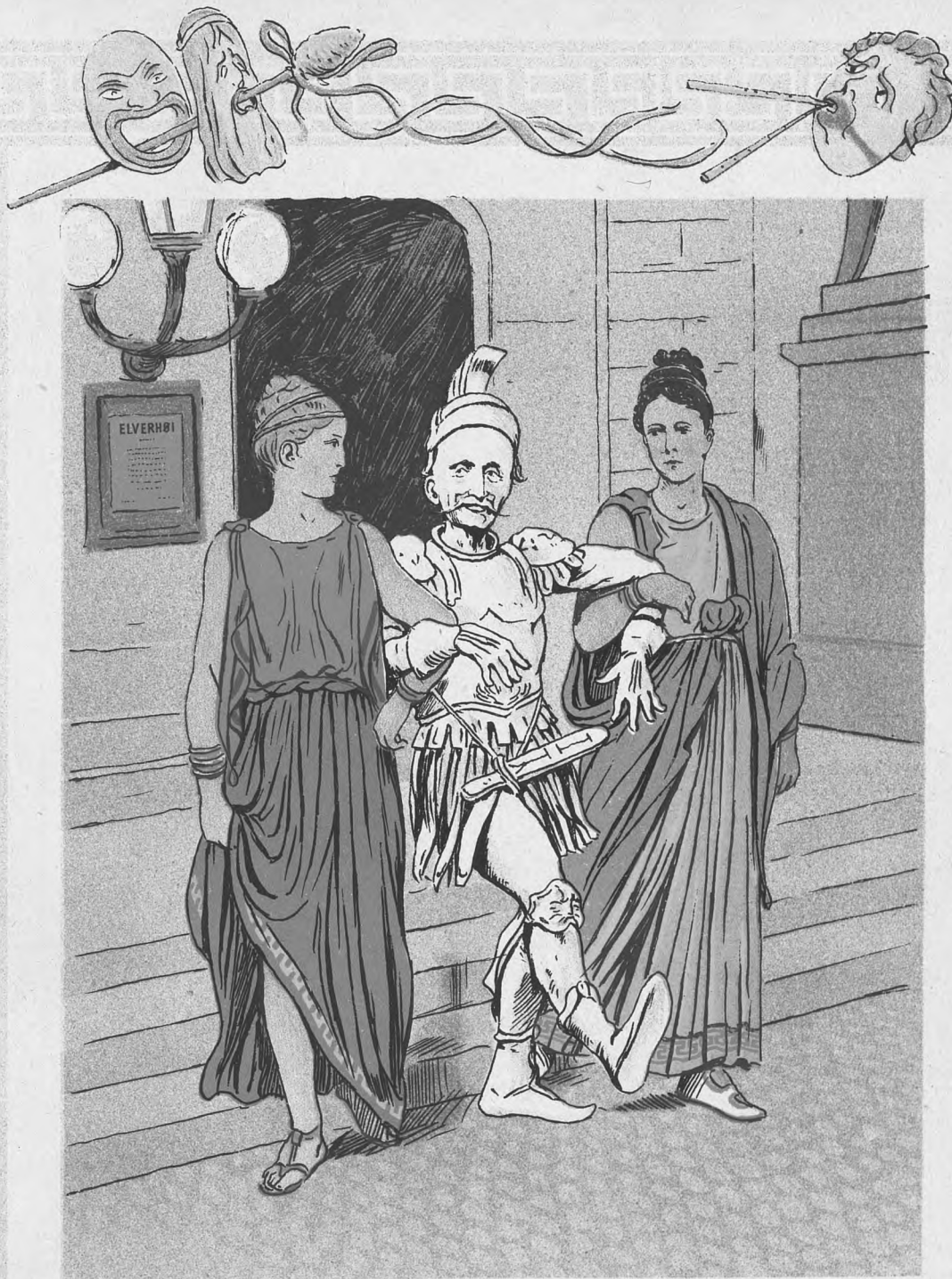
— Naa!

— Kan Du kjende mig igjen?

— Jou, te de va' jou Dæ, som va' her for!

Kommandantens Statue.

»Man vaklede mellem Antigone og Elektra —«

Officiøs Meddelelse i *Berl. Tid.* og flere Blade.

Nedbrydende Tendenser.

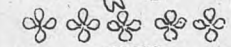
Hvor de Randers Raadmænd gasse
Sig paa god vandalsk Maner;
Stod en Gang en »gammel Kasse«,
Som snart inte staar der mer;
Elleve Raadmænd var der, som
Vilde rive »Kassen« om.

Hvor Grev Geert kom fælt til Skade
Og fik Ho'det snittet a',
Fandt de elleve paa at lade
Skammen samme Skæbning ha'e,
Og, skønt det var inte ret,
Bed af den de Hovedet.

Stedse faar paa den Slags Børen
Ho'det den fortjente Lud,
Og de blev saavel som Søren
Kjær skjældt for Vandaler ud,
Skønt de var ej bare Van-
Men Meldahler alle Mand.

Og de gav dog Grunde for 'et,
Saasom Sløjfningen skal ske,
For at de kan faa paa Torvet
Bedre Plads til »Bæsterne«;
Hensyn maa til dem de ta'e,
Dem har Randers mange a'.

— Pas kun paa, saa gaar ad Aare
Byens Raadhus samme Vej
For en velvalgt Plads at kaare
Til et rigtigt Torv for »Kvaj«,
Naar først Tanken prøvet er
Af de vise Høveder.

Ingen Aarsag. Fru Heiberg fortæller i sine Erindringer, at den Aften, hun havde spillet »Den Vælgesindex«, hørte hun, da hun var kommen hjem, en Stemme, der hviskede til hende: »Tak for i Aften«. Det var Holberg, der takkede sin Yndling.

Da Forfatteren til den Komedie »Dydens Speyl«, der opførtes ved Studenterforestillingen paa Casino, efter Forestillingen om Aftenen gik i Seng, hørte han den samme Stemme, der igjen sagde: Tak!

Holbergs Aand havde nemlig ikke været tilstede i Casino.

Fhv. Theatredirektør Theodor Andersen blev som bekendt efter »Landsoldatens« Succés paa Dagmartheatret løst fra sin Kontrakt med Landmandsbanken som lidende af »Hjerne-træthed«. For at faa den kjære Direktør fuldstændig helbredet, fik den omhyggelige Direktion ham til at forpligte sig til, at han ikke i de næste 5 Aar vilde lade sig knytte til noget kjøbenhavnsk Theater som Leder.

Vi kan glæde Hr. Andersens mange Venner i Landmandsbanken med, at han er i god Bedring, og Lægerne formoder endog, at han vil være fuldstændig helbredet den 1. Juli d. A. Kl. 12 Formiddag.

Pudsigt nok udløber netop paa samme Tid den i Kontrakten fastsatte Frist.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schröder, og til Lykke, rigtig hjertelig til Lykke med Deres Fødselsdag, som jo rigtignok var igaar; men som jeg ikke fik Tid til at overvære, fordi jeg skulde til Studenterangforeningens Festmiddag for Hartmand, hvad der kneb svært, for der maatte jo egentlig kun komme Medlemmer af Sangforeningen med deres Koner; men jeg syntes nu, at man ligefrem skyldte Hartmand at gaa med, fordi han dog har skrevet saa mange kjønne Ting, og det er jo ogsaa ham, vi kan takke for Springvandet paa Kultorvet, hvis vi faar det, hvad der virkelig er godt gjort af en Mand i hans Alder, og derfor kan De nok forstaa, at jeg nødig vilde have, at han skulde savne mig paa en saadan Dag, og saa fik jeg Frits Grønbæk til at gaa ind paa, at jeg gik med som hans Kone, og dejligt var det jo, skjønt det kneb at huske paa hele Tiden, at jeg hed Fru Grønbæk, og der var ogsaa en ældre Herre, som jeg kom til at røbe for, at mit Navn var Fru Petersen, hvoraf Følgen naturligvis blev, at han hele Aftenen gik og præsenterede Frits som Hr. Petersen, men det var det, jeg kom fra, at jeg vilde have været heroppe igaar og bede Dem ikke forsmaa en Sengforlægger, som lille Nora havde lavet til Dem, hvad jeg meget maa bede Dem undskylde, fordi De ikke fik den paa selve Dagen, men har maattet vente til idag, da jeg naturligvis vilde have taget den med, hvis den havde været færdig; men nu vil jeg spørge Dem, søde Fru Schröder, om De vil vente, til den bliver færdig, eller om De vil have den strax og saa selv gjøre den færdig, hvad De vist stod Dem ved, for der mangler bare at brodere den Smule, der skal broderes, og saa sy det hele sammen, og hvis De vil have det, saa skal jeg saa gjerne komme en af Dagens og drikke en Kop Sjokolade med Dem, for at De ikke skal savne noget af det festlige, som der skulde være ved Dagen, hvad der jo vilde være trist for Dem nu i Deres Alder, da De aldrig veed, hvor mange Fødselsdage De har tilbage, ikke for det, for De er jo Gud ske Lov frisk og rask, naar undtages den Smule Leversyge og Deres Hjertetilfælde og saa Gigten og det i Maven, som Doktoren ikke veed hvad er, men ikke sandt, man kan jo komme til at se Enden, for man aner det, og jeg har selv tænkt saa meget paa, om jeg skulde lade mig begrave eller brænde, hvad der vist egentlig er det sundeste, og derfor vil vi jo gjerne gjøre det saa godt for Dem, som vi kan, og nu kan vi jo senere tale om, hvort-

naar jeg skal komme og højtidelig holde Dagen; men det vil jeg bare sige Dem, at jeg kan ikke i den Tid Abrahams holder Jubilæum, hvad han nok gør i otte Dage med Festforestilling hver Aften og derefter maaske efter almindelig Opfordring endnu nogle uigjenkaldelig sidste Gang paa en Søndag. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe!

Licitation.

Det er ikke blot Serbiens akademiske Ungdom — alle de unge Serberrusser — der med Glæde har fejret Kong Aleksanders Selvmyndiggjørelse. Nej, ogsaa »Puk« har deltaget i den almindelige Jubel, og det ikke uden Aarsag.

Kong Aleksander har nemlig bragt »Puk« et Skridt nærmere henimod Opfyldelsen af et længe næret Ønske: at kunne opføre sig et eget Palads, ligesom Wessel og Vett.

Det første, den unge Monark gjorde, var at ophæve Censuren over indførte fremmede Blade. Nu kan Serberne lige saa galt de vil abonnere paa »Puk«; og at de i overmaade stort Omfang vil benytte sig af denne Ret, det betragter »Puk« som hævet over enhver Tvivl.

Altsaa skrider vi til at offentliggjøre de Licitationsvilkaar, som mulige lysthavende Entreprenører maa underkaste sig, saafremt de ønsker at overtage Opførelsen af det nye »Hotel du Puk«.

1) Det er os om at gjøre, at Arbejdet skrider hurtig frem og tilendebringes i Løbet af meget kort Tid. Derfor maa Entreprenøren forpligte sig til at aflevere Bygningen 8 Dage 2 Timer og 7 Minuter efter Kontraktens Underskrivelse. For hver Time, denne Tid overskrides, betaales en Mulkt af 200 Kr. (dobbelte Taxt efter Kl. 12 Nat).

2) Med Hensyn til Forplejningen af Arbejderne leveres der 3 Retter Mad og Kaffe; ren Serviet hver tredje Dag. Vask kan de selv besørge. En Kognak til Kaffen maa ikke mangle. Der skal musiceres paa Arbejdspladsen hver Dag fra 12—2, ligesom Arbejdstiden paa ingen Maade maa overstige 4 Timer daglig.

3) Saasart Kontrakten misligholdes, eller hvis det ellers skulde passe den bortliciterende, har Entreprenøren bare at stikke af; men han skal uden Vederlag overlade sin Efterfølger Materialer og alle Nødvendighedsgjenstande, saasom Tivolikort og Sommerpaletot, hvorhos han betaler en Mulkt af 763,421 Kr. 75 Øre (netto). Brugte Frimærker betragtes som daarlig Betaling.

4) Entreprenørerne forpligter sig til at arbejde med den Energi og Arbejdsevne, hvormed Tømmermester Cortsen efter Forlydende i »Berlingske Tidende« skal have imponeret Yankeeerne i en hidtil uanet Grad. Overtrædelsen heraf straffes med 4 Gange 5 Dages Vand og Brød, subsidiært en Bøde paa 7000 Kr.

Nu gad »Puk« dog se, om Oldermænden vil protestere mod disse humane Betingelser. Ja, sikker paa, at de ikke gjør det, er »Puk« ikke, for det er meget svært at tilfredsstille de Pukkens Oldermænd.

Den lille Ole.

En i sin Indgang drøvelig,
i Midten festlig
og i Enden kriminel

splinterny Bise om, hvorlunde én af Jutehjørnets Reportere kom forkert afsted med en Njhed

og siden uheldigen maatte sidde i Stabet og høre i Salatfad,

men kom ud og blev bespist og bedruffet med megen Kalas og Bordets Herlighed, men for tidligt, som alt af Bisen fremgaar.

Den lille Ole fra »Paraplyen«
til »Wienerhallen« gik tit i Byen,
hvor væltet Droste, hvert brækket Ben
han til at hugge var ikke sen.

En Dag han finder en Bid saa lækker,
At Politiet sin Slutter vækker
Og slutter Ole i Taarnet ind,
Mens Harmens Taarer ham løb paa Kind.

I Kasmeroffen sad Ole længe,
Men lod sig ej fra Benægten trænge.
Om sider gav man ham atter fri,
Og Ole troede det Val forbi.

Da blev der Glæde i Riggerbyen:
I Procession forbi »Paraplyen«
Tre Redaktioner til Wievel gik;
Den lille Ole stor Gyldest fik.

Og havde Ole uvarbig været,
Saa blev han nu som en Martyr æret
Af »Politiken« og »København«
Og »Socialen« i Pressens Ravn.

Men af, for tidlig man jubilered,
Bagefter Ole blev prostriberet.
Paa Eugen Petersens grumme Bud
Slap Sagen dog til et Anlæg ud.

Og mens Begejstringen mærkbart løves,
Stal Oles Tapperhed atter prøves.
Hans Vidnesfærd skal nu slaas fast —
Gottfried — hvis nu den gif hen og brast.

Tivolis Bestyrelse agter at anlægge Sag
mod det kgl. Theater for uberettiget Næringsbrug. Etablissementet vil ikke jubilere med en Kammerherre i Bedene.

Volkersen har faaet et smigrende Engagementsstilbud fra Fallesen, men udbedt sig Betænkningstid og endnu ikke svaret. — Sig noget, Pjerrot!

Menu. Det kgl. Theaters Repertoire for denne Uge er foreløbig ansat saaledes:
Søndag: »Pjerrot vanvittig af Kjærlighed.«
Mandag: »Den Stumme.«
Tirsdag: »Statuen.«
Onsdag: »Den forlorne Datter.«
Torsdag: »Sommerrevuen 1893.«
Fredag: »Dristig vozet.«
Lørdag: »En Fallit.«

Abonnement

paa »Puk« tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagts-gade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

I Chicago

I denne Tid er Broder Jonathan
 Af fire Verdensdeles Hyldest optaget;
 Et Jubilæum fejrer nemlig han
 Paa hele fire Hundred Aar som »Opdaget«.

Udgiver og
 Redaktør.
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Søborg, Kjøbenhavn.

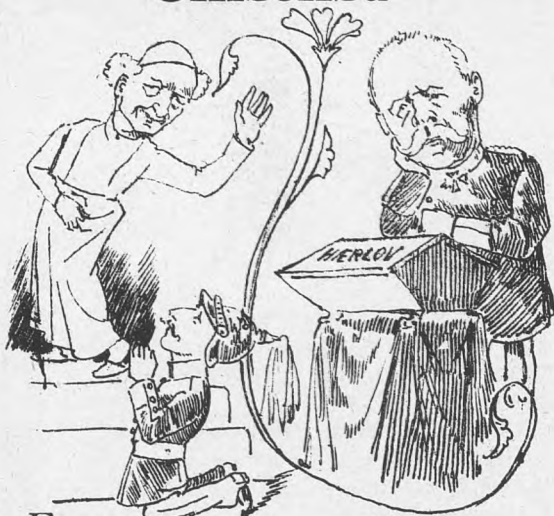
PUNCH

Et isolerende Mellemed.

— Jeg hører ude i Byen, at der skal være Noget mellem Dig og ham, den unge Maler! Hvad er det?
 — Det er ikke andet end Dig selv, søde Fader!

Omsonst.

Et Skæbnens Slag har ramt Caprivi:
Sin Hærløvd holdt han ikke Liv i,
Trods al Veltalenhedens Kunst.
— I Fald man lod hans Forslag falde,
Han vilde blytungt Ansvar kalde
Ned over Hovedet paa alle;
Men, som et spildt Guds Ord paa Balle-
Lars var hvert Argument omsonst.

Det hjalp kun lidet at forklare
For Tyskerne den store Fare,
Der trued' dem med Last og Skam
Saavel fra Nevaen som fra Seinen
Og særlig fra »die dummen Dänen«,
Der med en Rovlyst, lig Hyænen,
Vil farve Græsset rødt paa Plænen
Med Blod af stakkels, tyske Lam.

Selv Kejseren, der fra sin Throne
Drog ned til Rom for at forsone
Sig med St. Peders Fiskedræt,
Kan ikke Tyskerne forfriske
Dermed, at alt gik som en Svædske;
Den hellige Fader hørt hvske,
At der var ingen Ting at fiske
For Magten, som vil gaa for Ret.

En Rigsdag, som var ikke lutter
Begejstring over fler Rekrutter,
Slog Hær-Reformen glat ihjel.
Caprivi maatte dybtørt takke
Og bad hvert Medlem om at pakke
Sig bort med Hat og Overfrakke
Til Vælgerfolket for at snakke
Med det om Kejserens Appel.

Nu maa Berliner-kancelliet
Sex Uger slide vældig i 'et
For at erobre Mængdens Gunst,
Saa en forøget Hær den skaffer
Til Værn mod Nemesis, der straffer
Blandt andet brutte Paragraffer.
— Med Manifeste løs man plaffer,
Skjønt det er aabenbart omsonst.

Kirkegaarden i Linnésgade.

(Frit efter »Dannebrog« af 4de Maj).

Naar man i disse Dage
gaar ind gennem Porten i Linnésgade
Nr. 22 og passerer tre, fire
lyssky Existenser, omgivne af
sære, gamle Indfald fra Aar-
hundredets Begyndelse eller
endnu ældre, arriverer man til
en aaben, kjedsommelig Plads,
begrænset paa den ene Side af
Smørtønder, paa den anden af
et mægtigt Sammensmæltteri.

En stor firkantet Grube er
aabnet i Jorden. Det er i denne Grund man under Udgravingen er stødt paa en Mængde Processer og unenneskelige Injurier. Der er ingen Tvivl om, at man her har en gammel journalistisk Kirkegaard for sig. Gul, klæbrig Ælte er der over alt. I Midten af Gruben, hvor der er Pløre og Smaasøer af skident Grundvand, svømmer Liget af en vandet Theater-»leder« sørgmodig om. Vi underkaster Undergraveren Oscar et af vore berømte Interviews.

Undergraverens Forklaring.

»Hvor længe har De gravet her?« spurgte vi ham aandfuldt.
»Det kan vel blive en tre, fire Maaneders Tid,« lød Svaret.
»Er det mange mærkelige Ting, De finder?«
»Ja, det kan De tro. Uhyggelige forhenværende Standpunkter, forlorn Lyrik, falmende Angivelser og Ligene af alle mine Venner, som jeg senere har klædt af.«
»Hvor mange har De fundet af dem?«
»Et Par hundrede Stykker og saa denne Sag, De veed nok, den om de to Ajaxer.«
»Er det ikke fælt at gaa dernede og rydde alt det gamle Stads af Vejen?«
»Hm — jo! Et Par Arbejdere, bl. a. Victor, gik jo i Stykker paa den forgangen Dag.«
»Blander anstændige Folk sig nu aldrig i Sagen?«
»Jo, de forbød jo Præmiegaaderne for os.«
»Endnu et Blik henover den triste Grube, som mærkværdigvis faar Lov at hvile i Fred.«

Hos Avtoriteterne.

Hvad siger nu fornuffige Folk hertil? Vi henvendte os

med dette Spørgsmaal til Abonnenten, der modtog os venlig og bød os en Sølv-Theske.

»De kan være ganske rolig«, sagde han. »Den Grube er ikke farlig for den offentlige Sundhed. Alle de fundne Lig har der ingen Ben været i. Ikke paa en eneste er der fundet andet end trævlede Bløddele.«

Direktør Abrahams vil til sit Jubilæum bl. a. optræde i »Den sidste Nat«. De nærmeste Dage derefter vil der efter Forlydende blive spillet følgende Stykker:

»Den sidste Nat« paa en Søndag.

»Den næstsidste Nat«.

»Den sidste Nat«.

»Den uigjenkaldelig sidste Nat«.

»Den efter almindelig Opfordring endnu en eneste Gang uigjenkaldelig allersidste Nat«.

Foreningen for Boghaandværk holdt forleden Møde med efterfølgende Præmieuddeling. 1ste Præmie tilfaldt en bekendt humoristisk Møllerkarl for et Værk om »Vor Husflid«.

Vandalisme. Borgmesteren og de ti Byraadsmedlemmer i Randers har i Følge Telegram fra R. B. anlagt Sag mod »Dagens Nyheder« for en Artikel kaldet »Helligaandshuset og de elleve Vandaler«.

Denne Sag vil efter Forlydende afføde en anden, idet Skue-spiller Vandal ved Dagmartheatret og den bekendte Hotel-ejer i Svendborg af samme Navn har følt sig krænkede over, at de elleve kunstelskende Jyder har opfattet deres Familienavn som en Injurie. De forlanger i Erstatning henholdsvis et Theater og 12 Gjæstesenge med Springfeder-Madrasser.

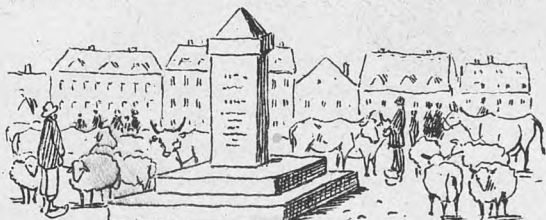

Aprilsnar. Paa Torvet i Randers vil der efter sikkert Forlydende den 1. April 1894 blive rejst en Mindestøtte paa Helligaandshusets Tomt. Paa den ene Side bliver Indskriften følgende:

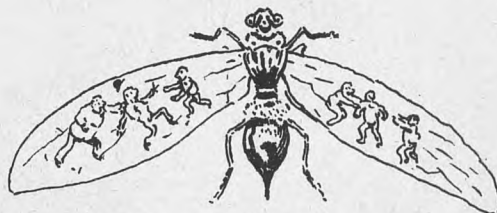
Mit dem Bürgermeister kämpfen Götter selbst vergebens.

Og paa den anden saaledes:

Denn derselbe war ein solcher Ritter von dem heil'gen Geist.

Bremset.

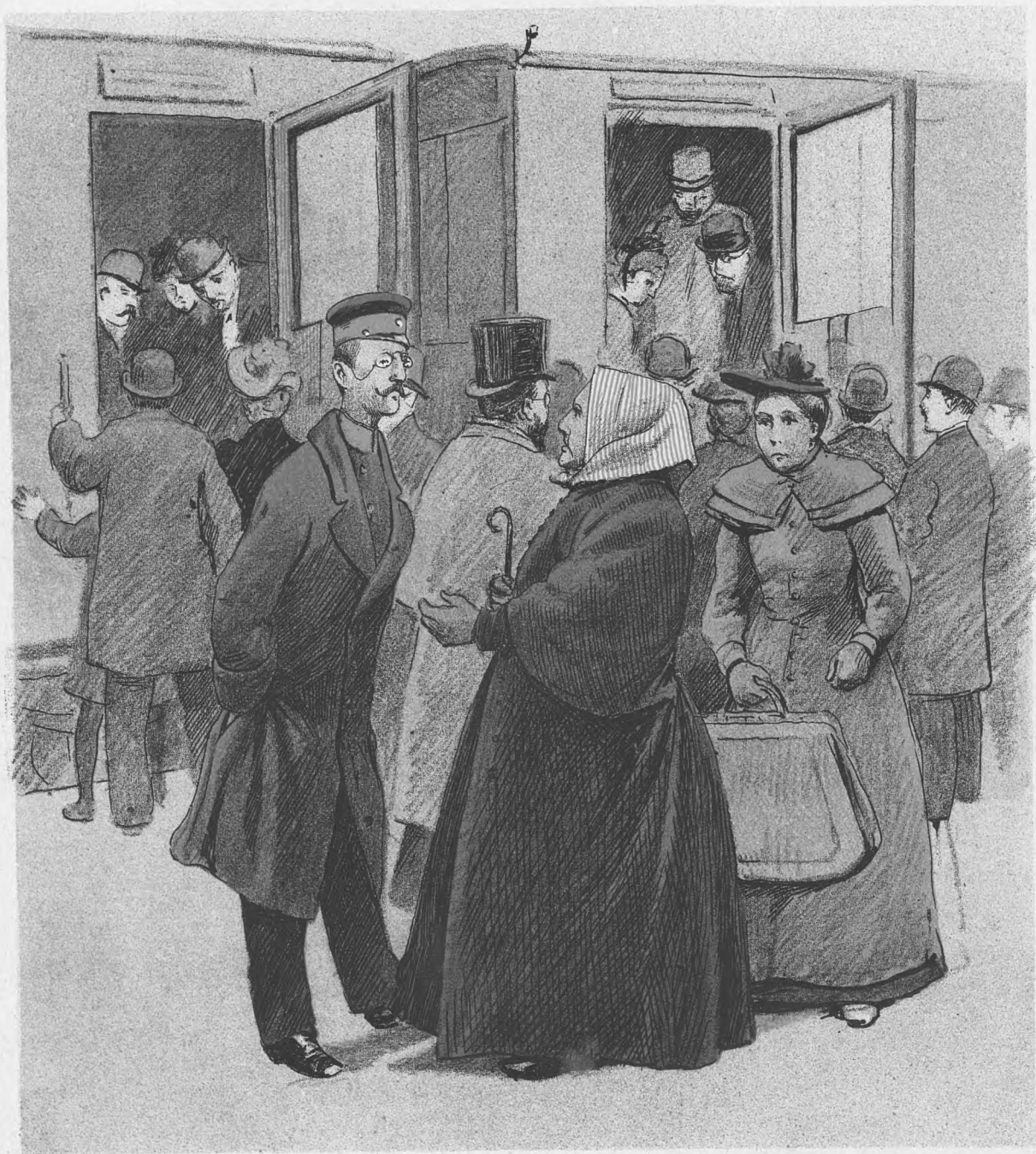
I Integade har været Forskrækkelse,
Hvad ej just saa sjældent sker,
Formedelst en Vacuums-Bremsets Svækkelse,
Som vilde ej virke mer.
For hvis nu at Glostrup havde været Korsør
Og Hørup i Toget og Bremsen skjør
Og Toget var væltet,
Var han gaaet i Bæltet,
Og selv om et Tog er saa snelt som en Gemse,
Hvad kan det nytte, naar det mangler en Bremse?

Forleden, da Manicus fyldte halvfjerds,
Mødte Secher som Gratulant,
Og det var nu slet ikke blot for Kommers;
Men han Grund til Taknemlighed fandt.
For tænk nu, om »Dannebrog«s Kolera-Mand
Var ej stoppet i Farten med sin Kolera-And!
Kanske havde Secher
Anset Anden for lækker,
Det »Berlingske« hindred' med Fynd og med Klem — se,
Derfor er det saa heldigt, man den har til at bremse.

Har man været en Gang »København«s Redaktør —
Herre Gud, det er hændet jo fler —
Endnu længe derefter i Kroppen det klør,
Selv naar ikke man er det mer.
For Hof- og Stadsretten husker saa godt
Og roder i Roderiet saa smaat.
Den »Skandalebladet«
Udslettet har ladet;
Men hvordan kunde ogsaa i Tiden man frem se,
Saa man vidste Alberti blev ved med at bremse?

»København«s smaa Skandaler og Octavii Taler
Og Kasinos Aktier, som daler,
Og Napoleon Nielsens Spil med Pedaler
Og »Aftenblad«s-Udfald mod Hospitaler
Og norske Venstrømænds Tagen paa Vej —
Det er Ting, som at bremse det hjælper ej:
At sit Kvæg man beskytter
Imod Bremser, ej nytter,
For de Bisser dog bisser, og Moralen af Remsen
Er, at Bremser er gode, men ej hjælper mod Bremsen.

— De' va' dow en farli' Hown Minnisker! En sku' rigti' trou,
te En va' i hije Hælved', for der er ikke saa møj' som jæn jænest
Plads te'overs!

Udenfor Ritualet.

— Hør, min gode Jokumsen! Det er i Sandhed en ordentlig Klokkers Pligt at paase, at der ingen Hunde kommer ind i Kirken og forstyrrer Gudstjenesten ved at gjø.

— Deres Vælærværdighed! Det var kuns den Hund, der plejer van at gjø til Bibellæsningen.

Direktør-Strike paa Casino.

Efter hvad der meddeles os fra forholdsvis temmelig paa- lidelig Kilde, udbød der for- leden en Direktørstrikke paa Casino midt under Forestillingen. Samtlige Direktører, der har fungeret i Aarets Løb, var nemlig trods Wiener-Balletselskabets opløftende Præstationer mis- fornøjede med, at det alligevel ved Opførelsen af »Dronning Krinoline« havde vist sig, at man var temmelig ilde opskjært. Skjønt man ved at give »Magdalene« som Børneforestilling paa een Gang kunde opnaa at gjøre Theatret til et Magdalenehjem og et Børnehjem, og skjønt »Politiken« havde anbefalet »Dronning Krinoline« som en behagelig Rekreation efter en bedre Middag, saa at Anstalten altsaa ogsaa kunde fungere som Rekreatio- ns- hjem, stod det nemlig for 'Direktørernes Fagforening' som tvivlsomt, om det alligevel vilde blive noget rigtigt Rednings- hjem. Man besluttede derfor at benytte Tiden mellem to Direktørskifter til at iværksætte en Strike. Samtlige Direktører forlod deres Plads i Parkettet, hvorved dette blev næsten tomt, og nægtede at se Resten af Forestillingen.

Overmaskinmesteren søgte forgyves at berolige den op- rørte Folkehob ved at forestille dem, at ved de Bespa- relser, man havde indført ved at forkorte Damernes Toiletter og engagere Wiener-Balletselskabet, kunde man maaske ikke skaffe den noget Levebrød, men i al Fald et godt Wienerbrød. Skuespiller Lange, der havde udtalt sig imod Forkortelsen, blev strax afskediget og søger nu Engagement hos Cortes. Man havde ogsaa tænkt paa ligesom Cirkus for den kjære Freds Skyld at bortlodde en Gries; men dette var igjen blevet op- givet, da der ingen Numerpladser var solgt. Han bad derfor d'Hrr. om at forføje sig til deres Pladser.

Herpaa vilde Direktørerne dog ikke gaa ind, men erklærede sig ikke tilfredsstillede ved Maskinmesterens Forestillinger. Maskinmestrene maatte derfor strax fordele det forhaanden- værende Underskud imellem dem og love dem mere, naar Kassen var tom.

I Anledning af ovenstaaende, har vi modtaget neden- staaende Erklæring.

Hr. Redaktør!

Tillad mig at oplyse, at Deres Meddelelse om Casino- striken ikke indeholder et sandt Ord og er en af »Puls«s sæd- vanlige tendentiøse Meddelelser.

Sander,
jourhavende Kasse-Direktør.

Skjønt Casino stod sig bedst ved ikke at dementere noget- somhelst af, hvad vi af Interesse for Etablissementet finder at

burde meddele vore Læsere, har vi dog ikke villet nægte ovenstaaende Optagelse. Med den deraf følgende ringe Modi- fikation fastholder vi selvfølgelig vor Meddelelses Rigtighed. Vor Meddeler saa selv, at mindst een af Direktørerne var i Theatret den omtalte Aften. Den er da tydelig nok.

Red.

Kondolangsje-Hømne a Søren Pipperop.

Post fæstum vil i Da je spore
Te strakt Galop min Pegasus
Aa rie op te Terpsikore,
Mæ hvem je dov ha drukken Dus.
For æ der noed, der ka trøste
Hinner for Tiden, æ de saagu
A faa Besøj a en regti Bøste
Ovenpaa Fallesens Statu.

Ja, den va hamber, a de Tempel,
Hvor hun ha glæded vos saa tit,
Ska statuere et Æksembe
Paa, hvodden hun ka dørkes skidt;
For den Statu, som Kommandanten
Fik reist for hinner, va min Tro,
Ongefær liesaa ren i Kanten
Som Unnerskuddets Status kvo.

Men, om nu osse den Tallerkning
Kydsuppe mangled Bollerne,
Saa gore dov den bedste Værkning
Fordelingen a Rollerne.
Den kunne inte gøres bedder
Aa mer harmonisk, ku man se:
Man dansede paa Sjenens Brædder,
Mens Poblekummet fløjtede.

Om Ørene de har mei pevet
Som i en regederli Døst,
Saa de æ sandt, hva her staa skrevet,
A den æ inte blot te Løst.
Je-maatte kønt gaa hjem aa ta me
En ægstra Toddi eller to.
De be den bindegalske Flamme
I Statuens Slutningstablo.

Aktuelle Kunstnere. Som bekendt har en af vore yngre Kunstnere været saa aktuel at male et Billede af Valøes Brand. Det forlyder, at en endnu mere aktuel yngre Billedhugger for Tiden efter Opfordring fra Kammerherre Fallesen arbejder paa en Statue, som modelleres i Pibe-Ler.

Professor Helsted fejrede i Onsdags sit 50-Aars Jubilæum som Sanglærer. Naar man læser Navnene paa alle de Berømtheder, der i Aarenes Løb har givet ham deres Stemme, undrer man sig over, at han aldrig er bleven valgt ind i nogen af vore repræsentative Forsamlinger.

Sportsmeddelelse. Hjulryttersporten vinder stadig mere og mere Udbredelse. Ifølge »Avisen« red forleden to Revyforfattere til Holte paa Cykler, og i »Berlingske« red Professor Wimmer for nogle Aftner siden ogsaa paa Küchler. Denne skal have taget sig den Medfart, Professoren lod ham blive til Del, saa nær, at han gik over til Katholicismen, vandrede paa sine bare Fødder til Rom, blev Munk der og døde i en høj Alder efter at have malet flere smukke Malerier, hvoraf Galleriet ejer nogle.

Fællesstof. Mellem Cirkus Schumann i Arenatheatret og Cirkus Schumann i Jernbanegade er der truffen det ret praktiske Arrangement, at de skal have saavel Heste som Artister og Forretningsfører sammen; blot ikke Publikum. Med andre Ord: de skal have fælles Menage, men hver sin Manege.

Professor C. Riis-Knudsen blev forleden Dag fornærmet paa »det fri Theater«s Bestyrelse, fordi et Medlem af denne i sin Egenskab af Kritiker ikke tilstrækkelig havde lobhudlet de paa Professorens Theater udstillede Dekorationer med tilhørende Komædie. Et frygteligt Forbud om, at ingen af hans Skuespillere maatte medvirke ved »det fri Theater«s Forestillinger, fik Bestyrelsen ham dog til at tage tilbage. Men den blodtørstige Statistfyrste udpønskede med djævelsk Grusomhed en ny og langt frygteligere Straf. Han forlangte, at hans Kone skulde medvirke ved Forestillingen. Saa var der ikke andet for end at aflyse denne.

Glæden hos Medlemmerne over baade at faa Pengene igjen og slippe for Komædien skal have været rørende.

Et godt Raad til Syltetiden. Man tager 1 f Jordbær og 1 f Morbær, koger dem godt sammen, hvorved man faar 2 f af de dejligste »Jordmorbær«.

Tivolivise.

(Mel. Vor gamle Karo.)

Nu vandrer alle Byens Børn
I Trop til Watt og Thrane,
At tage Somrens første Tørn,
Som det er deres Vane.
Og Pavillonens Postillon
Han dundrer løs paa sin Gongon
Og blæser og blæser:
Tratara, Tratara, Tratara-bum-deay!

Hr. Volkersen er fixet op
Paa Fallesens Befaling,
Og Busterne fra Taa til Top
Er oversmurt med Maling.
Et enligt Blad er blevet grønt,
Og Engels Festskrift er saa kønt;
Men Lumbye han blæser:
Tratara, Tratara, Tratara-bum-deay!

Blandt sine Kræfter Tivoli
Med Stolthed Schumann nævner,
Johansen svæver os forbi,
Hvis blot den ikke revner;
Hvor Thor og Rantzau slaar til Lyd,
I Ørenlyst og Øjensfyd
Vi svælger og blæser:
Tratara, Tratara, Tratara-bum-deay!

Med Majløvkrans den unge Vaar
I Tivoli spadserer;
Usynlig Puk for Styret staar,
Mens Haven jubilerer,
Han løfter højt sin Tryllestok
Og dirigerer Alfes Flok.
Og Oberon blæser:
Tratara, Tratara, Tratara-bum-deay!

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvags-
gade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

»HJEMKOMST.«

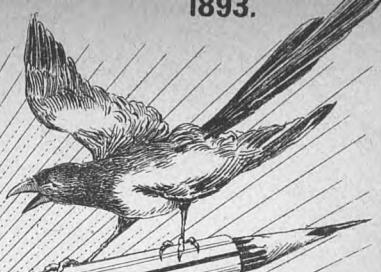
G. Doré *invent.*

Puk *delineavit.*

Vel er det saa klart som Dagen, | Men, har for at fejre din »Hjemkomst« jeg naaet
 At Du haver syndet mod Smagen; | At slagte hver Buk, som Du har begaaet,
 Vil Fedekalven naturligvis
 Sig vise for Dig som en Sparegris.

Udgiver og
 Redaktør
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Seborg, Kjøbenhavn.

P U K

Jo dog!

- Moer! Har Du og Faer ogsaa haft Guldbryllup?
- Nej, det har vi rigtignok ikke, mit Lam!
- Har I da haft Sølvbryllup?
- Nej, det har vi heller ikke.
- Men I har da haft Bryllup?

Lys og Skygge.

Mens her er Løvspring, Blomsterduft med mere,
Og alle Kjøbenhavnere som en
Skal ud i Skoven for at observere
Det gode gamle Pintsefænomen,
At Solen danser uden Brug af Ben,
Maa man, des værre, andet Steds notere,
At Himlen er med Skyer overtrukken,
Og Solen, hvad man kalder, »morgenmuggen«.

Som for Eksempel mellem Rhin og Oder
Er Himlen ikke hel berlinerblaa,
Saa fra den lyseste blandt lyse Kloder
Det kniber med en Straale blot at faa,
Som man kan hænge Kantslerhatten paa.
Valgvrøvl serveres daglig efter Noder,
Som Rejsen selv for Kejseren forhaler
Til Midnatssolen for at fiske Hvaler.

For Resten bag de norske Fjældes Toppe
Er der for Tiden heller ingen Grund
Til glædelig at synge: Sol er oppe,
Selv om den »rene« Luft er nok saa sund.
Mod Unionens Flag paa »Stang« en Mund
Her bruges, som er vanskelig at stoppe.
At Tavshed ikke regnes her for Guld, man
Hveranden Dag kan faa bevist af Uilmann.

I Frankrig er der nok af Skyggesider,
Saa de standhaftige Republikanere
Des Aarsag uafbrudt i Skyggen strider,
Lig salig Kong Leonidas' Spartanere,
Mens for de brave Marseillanere
Var det lidt Solskin i de mørke Timer,
At Byen tor at holde Sejersfester.
Først maatte næsten »drone« sin Borgmester.

Selv paa den græske Himmel er der Pletter
I Parlamentarismens gyldne Sol,
Og fra Albertis Valgkreds man beretter,
At der var Skyer om hans Talerstol.
Ikun hos Puk, som paa Skærsommernætter
Og lyst Humør har faaet Monopol,
En næsten nyfødt Sol i Østen stiger,
Og stadig fremad uden Sky den higer.

Kultusministeriel Understøttelse. Efter sikkert Forlydende er der bevilget »Nationaltidende«s lærde Forfatter til »Iglernes Umødtagelighed for Gift« 100 Kr. til en Rejse til Berlin for at uddanne sig videre i Tydsk, samt 100 Kr. til Fortsættelse af naturvidenskabelige Studier. Som vi erfarer, arbejder han paa et Prisskrift om »Tranerne og det menneskelige Øje«.

Pintseliljer.

Rudkjøbing, 16. Maj (R. B.). Dr. Brandes aflagde i Gaar sine Vælgere »Et Besøg« i Humble. Han ønskede ikke, at Skabhalsene skulde gaa hen og forliges. Skarp Front var det eneste »Lægemiddel«, og de Moderate gik paa »Gyngende Grund«. Den tilstedeværende Vælgeransamling stod fast i sin Vælling fra i Fjor.

Kjøge, 17. Maj (R. B.). Højesteretssagfører A. Alberti forefandt ved sit Vælgermøde ved Havdrup i Gaar flere af sal. Hørups Vælgere end af sine egne. Redaktør Svarre mente for øvrigt, at Fæstningen burde ødelægges, og han støttedes heri af en stedlig Husmand, der, helst saa, at Husmændene blev til Gaardmærd, og at Gaardmændene ikke maatte holde Hus. Stemningen udpræget radikal og afgjort imod Sølvtojet.

Middelfart, 18. Maj (R. B.). Gaardejer Lohmanns Vælgermøde her i Gaar blev mærkeligt derved, at en bebrillet Person luskede omkring i Mødets Udkant med en Kniv i Ærmet, men pludselig forsvandt igjen paa en meget mystisk Maade. Stemningen stærkt ophidset; Vælgerne tror, at de har set et Spøgelse.

Theaterkatten spinder.

Schandorphs »Hjemkomst«,
Bechgaards Fremkomst og
»Statuen«s Bekomst — *voilà!*

Jeg sagde til Kammerherren,
at vi kunde saamænd godt tage
»Hjemkomst«, naar vi bare ind-
rettede' det lidt for Scenen, saa-
dan som den unge Rosenberg
gjør med alle Professorens
Stykker. For Schandorph har
jo ikke saadan, hvad man kalder det dramatiske Potelag, men
er alligevel min Ven, fordi han ikke er bange for at labe en
Underkop med en anden En. Som de ogsaa gjør i Stykket,
nemlig Fusel i første Akt og Skum i sidste. For Resten er

I Lommen.

det et Stillelivsstykke, som handler om Emil, der er bleven Hyrde for hele Hjørden og for Resten gift med Oda, som er et Livstykke og elsker Zangenberg, som er Medlem af den liberale Vælgerforening og nok elsker hende igjen, men gifter sig med Fru Sinding fornødelst hendes Hæderligheds Skyld.

Og det hele er naturligvis symbolsk ligesom Bygmesteren og Willumsen og Johannesjørgensen og betyder følgende: Emil er bleven Sceneinstruktør, men har ikke noget imod, at Zangenberg spiller i hans Fag, naar han bare maa beholde de større Roller. Mantzius er Hofjægermester paa Scenen, men i Virkeligheden Kammerherre og fornærmer et Par ældre Abonnentinder ved at give Skum i »Statuen«. Og da han ikke vil have, at Emil skal faa Lov til at dirigere det hele, siger han til Dyrlæggen og Degnen, som er Edvardbrandes og Peteransens, at de skal lave Komplot mod Emil og Zangenberg og Oda. Men da Edvard og Peter ikke passer ordentlig paa og gjør Dumheder, bliver det ikke til noget, og i sidste Akt siger Emil, at det ikke kan nytte, hvad Kammerherren siger, for det er alligevel ham, der har sat hele Stykket i Scene. Og saa siger Zangenberg, at Emil er dog den fineste Skuespiller, vi ejer og har, og slet ikke for gammel til at gjøre Lykke hos Damerne.

Frode, Opera af Julius Bechgaard. Som han mod en ringe Godtgjørelse har faaet Lov at skrive af Hennings. Indstuderingen noget forhastet, det er ikke længere siden, den blev antaget, end at flere af de ældre Koristinder godt kan huske det. Men Kammerherren er jo saa biliøs, kan slet ikke vænne sig til at tage Tingene med lidt Ro og se Tiden an. Kritiken varm, Vejret ogsaa varmt. Resultat: Ros i Pressen, Bechgaard i Hennings's Vindue, Publikum i Tivoli. For, skjønt Bechgaard, kan han dog ikke konkurrere med Schumann, der baade er ældre og har skrevet saa mange kjønne Romancer og som ikke har Hennings til Forlægger, men er kommen ud hos Vilhelm Hansen.

Verdens-Udstillingen i Chicago byder paa mange Forlystelser. Blandt dem er der ogsaa en Konkurrence-Smøring af samtlige paa Udstillingen ansatte Smørrebrødsjomfruer. De Konkurrerende havde ved første Meeting faaet Ordre til at smøre tykt paa, da Direktionen nok skulde holde Bøtte. Nummer 1 blev en ung, dansk Dame fra Smørumnedre, der kom ind to Rundtømmer før nogen af de andre Deltagere. Hendes udmærkede Arbejde skal have gjort et saa stærkt Indtryk paa de Tilstedeværende, at selv Smørret blev rørt.

Det danske Petroleumsaktieselskab paatænkte at anlægge nogle nye Petroleums tanker ved Korsør. Tanken bliver dog næppe realiseret, da Korsørs Indbyggere frygter for at blive generede af Petroleumstanken.

Guldakrens Behandling af de 7 Ladegaardslemmer ifjor har langtfra haft den Virkning, man haabede. De har nemlig alle sammen igjen slaæet sig paa de stærke Drikke. Naa, hvad Fanden! Mennesket kan nu engang ikke leve af Kjærlighed og Keeley-Vand.

Das ewig weibliche paa mange Maader
Beviser daglig os sin store Magt;
Dog til en fræk og syndig Daad er
Ved det og et og andet Mandfolk bragt.
Som for Exempel dette: tidt i Lommen
Paa Kvinden var han som en Art Trofæ,
Men somme Tider var han ogsaa kommen
Der blot for hendes — Portemonnæ.

Vil derfor, Pigelil, de Vinger fagre
Du sprede ud, til Sommerfugle-Flugt,
Og rundt i Tivoli en Aften fagre
Og se, hvor Watt har lavet al Ting smukt,
Mod somme Mandfolk, som kun lader fromme,
Men skjuler Rænker bag den glatte Skal,
I din uskyldige og tomme Lomme
Det bedste Værn Du altid søge skal.

Thi en Akilleshæl, Du Rosenblomme,
Skjønt rent som Sneen er dit unge Liv,
Er en en for »ewig weiblich« Kjølelomme,
Der frister Mænd til farlig Tidsfordriv.
Ak! var den hævet blot en lille Tomme
Ej syndige Bagtanker vakte den,
Og ingen Haand sig omme ved din Lomme
Imod forbudne Frugter strakte hen.

Bedrøvelig jo Enden altid bliver,
Saavel for Eva som for Adam, naar
Hun ham til Synd og Daarlighed henriver,
Og han er svagelig og ej modstaar.
Hvordan man derved i Fortræd kan komme,
Man nylig med en driftig Mand jo saa:
En Finger fik han blot i Damens Lomme,
Nu i Kachotten haardt han bøde maa.

Fint Papir.

- Du ska' nok brumme den a', hva'?
- Ja, de' ska' je' nok; aa Du ska' vel osse sitte?
- Naada! Næ, jej har Kredit!

Standret.

1ste: Her, 87 er da et gyseligt Bæst!

2den: Ja, men han er dog vores bedste Svømmer.

3die: Det er sgu ganske naturligt, for han er jo Kompagniets største Torsk.

Det forløsende Ord.

Naar for en Statsmand det kniber,
Og hans Politik gaar fallit,
Han efter det Hamlstraa griber,
Der kaldes -- et Plebiscit.

Paa Flertallets Bismarck vejer
Man baade Person og Habit,
Se, derfor foreslaar Bajer
Ple-Bajerne et Plebiscit.

Fra Tredie Napoleons Dage
Er Forslaget taget paa Kridt,
Uagtet der nok var en Hage
Ved samme Monarks Plebiscit.

Konflikten, som raser herhjemme.
Han mener, vi kan blive kvit,
Hvis Godtfolk bare vil stemme
Derom i et Slags Plebiscit.

Enhver, som er Karl for at sluge
»Forliget« med god Appetit,
Behøver saa kun at bruge
Sit Votum i hans Plebiscit.

Men den, som heller vil kriges,
Bevidner med sort paa hvidt,
At man skal la'e vær' at forliges,
— Det smager dog af Plebiscit.

Des værre han ikke bebuder,
Hvad her som det næste Skridt
Bør gøres, hvis Thinget gjør Knuder
Og blæser ad hans Plebiscit.

Kan Rigsdagen vente Bispising
Med Krudt eller Dynamit,
I Fald den sin Overbevisning
Vil følge, trods hans Plebiscit?

Hvad eller bør ikkun man kræve
En Voldgift, naar Thinget har smidt
I Høgsbroes Papirkurv, den gjæve
Hr. Bajer og hans Plebiscit?

— Idéen er god nok, bevares!
Kun er det, rent ud sagt, skidt,
At mod et »Sedan« forsvares
Man ikke med et Plebiscit.

Aabent Spørgsmaal.

Hr. Redaktør!

Turde jeg udbede mig Plads
i Deres ærede Blad for en
Forespørgsel.

Hvad er Frilandssagen?

Jeg har gjættet paa, om
Frilandssagen skulde betyde Af-
gjørelsen af den Sag, hvor vidt
»Tivolis« i Aar kan faa et større
frit Territorium til at holde
Jubilæumsfester paa, end det,
som allerede er overladt Insti-
tutionen?

Eller om Frilandssagen er Løsningen af det Problem,
hvem der skal betale Kommunen Erstatning for Græsnings-
afgiften af Fælledeerne, da Staten af Hensyn til Mund- og
Klovesygen har forlangt, at bemeldte Stykke Land skal være
frit for Køer i Sommer?

Eller betyder Frilandssagen den vigtige Sag, om vi maa
nejes med henkogte Grenærter og Drivhusjordbær til langt
hen i Juni, eller om vi kan opnaa at faa Frilandsgrenærter
og Frilandsjordbær tidligere paa Forsommeren?

Vil De ikke oplyse mig bestemt derom? Jeg skal sige
Dem, jeg veed, hvad Frilandssagen betyder: Det er Mandag
indtil 12 i Dansesalonen »Phoenix«, og Fredag i »Figaro«.

Jeg veed ogsaa, hvad Frimandslagen betyder: Det er de
Lagner, som lægges paa de gratis Mandssenge i Vartou.

Jeg veed ogsaa, hvad Frisagslandet er: Det kalder Fr. Baier
altid Schœix i sine Foredrag om Keindens Frihed.

Jeg kan ogsaa klare, hvad Frisagsliden vil sige: Det
er naturligvis de danske Maalstræveres Betegnelse for, hvad
Professor P. Hansen paa godt Dansk kalder Veneration for
Traditionen. — Men Frilandssagen?

Med Ærbødighed.

En Abonnent paa »Puk«.

Ved en Absinth.

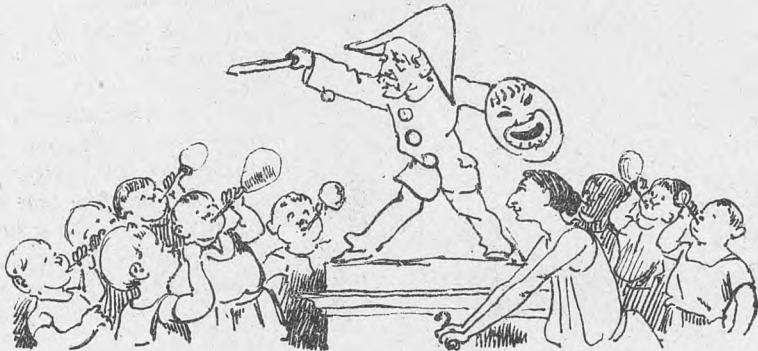

— Jeg ser, at Hs. Majestæt Kongen er rejst til Wiesbaden
via Lybeck og har gjort Rejsen over i »Danebrog«.

— Ja, det er da ikke første Gang i Aar, man læser om
Reisenauer i »Danebrog«.

Hr. Fallefen og hans Piberdreng.

Det var sig den Herre Fallefen,
Hannem lyfter sit Folk at forraffe;
Laver han sig til en Statue om
Med højtragtomist Masse.

Stiller han sig paa sin Scene frem
Dg trodser Publikum's Domme,
Laster Kritiken med megen Haan
Dg spotter de Stole tomme.

Højt han smiler ad Folkets Nøst,
Der stinger som hundred Piber,
Slyttet skal gives hveranden Dag
Til trods for dets søle Kaliber.

Kerber af Jern den Mand maa ha'e
Der til Trommehinder af Læder,
Naar han i Pibningens store Støj
Lør søge sit Hjertes Blæder.

Barnetrompeters Lyd er hans Fryd
Dg Strigeballoners hans Vre;
Hilser han dem med affabelt Smit,
Mens Nøglen han stolt moune bære.

Hil være den tapre Hr. Fallefen,
Sin Statue selv han sig rejste.
Han øgede Kasjens Underfund,
Dg paa Smagens Ruiner han knejste.

Skamlingsbanken, hvor der i Torsdags fandt en smuk Højtidelighed Sted, ejes af et Selskab private. Der er snurrigt nok dem, der undrer sig over, at det kan falde nogen ind at sætte deres Penge i Skamlingsbanken, naar de kan faa dem i Landmandsbanken.

Carnot er bleven angreben af Leversyge. Han har derfor maattet tilbagekalde Indbydelserne til en Lever, hvortil hele *corps diplomatique* var inviteret.

Efter Fortjeneste. Fuldmægtigen i And. F. Høst's Boglade modtog forleden Fortjenstmedaillen i Sølv med Tilladelse til at bære samme. Samme Dag nedlagde Kongens Foged Forbud hos Boghandleren mod, at han skaffede sig mere Fortjeneste ved at forhandle Hans Jægers: »*Syk Kerlighed*».

Marmorkirken nærmer sig stærkt sin Fuldendelse. Nu er de Kapitæler, der længe har ventet paa at komme paa deres Plads, omsider blevne anbragte. Derimod ventes der endnu paa nogle Kapitaler, som savnes hist og her.

Den ene Haand vadsker den anden.

»Hvad er *Soigneringsanstalten*?« spørges der i Bladenes Avertissementsspalter i disse Dage.

»Alt for lidt benyttet!« maa »*Puk*« des værre give til Svar.
»Og da hvorfor?«

»Selvfølgelig! Hvor kan man vente, at en eneste vil gaa hen og pleje sine Hænder i den engelske »*Manicure*«, naar en »agtet Haand« lader sig sæbe ind hos den danske *Manicus*.«

Prins Kristian har købt sig et nyt Abonnementskort til »Tivoli«. Direktionen skal have tilbudt ham et Frikort, men det kunde han ikke gaa ind paa.

Den 14. Maj 1893.

Hr.

Redaktor Haase!

I Henhold til Presselovens § 11 begjærer jeg herved optaget i et af de to først udkommende Nr. af »*Puk*« en Meddelelse om, at jeg agter at anlægge Sag imod Dem for Indholdet af en i »*Puk*« Nr. 7 for Dags Dato optaget Notits med Overskrift:

»Et godt Raad til Sylltetidens«, da den jo er tydelig nok, at det med Jordmorbærrene er sigtet til mig, da jeg hedder
Malvine Bærrentsen,
prakt. Jordemoder.

Abonnement

paa »*Puk*« tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

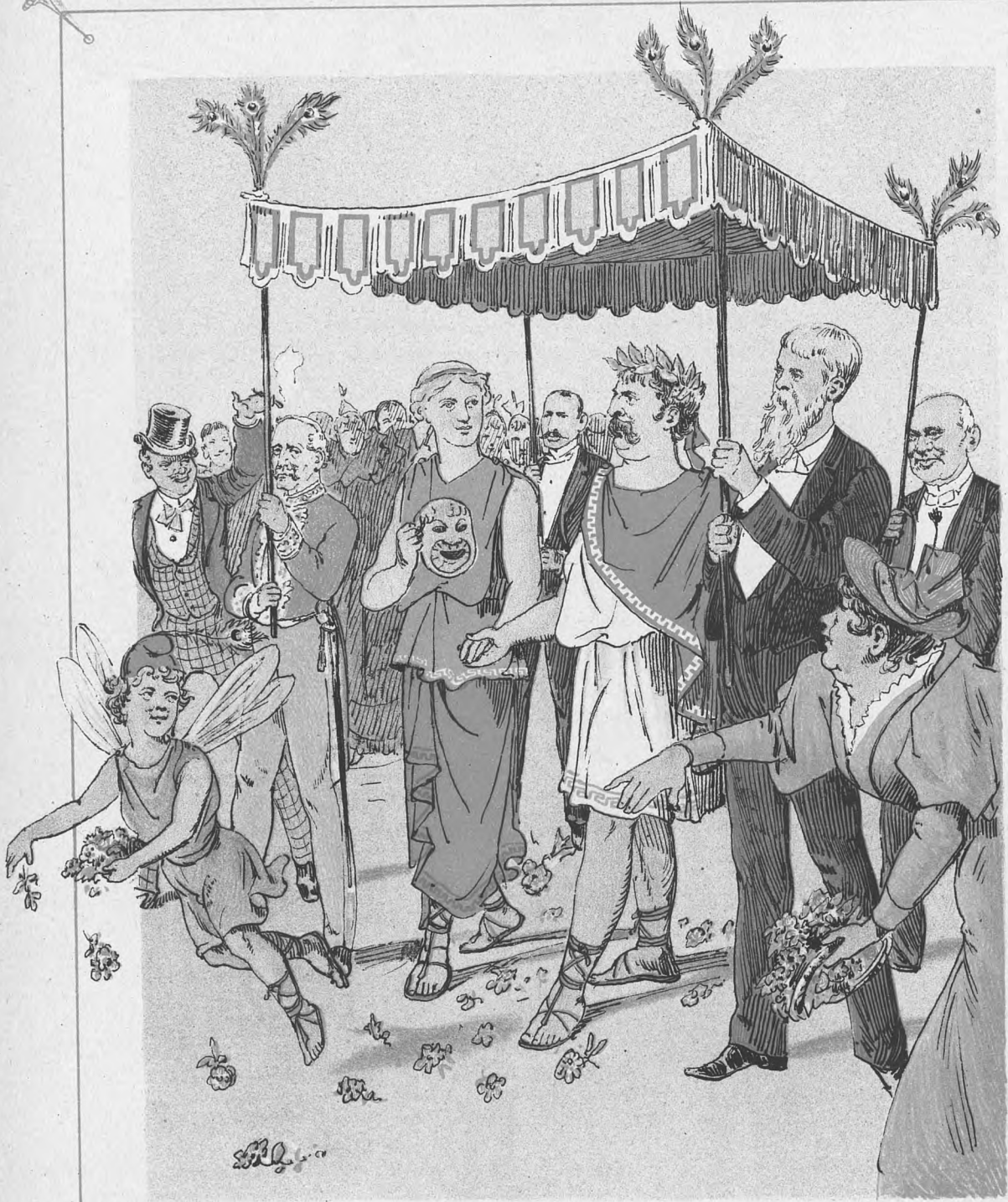
2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Et Sølvbrudepar.

I fem og tyve Aar har, som Thaliæ Mage
 Vor Severin beredt os mange gode Dage,
 Derfor hver Konkurrent udi den ganske Stad
 Til Gjængjæld giver ham en Aften, som er glad.

Udgiver og
 Redaktør
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Søborg, Kjøbenhavn.

Livsanskuelser.

— Jeg er rigtig glad for, at Fader er Doktor, for saa dør vi da ikke saa let.
 — Ja, — men min Fader er Partikulier, saa kan vi dog altid leve!

Garanteret.

Alberti og hans Meningsfæller
 Hver Dag det Vælgerfolk fortæller,
 Som gør endnu i Venstres Nælder,
 At deres Trop jo før jo heller
 Fred og Forlig vil etablere
 Ved Bahnsøns Puddel at barbere,
 Ja, »Provisoriet« strangulere,
 Hvis Højre blot vil garantere,
 At der saa ikke vanker flere.
 — En Overenskomst man indvier
 Kun her, naar man faar Garantier.

Hvordan det arme Højre brygger
 En Garanti, der fuldt betrygger
 Os mod et Folkekammers Nykker,
 Saa hver Konflikt den forebygger,
 Samt hindrer al Finanslovnægten
Plus Visneri med gold Forsmægten,
 Og hver en Fremtidsførers Fægten
 Med aaben Pande mod Respekten
 For Dobbeltkammerligevægten,
 — Ja, det veed aabenbart Vorherre
 Vist ikke selv en Gang, des værre.

Derfor er Tankens Forebringelse
 Som Sammensmelternes Betingelse
 For »Provisoriets« Betvingelse
 En, mildest talt, fatal Forringelse
 Af Haabet om, at Venstreracen
 Vil komme ud af Suppedasen,
 Naar, trods Partiets Slid og Asen,
 Det bare naar at ende Spasen
 Hvert Foraar, trods Forhandlingsfrasen,
 Med sikkert nok at garantere
 Os ingen »Ordinære« mere.

Himmelbrev

til

Digteren og Politikeren Bjørnstjerne Bjørnson.

p. t. Norge.

Hoho Deres Velærværdighed!
 Sitter her inte den gamle glade
 Unnertejnie ude paa den bare
 Bifrost i de dajlie Sommervær
 sennendes immervæk sine
 sjemytlie, men allieveller ærbødige
 Tanker ner til de gamle Norrie,
 samme Steds værende inte blot
 alle stoute Kæmpers og Bær-
 særkers samt Kunsulers aa Visse-
 kunsulers fjælomkranste Fødeland, men i innu højere Grad om
 mulit Deres Velærværdigheds Vugge. Vortil den gamle Tyroler
 gjerne ville kvæde sine ejne udødelige Vuggeviser, om inte
 samme gamle Skjalds Stæmme va noet bedærret a aa raave
 op i de store Præmielaatteri, Motter Frigga, værendes
 Appenent paa den immervæk sjemytlie onge Albertigs »Danne-
 brog«, hade arrangeret for alle hinnes faste Middaspangsjonærer
 i Valhalla, som falt ud tel a Fenrisulven fek den store Olykkes-
 forsekreng paa 40,000 afgnavie Stejeben, vorover vekommendes
 Fenrisulv tujede, samme Kretur værendes for Tiden belemtret

mæ Mond- aa Klovvesye og havendes spisset sin Snude paa
 en hel Side Mellemlæsk a Sæhrimmer. Hoho! Den gamle
 Glade sittendes paa Hlidskjalf aa værendes i Daens Anlening
 omdanned tel Vaisenhusdræng hade natyrlivis Lotteriposen
 mællem Knæerne aa puttendes et got Nommer te saj sæl
 værendes et højt Bæjer a Prøvesølv, svenger nu me de Samme
 samme til en Taast for baade onge Albertig aa alle annere Præmie-
 gaader. Vabehaver! Inte uden Mesondelse a alle di gamle grød-
 hodede Ejenherrier, samme Wuthornister havende kigget for dyft
 i Mjødhorner, og være desformedels a gamle Fatter Odin satte
 paa Guldkur, samme Sprøjteprøve fallendes ud te Lamperøj, men
 di sølle Ejenherrier værendes innu ingskrevne som Reserve-
 totallerister ha taft Humøret sittendes og pimpendes kun i
 Smug, men ellers a lutter Bedrøvelighed havendes mælt saj ing
 i di søde smaa blaaøjede Asynniers kvannelie Læse- og Va-
 vil-Klub, vor den gamle Glade kuns har telbragt en Aften, den
 immervæk snedie Filur Løke hollendes Faaredra over den lille
 Gostavesmands »Magdalenes«, alle di søde Blaaøjede tudendes
 baade over Gostavesmand aa Løke, aa Motter Frigga tavendes
 a bar Rørelse immervæk Masker i et Par Brynjehoser, samme
 Madam netop strækkede paa te Unnertejnie, mine ejne værendes
 mæ Ræspækt a formælde krøvne ing i Vask. Men den søde
 lille Freya bagotter erklærendes, a hun sæl va en Magdalene
 aa di Manfolk none ægele væmelie Dongsevanger aa Fieskoer
 frembringendes gennem et saadant Pronungsiamementumtori

alminneli Faaskræggelse, inggav gamle Unnertejnede den goe Ide a sla Brandskavet itu mit i træje Agt, aa den gamle Trompeter Heimdal blæsendes natyrli te hurti Udrygning baade me Dampsprøjte aa Redningsstie aa den søde Freia værendes Prængsesse aa Tilstedeværelse paa Brandstedet føllelig nøvendi, to liestrax Ujgangsballiet me alle sine Hofdamer. Vora Velærværtiheden ka se, a den gamle glade Tyroler ha lært a samme Degters nyeste Kattékismus for norske Stadsrødder, a man ska være Dipemat og Steftsiffikus i Paalletiken aa bagetter dog ta Tromfstickerne hjem, va den stoute Steen, værendes lisaa stiv en Stenstøtte aa Staty som den udøjelie Kammerherre Fallesen har innu inte kreperet, samme Kappellanproloko værendes desformelst sat alasvit men nok erhøilendes Kallet igen, va den gamle glade svænger Bæjeret paa, samme agtede Borker værendes samtidi immervæk Velærværdihedens alti uforannerlie

Tyroler Færtignant.
p. t. Valhalla.

Eneret. Under Dags Dato er der allernaadigst forundt Direktør for Folketheatret, Ridder af Dannebrog, Severin Abrahams 25 Aars Eneret paa den af ham forfærdigede Methode til Afholdelse af Jubilæum med tilhørende Festforestillinger og Fællesspisning i den Maaned, hvor Besøget er daarligst.

Christiansborg Slot vil efter Forlydende i en nær Fremtid atter blive beboet. Sagen er den, at Overhofmarskallatet har undfanget den geniale Idé at leje Slottets øvre Etager ud til Sommerboliger. Avertissementerne kommer omtrent til at se saadanne ud:

For en Familie af den dannede Middelklasse, der er vant til at holde sig selv med Loft og Gulv, er en luftig Tredje-Sal til Leje. Billet mrk. »Løvenskjold« bedes indlagt paa dette Blads Kontor.

De skal bare se, dér bliver snart fuldt.

For ikke at staa tilbage for kgl. dansk Yacht Klub afholdt Foreningen »de gaaende Tenorer« i Gaar et større Promenade-Løb rundt Kongens Nytorv. Man startede fra det kgl. Theater og vedtog kun at stoppe ved Brønnum, Konditoriet paa Kunststudstillingen, Guldturen, Fugmann og à Porta. Kl. 12 foregik Starten i Overværelse af en talrig Menneskemængde, samt Journalist Heiberg og Kammerherre Fallesen. Nr. 1 blev Skjalden Frederik Brun, der ved sit enestaaende Kjendskab til Terrænet fik betydeligt Forspring for de andre Konkurrerende. Han blev i Dagens Anledning hædret med Titlen »virkelig spaserende Operasanger«.

Fra „Amerika“.

Mel.: Sozodont.

Indbydende lød Gehejme-
Etatsraad Tietgens Røst
Til Pressen: Tag lidt Steg med
Og Vin, om De har Lyst!
— En bedre Lunch han ga'e
Om Bord i »Amerika«;

Thi, hvordan man bør skære Madposen, veed han da.

Og hver en flittig Nigger
Blev da i Hu saa glad;
Hos Tietgen er man sikker
Paa at faa sin varme Mad;
Saa skyldig Tak de sa'e,
Og for »Amerika«

De drak som paa Kommando en Skaal, og den var bra.

Men, da der var af Fadene
Tilstrækkelig fortært,
Kom der en Skaal for Bladene
Til Slutning som »Desert«,
Saa Carstensen Dada
Gav det Amerika,

Hvor man har faaet Reklame- og Revolverpressen fra.

Dog, slaar man den Slags Streng,
Saa piber altid Rex;
Med rene Ord for Penge
Sin Aftenbladskritiks
Forsvar han vilde ta'e,
Og i »Amerika«

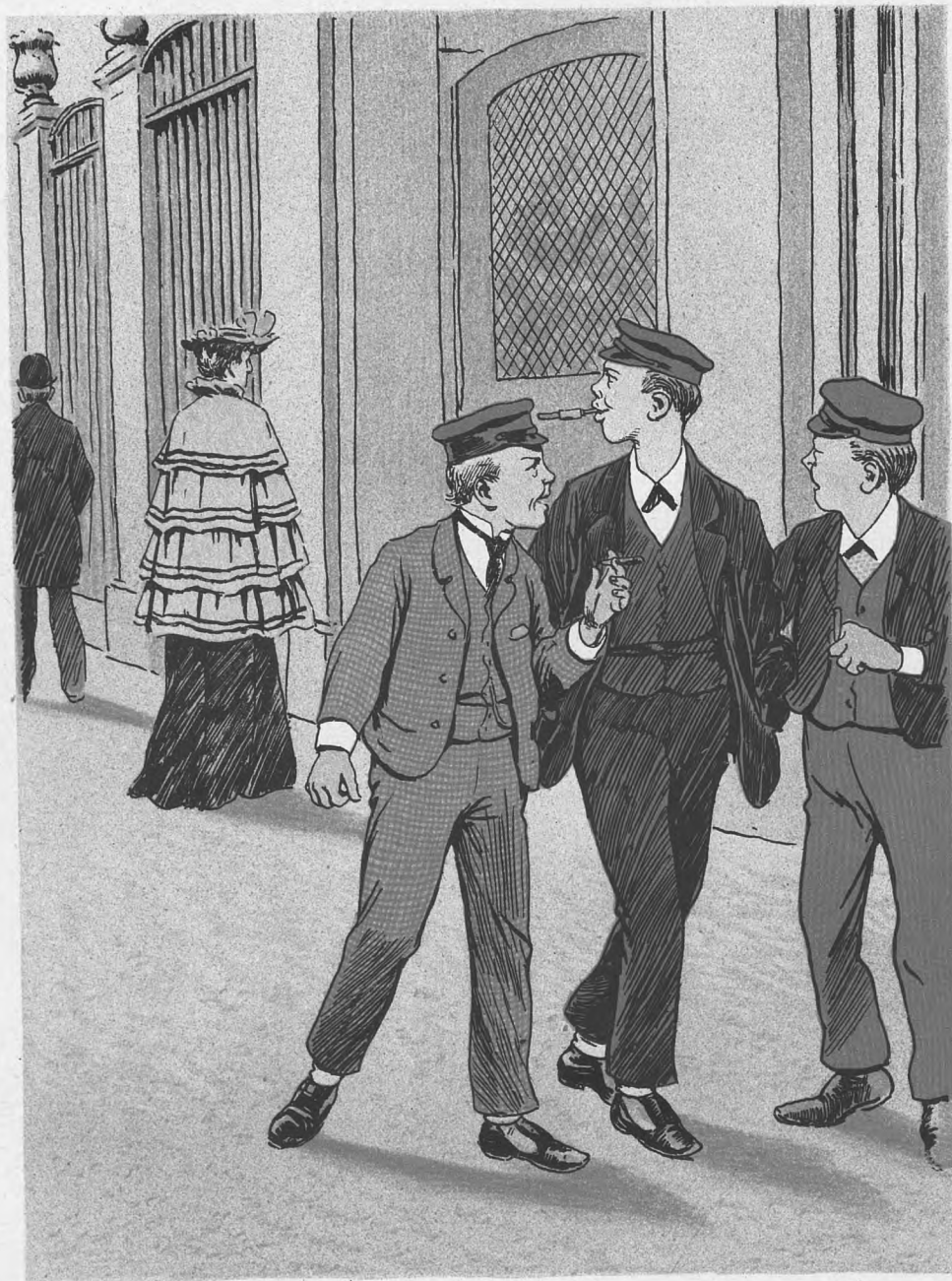
Om Selskabets »løse Skruer« et venligt Ord faldt a'.

Dermed var Freden omme,
Og Rex og hans Aftenblad
Man ønsked' Velbekomme
Med Tak for Andemad.
— Men, før man drog derfra,
Gav man »Amerika«

Og den »gode Levemaade« et velfortjent Hurra.

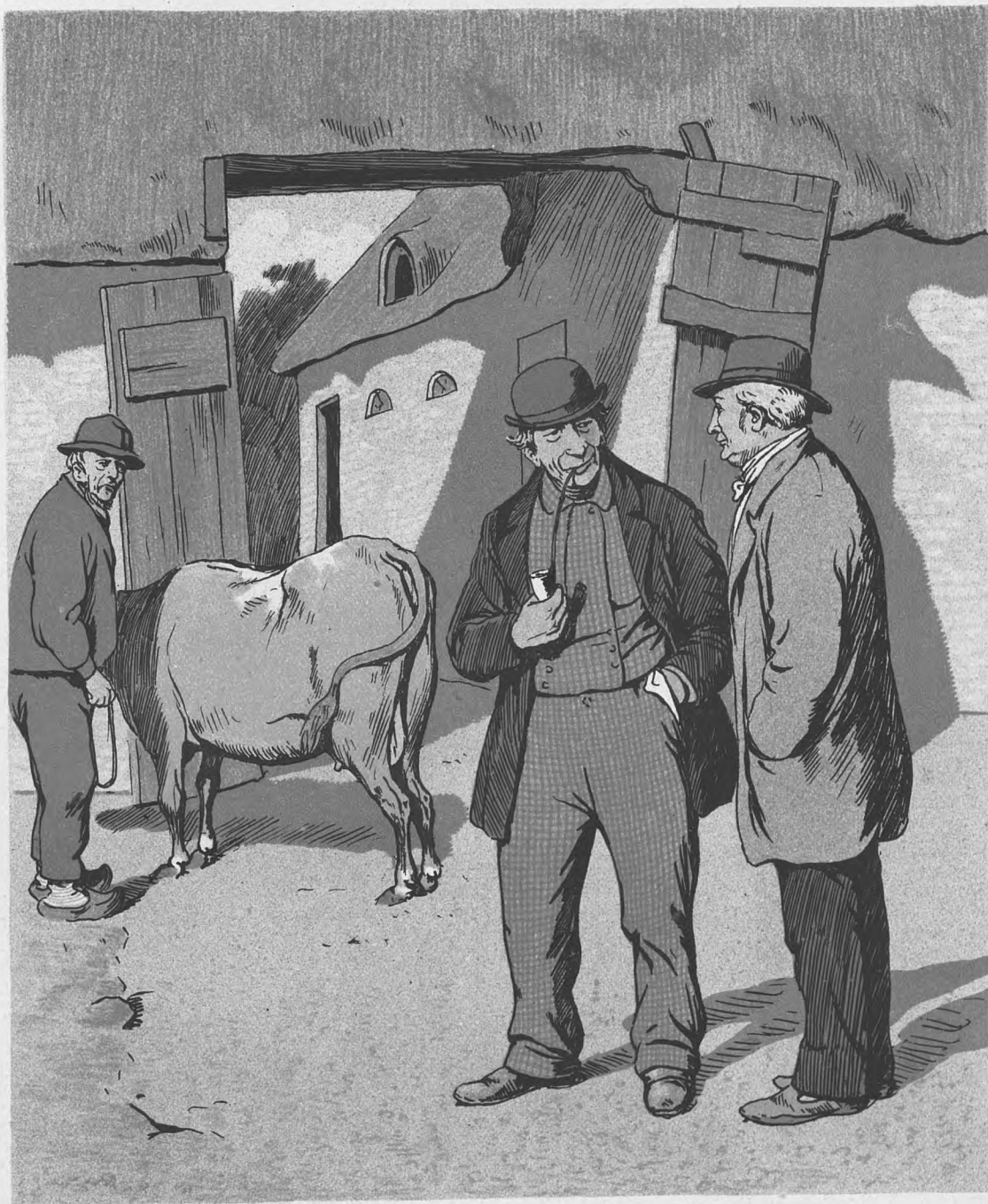

Af Slagsen.

— Du! Der ska' Du se en rigtig Slag-Pige!

Forsagelse.

— Nej — 100 kan je itte gi, men sku' Hr. Pastoren. itte ville
la' mig faa hinner for 90?

— Jaja da, Søren — jeg bryder mig intet om disse verdslige
Ting — tag den i Guds Navn for 95!

Ein Hoch fürs deutsche Theater.

Seid begrüßt in dem Gebäude,
Wo die Musen halten Wacht.
Riisenhaft ist unsre Freude,
Dafs Ihr uns die Ehre macht.
Unsre Kunst ist Bier von Pilsen
Gegen euren edlen Wein,
Gegen Rainz Napoleon Nielsen
Ein gemeiner Scheibelein.

Ach, die Kunst ist hier verloren —
Lieber, sahst Du den Rauch?
Wird sie jemals neugeboren
Durch des deutschen Geistes Hauch?
Manchmal hat es hart gekniffen,
Hier und da man war fallit,
Jemand ist gar ausgepiffen
Einem Kaufmann zu Profit.

Sei umschlungen, deutsche Muse,
Nimm von unfrem Magistat
Auf der Armensteuer als Buße
Men bescheidenen Rabatt.
Sehe, wie der dummen Dänen
Brau Dir lächelt freundlich zu,
Trau, schon lange da sich sehnen
Secher und Borchsenius.

Heil Euch, die Ihr so gelassen
Dieses Fest habt l'arrongiert!
Kommen zu Euch nicht die Massen,
Riisen habt Ihr amüsiert.
Kannibalisch er sich weidet
Wie im Himmel ganz genau.
Eins l'Arronge ihm doch beneidet:
Er hat keine solche Frau.

Wenn mit blühend 'Naronsstaben
Rainz' Geschlecht sich vor uns wies,
Und bei Engel wir uns laben,
Ist es wie im Paradies.
Glänzt in Dagmars heil'gen Hallen
Eure Rom-, Trag- und Plastik —
Leise Tönen dazu schallen
Von des Hennings' Hofmusik.

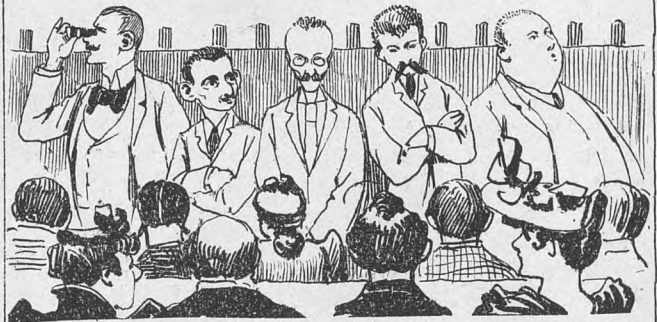

Statsunderstøttelse. Komponisten August Enna har faaet 400 Kr. til videre Uddannelse i Tysk. Den unge lovende Kunstner vil forhaabentlig derved blive sat i Stand til at forstaa Indholdet af de Kontrakter, Henrik Hennings forelægger ham.

Direktør Severin Abrahams, R. af D., er paa Rejsen til Kina den sidste Nat ved Hjælp af vore Venner naaet til Hebriderne.

Paa Løvebænkene.

— Mon »Forstadsluft« ude paa Morskabstheatret nu ogsaa trækker?

— Der stod ganske vist forleden i »Danebrog«, at Morskabstheatrets socialistiske Trækløver, D'Hrr. Faber Daugaard, Meyer og Jensen sad paa forreste Række hver Aften.

— Men det kan jo godt være, at der skulde staa Trækløver.

Vor Sommervejviser.

Fru Julie Hansen udhviler efter den anstrængende Sæson ved Badestedet Karlsruhe, hvor hun vil tage Ophold i Hotellet »Den smækkre Liljevaand«.

Kapelmaster Johan Svendsen tager Sommerophold i Rungsted.

Højesteretsagfører Alberti i Hof- og Stadsretten.

De Herrer Robert Henriques og Oscar Madsen paa Løvnstrup.*)

Karl Gjellerup i Hellerup.

*) Trykkejl. Skulde staa Lønstrup.

Til Chikago.

Mads Jordmoermand. God Dav, Kresten Smed.

Kristen Smed. Goddav, Mads Joremoermand. Jæ synnes aa' ka' bemærke, a' Du ser noved vemodeli' yd idav.

Mads. Ded æ' jæ' Fa'enedeme' osse, Kresten, begrundet paa, a' jæ' har gaaet aa' li'som fillesoferet lidt over Tingene. Aa' saa er'et jo, som jæ' ve' si'e li'som a' ded mere dyvere kommer op i En.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Ded æ' sgu ded, jæ gaar aa' tænker paa, a' jæ' ku' sgu li'egodt ha' Løst aa' ta' over aa' repræsangtere Standen en lille ubetydeli' Smule ovre ve' denne her Ydstilling i Sjikago.

Kristen. Ded' ku' der osse være noved i.

Mads. Ja, ded ku' der Fa'enedeme'. Ser Du, Du ka' jo nu være mejed fremravendes som Smed betragtet aa' osse behaveli' i Selskavlived aa' en Sjentelmand i alle Maader, ded si'er jæ' itte noved te'. Aa' jæ' ka' osse yden aa' rose me' sel' være baade fremravendes aa' plegt-opfyldende som Jordmormand betravtet, aa' vi ka' jo osse godt være eni'e om, a' Ingen a' vos æ' noved rent Bundebæst. Men se, Du æ' jo nu en Gang kuns bleven Ingdustridrivendes, hvorimod a' jæ' dov har dreved ded te' aa' bli'e kungeli' Embesmand. Aa nu ve' jæ' spøre Dig, hva'for a' Embesstanden ikke ska' være repræsangeret i Sjikago li'saa vel som Handværksstanden aa' di mere Ingdustri-drivendes.

Kristen. Ded har jæ heller itte noved imod.

Mads. Næ, faa' Du æ' nu en Gang li'som en lille Smule mere fordomsfri.

Du har dov lidt Respægt faa' di skønne Videnskaver aa' Konster. Men ded har di sgu itte i Risdaven. Aa' derfor saa faar vi ingen Statsunderstøttelse te' aa' ka' ta' derover.

Kristen. Hva' velde Du da ydstille, naar a' Du nu kom der over?

Mads. Ydstille? — ydstille! — man behøver sgu da itte aa' ydstille, faade' a' man æ' mæ' aa' se paa Stadsen. Sku' man ydstille noved, saa sku' ded jo være di Praadogter, som man har frembragt i sin Verksomhed. Men der ku' jo for Ægsembl huldes ingternasjenal Kaangræs a' alle Jordmormænd i Verden aa' vedta's en Ristolusjon aa' huldes sagli'e aa' oblysende Faaredrav. Di Merrikanere æ' sgu itte saa forknytte a' sej.

Kristen. Nej, ded ka' man jo saa aa' si'e davli' se i Aviserne. Di ska' være saa'en li'som lidt mere fremskredne aa' mæ' paa Noderne end som vi andre. Som nu for Ægsembl ska' ded være saa'en derovre, a' der itte æ' viddere Forskjel paa Kvindfolk aa' paa Mandfolk, undtagen a' Kvindfolkene ka' gjøre akkerat omtrent ded samme som Mandfolkene di ka'!

Mads. Da ka' di dov Fa'enedeme' itte ta' se' paa aa' være Jordmormænd.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Næ, faa' di har itte Intelle-gensen. Aa' derfor var'ed netop, a' vi Andre sku' der over aa' værne lidt om vores Rettigheder.

Kristen. Ded æ' osse en Skam, hves a' Du itte ka' komme der.

Mads. Ja, ded er'ed Fa'enedeme'. Men nu vil jæ osse søje om Stadsunderstøttelse. Aa' hvis a' jæ' itte faar'en, saa ku' jæ' sgu næsten ha' Løst te' aa' ta' min Afsked mæ' Naade aa' Pendsjon. Saa ka' di sgu se, hvordan a' di klarer den her i Distregtet yden mej. Ded va' dov li'som en Demondstrasjon.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Ja, for faade' a' jæ' nu en Gang har gaaet ind paa aa' bli'e Embesmand, derfor ka' Staten dov itte byde mej alting. Faa' jæ' æ' nu en Gang lidt stolt a' mej. Man veed da, hva' man skylder Standens Ære.

Sjællandsløbet.

Paa Vandet op vi flasked'
Med Hæder mangan Strid;
Husvant har Dansken plasket
Til Søes fra Lodbrog's Tid
Rundt om Sjælland.

— En Hob Galejer ude
Paa Farten nys vi saa,
De havde alle Klude
Sat til for først at naa
Rundt om Sjælland.

De letted' deres Anker,
Saa fik de bliden Bør,
Som førte deres Planker
Med andet Tilbehør
Rundt om Sjælland.

Der blev kun et Par vage
Grundsatninger at se;
De sejlede i Dage,
Ja, næstendels i tre,
Rundt om Sjælland.

For Snegle-Fartplan røbed
Flotillen ingen Sans;
Thi den har fuldendt Løbet
Og klart sig med Glans
Rundt om Sjælland.

Blot hver en Klubbens Kutter
Den samme Modgang har,
Saa tidt dens glade Gutter
En Rundtenom sig ta'er
Rundt om Sjælland!

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagts-
gade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Journalistik à l'„Amerika“
i Forligskommissionen.

Hver Torsdag lægges der ud paany
I vor »la salle des pas perdus«,
Af alle de Journalister, der hige

Efter »Enighed i det væsentlige«
Og holder »Forligsprøve« som Bevis
Paa deres Villighed til at forlig's.

Udgiver og
Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Saborg, Kjøbenhavn.

Juni.

*Blomsterengen og Skovens Tag
Solens Straaler forgylder,
Lærkernes jublende Triller og Slag
Luften med Toner fylder;
I den lyse Skjærsommerdag
Fribuftslivet vi hylder.*

Den 5te Juni.

Imens vor Grundlov hyppig defineres
Af en og anden livstræt Evropæer
Som et Papir, aldeles uden Værd,
Der snarest mulig burde »revideres«,
Bemærkes andet Steds, at den monteres
Med et Fuldkommenhedens Helgenskjær,
Som om hvert Punktum eller Semikolon
Med Tilbehør sig skrev fra salig Solon.

Saa kan man ikke sjældent træffe dem,
Der om vor Grundlov ved St. Logos svor paa,
At den er gaaet ned en og hjem,
Og »Provisoriet« har kastet Jord paa;
Mens andre giver deres Æresord paa,
At den er frisk og ved de fulde Fem.
Kort sagt, i de politiske Foreninger
Man træffer herom grumme delte Meninger.

Men heldigvis — og det er Hovedsagen —
Af Meninger man træffer ikkun een,
Naar Talen er om selve Grundlovsdagen;
Thi den er stadig paa den grønne Gren.
Den fejres som et sjældent Fænomen
Hvert Aar med Optog, Festlighed og Flagen,
Og paa dens Sundhed pæne Folk og Bøller
Udtømmer et utroligt Antal »Øller«.

Ved Christiansborg vil Højres Rækker møde
For paa Asfalten denne Gang at gaa;
At deres Fjed vil blive blomsterstrøede,
Kan »Politiken« trøstigt bande paa.
Imens paa Blegdamsfælleden de »Røde«
Vil holde dem en Mandag af de blaa
Og fejre deres sidste, kommunale
Triumf, samt mindes dybtørt den »normale«.

Men ogsaa »Puk« en stille Taare knuser
Dybt rørt, idet han husker paa, hvordan
De bolde Taleres samt Himlens Sluser
Har tidt sat Festens Glæder under Vand;
Derfor han i sin Barm den Tanke huser
Til Gavn for alle i det ganske Land,
At det er ingen Skade til, hvis blot hver
Paa denne Dag vil bede pænt om »godt Vejr«.

Agrarerer.

Første. Si kuns no te di hær Fyndbower, no wel di
osse te aa vær Agrarerer.

Anden. A howsker ett ret, hva dæ hær Agraarwæsen
æ faa nowed. Gjør Do?

Første. To de war ett got annet. De ær jo de samm
som den hær Lætespensen osse ær, lissom no ham Prop-
prietær Annersen. Di wel ha wos Bønner end i æ Risdaw
aalsammel, for a wi ka regier wos sjel aa law nowen Loww,
der passer wos.

Anden. De war slet ett saa towle endda, wel A sej.
Kom A end i æ Risdaw, saa ku A bewelg mæ sjel Pæng
te aa bogg mi Goer om.

Første. De æ reele nok. Aa A ku foe Pæng
te aa oprætt en Stutteri for Præmmikyer.

Anden. Men hær kuns no, den hær Tollerist
Peskjøht, ær han osse agraarisk?

Første. Saa nøj forskrækkele endda. Han ær jæn
aaw di swærest. A løst sjel, hudden en Prikkerator
roft Hurra for ham paa æ Møed wed Odens.

Anden. Do ku gjahn sej mæ, om di hær Agrarerer
ær Høwer eller Wenster.

Første. Nowen a dom ær Høwer aa nowen ær
Wenster. De ær jo akkerat de, te di sejer, te wi ska
si aa komm wæk fraa aa wæer nowet a de'. No ær der
kuns jæn Polletek, der duer nøj, aa de ær, a wi
Bønner ka komm te Majten.

Anden. Den Polletek ær A me po. Saa wel A
afskaff Tollen lissom Peskjøht.

Første. De ær Uer nok, men A wel sej, te wi
Bønner ska ett gi Toll, men de ska æ Kjøwstabower;
no har di

pløneret wos saa længh, te somm a wos har forliist boed Goer aa Grunn. Aa nærensti te æ Agraarer komme te Majten, saa ska vi ha Loww om, a Bønneren ska wæer djer ejen Kjømmænd. Aa som han søh ham Annersen fra Rosendal: wi wel ett beskøtt æ Ingdosti aa det, for hwes Fabrikkeren ett ka klaahr sej, saa ka di holl op; men wi wel ha æ Hartkornsskat te en Sieh.

Anden. De ær saa møj got. Men no de hær Melletær-wæsen, ska de ha Low aa besto?

Første. Ær Do towle. Nej sier Do di ung Kaahl ska blyww hjemm we æ Goer aa et rænn aa spell Fandango i æ Kong hans Klæjer. Di tyww Mellejoner, som æ Melletær koster, ska bruhges te Præmmier we Dyerskuer aa te gratis Fordieleng a Rapskaagher imjell æ Goermænd.

Anden. A trower, A wel senn æ Proppitæer Annersen en Telliswaatom. Ka wi ett fo ham stellet op hær i æ Krejs?

Første. Nej, de wel A sjel.

Anden. Saa ska Do aasse fo mi Stemm.

Første. De wel A sej Dæ Tak for. Men no sku wi te aa haall Møhder sownwiis lissom æ Fyndbøwer. Aa A wel skryww ætter Kaptejn Skrull te aa dirigier wos. Han sejer, te aall dem, der ett ær Agraarer, di ka hold djer Bøtt. Aa de samm sejer A.

Vers.

(Frit efter »Politikens«.)

Fugthighed om Natten.

En Nattelyd — som skulde Ho'det briste.
En Tændstik stryges — ratsch — et Varselsbud —
En Gysen risler ned ad Ryggens Hud
Og dirrer i min tomme Hjerne-Kiste.

Og, medens disse kjendte Lyd sig viste
Over mit Øres spændte Trommehud
Og flænged i min Løftelse et Brud.
— Ad Køkkentrappen mine Ben sig liste.

Hvad maa jeg vove, hvad tør jeg miste!
Jeg vakler fra min korte Lykkes Bud
Hjem til min nøksom kjendte, gamle Brud
Ak — om nu bare først jeg Vejen vidste.

Jørgensen.

I Observatoriet.

Lidt skjør paa Kuplen, som har faa't en Flænge,
Jeg stille staar, kanonfuld og i Hvil.
Snart skal mit Korpus lig et Projektil
Iblandt Tre-Stjerne-Flasker ind sig trænge.

O d'Angleterre, helt inde fra Din Kjærne
Din gyldne Hal sig viser for mig hist,
Ved Siden af paa »Hjørnet« nok en Gnist
I Kikkerten jeg har som Dobbelt-Stjerne.

Er der mon nogen Sjæl, som kunde ane,
At her en fuld og mørkesvøbt Planet
Har næsten et Kvarter paa Døren set,
Men kunde finde ej sin stille Bane?

Jeg flakker over Kongens Nytorvs Sletter,
Hvor før en Lygte var, er nu der tre;
Selv Hesten kan jeg nu som dobbelt se,
Og Torvets Brosten gjemmer slemme Pletter.

Hvor skulde hjemme nu de kunne ane,
Her gaar et Jordens Barn, som ej kan sove.
— Naar der jeg strækker mig i min Alkove,
Saa vil jeg snorke som en Karavane!

Mikkelsen.

Sneminder.

Jeg mindes Snetorvets kulsorte Vanvid,
Skabt af en gal Magistrat;
Jeg mindes de forfærdelige Tinder,
Ragende svedengrødlignende op over Jordens kanelvællingagtige
Pløre,

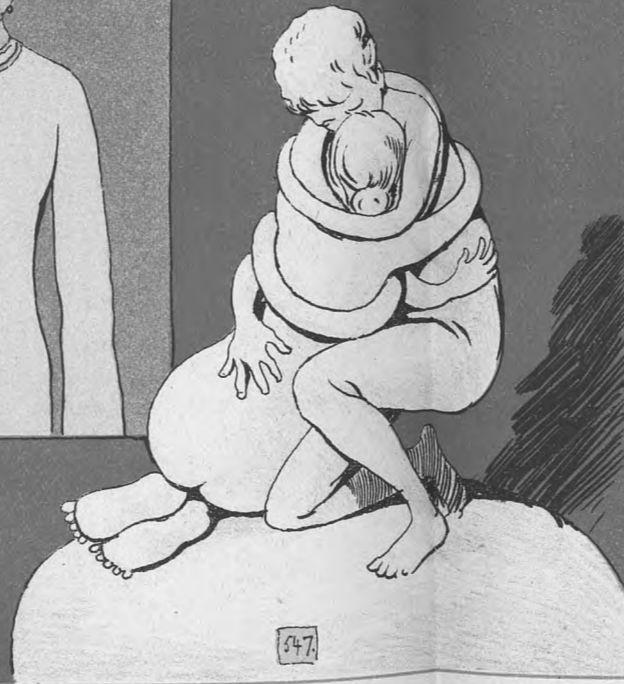
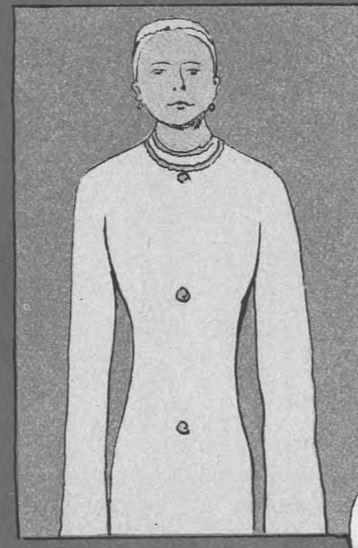
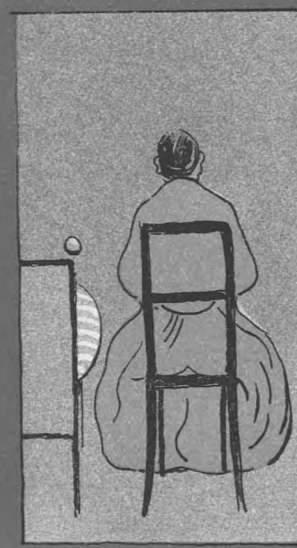
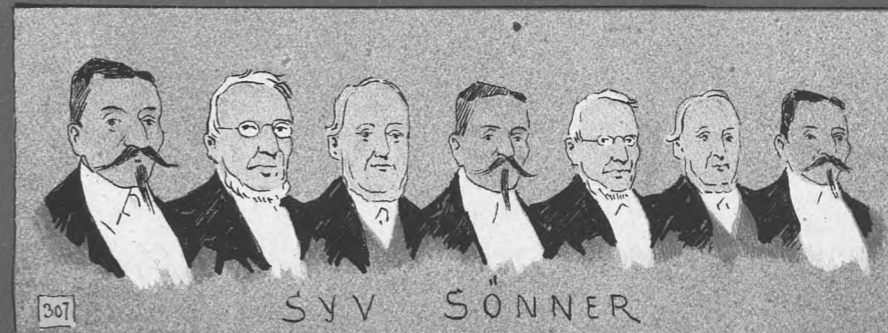
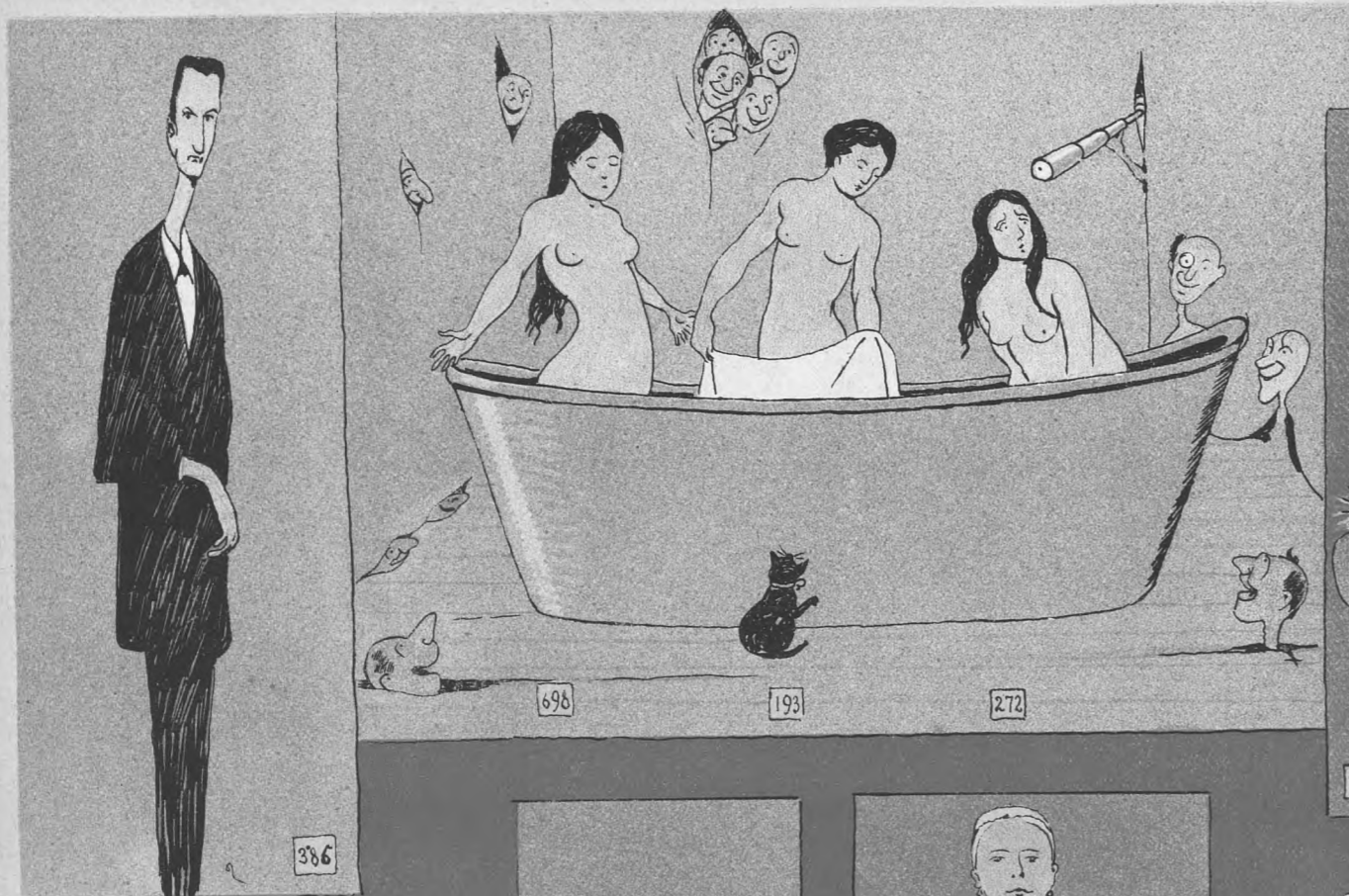
Appetitvækkende maaske for en sulten Bjergtrold,
Men ikke for andre;
Jeg mindes denne skamlingsbankehædrede Festplads
For en Uendelighed af Bakterier;
Jeg mindes disse blaaafrosne Kroppe af døde Katte
Og dito Hunde,
Som man i levende Rædsel
Gik udenom — — —

Og jeg mindes en Aften, jeg grebes af Lyst
Til at klæde mig nøgen,
Splitter nagende nøgen,
Og lægge mig ned imellem de døde Katte
Og dito Hunde,
Grebes af Lyst til at vælte mit levende Legeme
Om i dette dødstinkende Sauce-Hav,
Som en Flæskesteg paa Stegepanden,
Af Lyst til at høre min egen Graad og hikkende Lykke
Bævre sit sitrende Liv
Udover det smeltende Landskab --
men jeg opgav det heldigvis — — —

Aa de forfærdelige Tinders kulsorte Vanvid!

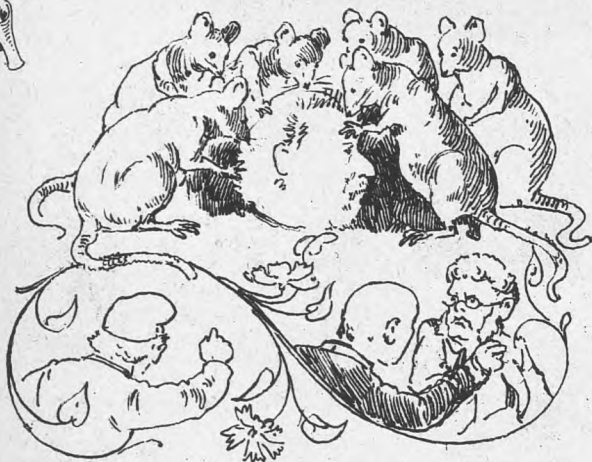
Viggo Druckenberg.

Puk's Skærsommernats - Drømmebilleder fra Charlottenborg.

Fra „den bestandig borgerlige“.

(Mel.: Babylonvisen.)

I den gode gamle Kasse,
Hvor de vise Fædre plejer dito Raad,
Er der indmeldt nogle krasse
Godtfolk, som gjør Knuder paa den »røde« Traad;
Saadan i Mandags Lærer Klausen
Om en tungsindig Skom'ers Risp
Snakket' fra Læ'ret lig Hans Tausen,
Den Gang han var obsternasig mod sin Bisp.

Dernæst Stadens Regnskabsvæsen
Ramte Hovedet paa Magistratens Søm,
Borup fik, skam, over Næsen
Følelig af Revisionens stride Strøm.
Paa Slagtehusene henretter
Vel man med Anstand Byens »Kvaj«;
Men disse hersens Vandklosetter
Lige godt i Regningen har gjort en Streg.

Sluttelig blev foreslaaet,
At til »Forholdstal« man skulde sætte Lid,
Et System, der nok har faaet
Hævd i Babylon paa Babelstaarnets Tid.
Den, der gik gladeligst i Tøjet
For det, var Borger Philipsen,
Saasom han ikke var fornøjet
Med det Forhold, her var i »Foreningen«.

At til Lyst det ikke blot er,
Viste Lassen, Thomsen, Gjødese og Muus,
Og som gamle Raadhusrotter
Holdt de med den »Forholdsvise« syndigt Hus;
Dog, saasom Kayser dekretetered',
At den var forholdsvis temmelig go',
Blev den med Udvalg pardoneret,
Hvor den for det første hvile kan i Ro.

Et større amerikansk Exportfirma arbejder for Tiden
ihærdig paa i større Omfang end hidtil at indføre Majs som
Næringsmiddel. Holger Drachmann skal interessere sig
for Bevægelsen og paatænker til »Politiken« at skrive en længere
Artikkel, betitlet »Brevet om Majsen«.

Tournéer.

Provinserne vil i Sommerens Løb blive lyksaliggjorte med
følgende Tournéer:

Kasinotournéen, der bestaar af de Skuespillere, der
ikke har spillet Komædie i Sæsonens Løb og ledes af en af de
økonomiske og to af de artistiske Direktører. Der spilles
»Sparekassen« eller »Naar Enden er god, er al Ting godt«.

Dagmartournéen, der agter at give en Dramatisering
af »Min Hustru og jeg«.

Wiehetournéen, der bestaar af Fruerne Charlotte og
Emma, samt Herrerne Vilhelm og Jacques Wiehe, og som
vil præsentere »Den kjære Familie« for Provinserne. Hr.

Charles Kjerulf medfølger Selskabet som Digter, Komponist,
Theateranmelder, Akkompagnator, Frisør, Soufflør og Klakør.

Desuden var der paatænkt en Tournée af d'Hrr. Aug.
Enna og Hennings med »Lad os skilles ad« som Hoved-
nummer. Det er dog tvivlsomt, om den kommer i Stand, da
Hr. Enna skal have modtaget et glimrende Engagementsstilbud
fra tysk Side. Vi formoder, at det gaar ud paa at optræde som
»Dummer August« hos Komponisten Schumann i Jernbanegade.

Derimod er der nu al Udsigt til, at Operasanger
Christophersens Tournée bliver til Virkelighed. Hr.
Christophersen drager ud med et Eliteselskab, bestaaende af
ham selv med Kone og Børn, samt to Piger foruden Barnepigen.
Man havde først tænkt paa at spille »Den kjære Familie«, men
for ikke at kolliderede med Wiehetournéen har man nu bestemt
sig for »Paa Pension«.

Norsk Historieskrivning.

Naar Bjørnstjerne for den bekendte Person
»Med Slesvig i Lommen« vil borge,
Og Sars har opdaget den Million,
For hvilken vi »solgte« Norge,
Saa minder de Herrers Profession
Om en »paa Enden stillet Kanon«,
Som Præstekjolen skal huse;
Thi Ladningen er en saa løs Patron,
At Fakta sig ikke læ'er knuse;
Den skriver sig nemlig fra Inspiration
Af Røver-Historiens Muse.

Elefantasier ved Eng's Straadød.

Ude i Zoologisk Have
Gaar nu Chang omkring nervøs,
Thi formedelst Fruens Mave
Er han bleven Mage løs.
Uden Kiv og huslig Scene
Leved dydig Eng og Chang.
Ak, men nu er Chang alene —
Slig er Livets Changement. —

Hør nu blot, hvorledes Sorgen
Ramte dette Ægtepar:
Det var sidste Fredag Morgen,
Deres The serveret var.
Feber havde Eng i Kroppen,
Det var tydeligt at sé,
Med et Spark hun vælted Koppen,
Og det var en rar Kop The.

Om i Engens Græs hun rullede,
Stønnede af Snablen ud:
Det er galt med Mellemgulvet,
Fatter! send til Eggers Bud!
Chang, som spændte Sceer hader,
Ej Madammen ret begreb,
Men han saa af hendes Lader,
Det var ej et gammelt Kneb. —

Angst han følte hendes Snabel,
Sa'e: Du har vist spist en Del,
Har Du ikke slugt en Sabel
Eller osse en Kamel,
Eller har Du li'som Biegler
Slugt Kasinos Underskud?
Skal lidt Pindsvin eller Iglér
Sættes paa Din tykke Hud.

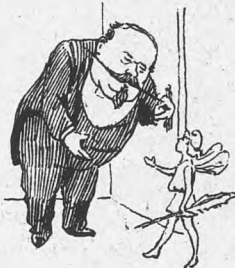
Lægen kom og ordinerede
Engelsk Salt, en Spand Morfin,
Ak, men stakkels Eng kreperte
Af den megen Medicin. —
— Lægen har dog alt forstaaet.
Tænk, han sa'e, den snu Krabat:
Hun for megen Hø har faaet
— Han var nemlig Hø-mopath! —

Chang ej mere fatte kan je';
Siden han har mistet Eng,
Har han slaaet sig paa Changpanje,
Skam sig, gamle Kognaksdreng!
— Livets Vej er tornestrøet,
Kød er Hø, det lærte Chang;
Gaar for stærkt man op i Høet,
Man til sidst gaar Kødet Gang! —

Haynen i Tunis — skriver »Puk«s afrikanske Korrespondent — indviedes højtidelig forleden. Baade Islams Præst og Deyen af Tunis var til Stede. Den sidstnævnte var iført en smagfuld Sommerhabit, leveret paa Bestilling fra »Magaſin du Nord« af Wessel, og Fez. Middagen, der indtoges i en elegant smykket Divan (Nr. 1), bestod bl. a. af delikat saltet, islamsk Lammekød; Beyerne gik flittigt omkring og mange Orientalere havde Ordet. Om Aftenen afbrændtes et smukt Fez-fyrværkeri.

Hos Jubilaren.

Musikdirektør C. C. Møller blev i Torsdags 70 Aar.

Altsaa sendte »Puk« en Medarbejder op for at faa et Interview. Hr. Møller lukker os selv op. Han har ikke høj Hat paa; det er første Gang vi ser ham uden Cylinder.

Han er ellers ved Morgentheen. Den bringes ham hver Morgen præcis Kl. 8,12, med en Hvedebasse og et varmt Horn til.

Nu blæser han paa Hornet og er ifærd med Bassen. Med udsøgt Takt (♩ = 145) beder han os sætte os op paa en fremsat Nodestol. Vi underholder os aandrig med ham i nogle Minuter.

Der opstaar en Fjerdedeltakts Pause. Vi kaster et Blik hen paa Skrivebordet.

»Se se, Hr. Møller . . . Hr. C. C. Møller . . . De er ved at komponere noget nyt!«

»Ja. En Solo for Næsehorn!«

»Tilegnet den døde Elefants Minde?«

»Nej. Den er over et Motiv af »Robert.«

»Naar synes De, De komponerer bedst?«

»Komponerer bedst? Naar alle andre Komponister pludselig dør paa en Gang!«

»Haha . . . hør, sig mig. Kan De ikke fortælle nogle Anekdoter om Carstensen?«

»Nej; jeg er ikke Gehejmetatsraadens fine Ven, saa jeg kommer ikke meget sammen med Carstensen.«

»Men hvad er Deres ærede Mening om Striden mellem Hennings og Enna?«

»Jeg mener som saa: Naar Enna er godt, er al Ting godt. Men det Brev fra Einar Christiansen var jo knusende. Christiansen lod til at anse Enna for en Slange, han havde næret ved sin Barm.«

»Bare saa den Slange ikke gør det af med Cleopatra!«

»Hvorledes kommer De ud af det med Lumbyerne?«

»Vi harmonerer meget godt sammen!«

»Er De Dus eller siger De De til hinanden?«

»Vi er Des.«

»Det er altsaa en Dis-Harmoni.«

»Slutter De Dem til Wagner?«

»Nej, jeg synes, Lars Dinesen har Ret.«

Inden vi tager Afsked, spørger Hr. C. C. Møller vor Medarbejder: »Hvad er det egentlig, De nu vil skrive om mig?«

»Deres egne Oplysninger i en aandrig Form. Jeg gaar for at være vittig.«

»Gaa saa endelig!«

Hvorefter Medarbejderen forlader den elskværdige, afholdte Jubilar for først at gjense ham ved den om Aftenen afholdte Jubilæumskoncert.

Abonnement

paa »Puk« tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

En Undsigelse.

Som Tak for sidst Trubaduren Ed-
vard til Riis-Knudsen raabte vred:
Du fik nogle Stykker af mig, min Ven,
Maa jeg nu bede om dem igjen!

(Frit efter Pjalttenborgvisen.)

Udgiver og
Redaktør.
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh Søborg, Kjøbenhavn.

P U K

Udsigt og Indsigt.

— Kan De sige os, hvor det bedste Udsigtspunkt er her paa Egnen?

— Jov! Det skal je' s'mæn sie Dem. Det er omme bav de' store Asketræ paa Kirkegaarden, for der ka' Di se lie ner i Præstens Kykken og i Skolelærens Sovekammer!

Agrarerne.

De stakkels Bønder har Grund til at klage
Over den ublide Medfart, de faar;
Thi, siden salig Træhestens Dage
Har ikke de haft saa travrige Kaar.
De trasker omkring for koldt Vand og Lud
Som Samfundets Stedbørn og Skumpelskud.
Selv Folk som Jens Busk tør ikke belave
Sig paa at faa andet end »Ben« at gnave.

Mens Staten ødsler med Millioner
Til Handel og Haandværk og Industri
Og »gamle Kasser« og nye Kanoner,
Gaar saadant Bøndernes Næser forbi.
Til Landbrug bevilges der ikke en Dojt,
Højskolerne har det ligefrem slejt
Formedelst, at Statskassen giver dem ikke
Saa meget, som paa en Negl der kan ligge.

Dybt maa det de brave Landmænd saare
I deres Forsagelsers Region,
At her kan endnu findes Bøndergaarde,
Som ikke har egen Banestation.
Og sørgeligt er det, men næsten sandt,
At aldrig en Gaardmand en Præmie vandt
Hverken i Snoldeløv eller i Odder
For daarlig dyrkede Husmandslodder.

— Nuvel, naar Livet saa tornestrøet er
For Bonden, da kommer det Øjeblik,
Hvor Andersen-Rosendal og hans Kæedt er
Kapabel at drive Agrarpolitik,
Til Bønderne i deres Vadmelsskrud
I Masser vender det Laadne ud,
Og som deres nærmeste Formaal forkynder,
At de vil fylde vor Rigsdag med Bønder.

Og saa skal Landbruget protegeres;
De store Bønder saa vel som de smaa
Skal alle til Hobe delikateres
Med Statstilskud for at ploje og saa.
Hver Langhalmstærsker naturligvis
En livsvarig Hædersgave skal gi'es,
Samt *Feu* til dem, der en Høvogn har læsset.
Vi andre faar Lov til at bide — i Græsset.

»Et energisk Menneske«, siger Darwin i sit berømte Værk
om de uddøde Flyveøgler, »gaar alene op i det, han har for i
Øjeblikket«. Saa er Luftskipper Johansen ikke noget energisk
Menneske; for han gaar meget sjælden alene op i sin Ballon.
I Reglen er der en Passager med.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder,
habe die Ære, som Tyskerne siger paa Dagmar, som det jo
er en Pligt for Venner af god Kunst at gaa hen og se paa,
hvad De virkelig ogsaa skulde, søde Fru Schrøder, nu da
Priserne er sat ned, saa at de ikke er mere end det dobbelte
af Professorens, og jeg er saamænd blevet her i Byen bare
for Tyskernes Skyld, skjønt vi havde lejet Lejlighed i Skovshode,
hvor der bare var den Ulempe, at Fiskeren og hans Kone
maatte ligge i vores Dagligstue om Natten, fordi de har lejet
hele deres Lejlighed ud, men det kunde nu nok lade sig
arrangere, for om Dagen er Manden jo paa Fiskeri og Konen
siddet om Formiddagen ved Gammelstrand og om Eftermiddagen
med sit Strikketøj ude paa Vejen, saa at der bare er den
Forskjel paa hende og os, at vi ligger paa Strandvejen og hun
strikker paa Landevejen, som Frits Grønbæk siger, og naturligvis
kniber det jo lidt med Sproget, nemlig i Dagmar, ikke i Skovs-
hode, men for det første er jeg jo vant til fremmede Sprog
fra Kokkelæng og Pater Lange, og for det andet har jeg i
flere Aar kjendt en gammel døvstum Dame, der var født i
Tyskland, og saa tager jeg altid Ollendollendorfs 100 Timer
med og et Lexikon, som jeg slaar op i, hvad der jo nok er
lidt besværligt, men Petrones Mørk — De veed, ham, der sender
Lig paa Tourné til Provinserne, mener, at det er nødvendigt
at leve i Fred med Tyskland og modarbejde Sjøvernismen, som
han har læst om i »Politiken«, saa man bidrager til at styrkne
Verdensfreden ved at se tysk Komædie, og selv om Stykkerne

i sig selv er nogle Utysker, saa spiller Engels alligevel som en Erkeengels, og Retty er næsten ligesaa sød som vores Betty Hennings, saa at man ved Gud morer sig akkurat ligesaa godt som i vores eget Kongelige paa det nær med Sproget, navnlig naar man gaar til Schumand i Stedet for, som jo ogsaa er tysk og som man derfor ligesaa godt kan støtte for Fredens Skyld, hvad jeg ogsaa har gjort de sidste Gange, men Petersen er jo noget gnaven over, at det ikke blev til noget med Landliggeriet, skjønt han alligevel i Reglen kun kan naa at komme ud om Søndagen, da han altid har en Mængde vigtige Forretninger i Byen om Sommeren, saa at han maa blive der Natten over, og nu er jo Pigerne der ude med Børnene, saa vi kun har Portnerkonen til at gjøre Pigearbejde hos os, og saa maa vi jo leve paa Feltfod og have noget nemt til Formad og Rabarbergød til Nachricht, som Eftermad hedder paa Tysk, og derfor synes han, at det kunde være nok med en fransk Visit af og til hos Tyskerne og synes ikke om at leve paa Feltfod, men er kommen paa Krigsfod med Mørk og for at demonstrere imod ham vilde han jo gaa i Toget paa Grundlovsdagen men gik i Taaget og kom i det Sted i Tivoli med sin Ven døve Jespersen, der er Isenkræmmer og et Jern til at være med til al Slags, og da de skulde have et Par Stykker Smørrebrød belagt til Aften, var alt besat, saa at de maatte gaa ind i Kisten, hvad de jo nok kunde tillade sig, da Petersen er en ældre gift Mand og døve Jespersen er Ungkarl og desuden mest gaar der for at høre Sangen, men kan De saa tænke Dem, hvem de træffer derinde? Mørk, som dog maatte holde sig for god til sligt som nyforlovet, og skjønt han sagde, at han kun var gaaet paa Fagets Vegne, lod Petersen ham naturligvis ikke dø i Synden, men læste ham Texten saa grundig, at han først kom hjem henad Morgenstunden, men nu sidder Petrine hjemme og græder og siger, at han har skrinlagt hendes Lykke i Kisten, og at han er en Døgnflue, hvis Kjærlighed kun er et vildt Skud, og at man skal fjerne den sørgelige Gjenstand fra hende, men endnu har hun dog ikke sendt ham hans Ring tilbage, hvad der ogsaa vilde være meget kjædeligt, da hendes Fremtid jo ellers let kunde komme til at se sort ud. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

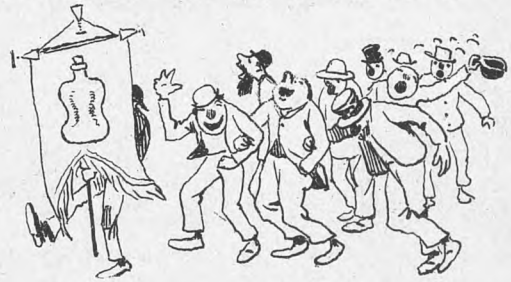
Spillelidenskaben har i en saa betænkelig Grad taget Overhaand under Løbene paa Træverbanen, at det danske Travelskab for Fremtiden kun vil faa Tilladelse til at lade Løb afholde indenfor Odds-Herreds Grænsen.

„Det lille Danmark“ kaldes vort Fædreland altid i Udlandet. Er der Mening i det? — Nej! — Naar man, som vi, aarlig i tusindvis kan udføre de dejligste Svin, saa kan vi med Rette gjøre Krav paa, snarere end Fiuland, at bære det romantiske Navn: De tusind Søers Land.

Socialdemokratisk Fødelandsang.

Langt højere Snapse man har paa vor Jord
End her, hvor knap der findes et Wiinblad,
Dog tror vi, at Snapsen er dejligst i Nord,
Og lader haant om Storborg'rens Vinfad.
Vi vil ej ha'e Afholdsmænd med til vor Fest,
At blive ved Fusel, det tjener os bedst.

Vi har ingen Fugle med brogede Fjer,
Men Lærken klukker kjælent i Lommen.
Hos os man ej Palmer og Pragtblomster ser,
Vi dyrker kun Kornpeter og Kommen.
Den maa kaldes gal, som bliver total,
En otte Graders derimod er normal.

Vi er ej Agrarer med stort Meyeri,
Som Børnemælk paa Flasker leverer,
Vor Børnemælk kommer en Draabe vi i,
Som Mælketoddy vi den serverer.
Den Højre har haanet og traadt under Fod,
Nej, dertil er Snapsen for gammel og god.

Vi rynker paa Næsen ad Duft-Romantik
Og dyrker Ipsens's Spiritualisme,
Den gjemmer jo i sig en hel Symbolik,
Thi jævn som den er vor Socialisme.
Og kommer for Retten hans Spritfabrik — skidt!
Han sidder det af, og det har vi jo frit.

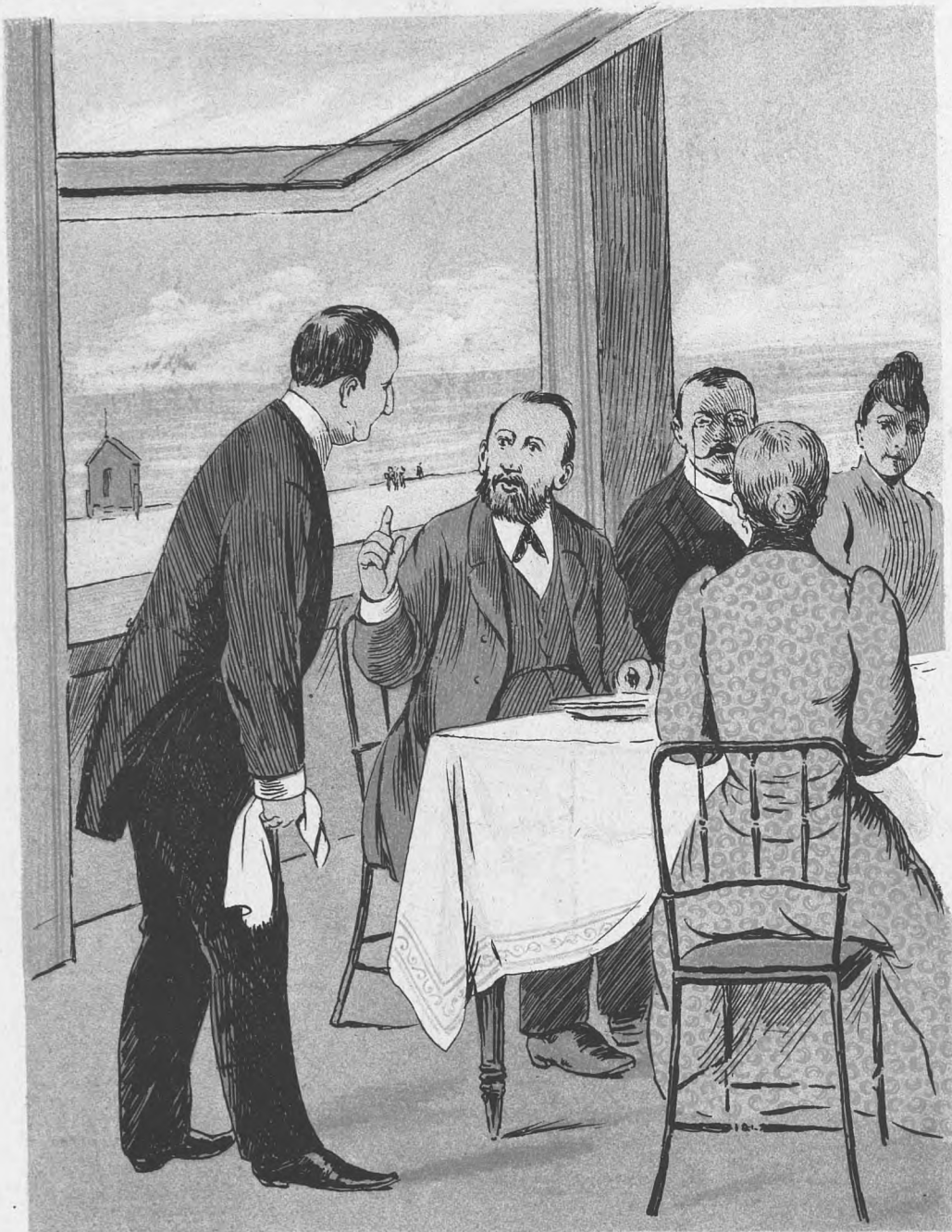
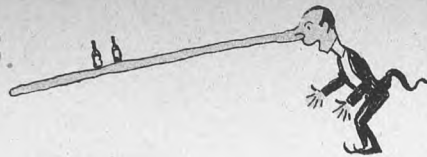
Vi Danske jo husvante plasker til Søs
Og sejler paa de tjærede Planker,
Bør da vi vel frygte, om ogsaa lidt løs
I Reglen Spunsen er paa vort Anker?
Og, kæntrer man saa som en Sejler i Blæst,
Man bliver ved Jorden og det er dog bedst.

Elektrisk Belysning, der skinner som Guld,
Med det gaar Kapitalen i Kampen,
Men hver Socialdemokrat er saa fuld
Af Mod, naar blot han Blus har paa Lampen.
Vor Sag kommer vidt, naar af Akvavit
En Del har for meget og Ingen for lidt.

TÆRING EFTER NÆRING.

(Paa Bryllupsrejse.)

— Hørr, min Herrrr Opvarterrr! Hwormøjet koster en halv Flaske Rødvin?

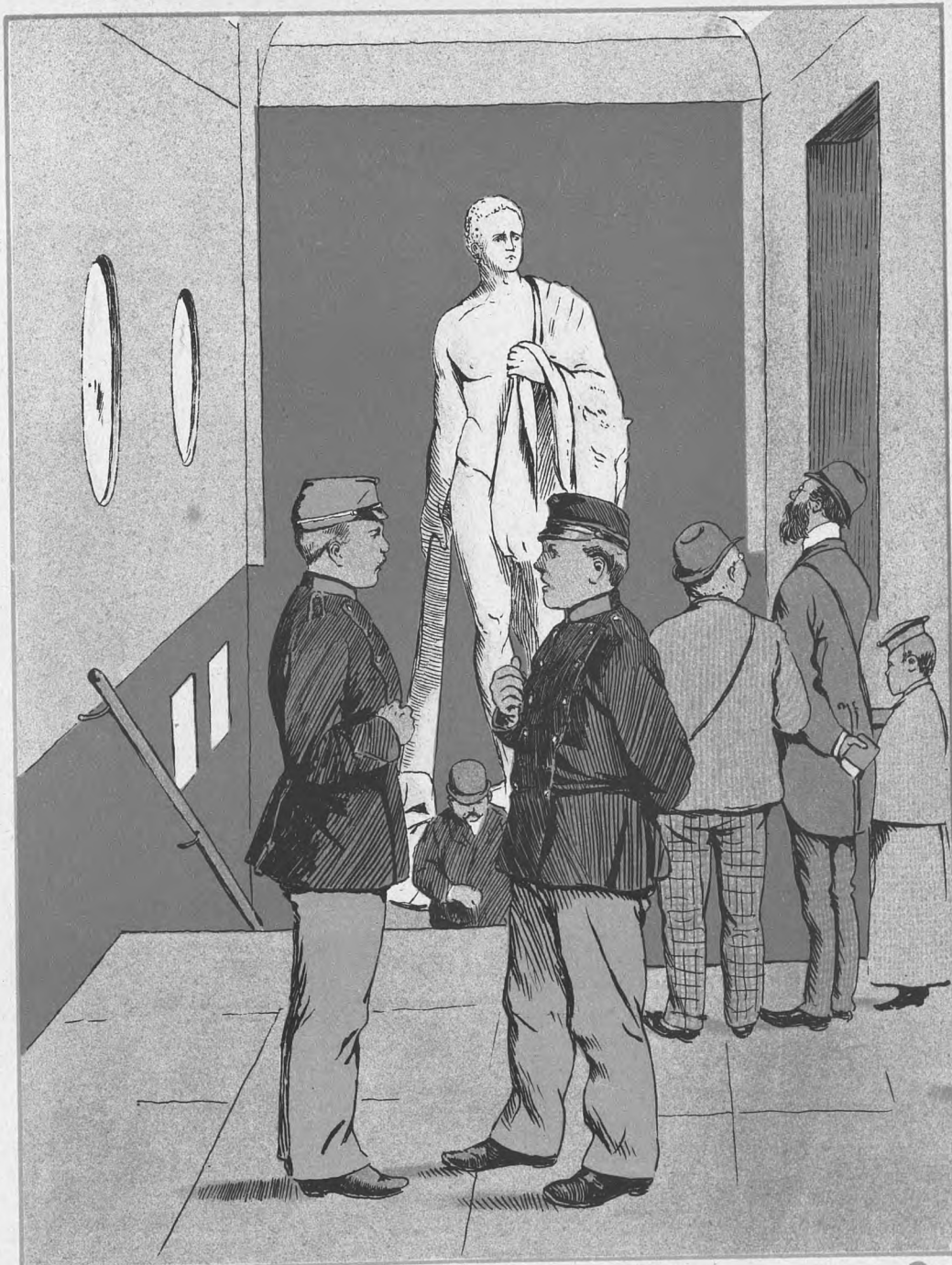
— To og en halv Krone, Herre!

— Naa! — Vil De saa være saa god at give os to halve Flasker .

— S'gerne! .

— Nøj stop!! — bayersk Øl!

Uenige i det væsentlige.

— Det er nogen dejlige Ting heroppe, men monstro Thorvaldsen osse virkelig har hugget alt det?

— Hugget det? Er Du gal? Gu' har han ikke nej.

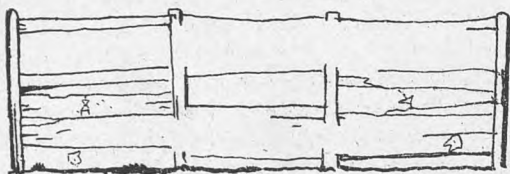
— Jo gu' har han hugget det.

— Ja, hvad Fan'en taler Du om?

— Jeg taler s'gu om Billedstøtterne.

— Ja, men jeg taler Fan'en gale mig om Skilderierne!

Byens Seværdigheder.

I.

Meget frit efter J. Baggesen.

Yndefuldt som en Kjærminde,
Straalerigt som Byens Gas
Er det Springvand, vi kan finde
Sprudlende paa Højbroplads.

Publikum, som gaar paa Strøget,
Og Godtfolk, som gaar i Byen,
Er i lige Grad fornøjet
Ved det angene Syn.

Intet Sammenligning taaler
Med Fontæne's Topfigur,
Og dens Vandrør overstraalet
Alt, hvad der i Norden duer.

Men en Fejl, vi dog maa sige,
Man ved samme finde vil:
Denne Uforlignelige
Er des værre — ikke til!

Indbydelse

til

Dannelse af et kadaverpolitisk Agrarparti.

Paa en Tid, da saavel Gaardejere, som Gaardfæstere ruster sig til Kamp for deres Interesser, har ogsaa vi Jordfæstere ment, at Øjeblikket var kommet til at paakalde Offentlighedens Interesse for vor Jordefærd.

Naar vi udtrykkelig henvender os til hele Samfundet, sker dette i Erkjendelse af, at Jordbruget altid har været en af Landets vigtigste Indtægtskilder, og at det dog til syvende og sidst er vor Stand, der bærer de andre og dermed Danmark.

Vi tror derfor at turde udtale, at det er i hele Samfundets Interesse, at vi samler saa meget paa Kistebunden som muligt. Det har altid vist sig, at, naar vi stod i Flor, saa stod ogsaa vore Omgivelser i Flor, selv om det saa sort ud. Det er derfor vor sikre Fortrøstning, at enhver fædrelandskjærlig Mand eller Kvinde vil følge os som før og ikke lade sig skræmme af, at vor Trivsel foreløbig maa ske paa deres Bekostning. Det kommer igjen, som Manden sagde, han gav sin Gravso Flæsk, og for øvrigt er det jo nu en Gang saa her i Verden, at den Enes Død er den Andens Brød.

Længe nok har vi gravet Grave for Andre! Længe nok har Graverne været Klokkere! Længe nok har vi maattet nøjes med at virke ved underjordiske Midler! Nu maa vi hanke op i Sagen paa en anden Maade.

II.

Motto: Dette Plankeværk, her staar
Maa I lære kjende.
P. A. Heiberg.

At Magistraten i vor By
Har vidst at vinde særlig Ry
For sine gode Anlæg, har man mærket.
Men skjønnest er blandt dem et Rum
Sydøst for Polyteknikum,
Og allerskjønnest her er Plankeværket.

I mange Aar har det holdt Stand
Og trodset baade Tidens Tand
Og vore vise Fædres Visdomstænder,
Til nys af lutter Nidkjærhed
Man gav sig til at rive ned
Paa Plankeværket med vandalske Hænder.

Men herved Publikum erfor,
At Parkanlægget, som i Fjor
Af Magistraten her blev arrangeret,
Alligevel var ikke nær
Saa kjønt som Plankeværket her,
Hvis Fald den pæne Udsigt har skamferet.

Saa slog en Hoben Tømmermænd
De gamle Brædder op igjen,
Med nogle ny naturligvis forstærket.
Det skal vist vare mange Aar
Før Nogen atter understaar
Sig til at molestere Plankeværket.

Vore Udsigter er ikke lyse, navnlig i disse døde Tider. Lighændingen har svedet slemt til os, og Ingen veed, hvor nær ham er hans Ende. Store økonomiske Interesser staar paa Spil, hvis vore Forhaabninger nu atter skal skrinlægges. Længe har vi taalmodig baaret alt, hvad der blev lagt paa os. Nu er det forbi!

Rigsdagen har ganske vist flere Gange vist sin Interesse for os ved at nedsette Begravelsesudvalg, men paa Grund af den endnu ikke bilagte Partistrid er alle de indbragte Forslag blevne bisatte uden nogensinde at komme videre. Vi er langt fra tilstrækkelig repræsenterede, skjønt mange Rigsdagsmænd nærmest maa henregnes til vor Stand og ogsaa har vist sig værdige til Lighæder-Navnet ved at bære utallige Lovforslag til Jorden. Vi maa derfor forlange tyldigere Repræsentanter. Kunde vi blot af 100 Rigsdagsmænd vælge de 99, vilde vi sikkert faa Flertal.

Den ødelæggende Partistrid umuliggjør os imidlertid dette for Øjeblikket. Som det bedste Middel herimod anbefaler vi Dannelsen af et nyt, politisk Parti, der kan bekæmpe de to, vi har i Forvejen.

I Henhold hertil indbyder vi derfor Enhver, hvem den nuværende Tilstand er en Ligtorn i Øjet, til et Folkemøde i »Kisten«. Oplysende Gravskrifter vil blive uddelte, og forskjellige trøsterige Taler, som vi stedse vil bevare i velvillig Erindring, vil uanmodet blive holdte.

Andersen,
Graver.

Petersen,
Lighæder.

Jensen.
Ligvognskusk.

De Moderates Grundlovsfest.

(Ved en ubegribelig Fejltagelse var der i intet af Hovedstadens Blade Referat af de Moderates Grundlovsfest. »Puk«, der selvfølgelig var til Stede, kan saaledes blive den første, der beretter troværdig om denne enestaaende Højtid.)

Omtrent ved To-Tiden samledes Deltagerne i de Moderates Grundlovstog paa Højesteretssagfører Albertis Kontor, hvor Opstillingen fandt Sted. En uoverskuelig Menneskemasse fyldte Lokalet, og to med Smørstikkere forsynede Marskalker havde ondt ved at holde Balancen. Kl. 3 begyndte Afmarchen til Tonerne af de Moderates Krigssang »Fred hviler over Land og By«. Toget lagde Vejen omkring Højesteretssagføreren Skrivebord, passerede Pulten i det yderste Kontor og naaede saaledes ud i det Frie, hvor den kolossale Folkebølge afgav et imponerende Skue. Hvor mange Deltagere den talte, vil være umuligt at opgive. Kun saa meget er sikkert, at hvis der var otte i hver Række og Rækkernes Antal var 1000, vilde der have været ikke mindre end 8000 Deltagere, et anseligt Antal for et nydannet Parti.

Selve Festen stod i Gaarden, Linnésgade 22, hvor ethvert, selv det mindste Hus, var smykket med Moderation. Fra den oprejste Talerstol indledede Hr. Alberti med en Tale for Grundloven. Talerens Fader var i sin Tid kommen meget sammen med Grundloven og havde kaldt den en Folkegave. Taleren var vis paa, at det forholdt sig rigtigt, da hans Fader var bekendt for i en ualmindelig Grad at forstaa sig paa Folkegaver. Hvad der imidlertid forbausede ham mest ved Grundloven, var den Evne, den havde til at samle alle frivillig om sig. Han saa i Dag Medlemmer af »Dannebrog«s Redaktion fylkede omkring Talerstolen i Forening med Folk fra Exportforeningens Kontor og Assistenten i »Dansk Bondestands Sparekasse«. Kunde man naa en smukkere Enighed? Nej! Grundloven leve! (Hurra).

Bogtrykker O. C. Olsen oplyste Forsamlingen om, at det ikke var ham, men hans Kompagnon Hr. Axel Henriques, der var morsom. Han bad derfor Tilhørerne ikke opfatte det som en Vittighed, naar han foreslog et Leve for Hr. Alberti. Flere af de Tilstedeværende stod i Gjæld til Hr. Alberti og følte sig knyttede til ham ved ubetalelige — han mente naturligvis utallige Baand. Alberti var de Moderates Fører og havde bragt Partiet stærkt i Vejret. For knap to Fjerdingaar siden (en Stemme: Smørferdingaar) havde han saaledes faaet d'Hrr. Oscar Madsen og Robert Henriques ind i Partiet, og man var kontraktmæssig garanteret for, at d'Hrr.s Overbevisning

vilde være mindst tre Kvartaler til. I sit Leve for den ærede Formand vilde han tage d'Hrr. Secher og Borchsenius med. Ganske vist vilde førstnævnte paa den Maade kun blive »der Drittel im Bunde«, som man siger paa Tysk, men derfor var han jo alligevel den vigtigste. Alberti leve! (Hurra).

Alberti takkede for det smukke Leve og gjorde samtidig opmærksom paa, at »Hejmdal« afholdt en lille privat illustreret Grundlovsfest i Krogen til Venstre under personlig Medvirkning af Redaktør Hammershøj. Han foreslog at sende dem en Deputation med broderlig Hilsen. Vedtaget! Han havde derpaa den Glæde at invitere samtlige Tilstedeværende til en lille Fest, som Exportforeningen lod afholde i Aften. Man samlede ved den røde Ex-Port og fortsatte hos Centri-Fugmann. Exportforeningen leve! (Hurra.)

Under almindelig Jubel gik man fra hinanden.

Ved Festen om Aftenen blev følgende Sang af O. B., der velvillig er os overladt, afsunget.

Visen om Smørret.

: For Smørret : er denne Skaal udbragt.
Væk med de Baand, som Drittlen binder,
væk med hver Evropæer, der finder
: at Smørret : tidt noget harsk har smagt.

: For Oscar : er denne Skaal udbragt!
Heldigt det var, vi fik ham snuppet,
ellers vi havde næppet sluppet
: for Smør, som : ej altid godt har smagt.

: Og Robert : skal ogsaa ha' en Skaal!
Bli'er han smidt ned ad Hovedtrappen,
trykker ved Køk'net han paa Knappen
: og bli'r kun : en enkelt Gang til Aal.

: For Secher : er denne Skaal udbragt.
Skriver han noget tynde Ledere,
er han alligevel bleven federe.
: Ja Smørret, : det har en sælsom Magt.

: Alberti : vi vier det sidste Glas.
Bli'er han ej Kommandør af »2den«,
li'egodt Smørret dog adler Manden,
: skjønt smørret : i Kjærnen er han kras.

Abonnement

paa »Puk« tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

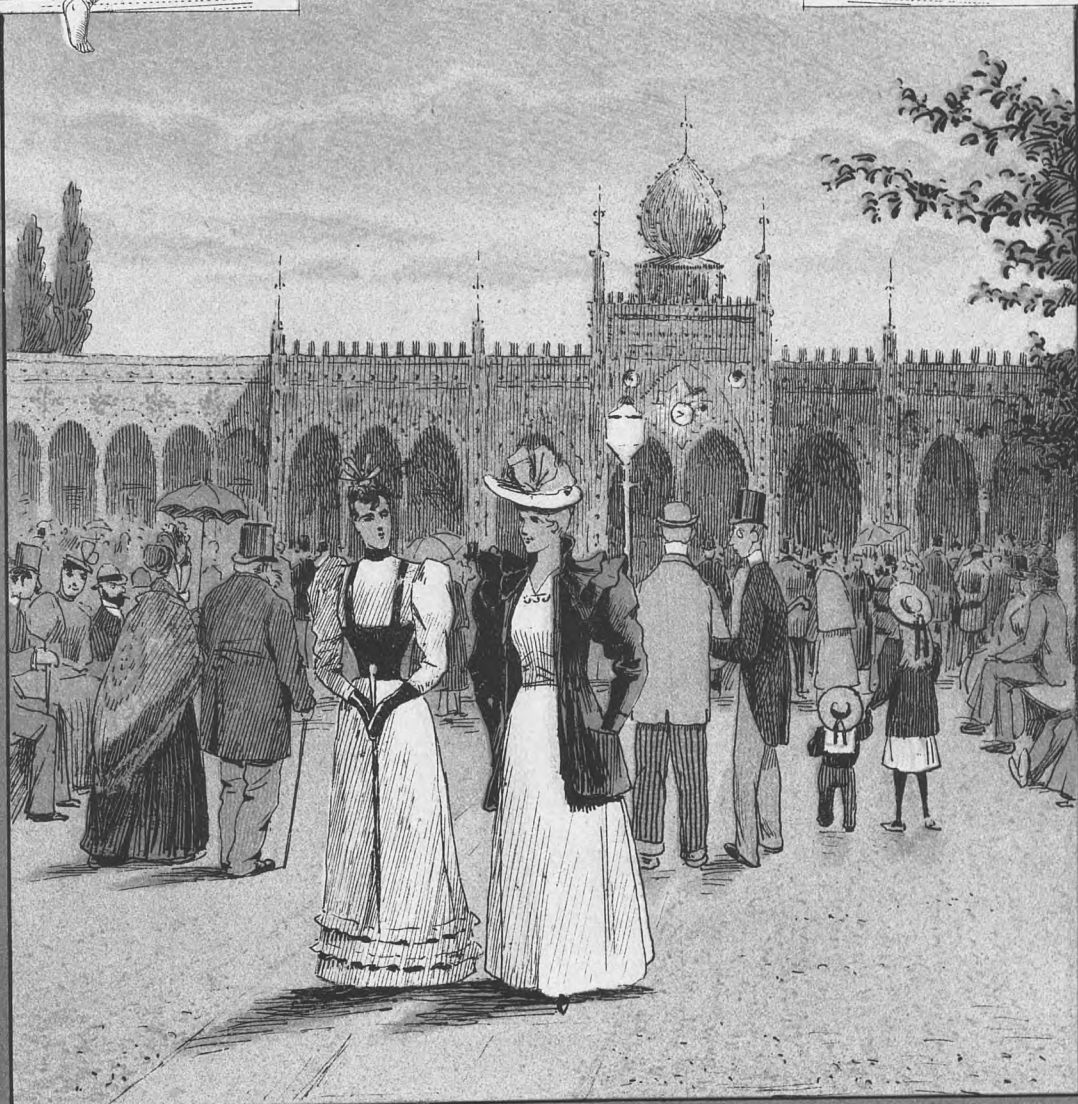
2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

→ } Agrarisk Bevægelse { ←

Vel kan Agrarer være svært forsorne,
 Men deres Sejre bliver vist forlorne.
 — Og ingen Rosendal er uden Torne!

Skarpsynet.

— Saa Du ham, der vendte sig om efter os? Hvor han dog saa dum ud.

— Ja — tænk Dig, han har en Gang friet til mig.

— Ja, det kan man næsten se paa ham.

Moderate Betingelser.

Paa Møder, hvor »de Rene« er til Stede Og Lederne hinanden flaar paa ny, Indtil man slutter Vrøvlet med at kvæde I Kor: »Fred hviler over Land og By«, Der levnes kun Forliget ringe Glæde, Thi »skarp Protest« har her et gjæstfrit Ly; Men, hvor de Moderate fører Ordet, Faar man Forligs-Betingelser paa Bordet.

Des Aarsag trindtom i det ganske Land Den gyldne Sandhed ned i Godtfolk glider, At et stabilt Forlig man faar i Stand Kun ved »Indrømmelser fra begge Sider«, Saa for en Højre-, som en Venstremand Maa det da være klart i disse Tider, At de maa kjønt »slaa af« paa et og andet, Hvis der skal opnaas »Fred og Ro i Landet«.

Først maa vi huske paa, det Venstre gjaldt At skaffe Chresten ind i Kancelliet, Imedens Højre vilde med Gevalt Forhindre samme Sjæl at komme i 'et. Paa dette Punkt vil nu Demokratiet Vise Medgjørighed i et og alt: Loyalt vil altsaa Venstre sanktionere, At Berg paa Kantsler-Rang skal renoncere.

Men, saa maa Højre yde denne store Indrømmelse som billigt Vederlag: En Grundlovsændring efter Venstres Smag, Saa det paa Norsk kan ogsaa her sig mere Med Sejer i en mislig Rigsretssag; Gensdarmer, saavel med som uden Spore, Fæstningen og Budget til Hær og Flaade, Bør overlades strax til Venstre Naade.

Naar saa vi faaet har et Hærbudget, I smaat og stort saa grundig reduceret, At selv for Venstremænd det er komplet Umuligt at faa »Pudlen« mer barberet, Da er jo mod Konflikt man garanteret, Saa det Forlig kan ikke kaldes slet; Ja, dersom Højre ikke ta'er imod det, Saa skulde det, min Sandten, ha'e paa Ho'det!

Isenkræmmerne og Urtekræmmerne festligholdt forleden Dag samtidig deres respektive Lavs 200-Aarsjubiler. Baade Urte- og Isenkræmmerne affholdt i Dagens Anledning Festmiddage. Alle Isenkræmmerne mødte i Knibtang og sorte Benklæder med Søm ned ad Siden. Ved Dineren, der selvfølgelig for Urtekræmmerne var noget pebret, men heller ikke kostede Isenkræmmerne saa faa Syle, hændte en pudsigt Fejltagelse, idet det, da Desserten kom paa Bordet, viste sig, at Urtekræmmerne havde faaet en Isenkræmmerlav-Kage, og omvendt. Urtekræmmerne gik til Bords til St. Croixersonatens Toner, mens Isenkræmmerens Orkester filede løs paa Skærslibermasurka. Isenkræmmerlavets Formand talte for Lavets Stifter og foreslog fremtidig at kalde de københavnske Isenkræmmeres Fagtidende for »Sjællands Stiftstidende«. Selvfølgelig modtoges i Dagens Løb et Utal af Telegrammer, saaledes bl. a. fra de svenske Urtekræmmeres Organ: »Nya dagligt Aflehaande« m. fl.

Danefæ.

I disse Dage er der rejst et Monument for den første danske Journalist. I Erkendelse af, at Danmark bør hædre sin første Journalist paa lignende Maade, har »Buk« anstillet omfattende Undersøgelser om, hvem der var den første Redaktør i Danmark. Resultatet er blevet, at en vis Peter Jensen, der efter i længere Tid at have været kongelig Falkjæger hos Valdemar Sejr, antog Navnet Falkmand, var den første Vejleder af »den offentlige Mening«. Hans Blad hed »Riberhus Tidende« og ledsagedes af et illustreret Annoncetillæg kaldet »Gaasetaarnet«, der særlig indeholdt stærke Reklamer for den da faa hndede Eau de cologne: »Esprit de Valdemar«. At Journalister oglaa paa den Tid var ansete Folk, ses bl. a. af, at Redaktøren blev Ridder paa sin halvfjerdsjinstyveaarige Fødselsdag, medens Redaktionssekretæren blev Bæbner. Bladets Udbredelse maa have været meget stor. Skitte paa de da brugelige Sangefarme forkyndte, at det var spredt over Landet i et Oplag af over 110 Exemplarer. Vi hidsætter paa Maa og Saa nogle Udbrag af »Riberhus Tidende«:

Judlandet.

Det har behaget Hs. Maj. Kong Valdemar Sejer under Gaars Dato at resolvere, at den af Gorm den gamle under 11. Juni 885 udstedte provisoriske Forordning — der dog allerede maatte antages stiftende bortfalden — formelt ophæves.

Det erindres, at den paagjældende Forordning løb saaledes:

Indførselsforbud.

Fra og med i Dag er det forbudt at indføre Christendommen i Danmark.

Beire, 11. Juni 885.

Gorm.

Literatur og Kritik.

Om kort Tid udkommer paa Sortebrorens velrenomerede Forlag en ny Samling „Dansk Ordspog“. For at berede vore Læsere en behagelig Sommer har vi allerede sikret os Retten til at lade Værket komme som Feuilleton her i Bladet. Vi hidsetter nogle af de deri forekommende Mundheld:

— „Tak Du din Gud, at Du ikke kom for Criminalretten“, sagde Kællingen, hun saa sin Søn sidde i Ribe Arrest.

— Giv en Dmgang, og jeg skal sige Dig, hvem Du er.

Dagsnyt.

En Svirebroder overfaldt i Aftes uden Anledning en frelidig Bartsfar. En tilslende Dvsvend anholdt Svirebroderen, der viste sig at være en Gildebroder fra Sct. Knuds Lag. En tilskedekomne Munk forbandt den tilskadekomne.

Ribe Theater. I Aftes opførtes „Ribe R. eller Sommerrevyen 1238“ for 75. Gang. Huset var udsolgt, og talrige Bufetter og Fremkaldelser lønede de Spillende. Særlig blev Bisen med det populære Refrain: „De da vorde hende Bengærd!“ atter og atter forlangt da capo.

Den udmærkede Kunstner, Graabroder Ebbe i Skibh arbejder for Tiden paa et stort Billede, paa hvilket alle de be kendte Helgene efterhaanden vil faa Plads. Vi havde i Gaar Lejlighed til at tage det i Ojsyn. Portrætlighederne er fortræffelige; særlig er Sct. Laurentius, der ligger og futter paa den gloende Rest, aldeles hyperlig trussen; ogsaa Sct. Sebastian, der staar i en elegant forvreden Stilling, konverjerende de 40 Riddere, er heldig trussen.

Som Prøve paa Datidens Avertissementer hidsettes til Slut følgende:

Nu er det Tid!

at forshne sig med

Slagværd, Skjolde,
Brynjer, Hjelme.

Prima Varer! Billige Priser! Afbetaling indrømmes.
Jern-Henrik,
Sværdfejer.

Deberandør til Den forte Prins fra Lys, Karl af Riise, Rydberg, Klosterhallen o. fl. Notabiliteter.

Hu ha!

— Hvad skal man sige, naar de oppe i Skattekontoret glemmer at sætte nogen i Skat?

— Det ligner dem ikke! —

Dersom, hvis, saafremt, ifald —!

Hvis jeg var Chef for de Agrarier, Jeg vilde være grusom slem.

I andre maa se til at klare Jer,

Jeg vil kun hjælpe Bonden frem.

Men derfor vil jeg først advare Jer

Om at beskikke Hus og Hjem.

For ellers kommer vi Agrarier

Og ligefrem, vi snupper dem.

Hvis jeg var Chef for de Agrarier,

Ga-ga-ga-ga-ga-grarier.

Gud fri os for Parlamentarier,

Thi de bestiller ingen Ting.

Nej, alle Landets smaa Agrarier

Maa vælges ind i vores Thing.

Og uden Spræl og Dikkedarier

Vi kjører al Ting om i Ring.

I Kjøbstadsfolk! Lad Fanden far' i Jer!

Vi regner Jer for ingen Ting.

Gud fri os for Parlamentarier,

Lamen-lamen-Lamentarier.

Vi vil ej længer' være Parier,

Nej, vi vil skrive Landets Lov.

Og under Pauker og Fanfarier

Vi spænder Andre for vor Plov.

I bli'er kun vores Dromedarier,

Og Svøben, den skal blive grov,

For vi er just de smaa Argrarier,

Og nu begynder vi vort Sjov.

Vi vil ej længer' være Parier,

Pa-pa-pa-pa-pa-parier.

Ja vi er ret Konfusionarier,

Vi veed slet ikke, hvad vi vil;

Naar bare vi kan gjøre Nar a' Jer,

Saa la'er vi trygt staa al Ting til.

Naar vore Skatter vi la'r klar' a' Jer,

Saa taaler gjerne vi jert Dril,

Naar Mønt vi bare ene sla'r a' Jer,

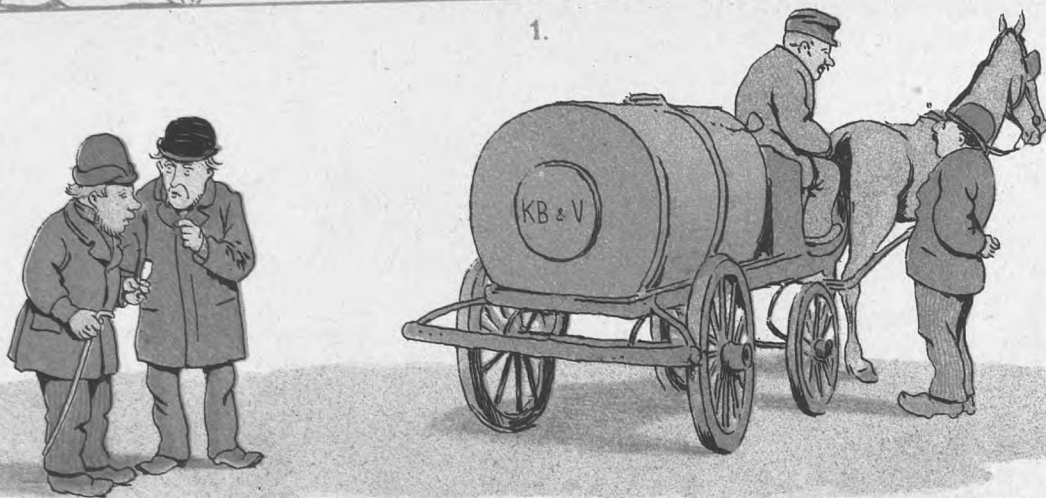
Saa har vi vundet vores Spil.

For vi er just de smaa Agrarier,

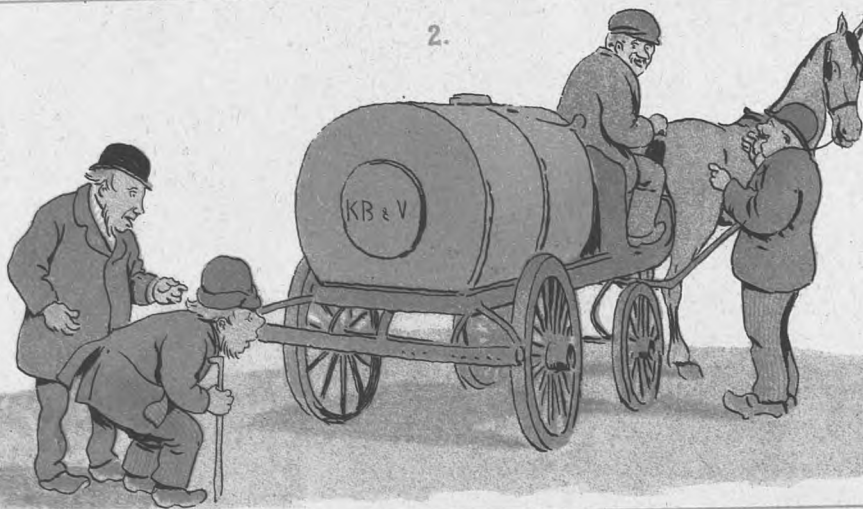
Ga-ga-ga-ga-ga-grarier.

En Opgave

1.

2.

3.

i Hovedregning

Egen Tilstaaelse.

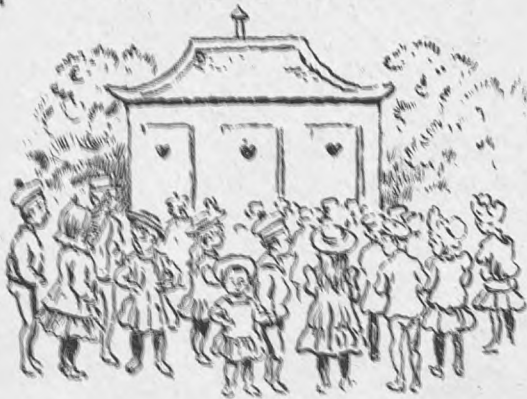
Konduktøren: Hvor skal De hen?

Den unge Pige: Skal De vide det?

Kond.: Ja, for Betalingens Skyld.

Pigen: Naa — jeg vilde ud og besøge min Kjæreste.

Kabinetts-Spørgsmaal i Østre.

En flink Magistrat vi har til vort Held,
Som gjør, hvad den kan, for Borgernes Vel;
Derfor har den Grund til at haabe igen,
At Borgerne ogsaa gjør noget for den.

Des værre det kniber nok med at faa sat
Beboerne for deres Husrum i Skat;
Til Gjængjæld i Skatter paa Hjerte-Rum
Til Nødtøft den bjeoger dog altid en Sum.

— En Mand af vort mishjædte Beværdingsfag
I Østre Anlæg anmelded' en Dag
Om Lov til at bygge et Konditori,
For det er nu noget, som Folk nok kan l'fe.

Men Magistraten gav Manden til Svar:
Det er nogle daarlige Tider, vi har,
Og derfor vi synes, at Staden med Grund
Bør holde sig til det Nødtøftige kun!

Den syntes, det var baade billigt og ret
At pynte hint Anlæg med et Kabinet
Til bedste for en filantropisk Lid,
Sølfølgelig med en billig Entré.

— I Mandags de vise Fredre fik fat
I Sagen og kogte paa den en Debat.
De mente dog alle, at der var vist Trang
I Pøkken til samme »Etablissemang».

Hr. Philipsson fandt i et slikt Kabinet
Et Forlag, som ikke betaler sig selv,
Man kunde formene det gode Alind
Til Nødtøft for dette Høgem og Lid.

Hertil Møder Jønsen bemærked' som saa,
At det var fatalt, naar det hush for de Smaa;
Han foreslog derfor Entréen ved Døren
Til gratis for Voksen, det halve for Børn.

Selv Salomon fandt for sin Visdom en Plads,
Saa Trier bemærked': Was sagst du zu das?
Her ogsaa blev saglig Forhandling om Sport,
Som Livet for Oppositionen gjør haardt.

Til Slut til et Udvalg blev Forslaget sendt,
Mens Publikum gaar og er frygtelig spændt
Paa Enden, om det vil i Enden sig gi'e
Som Nødtøftshus eller som — Konditori.

Det populære Firma Swift & Co. har forfattet en ny
Kjøbenhavn-Roman: »Fra Tre Kroner til Kronborg». Efterat
»Danebrog» har tilkjøbt sig Retten til at lade Romanen trykke
som Feuilleton i Bladet, skal Forfatterne have besluttet at
forandre Titlen til: »Fra tre Kroner til højere Priser».

Da Urtekræmmerne jubilerede.

Puk, der tilhører den rigtige
Presse, var naturligvis med til
Urtekræmmerens Jubileum.

Strax efter Festens Begyndelse
samledes Deltagerne om Disken.
Foreningens Formand aabnede
Talerens Række med en Skaal
for Standen. Urtekræmmer-
Lavet var sikkert egentlig mere
end 100 Aar gammelt. I
Tyskland omtales f. Ex. allerede
paa Trediveaarskrigens Tid et

Lager, »Wallensteins Lager», der nok var meget velassorteret
efter den Tids Forhold, medens det ikke var oplyst, hvor
Wallenstein havde haft Kontor. Ja, man kunde vist nok føre
Standens Oprindelse tilbage lige til Reformationstiden. De
saaaltale Afhængskræmmerne havde sikkert i Virkeligheden været
Urtekræmmerne, da de havde haft Bød, og det var oplyst om flere
af dem, at de havde ført Kontrabøger med Luther. Den Slags Ting
var tit meget ældre, end nogen anede. Taleren skulde nævne
som Exempel, at vel vidste man, at Thingvallaselskabet i Begelen
kjøbte sine Skibe, naar de var lidt til Aars, men det var dog
fjært i den nyeste Tid blevet oplyst, at Frederik den Sjette
havde solgt »Norge» for en Million. Urtekræmmerstanden var
altid støgen i Magt og Anseelse, han vilde saaledes minde om,
at flere heromte udenlandske Politikere havde vist Kolonialfiget
den Ære at drøve en særlig Kolonialpolitik, og den Tid var ikke
fjern, da Løsenet over det hele vilde være: Kolonial-Delikatess-
samt Konserver-Politik. — Urtekræmmerne leve! (Hurra).

Urtekræmmer Svedskesen havde, lige fra han ikke
var større end en Pibe Tobak — alle Sorter Røgtobakker,
saavel hollandske som tyske — sat op til Formanden
og havde ham altid som Medlem af Lavet saa gerne efterkommet
hans erede Ordre og Omgaaende. I denne sjønne Sommerlid,
da alt blev gønt — grøn Sebe noteredes nu til laveste Priser,
— vilte han haade, at Urtekræmmerstanden ogsaa vilde

blomstre — han ventede netop en af Dagene et lille Parti Nelliker — og hvis dette blev Tilfældet, skyldtes det navnlig Formanden, og haabede han, at Publikum paa ham vilde overføre den Velvillie, der var bleven denne til Del, og drikke et Glas af Talerens udsøgte lagrede Vine, ren Druer garanteret, for ham. (Hurra!)

Hermed var den officielle Del af Festen forbi, men endnu i flere Timer diskedes der op med flere Taler af samme Butikskuffe, og ingen satte deres parafinerede Stearinlys under en Skjæppe. Særlig Jubel vakte det blandt de forsamlede Urtekræmmersvende, da der ankom en Deputation fra Tjenestepigerne Forening, der samtidig afholdt Fest paa Vodrofflund, for at sige Svendene Tak for Seven og drikke deres Skaal i en Fjerding Sekorie og en halv Pægl Spirit. Til Tonerne af »Kommer hid, I Piger smaa«, marscherede de ind i Salen og bragte strax Stemningen til at stige efter de sidste Noteringer. Til Tak blev der straks afsendt en Deputation af Taler til Vodrofflund.

Ud paa Aftenen blev adskillige Kopper friskbrændt Java-Kaffe drukne med Kognak saavel en gros som en detail, og Festen fortsattes, lige til Butikken i Maanederne Juni, Juni og August blev lukket Kl. 9 Morgen. Flere af Deltagerne, der var bleven noget bedærvende og hvis Liv man af den Grund kunde købe til Spotpris, realiserede deres ved Festen indtagne Varelager, men dette ødelagde dog ikke Stemningen, saa at der vedblivende herskede stor Opbrømning over hele Linien. Nogle Urtekræmmere, der gjorde Handelsophævelser med Politiet, maatte for at undgaa Aktion strax klarere hele deres Oplag. Andre var saa uheldige ikke at kunne finde Vejen hjem, hvilket var saa meget mere beklageligt, som de var afskaarne fra den eneste Udvej, man har i saadanne Tilfælde, nemlig at gaa ned og laane Vejviseren hos Urtekræmmeren. *Puk* har senere hørt, at de maatte tilbyde deres Ægtemager ukjendt billige Vilkaar, da disse var bleven noget medtagne af at ligge i Vinduet og se efter dem.

Forandring fryder.

I de to hinanden ganske uvedkommende og uafhængige Cirkus i Jernbanegade og Tivoli vil der i Dag Søndag finde to store extra Galla-Forestillinger Sted. Programmet bliver følgende:

I den store Cirkus.

- Kl. 8: Skoleridt udføres af Direktør Ernst Schumann.
 Kl. 8½: Optræden af den udmærkede Parforcerytterske Fru Ernst Schumann.
 Kl. 8¾: »Aftenstjernen«, storartet gymnastisk Potpourri, udføres af Direktør Ernst Schumann med Familie.

I Tivolis Cirkus.

- Kl. 8½: Ankomst af en Publikummer.
 Kl. 9: Publikummeren tager Plads.

I den store Cirkus.

- Kl. 9: Almindelig Kavalkade af samtlige Selskabets Ryttere.
 Kl. 9½: Distancegalopade, der paa almindelig Opfordring vil foregaa til Tivolis Cirkus.
 Kl. 10: Optræden af Direktør G. Schumann og Mr. Thompsons Elefanter, der af nærliggende Grunde ikke kunne deltage i Galopaden.

I Tivolis Cirkus.

- Kl. 9¾: Kvadrille af de i Distancegalopaden fra Cirkus G. Schumann deltagende Ryttere.
 Kl. 10: Affyring af det Under-Skud, der forkynder Forestillingens Slutning.

Obs. Til Forestillingen i Tivolis Cirkus har enhver Tilskuer fra Jernbanegade Ret til at medføre en Person.

To Avgurer.

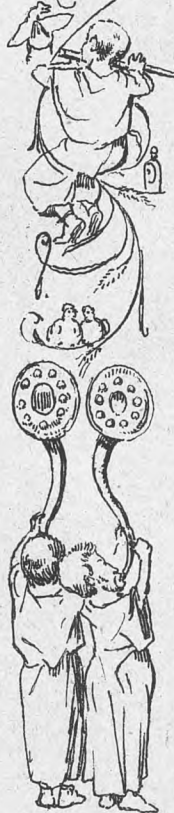

Hr. Hørup dyrker Politiken,
 Hr. Kjærulf dyrker kun Musiken.
 Provinserne de nys besøgte,
 Og hver for sig lidt Virak rægte
 (Opfostred ved den samme Sværte,
 Den Kunst til Gavns de begge lærte,
 Og begges Lavrbær er eins Bier:
 De trænger til lidt Dementier.

Til Skræk for hver en Sammensmelter
 Hr. Hørup Fæstningen omvæltet;
 Til Skræk for Loger og Parketter
 Hr. Kjærulf laver Operetter.
 Hr. Kjærulf gjør i Telegrammer,
 Hr. Hørup i Agrar-Programmer.
 Hr. Hørup mønstrer to Partier,
 Hr. Kjærulf mønstrer fire Wieher.

Og »Politiken«s Abonnenter
 Et Glædens Suk fra Brystet henter,
 Naar de dem velforvaret troer
 Hos Salling-, Mol- og Vendelboer;
 Men længe varer ej den Lykke,
 Thi grusomt lader Hørup trykke
 I sit Papir, hvad selv han si'er
 Og Charles's Selvros-Elixir.

Skjønt Hørup mest er Journalisten
 Og Kjærulf Digter-Komponisten,
 Dog Kjærulf somme Tider skriver,
 Og Hørup Digter-Rollen giver,
 Og for sig selv de to Avgurer
 Ret artig støde kan i Lurer.
 Og hvad de skriver end og si'er —
 Som sagt, det er og bli'er eins Bier.

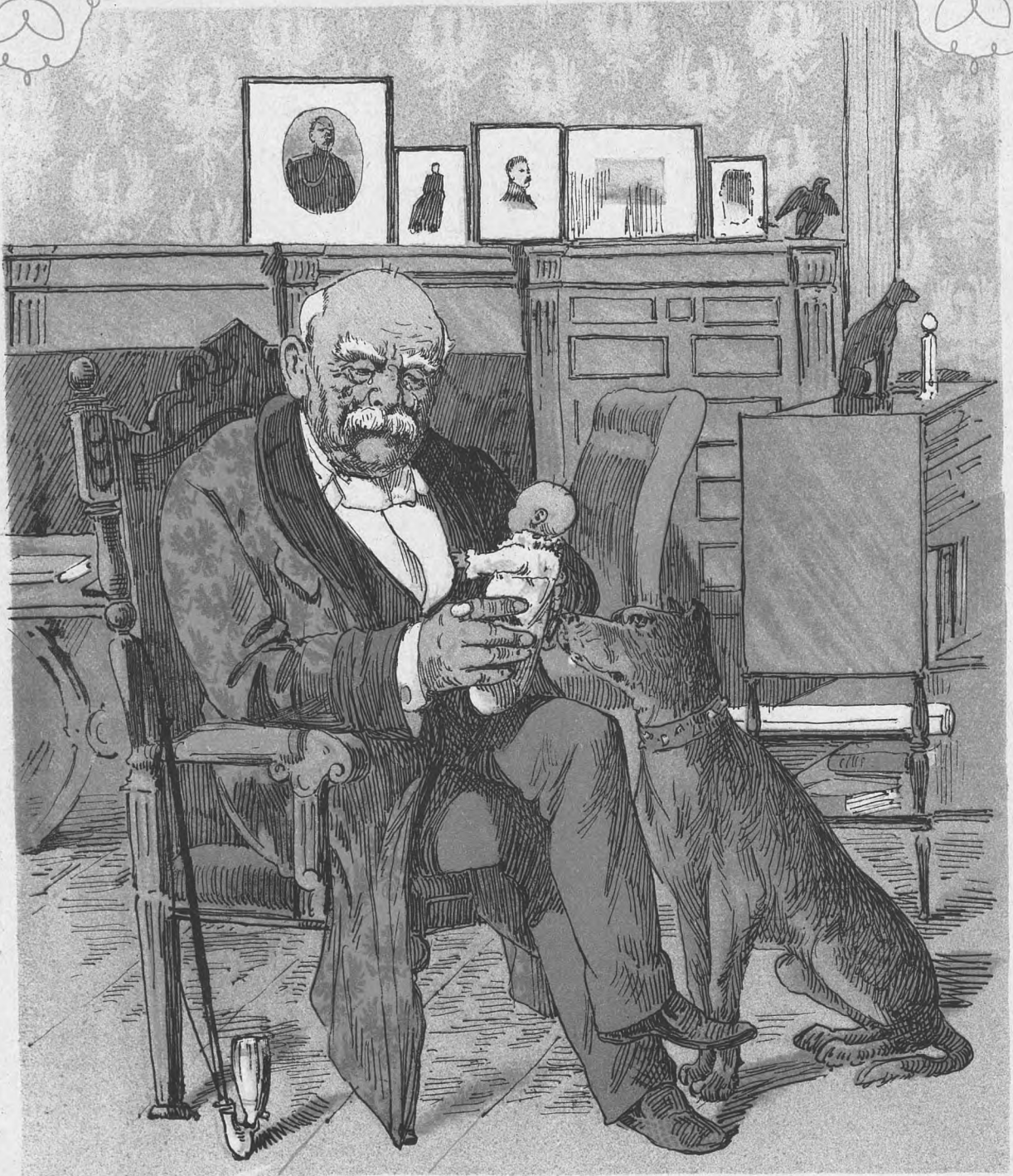
Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

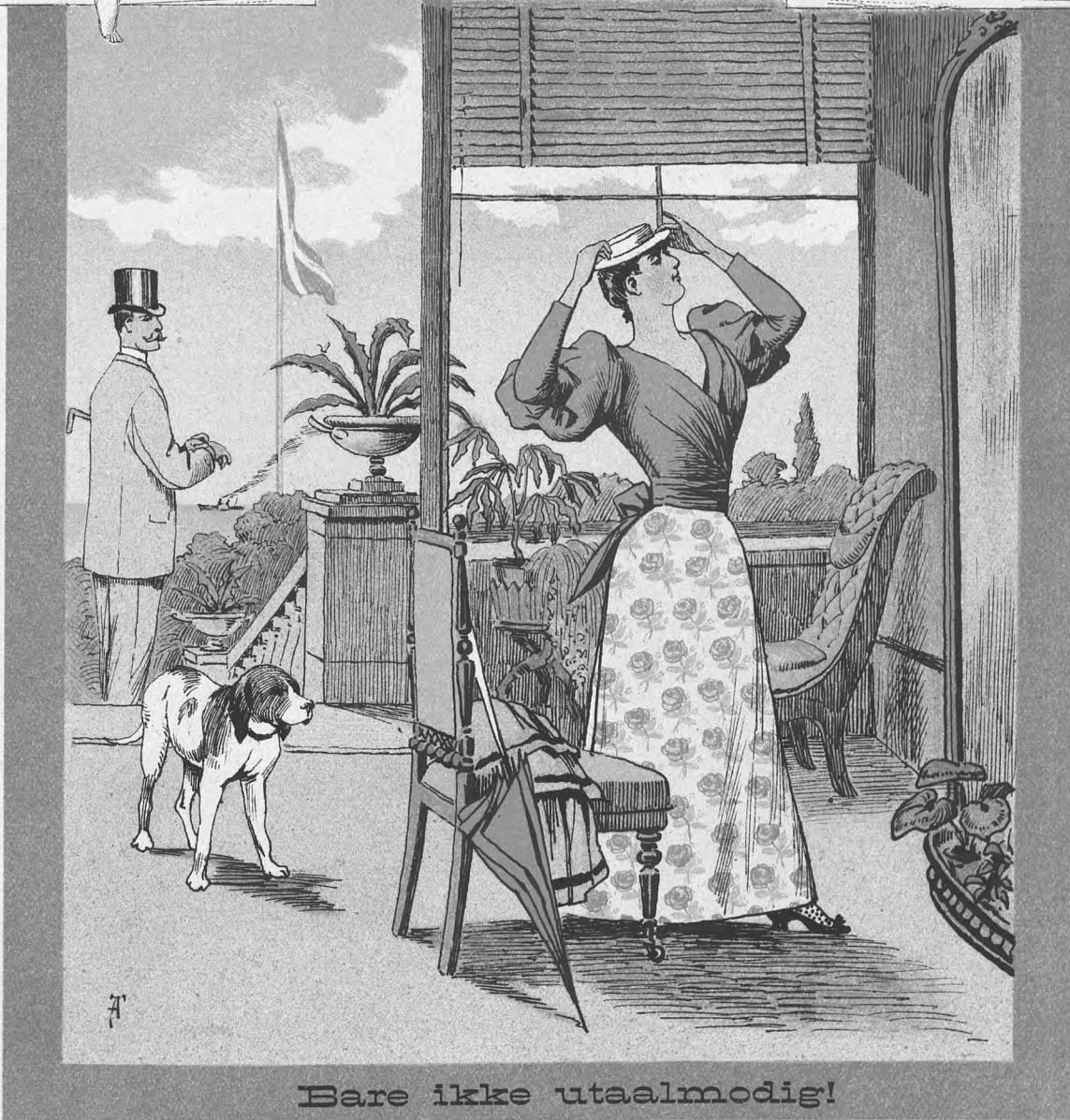
Enkelte Nr. 18 Øre.

Bedstefader!

Da nys et Barnebarn til Bismarck arriverede,
 Af Glædestaarer fluks en Strøm han producerede,
 Idet han drømte om, at af den lille Krop
 En Bismarck Nummer 2 en Gang kan vokse op,
 Der ogsaa mange Børn vil volde Graad og Klage
 Og græde over Børn paa sine gamle Dage.

Udgiver og
 Redaktør.
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Saborg, Kjøbenhavn.

Bare ikke utaalmodig!

— Naa min søde Pige! Nu er Du vel fiks og færdig?
 — Ja, — fiks er jeg; men færdig er jeg langt fra!

I Heden.

(Frit efter Hostrup i »Tordenvej«.)

Kold er vor Jord skam ikke her,
Snefog næppe der vanker.
Intet Steds har dog en Brygger Besvær
Med at faa lettet sit Anker.
Folk ta'er en Bajer i hver en Kro,
Somme Steds nøjes man dog med to,
Naar man er særlig beskedent.
Og de gaar villig ned, kan I tro,
I Heden.

Stegende Hede, saa det er en Gru,
Optøer Skjærsommerdagen.
Hede-Selskabet burde saagu
Ta'e sig alvorlig af Sagen.
— Folk gaar i Vandet og siger: Tak!
Naar dem en magistratisk Kloak
Væder for oven og neden.
Nyfødte op paa det Tørre de trak
I Heden.

Dejlige Rønnebær, store og smaa,
Gro foran Integade;
Niggerne her kan dog ikke dem naa,
Hvad der i Grunden er Skade.
H—g har travlt med sin Ærmekniv,
Edvard omskaber for Tidsfordriv
Bladets Kontor til et Eden.
Trist er dog Hørups ensomme Liv
I Heden.

De, der skal trække »Forliget« i Land,
Knapper til Vælgerne dreje.
Varmt er det for en Forhandlingsmand
Langs med de bugtede Veje.
Aldt her spørges om »hvorhen« og »hvad«,
Og selv Jens Busk, naar han vil til sit Fad,
Finder, at Stegen er sveden.
Mild er dog Bojsen, og Bøtke er glad
I Heden.

Udstilling-Nips fra Chicago.

Den danske Afdeling. Det forlyder herovre, at Geheime-etatsraad Tietgen blev opfordret til at udstille sin Thingvalla-Rute. Geheimeetatsraaden skal imidlertid strax have afvist Tanken med den Tilføjelse, at han vilde saamænd heller indstille den Rute.

Den italienske Fastekunstner Succi skulde have optraadt paa Udstillingen i en 40 Dages Faste. Man bød ham dog altfor lidt for at optræde, — Tilbudet gik ud paa fri Kost under Opholdet — hvorfor han afbrød Forhandlingerne. En Sultekunstner lader sig ikke spise af med saa lidt, sagde han.

I den svenske Afdeling, hvis Montrer hidtil ikke har været saa godt besøgt, som ønskeligt var, vil der nu hver Eftermiddag blive givet en Koncert af »Montre Musikanterne«.

Strandvejens Gasværk og

Kjøbenhavns Befæstning.

En kompetent tysk Udtalelse. Die »Strandvej« ist nicht zufriedigend beleuchtet, und ist dieses eine schwere Schlappe.
Gustav Engels.

Her, hvor Grundtvig laa paa Landet i 1841, hvor Oehlenschläger kjørte i Skoven for at se St. Hans Aften-spil, hvor Emiliekilde blev besungen, og hvor endelig nu Oscar Madsen digter sin Sommerroman — her nedlægges Gasværk for at kvæle Træerne, som have inspireret saa mange Digtere! Op mod denne Vandalisme enhver »Fra Fyrerne«!
»Dannebrog«.

Gasbelysningen paa Strandvejen kan ikke i mindste Maade antages at forstærke den mislykkede Vest-Enceinte eller erstatte de manglende Forter paa Amager. Da jeg i 1864 havde min bekjendte lille Affære, var det ganske mørkt. Men Hr. Bahns on veed ikke bedre.

Kapt. C. Th. Sorensen.

Atter har den i dette Land raadende Militarisme givet sig et nyt Udslag; hensynsløst har man indlagt Gas i Strandvejens Villae blot for i Krigstilfælde lettere at kunne brænde dem af. Det meddeles mig, at der paa hver Husledning er anbragt hemmelige Explosionsapparater.
Defensor patrie.

Skal Strandvejen belyses, saa lad den blive belyst — det er for Tiden min Mening.

W. Dinesen.

Interview.

For at være den første Journalist, der interviewede de hjemvendende Chicagomænd, tog »Puk«s Korrespondent forleden Dag til Roskilde. Han var saa heldig strax at opdage en Kupé i det paa Roskilde Banegaard fremkjørende Korsørtog, der ved hele sit udenlandske Tilsnit gjorde Indtryk af at huse Udstillingsmænd. »Puk«s Korrespondent sprang ind i Kupéen, saa strax, at den Ene af de Tilstedeværende maatte være Hr. Michelsen, og henkastede et flot: God Dag, Hr. Michelsen!

Hr. M. Ej, ej, De kjender mig?

P. Hvem kjender ikke Dem! Hvad synes De om Udstillingen, Hr. Michelsen?

Hr. M. Det er naturligvis vanskeligt at udtale sig om den endnu. Det tegner jo foreløbig godt.

P. Staar den over, under eller midt imellem de tidligere Udstillinger?

Hr. M. Den vil komme til at staa midt imellem den sidste og den, der afholdes næste Aar.

P. Det er vel vanskeligt at finde sig til Rette paa Terrænet?

Hr. M. For dem, der ikke kjender den Labyrinth, er det næsten umuligt at finde ud igjen.

P. Er det sandt, der er hjemsendt 3000 Funktionærer?

Hr. M. »Funktionærer«? Den Race kjender jeg ikke.

(Hr. M. gav sig herved til Kjende som den ægte self-made Mand, han er.)

P. Har De hørt noget til Cawling?

Hr. M. »Kagling«, ja det er jo enhver Udstillings Alfa og Omega. (Hr. M. fik her Lejlighed til at vise, at han med overlegen Dygtighed kunde tumle to fremmede Ord paa een Gang.)

P. Hvad synes De om selve Byen?

Hr. M. Det er den største, jeg endnu har været i. Der er baade Gasværk, Sporvogne, levende Hunde, Varietédirektører og andet af den Slags, der giver en By Storstadspræget.

P. Hvad synes De, er det mest originale paa Udstillingen?

Hr. M. Burene.

P. Er det da virkelig sandt, at man holder levende Indianere indespærrede i Bure og viser dem frem?

Hr. M. »Indianere« tror jeg ikke der kommer i Aar. Men baade »Spaniere« og »Hamburgere« veed jeg, der er.

O. Oh, hvor forførdeligt! Er Moralen virkelig saa slap? Saa er der vel ogsaa mange »stænkede« paa Udstillingen.

Hr. M. Ja, man kan næppe gaa i Fred for dem. De lider for Resten ingen Nød, thi der er sørget for baade Ædekasser og Drikkekar.

P. Trænger de ogsaa til Regn?

Hr. M. Ja meget. Komitéen gaar hele Dagen og vander Høns.

P. Er Kontrollen skarp?

Hr. M. Umaadelig. Den har baade Næb og Klør. Hvis man rører ved en af Hanerne, faar man strax et Æg i Skallen. (Hr. M. fik her Lejlighed til at vise, at han med Held havde tilegnet sig forskellige Yankee-Udtryk).

Toget rullede nu ind paa Københavns Banegaard. Vi takkede Hr. M. for hans værdifulde Oplysninger og tog Afsked.

* * *

Efter at ovenstaaende var gaaet i Trykken, erfarede Redaktionen, at det ikke var den bekendte Chicago-Rejsende Hr. Michelsen, vor Medarbejder havde interviewet, men derimod Proprietær Mikkelsen fra Lejre, der var paa Vejen til Fjerkræudstillingen i Tivoli. Med denne ringe Modifikation fastholder vi selvfølgelig vort Interviews Rigtighed.

O, Enighed!

Kort førend Vilhelm Erobrerens Dage

Lød der en Klage

Over den ganske »sittlige« Jord:

Hvor kan af Enighed ses blot et Spor

Mellem de Sachsere, Schwabere, Preussere,

Hesser og Reussere,

Som i das grosse Vaterland bor!

Snart blev i Solo, snart i Kor

Masser af Ord

Oftret det efterlyste Utopia:

Tyskland som Enhed udi Evropia.

Saa kom en Tid, hvor med Fynd og Klem

Bismarck gik over fra Ord til Handling;

Forbundet skjød ved en magisk Forvandling

Som en moderne Kejserstat frem.

Preussen sig fryded ved Annektioner

Og Welfernes neglede Millioner

Samt konfiskerede Fyrstekroner

Og strøg til Slutning Paragraf 5.

Kort, Bismarcks Moral, der mangled' lidt Renhed,

Men rummed' til Gjengæld des mere Gemenhed,

Fik noget, der kaldes for Tysklands Enhed,

Bragt lykkelig »unter den Linden« hjem.

Den Sammensmeltning har været dyr!

— Af Blod og Kontanter

Har »Kantslerretten« paa alle Kanter

Slugt et umaadeligt Retsgebyr.

Og hvad er den Enighed, her er brygget,

Saa egentlig værd, naar det kommer til Stykket?

Det enige, sittlig-germanske Rige

Har et Partivrvøl, der søger sin Lige

Paa hele Planeten!

— Her slaas om at hugge Pluraliteten

Af Vælgernes Stemmer

Til Gavn for diverse Rigsdagslemmer:

»Konservative« og »Liberale«,

»Centrumsmænd«, »Welfer« og »Antisemitter«,

Endog et »Protestparti« man hitter,

— En »Dansk« figurerer som enlig Svale,

Ikke at tale

Om »Socialister« og »Fremskridtspartiet«,

»Tysk-Frisindede«, »Løsgængeriet«,

»Polakker« med flere, ja, som man erfarer,

Saa har de, Gud hjælpe dem, ogsaa »Agrarer«!

Morale er klar,

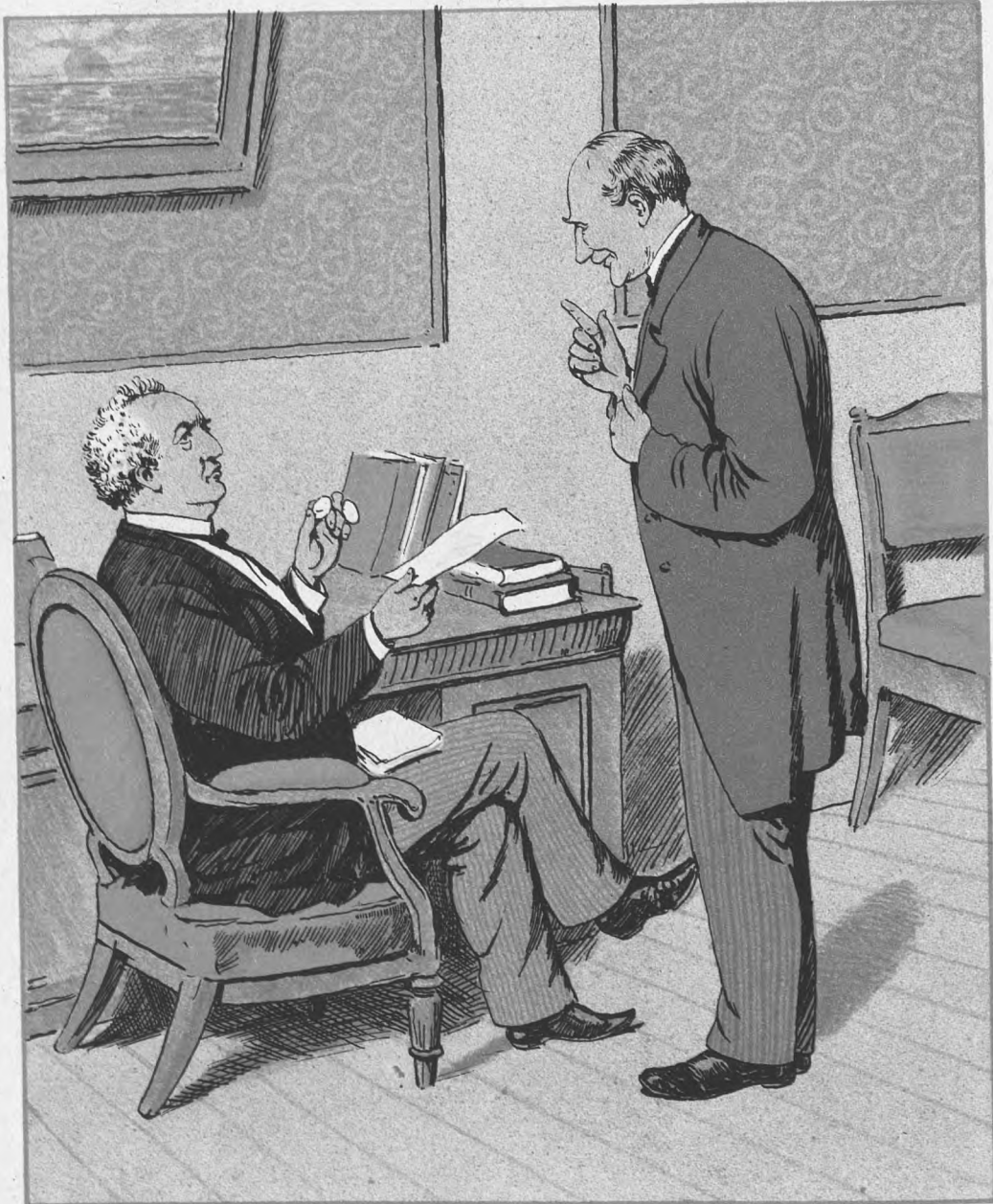
At Tyskland nok en Enighed har;

Men, naar den har gjort i Capravis Nælder,

Saa lever den ikkun paa — Valgkarteller.

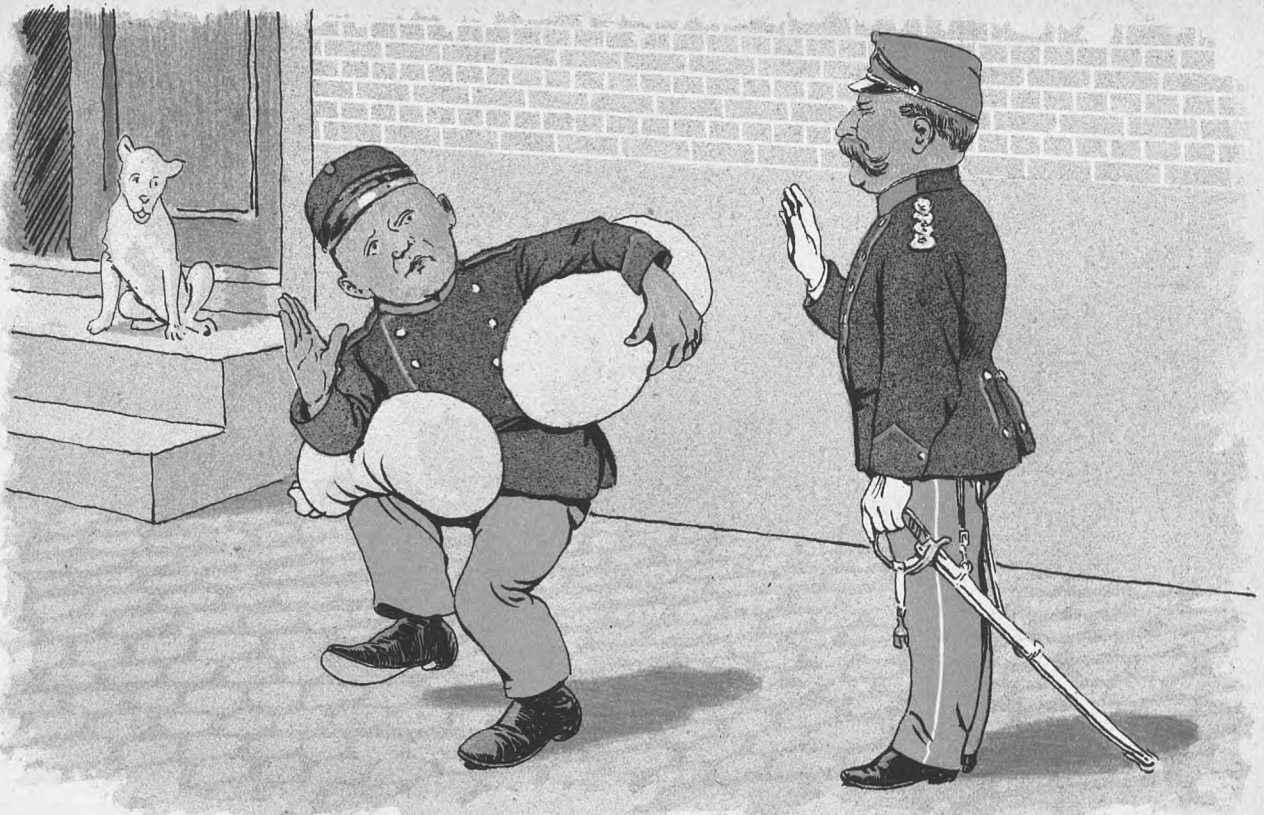

Den Retskrivning!

— Det er dog nogle skrækelige Bogstaver, De skriver, Olsen!
 — Ja, Hr. Justitsraad, naar jeg ikke veed, hvorledes et Ord nu skal staves, laver jeg nogle Kruseduller, som baade kan være det ene og det andet.

Theori og Praksis.

— Naar han gaar med Noget under Armen, 67, skal han ikke
gjøre Honnør!

— Hvorfor Pokker gjør han ikke Honnør, 67?
— Nej, Hr. Kaptejn, for A goer jo mæ Nowet unner Armi.

De Stores Stores.

Den danske Kolonialhær rykker ud
I sluttet Falanks mod de nye Stores,
De vrede Kjøbmænd axler deres Skrud
At lære den Forbrugsforening Mores.
Hver anden Time de til Møde gaar,
De skrækkeligste Kup de foreslaar,
Og for dem allesammen den Ting klar er,
At *Storen* skyldes Danskernes Agrarer.

Der findes ikke mer den Embedsmand,
Som købe vil et Fjerdingspund Rosiner,
Smaahandel klæder ilde i hans Stand,
Han har sig anlagt en Grosserers Miner
Og taget en Pund Sterlings-Aktie i
De Stores Stores store Kræmmeri,
Hans Sag det ikke er, om Kjøbmænd alle
Ved hans Storhandelstrang af Pinden falde.

Tourné-Lyksalighed.

Privattelegrammer til »Puls«.

Korinth (paa Fyen), ²⁴/₈ 93. Kasino-Tournéen samlede
i Gaar Aftes saa overfyldt Hus i Korinths Kro, at Laden maatte
tages med i Brug. Lemmer fra den stedlige Fattiggaard hang
under Hanebjælkerne til halv Pris. To gamle Husmandskoner

styrtede under Forestillingen ned, døde af Henrykkelse. Dette
gav Hr. Bjæphensen Anledning til et rammende *bon-mot*.
»Der kan De se«, sagde han, »mig ser man ikke gratis spille
Komedie. Enten betaler man med halv Pris eller Livet.«

Efter Forestillingen blev Hr. Kjelstrup baaren i Guldstol
af Sognets to ældste Mænd, af hvilke den ene, den hundrede-
aarige Aftægtsmand Hans Jørgen, vil være vore Læsere vel
bekjendt fra talrige Retssager. Hos Skolelæreren stod den
animerede Soupér (Flæskesteg og Rødbeder). Hans Jørgen
holdt Festtalen for Tournéens Medlemmer og udtalte med
Stolthed, at saadan Komedie havde man aldrig set før i Korinth.

I Morgen gives sidste Forestilling i Pejerup. En Lavrbær-
krans er ankommen til Byen.

Snoldelev, ²⁴/₈ 93. Skuespiller Dorph-Jensens med
saa megen Spænding imødesete Oplæsning, der var ansat til
i Gaar, er aflyst, da der samme Dag var Barsel hos Sognefogdens.

Tjustrup-Bavelse, ²⁴/₈ 1893. Charles-Charlotte-
Vilhelm-Emma-Jacques Tournéen henrykkede i Gaar den
talrige Tilskuerskare, der havde forsamlet sig i Forsamlings-
huset. Særlig Lykke gjorde den originale aktuelle Operette
»Wasmuths Ligtørneringe i Uhret«. En Ovation, der var til-
tænkt Komponisten Charles for hans udmærkede Potpourri af
andre Komponisters Arbejder, kunde desto værre ikke iværk-
sættes, da den fra Cirkus Schumann forskrevne Triumfvogn
netop var i Brug ved Væddeløbene i Tivoli. Den iøvrigt saa
vellykkede Forestilling foraarsagede desto værre Kommunen et
ikke ubetydeligt Tab, idet den udenfor Forsamlingshuset sta-
tionerede Bytyr blev saa rædselsslagen under Deklamationen af
»Terje Vigen«, at den styrtede over i en anden Kommune.

Tietgen er voldsom begærlig. Ikke nok med, at han
har sin »Store Nordiske« — nu skal han ogsaa være med
i den »Nordiske Store«.

Nu stiger den! »Beskyt Landmanden!« sagde Politi-
inspektøren og forlangte Sikkerhedsstillelse af Tivoli til mulig
Erstatning for Ødelæggelser, forvoldte ved Ballonens Dalen.
Det kan man kalde Agrarpoliti.

Opgave i praktisk Regning.

Naar en Luftsipper maa betale 5000 Kroner, hvis han
daler paa en Mark udenfor Tivoli eller ved Tre Kroner, hvad
skal saa Ballonen gjøre, forat Johansen skal kunne slippe frank
derfra uden at smide altfor mange Pund Ballast ud?

Løsning af Opgaven: Den skal gaa lige op.

NB. 1 Daler = 6 Mark, 1 Mark = 89 Øre, 1 ₣ = 1 £.

Hvis han daler i Sverig, regnes Marken ud i Banko.

En Skærsommernatsdrøm.

Maanen og Magistraten havde gydt deres feagtige Sølvlys over Staden og over den store skyggefulde Have, hvor *Puk* holdt Fest til Fordel for »Alfernes Alderdomsforsørgelseskasse«. Det var *Puk* og dog ikke *Puk*, han havde kun et Kvartal paa Bagen og var dog tyve Aar gammel, han syntes, at han var død og havde arvet sig selv og levede højt af Renterne, medens hans andet

Jeg vendte sig i sin Grav over hans grænseløse Letsind.

Paa samme Maade gik det med alle hans gamle Venner, der assisterede ved hans Fest. Det var dem og dog ikke dem, han havde kjendt dem længe og dog aldrig set dem før.

Det varede noget, inden han fandt den røde Traad i Virvaret. Men paa en Gang fandt han den: — Rendegarn.

Han syntes, at Rendegarn holdt Prøve paa et Festspil, en ganske forfærdelig rystende Tragedie, som hed »Overmagt«, men som ogsaa kunde hedde »Under Lovens«. Rendegarn havde selv skrevet det og var stolt af det, men da Oberon blev vred, fordi han ikke havde rost hans Svigermoder, den gamle Fru Titania, i Vævernes Fagblad, blev det ikke til noget, og saa maatte *Puk* selv sørge for Underholdningen.

Det gjorde han saa. Han slog med sin Brix i Jorden, og strax mylrede der tjenstvillige Alfer frem fra alle Sider.

Smaa Magistrats-Alfer, der kom fra Skovudvisning paa Bistrup og i den Anledning havde St. Hans-Hospitals-Blus paa Lampen, lyste op som St. Hansorme mellem det mørke Løv. Bagefter opdagede *Puk* rigtig nok, at de havde fortsat Skovudvisningen i hans store, skyggefulde Have og omdannet den til Kjørevej samt anbragt et Plankeværk i Stedet som et Mindesmærke, der indtil de seneste Tider kunde vidne om deres Daad, men St. Hans-Blus fik han dog tændt.

Saa begyndte Forestillingen. Den indlededes med Vædekjørsel rundt om Plænen af Ernst Schumanns yngste Børn i Barnevogne. Præmien var en Fribillet til Tivolis Cirkus, men da det viste sig, at selv denne Tillokkelse ikke trak, sendte *Puk* Størstedelen af Personalet hjem til Berlin og lod Resten mere Publikum med Væddeløb til Fods i Gangkurve. Og samtidig dermed optraadte Tyskerne baade i Cirkus i Jernbaneanegade og i Dagmar.

Puk kunde først ikke forstaa, hvordan de bar sig ad med det. Men paa en Gang opdagede han, at hvor han saa saa hen, saa fik han Øje paa lutter Dobbeltgængere. Henning Jensen optraadte baade i »Politikens« og i »Social-Demokraten« (til nedsat Pris), Hørup optraadte baade som Agrar og Integade-Socialist, og dernede i Havens mørkeste Gang saa han to sorte Skikkelser, to Sjæle og en Tanke — Victor og Wirén.

Secher og Borchsenius, Robert og Oscar, Watt og Thrane, Wiinblad og Ipsen, *Puk* og *Puks* andet, nu forholdsvis afdøde Jeg — det var altsammen mystiske Dobbeltvæsener, ja, selv Riis-Knudsen fandt, at det ikke var godt at

være ene. Nu forstod han, hvorledes Kjærulf kunde telegraferere om fuldt Hus fra alle de Byer, hvor han havde været paa Tournée, han forstod »Social-Demokraten«s Grundlovsfest-Tal — det var altsammen Dobbeltgængeri. Hvad var Bunden i de Moderates Politik? Dobbelt. Hvad var »Dannebrog«s Lotterispil? Dobbelt. Kun *Hotel Royals* Etatsraad var trefoldig, om end en enkelt af hans Redaktører havde vist sig enfoldig ved at indlade sig i Frokost-Tvedragt med en Rex, der ikke var Royalist og som derfor holdt paa »Amerika« fremfor paa »Trefoldigheden«.

Puk blev betagen af denne Opdagelse. Han bestilte sig en Toddy med dobbelt Væge, og paa en Gang drejede det Hele rundt for ham. Hvor var han kommen hen? Jo, han maatte være oppe ved Nordpolen, paa den ene Ende af Jordens Axe. Han var Medlem af Nansens Expedition, Thermometret viste 90 Grader nordlig Bredde i Skyggen. Altsaa var det dog sandt, at Jorden drejer sig om en Aktie! En forvirret Lyd af Stemmer naaede hans Øre. Var det Tietgens Forbrugsforenings Aktionærer. Nej, det var hans egne trofaste Alfer. De maatte altsaa være med paa Expeditionen og bragte ham nu deres Hymne i følgende Strofer:

Naar Nattergalen klukker,
Og Gøgen muntert kukker,
Og Vinden sagte sukker,
Da mylrer frem der Pukker.

Det hjælper ej, man lukker
Sin Dør og trevent mukker,
Hvad heller slavisk bukker
Og sig for Slaget dukker.

Om man forskrækket skrukker,
Paa dit og dat man pukker,
Om grim man eller smuk er,
Til Vands gaar dog Ens Krukker.

Thi *Puk* hver Vindhass plukker
Og Praleriet slukker,
Og, hvad forløren Stuk er,
Han uden Naade hugger.

Puk gned sine Øjne. Det hele havde været en Skærsommernatsdrøm, og det var ikke Alfer, men Abonnenter, der havde bragt ham deres Hyldest. Men noget var der alligevel i Dobbeltgængeriet. Et tomt Glas foran ham paa Bordet vidnede om, at den dobbelte Væge havde været haandgribelig Virkelighed. Og Abonnenterne — ja, de havde ogsaa fordoblet sig.

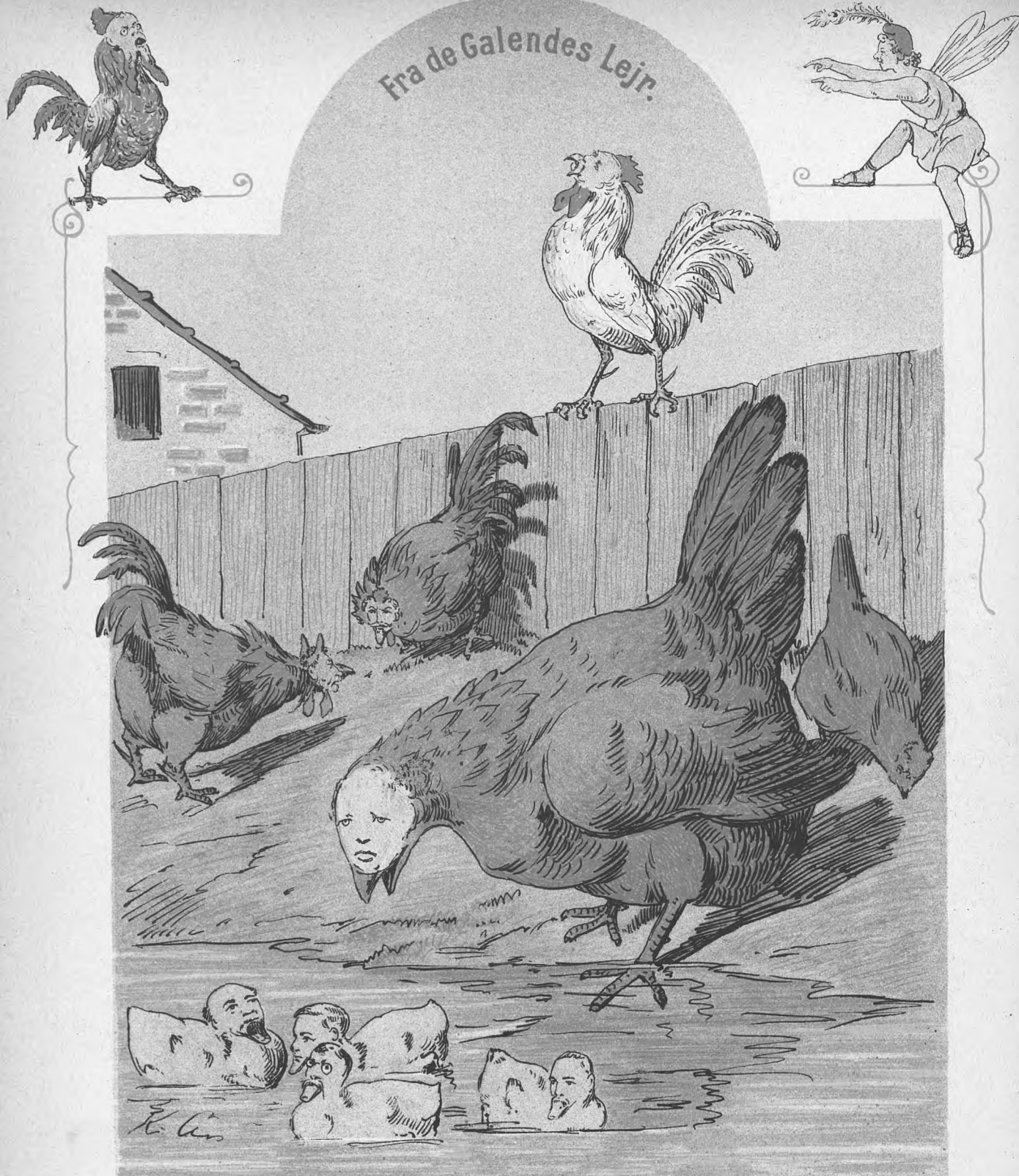
Abonnement

paa „*Puk*“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

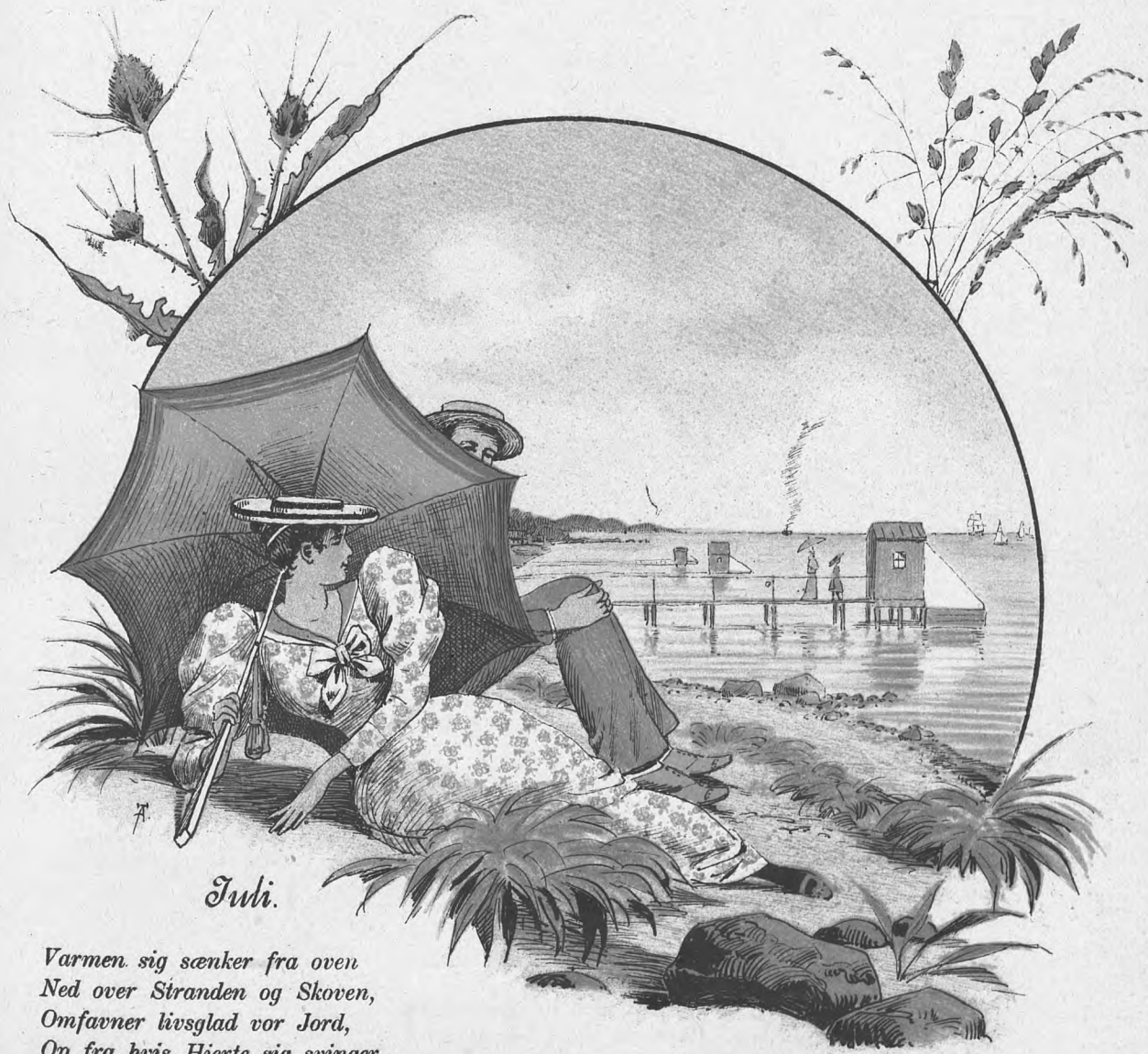
2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Fra de Galendes Lejr.

Som Fjerkræavler i den danske Sommer
 Udstiller »Puk« sin egen Hønsgaard,
 Imedens Tiden som retfærdig Dommer
 Til Løsning denne Prisopgave faar:
 Hvem skal saa hønse, naar Forliget kommer?

Juli.

*Varmen sig sænker fra oven
 Ned over Stranden og Skoven,
 Omfavner livsglad vor Jord,
 Op fra hvis Hjerte sig svinger
 Skjønhedsfyldt Længsel, der springer
 Ud i dens rødmende Rosenflor.*

„Vi vil Fred her til Lands!“

Hvad kan det nytte, Folk var vel tilfredse Med sidste Aars Forhandlings-Resultat, Og Sammensmelterne særdeles visse Paa Landefreden, der blev Følgen a'et? Nu dukker pludselig en lille Nisse Op, hvor man til Forsoning var parat Og skaffer, hvor den gamle Splid forstummer Paa Halsen os ét nyt Spektakelnummer.

Da der var »gründet« et Agrarparti Med »sittlich« Mel i Posen og i Schwaben, Forkyndte Rosendal & Kompagni Herhjemme: *So ein Ding muss ich auch haben!* Og med den gode danske Efteraben Af fremmed Sæd og Skik de hængte i, Saa man fik et Pendant til samme dannet, Der efter Evne nu gjør Kvalm paa Landet.

Dog, for at ogsaa Kjøbstadsfolk kan more Sig med at gi'e hverandre gode »Klø«, Har Tietgen proponeret os en »Store«, Ideen laant fra Bretlands Stenkulø. Og som et ganske heldigt Tvedragtsfrø Kan man dens Virkning allerede spore: Endogsaa Børmænd løfted' Oprørsfanen Imod den store Importør af Planen.

Hver Spalte i den kjøbenhavnske Presse Med *pro* og *contra* fyldes Dag for Dag, Mens en og anden fulminant Adresse Imod Projektet slaar et propert Slag. Hver Urtekræmmer og Delikatesse-Forhandler værner delikat sin Sag Og ruster sig blandt Hummer og Sardiner Til Sommerfeldt-Tog mod hver Jacobiner.

At i den store Tanke Kræfter boer Til mangan livsglad Kjødforhandlers Spægelse, Har frembragt mer end nok af store Ord, Der har sat Smaafolks Tanker i Bevægelse Og bragt hver Proletar og Matador En sjælden sund og gavnlig Vederkvægelse, Til næste Gang her saas af ferme Hænder Et andet Sæt forlorne Dragetænder.

Forslag.

Da Hans **U**ggjellense Kongen haver indviet Ebsbjergs jubbelæum. Og der in**T**et andet er at Bestilte med **H**onseriet for mig i denne **S**ommertid Med **H**onseriet og **R**edaction af „Nattens Vidund-tere“, Da **K**ydets slattes **L**eVendes og forskændes til **E**ngland via **E**bsbjerg, Som kan **g**jøres for **s**erfus en **3**Die-del af **P**risen, Da haver jeg opfundtet, at **S**tores er **u**nødvendig, **M**en **K**ydets kan **k**jøbes i **E**ngland til **d**en **n**edsatte **p**ris og **M**and **b**ehøver **i**kke mere at **p**rudTe med **S**lakterne paa **T**orret, **N**aar det er **s**aa **b**ildigt i **E**ngland. **H**vorfor **s**aa ikke **k**jøbe det **d**er.

Ærbødist

Niels Nielsen

Opfinder og migKanijk Sjeni.

P. S. Jeg haver ogsaa i **N**ar opfundtet **S**ø-Slangen og tager **H**unnevalpe i Sommer-PendSION.

Dansk Bevægelse. Etatsraad Fritsche, hvis Patriotisme vil være vel bekjendt, har efter Forlydende foreslaaet saavel Hr. Fr. Vett som sine øvrige Kolleger i Bestyrelsen for »Danske Husholdning-Stores« at kalde Selskabet »Vettaliebrødrene«.

Med paa Spørgsmaalene.

I Borgerrepræsentationen vil der efter temmelig sikkert Forlydende blive stillet følgende Forespørgsler:

Af Gustav Philipsen: Hvad har Borgmesteren tænkt at foretage sig i Anledning af nogle i et herværende Blad fremkomne Klager over Vejret?

Af J. Jensen: Hvad vil Borgmesteren gjøre for Luftskippernes Fagforening, og hvorledes forholder det sig med den stigende Nedkomstskat?

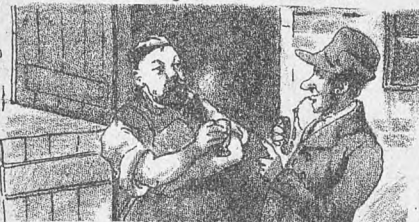
Af Gustav Philipsen: Var Borgmesteren paa Bakken St. Hansaften, eller gik han i Tivoli? Hvilke Præpositioner styrer Akkusativ paa Tysk?

Af J. Jensen: Tror Borgmesteren paa Søslangen? Holder han af Tykmælk? Lider han af Hoste, Hæshed, Forstoppelse eller Diarrhoe? Hvad er Klokken?

Forespørgslerne vil komme til Forhandling i Borgerrepræsentationens næste Møde.

Gamle Sagn i Folkemunde.

Mads Jordemodermænd. God Dav, Kresten Smed.

Kresten Smed. God Dav, Mads. Jæ sønnes, ded æ' saa længe si'en, man har set novelte te' Dej.

Mads. Ja, Embedet gaar jo fremfaa' alt.

Kresten. Du sku' kaske følle Din Kone te' Bloksbjerg Sanhansdav?

Mads. Hæ hæ — næ, jæ sad sgu hjemme aa' spekkelered. Har Du novensinde faa' Alvaar tænkt over, hvem som a' Sanhansdav ejentli' æ' opkaldt etter?

Kresten. N—æ — jov — Hans — ded æ' der jo saa manne, der hedder.

Mads. Saa manne — saa manne — ja, der æ' sgu osse saa manne Smeddebøller te' i Verden, men derfor æ' der sgu dov itte mere end som en Jordmormand i Destregtet.

Kresten. Ded ka' der være novelte i.

Mads. Jæ har nu tænkt mej, om itte ded ku være begrundet paa, at der æ' En a' di Kungelie, som a' der hedder Hans.

Kresten. Ja, ded ska' jæ' sgu 'tte bestemt ku' si'e, men om osse der itte æ' nu, saa har der dov vist været.

Mads. Ded æ' jæ' osse tebjeli' te aa' anta'. Ded maa ha' været saadden omtrent i Uldtiden. Ded kommer me' for, som om der har været li'som en gammel Konge a' ded Navn.

Kresten. Ja, ded var vist den samme, som a' di kaldte Gaarm den gamle.

Mads. Næ, saa har ded dov snarere væ't Knyd, den store, saa vidt jæ ved. Ded æ' han, som a' der gaar igjen.

Kresten. Gaar han igjen?

Mads. Ja, gu' gjør han saa. Han ri er hver Nat over Himlen paa et splintrende sort Kretur mæ' en gloendes Pind i Enden.

Kresten. Ja Herregud, Herregud, hva' der dov ka' gaa faa' se' i denne Verden! Monstrov ded nu sku' være han, som a' Sanhansdav æ' opkaldt etter?

Mads. Næ, ded tror jæ' dov itte, a' ded ka' ha' været. Faa' den Gang, da

han va' levendes, da va' Almenakken vist itte opfundet endnu.

Kresten. Ded ka' der være novelte i.

Mads. Ja, ded æ' nu mærkeli't nok, a' itte man ved ded. Men der har jo været saa manne baade Præster aa' Provster, der hed Hans Velærværdighed eller Hans Højærværdighed, saa ded ka' jo være, a' den æ' opkaldt etter en a' dem.

Kresten. Ded ka' der være novelte i.

Mads. Jæ' har nu faa' Resten osse spekkeleret paa, om itte ded sku' være etter Orktavibus Hansen.

Kresten. Jamen han hedder jo itte Hans.

Mads. Ded gjør han itte, men Hans aa' Hansen — ded kommer dog næsten omtrent akkerat yd paa et.

Kresten. Saa va' ded dov mere rimeli't, om de hade taet Hørup eller afløde Berre.

Mads. Jamen di hedte jo heller itte Hans.

Kresten. Ded gjøre di itte, men derfor ku' man dov li'egodt ha opkaldt en Dav etter dem.

Mads. Ded ku' man osse, men saa sku' den da itte hedde Sanhansdav.

Kresten. Ded si'er jæ' jo heller itte, a' den sku' ha heddet.

Mads. Næ, men naar a' den nu hedder Sanhansdav, saa sku' di da osse ha' heddet Hans.

Kresten. Ded behøver di da itte. Faaded a' den ene hedder Hans, derfaa' behøver den an'en da'tte aa' hedde ded samme. Dønnergaard, han hed Hans, men nu for Ægsembl Albertig, han hedder itte Hans, aa' derfaa' ku' da Almenakken godt ha' opkaldt Sanhansdav etter Dønnergaard.

Mads. Jamen derfaa' æ' ded dov itte savt, a' di har gort ded.

Kresten. Ded æ' heller itte savt, a' di itte har gort ded.

Mads. Næ, men der æ' dov saa manne andre, som osse kaldes Hans saadden i davli' Omgængelse. Som nu faa' Ægsembl naar man si'er: Hans Madsen, hans Kretur, hans Kone —

Kresten. Hans Kone! Saa har ded vel væ't en Jordmormand.

Mads. Ja, ded va' da heller itte faa' møjed, om di hade bevist Standen den lille Opmærksomhed.

Kresten. Ded ka' der være novelte i!

Grosserereren synger.

Mel. af »Lykkebarnet«.

Der var en Tid, jeg nægter ej,
De fik mig med paa den Galej
At lave en engelsk Store,

— Ved Gud de gjorde, —
Og Fredrik Vett fortrolig sa',
At det var det, vi skulde ha',
Og det kunde gavne og more
Og ogsaa fodre.

Men ak! vor Plan i Stykker gik,
Alverden den imod sig fik!
— Vi gjorde det dog, hvis vi turde!

Hvorfor skal vi se tavse til,
Agrarer drive deres Spil?
Nej, vi ku' da ogsaa spore,

— Ved Gud vi gjorde, —
At der var meget, meget Vildt,
Og der gik Meget, Meget spildt,
Som kunde fylde vore Borde,
Og ogsaa burde.

Men ak, vor Plan i Stykker gik,
Alverden den imod sig fik!
— Vi gjorde det dog, hvis vi turde!

Etatsraad Fritsche med os stod,
Saa Tietgen var vist ej imod,
Ja Celestin og Floridore,

— Ved Gud de gjorde. —
Men saa blev der et rædsomt Hyl
Fra dette — uf! — Butikskrapyl;
De satte sig op mod os Store
Og skreg og svore.

Men ak, vor Plan i Stykker gik,
Alverden den imod sig fik!
— Vi gjorde det dog, hvis vi turde!

Saa sørgelig er Planen endt,
Selv Tietgen har os Ryggen vendt
Af Grunde, vi ikke erføre,

— Gu' om vi gjorde. —
Den hele Flok blev ganske sky
Og ty'de hver i sikkert Ly
Baade Dommere og Professore',
— Ved Gud de gjorde. —

Men ak, vor Plan i Stykker gik,
Alverden den imod sig fik!
— Vi gjorde det dog, hvis vi turde!

I Toget.

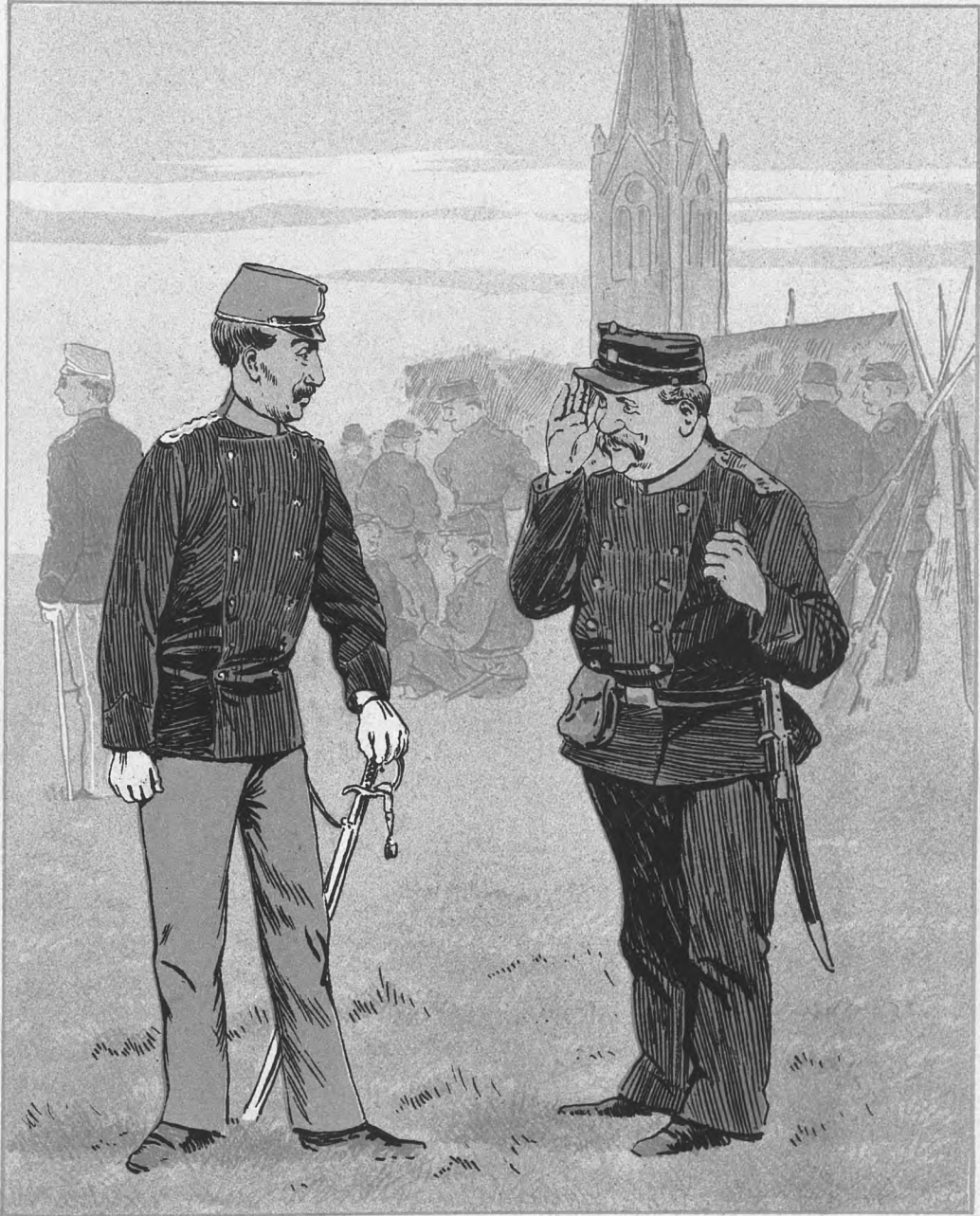

- De maa, min Salighed, skynde Dem! Toget gaar!
 — Jamen, je-je-je-

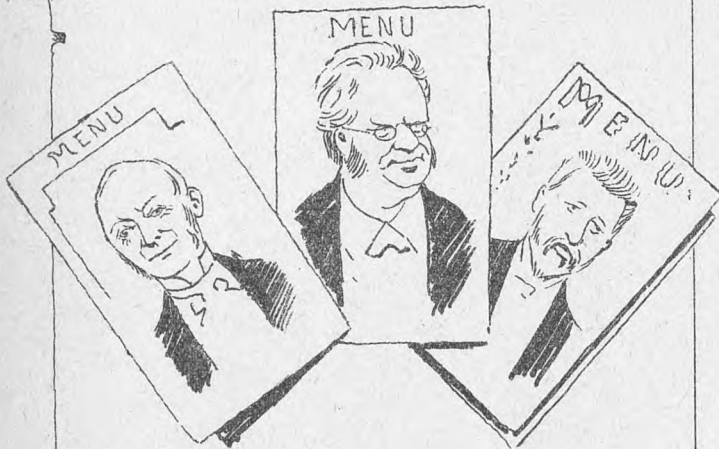
— ska'-ska'-ska'- slet ikke med!!

Tjenstlig?

- Fanden ogsaa, saa det trækker her paa Fælleden!
 — Undskyld Hr. Kaptain! Skal jeg ikke lukke Leddet?

Fællesspisning.

Altid de Danskes Vej til Ros og Magt,
Saa har fra gammel Tid man stedse sagt,
Var at kunne staa for Skud,
Ikke svigte Ærens Bud,
Men altid, naar det kneb, fra Læderet trække ud.
Vis er den Sag:
Den Dag i Dag
Han svigter ej Fanen.
Han trækker ud
Og staa for Skud
Paa — paa Skydebanen.
Naar Middagsklokken kimer tyst
Og melder om saa haard en Dyst,
Saa slutter Kreds han og staa fast med Liv og Lyst.

At se paa Tyskerne ej mange gad,
Men de paa Klampenborg fik gratis Mad.
Der har vistnok været Skum
Og et Avditorium,
Som altid var lidt større end et Hverdags-Publikum.
Til deres Pris
Naturligvis
Peter Hansen holdt Talen:
»Die Deutschen sind
Doch immerhin
Für uns Idealen:
Ein Unterschuss so gross hat doch
Selbst unser Kammerherr nie noch
Prästirt. Es lebe unsre deutschen Freunde hoch!«

Bjørnson sad og spiste — maaske Stikkelsbærggrød,
Ude hos Hegel, hvor han Livet nød.
Eller var'et saadan, at
Hørup ha'de faa't ham fat
Og ved et Vælgermøde paa Tribunen op ham sat?
Men paa en Gang
Man paa en Stang

Det norske Flag skued,
Ej rent det var —
Den Sag er klar,
Det Bjørnson ej hued.
Og havde franske Berendsen
Ej strax det hevet ned igjen,
Saa var vist Bjørnson ikke blevet vores Ven.

Hver Gang Tietgen sad og spiste Boghvedegrød,
Tænkte han, den Urtekræmmer vist ham snød,
Det sku' han nu ikke gjort,
For det nytted ikke stort,
Hans Stores-Fællesspisning blev ej meget efterspurgt.
Men Gudbevar' os,
Hvem vel ta'er os
Saadant saa nøje.
Altid Tietgen var
En Mand, som ta'er
En Tørn uden Møje.

Da Storen nu fik »Stank für Dank«
Og Krukken hjem kom uden Hank,
Han maatte lukke for den sin private Bank.

Amerikabrev.

Spratts-Dog-Cakes, 15—6—93.

»Vil De med at skyde en Neger, saa skynd Dem op«,
raabte min joviale Vært Søren Johnsen, idet han for at
vække mig tømte sin Revolver ved mit Øre. En kraftig Race,
de skandinaviske Amerikanere! Jeg saa En forleden dræbe
sig ved at save sit Hoved af og senere flække det paa Hugge-
blokken. Han døde næsten øjeblikkelig. Sligt hører her til
Dagens Orden. Naa! jeg slugte den Spand Whisky, Johnson
satte ved min Seng, vaskede mig i Skedevand — Pokker,
saa det vestamerikanske Prærisnavs sidder fast.

Holla, holla, huhej, Pumperskorum! Paa Hesteryggen!
Hop, hop!

En skovbevoxet, aldeles nøgen Klippekløft! Det er bæl-
mørkt, kun Solens lysende Øje straalere i vidunderlig Glans
over os. Luften er stille og tordenlummer; flygende svøber
Snestormen sig om Klipperne og fylder vore Skæg med Sommer-
dagens friske Istapper.

»Har you ham med, Søren?« lyder det fra en Gruppe
stoute Karle, som staa ved et Træ. Til et andet er en Neger
bunden!! »Yes indeed, bless my soul!« Og prøvende Øjekast
sendes mig. For at overbevise dem om, at jeg var a good
fellow, skød jeg strax en Finger af Negeren. Men Søren
sagde, det var forkert, der var ikke »akkorderet« med Negeren.
Den ældste af de Tilstedeværende, Anton Nielsen (en af
Tschernings Stillere til den grundlovgivende, god gammel
Demokrat) akkorderede: Negeren skulde have 50 Cents for
Forbiskud, en Dollar for Træffere i Arme og Ben, 1½ i
Maven, 3 for et Øje og 2 for et Øre.

Smukke, skjælske, lille Landsmandinde, som løftende
den zirlige Sommerkjole op, smilede og rødmende læser »Puk«
i Boghandlerens Udhængsskab — De spørger: Hvorledes?
Saa hør da! Negeren, som den demokratiske Retfærdigsfølelse,
der fordømmer Provisorier, havde udpeget til Lynchning, fordi
han havde banket Anton Nielsens Hund, var gift. Og til
Enken samlede disse Dødspenge! En forunderlig Skik, som

udsprungen af en Johannes Jørgensens kapriciøse Hjerneknop! Et Godhedens Barbari, en barbarisk Godhed som hin Kristiern's, der maatte lade sit Hoved paa Stockholms Torv! Hvor kraftigt have ikke I Brødre udviklet Eder, fjærnt fra Danmark, dette Land, hvor Bøgh, Fallesen, Paludan og Goos dominerer, og hvor Riis-Knudsen sætter sig op mod en Mand af Carl Behrens' Rang!

Og nu en Skydning! Hvislende slog Kuglerne i Negeren, medens gamle Nielsen saa støt, som da han hin Valgdag anbefalede Frihedsmanden, Kultusminister Tscherning, indkasserede Skydepengene og meddelte Negeren Status uden et eneste Forsøg paa at snyde ham. Denne var meget tilfreds med Udbyttet: 97 Dollars kontant, en Pot Whisky, noget Smørrebrød og en Billet til Udstillingen i Chicago.

Des værre kom efter $\frac{1}{4}$ Times fortrinlig Skydning en Svensker til at skyde Negeren død. Jeg strakte naturligvis øjeblikkelig Svenskeren livløs til Jorden. Alle vilde trykke min Haand; der blev en sand Jubel, da jeg uddelte »Puk's Kort — »Puk«, som er den kjæreste Gjest i disse Landsmænds Huse! Saa tog vi i bedste Lune fat paa den gratis Skydning og gjennemhullede Negeren.

Til Hest i susende Galop — under Vejs skudt to Mand og brændt et Hus af! — en herlig, styrkende Dag, som man kun finder den i *the far West!* Et Haandtryk som Forsikring om Tavshed! *Good by!!*

Og nu ind i Pullmannsvognens raffinerede Komfort — — her skrives »Brevet om Vesten« — — og husch, husch, tut, tut, buldrer Pacifictoget mod det straalende Chicago!

Henrik Ignorans.

Kampen mod »Stores«. De danske Dyrleger har ogsaa sluttet sig til den almindelige Bevægelse mod »Stores«. Grunden hertil skal være, at de frygtede den Konkurrence, de vilde blive Genstand for, naar »Stores«, som tilsigtet, efter engelsk Mønster begyndte paa Ko-operationer.

Over de høje Fjælde. Hr. Tietgen har aabnet en ny Turistrute: *Kjøbenhavn—Esbjerg—Norge*. Gehejmeetatsraaden kom dog ikke længere end til *Store-Lien*, før han vendte om med det klassiske *Bonmot*: »Jeg vil og jeg vil ikke, hold op at fritsche mig!»

Kooperativ Kovending. Der paatænkes oprettet en Bodfærdigheds-Forening af alle de Herrer, som har godtgjort deres Karakters Storhed ved først at underskrive Stores-Indbydelsen og saa slette deres Navne. Foreningen skal kun bestaa af Æresmedlemmer.

Om Afarternes Oprindelse. Ved »Klampenborgfesten« for Bjørnstjerne Bjørnson frabad Digteren sig enhver Harcelleren over, at han efterhaanden var rendt fra alle sine Standpunkter. »Hvorfor,« ytrede han, »bebrejder I den fuldt udviklede Frø, at den en Gang kun var en Haletudse?« — Ikke saa skruptudset klart endda!

En glad Aften.

Det gaar saa daarlig overalt,
Hvorhen man Øjet vender.
Hvad man har gode Dage kaldt,
Nok ingen Djævel kjender.
Selv Magistraten, som dog kun
Har Byens Vel for Øje,
I Mandags fandt med skellig Grund,
At Tiderne var sløje.

I Borgerskabets Raadhus-Sal
Tog visse Folk paa Veje
Om Kolera og om brutal
Og daarlig Sygepleje.
Men, hvad man end forhandlede om,
Til den fatale Stores
Misgjerning man tilbage kom:
O tempora, o mores!

Hver Taler Lejligheden greb,
Saa det var højest oplivende,
Til den Forsikring, at det kneb
For Stadens Næringsdrivende.
Selv Børup antog, at omtrent
Hvert Gasværk knap kan bære sig:
Med Indkomstkattens tre Procent
Kan han, skam, ikke nøre sig.

Saa havde Fædrene en haard
Bataille for Beværterne,
Hvis højest bedrøvelige Kaar
Har ligget dem paa Hjerterne.
Juul over disses Næringstab
Var smækvred og beklagede,
At man en Tolder Borgerskab
Gav i Beværterfaget.

Mærkværdigt nok, at dette Skridt
Saa stor Misstemning opvækker.
En »Toldbetjent« har jo saa tidt
Rangeret lig en »Proptrækker«.
Og dog man en Besværing kan
Imod Borgmestren rette,
Naar vor Beværternæring han
For Tolden kun vil lette.

Til Slutning, da det mildest talt,
Blev noget sent paa Dagen,
Lod Byens Fædre liberalt
Et Udvalg gjemme Sagen.
Og, dersom ingen Komité-
Betænkning kaster Muldjord
Paa Klagen, bliver den kanske
Bragt i det rette Juul-Spor.

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagts-
gade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Den store nordiske Store.

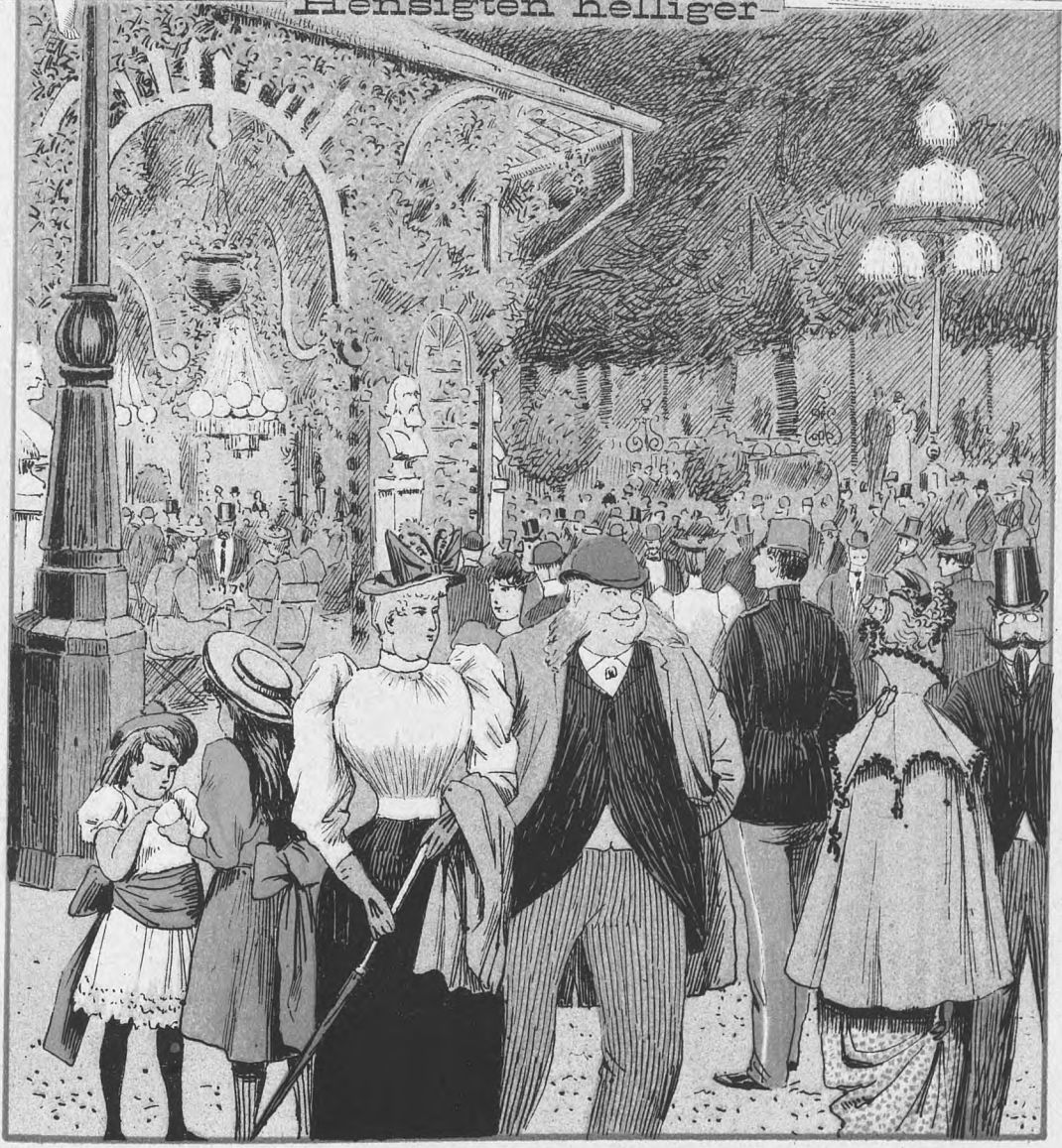

Den Store-Forretning undergik
En af de bratte og store Forvandlinger,
Saa den bliver knap nogen stor Butik
For Tietgens »Store og gode Handlinger«.
Den Store Aand gav redbon Stødet;
Men skrøbeligt var Privatbankekødet.

Udgiver og
Redaktør
Angelo Haase
Trykt hos
Vilb Saborg, Kjøbenhavn.

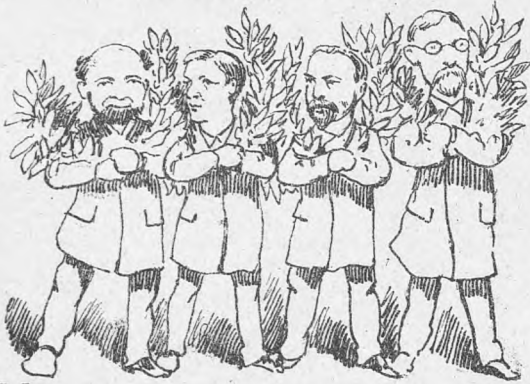

Hensigten helliger

— Har Du set Mage til Frisure, som den det Pigebarn har lagt sig til?
— Ja, de Kvindfolk, de Kvindfolk, de har deres Lokke-Midler!

For lukkede Døre.

Mens Smørret smelter i Solens Brand,
Og Hjernen i Vælgermasserne,
Er Sammensmelterne, Mand ved Mand,
Paa Færde trindt i det ganske Land
Og møder i Fylking paa Pladserne.
Utallige Bifaldshyl de fik.
Og Masser af Lavrbær de plukkede,
Thi aaben var deres Politik;
— Men Møderne, de er skam lukkede.

Paa Sjølund's Sletter og Falsters Jord
Saavel som paa Jyllands Hede
Forkynder Partiet med velvalgte Ord,
At Arbejdet gaar i det rigtige Spor,
Og gjør for Udbyttet Rede.
»Forliget« skræmmed' dem ikke mer,
Og de paa Forhandlingen pukkede;
Den havde en aaben Karakter,
— Men Møderne var dog nok lukkede.

Til Kval for hver renlivet Evropæer
Forjætted' Tournéen blandt andet,
At, har vi først faaet en »Ordinær«,
Saa kan Befolkningen trække sit Vejr,
For saa har vi Fred i Landet.
Om Frilager, Fæstning og Bahnsøns »Blaa«
Kjønt alle Sorger de slukkede.
Dem lod de som aabne Spørgsmaal staa;
— Men Møderne var s'gu dog lukkede.

Og, medens Danskernes Store og smaa
Agrarer og Næringsdrivende
For deres Madposer drabelig slaa,
Gjør Moderationen ligesaa,
Men dæmpet som Pust i Sivene.
Hver Højremand, som en Fløjte den skar,
Og hver Radikaler, som mukkede,
Bekæmpet med aaben Pande den har,
— Men Møderne, av! de var lukkede.

Forhandlingen, baade som Middel og Maal,
— Den, hvortil Hørup var Fader —
De hædrer med mangen folkelig Skaal
Som Riddersmænd, om just ikke i Staal,
Saa dog idetmindste i Plader.
Og, skjønt ved det magre Resultat
I Grunden de lønlig sukkede,
Det var dog en aaben Erkjendelse a'et,
At Møderne blev af de lukkede.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen. God Dag, søde Fru Schrøder —
ja Tak, en lille Draabe, men ganske tynd, saadan som De jo
altid saa rart forstaar at lave den, da jeg nemlig er ganske
opløst af Varmø og Stores-Bevægelse, som Petersen jo
naturligvis var med i, og han skulde jo leveret hvide Varer til
Foreningen, og Udbyttet havde vi fordelt saadan, at hvad vi
tjente i Husholdningsstorepenge, det skulde jeg have som Tillæg
til mine Husholdningspenge, der saa blev endnu store Hus-
holdningspenge, og jeg havde saamænd allerede faaet et nyt
Cyklekostume i Forskud, som De ved Gud ogsaa skulde lægge
Dem efter, da der er saa mange der gaar i det, selv om de ikke
cykler, men hvad det var, jeg vilde sige — saa endte det jo
med, at Petersen maatte skrive i Aftenberlinerens, at han ene
og alene havde gaaet med til det for at ofre sig for Samfundet
og Handelen og Landmændene og Vandmændene og Embeds-
mændene og fremme Nydelsen af Export, men nu da han havde
set, at Mellestandens Fornøjelse over Foretagendet var saa
mellem, skulde ogsaa Pokker ofre sig for dem, og han vilde derfor
slette sit Navn, men en kjedelig Historie var det jo alligevel, for
Petersen er bleven Uven med næsten alle sine Venner, og han er
bleven bøjkkottet af »Skovshoved Sommer-L'hombre-Klub«, som
han var Formand for, og som var en Slags Landligger-Agrar-
Forening, der skulde virke for at fremme de selskabelige Interesser
mellem Landliggerne i Skovshoved, og nu, da han har slettet sig,
er han igjen bleven bøjkkottet af »Strandvejens Lystspisnings
Sportsklub«, der bestod af Storesmænd, som allerede glædede sig
til at faa bedre Middage til nedsat Pris pr. Kontant, og som
naturligvis blev vrede over, at Petersen ikke stod fast ligesom
Franskeberønden hos Nimb ved en Rostbif, og sløjt gaar det
naturligvis ogsaa med Forretningen i disse Tider, og jeg har
forestillet Petersen, at noget maa der gøres for at banke den op

igjen, hvad han ogsaa er ganske enig med mig i, hvorfor han foreløbig har begyndt at tage Kursus i at hugge med Foreller, for at han enten kan slaas med Frøknerne Fernis i Cirkusschumann eller sætte sig ind hos Nimb og blive indsulteret af en Løjtnant og udbede sig hans Kort, og hvis der ingen Løjtnant er, saa maa han se at faa en af Opvarterne til det og udbede sig hans Spisekort og lade ham gjøre Undskyldning og komme i »Politiken« som en Helt, der har besejret Militærismens Hydra og lade sig interviewe af »Dannebrog« med Billede som En af Stadens mest fremragende bestandig Borgerlige, og Petersen mener nok, han kan lære at fægte sig frem, og foreløbig tager han sig en lille Kontra paa Krokettekøller med mig hver Formiddag for at vænne sig til at staa over for det smukke Kjøen, og hvis De kunde have Lyst til at tage ud til os og være den anden Søster Fernis og spise Jordbær med Fløde, saa er De naturligvis velkommen, men saa vil jeg raade Dem til at vente med at tage ud til lidt hen paa Eftermiddagen, naar det er bleven lidt svalere i Luften, og naar De saa tager lidt tidlig hjem igjen, saa bliver Turen ikke saa anstrengende for Dem, og os behøver De jo ikke at genere Dem for paa den Tid af Dagen, saa De kan saa udmærket møde i den lilla Stadskjole, naar De sætter lidt ny Besætning paa og lader den modernisere lidt, à propos, jeg saa for Resten næsten akkurat Mage til den paa Udstillingen fra Otteogfyre, saa den maa jo næsten have historisk Interesse og fremkalde Mindet om en svunden Tid, hvad der jo er moderne, men nu maa jeg skam af Sted for at komme i rette Tid med Toget, Klokken er over halv fire og tre Kvarter paa fire spiser vi, det var dejligt at sidde ned og puste, og Kaffen var vederkvægende mild og tynd. Farvel søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Med Lodder.

— Saa, nu er da Skuespiller Carl Hansen ogsaa bleven Lotterikollektor.

— Ja, det er da ikke saa underligt; der var jo noget vindende ved ham, naar han selv spillede.

— Bare de, der spiller hos ham, ogsaa kan gjøre Lykke.

— Ja, eet godt Nummer har han da.

— Og det er?

— Julle-Lumby-Lange-Hansen!

Revolutionen i Paris synes i fuld Fart. Forleden blev der leveret en større Bataille mellem Studenterne og Politiet, som i al Fald for Hr. Herman Bang tog sig ud som et Hovedslag.

Fredsmissionæren.

Ovre mellem Bayers egne
Fredsmænd nylig Bjørnson stod,
Og han kom paa Fredens Vegne
Med et vældigt Udfald mod
»Politiken«, hvis Moral
Blev befunden grulig gal.

Rigtigt nok, det er den nøgne
Sandhed, at i den Debat
»Politikens« Gaaseøjne
Havde Bjørnson udeladt,
Men det gjør nu inte stort,
Sligt har Brandes ogsaa gjort.

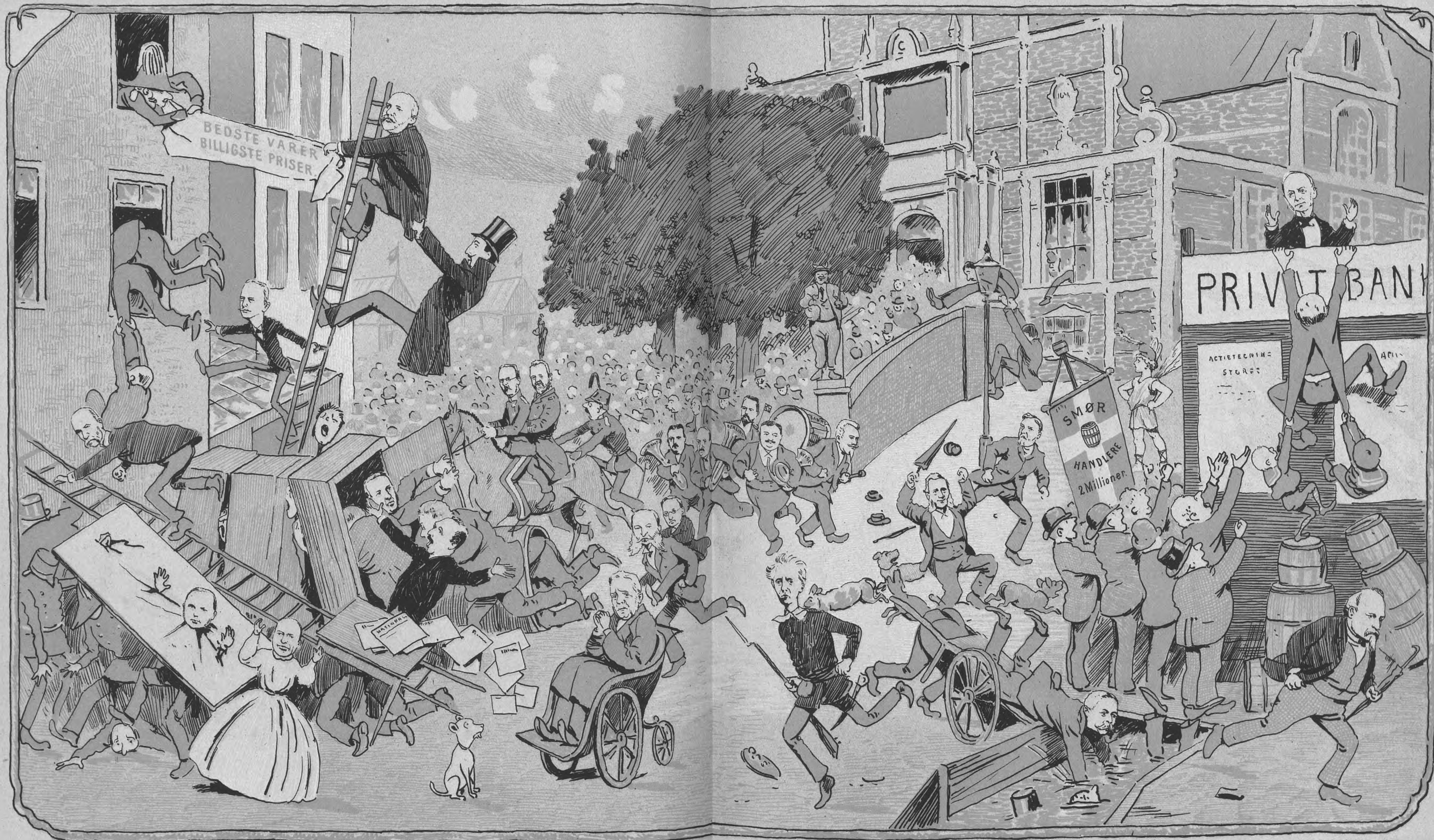
Nok herom! Vor Republikken-
Slager hævdede med Klem,
At i hele »Politikens«
Var Moralen Store-Slem,
Noget, som nok deraf kom,
At den mangled — Kristendom!

Var kanskesens det en Finte
Til den stakkels »Politik«,
Efterdi H—g fra Inte-
Hen til Rømers-Gade gik?
Sikkert tør man inte si'et;
Men der er vist Noget i'et.

Ydermer han hørtes sige
Efter Ritz aus Telegram:
»Politiken« elsker Krige,
Naar det passer i dens Kram,
Alt for ofte den en stor
Fordel har af Brand og Mord!

Hver Dag tager nemlig Sæde
Krigs-Humør paa dens Papir.
Mord, især i Pilestræde,
Er for den en Sjølesvir,
Og af Brand — paa Hallandsaas
Kapital kan ogsaa slaas.

— Men, at alle Bjørnsons Venner
Til Afsløring bliver brugt,
Det, »i Sandhed vi bekvjender«,
Er af Bjørnson inte smukt;
Sæt, om alt, hvad duer i Nord,
Gik i salig Richters Spor!

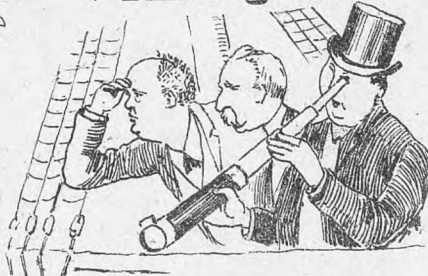

Frit efter „Der Löwe kommer!“

Puk delinaavit

MIDDELSTANDEN KOMMER.

Vikinger.

Brede Thor paa Fregatten staar,
Watt og Thrane. Paa Dækket gaar
Soldvante Mænd. Den stiger!
Og frem sig det Spørgsmaal sniger:
Hvor bliver Jollen saa længe —
Kommer ikke snart »Leif Eriksen«?

Endnu ej ved det femte Glas
Ser man noget til dens Sejlads
Her omkring ved Fregatten.
Saa skulde Fanden ta' den.
Hvor bliver Jollen saa længe —
Kommer ikke snart »Leif Eriksen«?

Saga meldte om Viking-Kamp
Nys i Vinland. Der fik de Tamp:
Vestens Smit har dem ladet
Sætte i Salatfadet.
De maatte blive der længe —
Kom for sent til Frokost i Amerika.

Gik det »Leif« paa den samme Vis?
Blev den givet monstro til Pris
For Betjenten paa Hjørnet,
Ind i Salatfadet tørnet?
Hvor kan den blive saa længe?
Er den nu hos Eugen Petersen?

Nej, den ind gennem Sundet staar,
Mange Negre paa Dækket gaar,
Skibet de højlig priser.
Mon man dem med Frokost bispiser?
Hvorfor mon de bli'er der saa længe?
Er ombord vel Rex og Carstensen?

Siden efter i mange Aar
Abonnenter om Søen gaar,
Drikker Øl paa Fregatten,
Ser melanktrist paa Plakaten —
Jollen blev her ej længe,
Thi i Berlin er nu »Leif Eriksen«.

Indbydelse til Aktietegning

„Danske Folkemenings-Stores“.

Det vil mere og mere være gaaet op for en intelligent Nutid, at, hvad man tidligere betegnede som Luxusgjenstande, ofte er gaaede over til at blive ligefremme Nødvendighedsartikler. Dette er saaledes Tilfældet med »den offentlige Mening«. Nutiden kræver derfor, at den leveres saa billig og ukunstlet som mulig efter ensartet Mønster, og at den ikke unødvendig fordyres ved at gaa gennem for mange Hænder.

Undertegnede indbyder derfor til Dannelse af et Aktieselskab til Leverance af offentlig Mening under Navnet

„Danske Folkemenings-Stores“.

Vi har tænkt os Stoffet tilvirket af en enkelt Mand, som vi allerede har sikret os, og som er mere end fuldt leveringsdygtig. Efter de fornødue Behandlinger i et Sæteri osv., etiketteres og udstyres den forskellig, alt efter Forbrugernes Vaner, Ønsker og Betalingsevne og udleveres i stort eller lille Format, en eller to Gange om Dagen til Forbrugerne, der enten kunne abonnere paa »offentlig Mening« leveret frit i Hus eller faa den i Haandkjøb. Det vil være vor Bestræbelse at levere et saa ensartet og prisbillig Produkt som tænkeligt, og for at ramme den almindelige Smag og derved skabe Basis for en stor Omsætning, vil vi lade det tilvirke med fornøden Hensyntagen til alle Aldere og Standpunkter, saaledes at end ikke den klogeste Mand skal kunne hitte vor egen Mening.

Fordele ved dette System ere følgende:

- 1) Undgaar man Fordyrelsen, ved at undvære de mange hidtidige Smaafabrikanter og Detaillister i Faget.
- 2) Udbreder man ensartede og ikke altfor udprægede Meninger.
- 3) Tjener vi Entreprenører meget bedre.

Vi udelader af Hensyn til muligt Vrøvl vore Navne og tegne med Højagtelse ærbødigst

Entreprenørerne og Leverandørerne.

Publikum har beklaget sig meget over den Ødelæggelse af Langelinie, som Frihavnens Anlæggelse vil have til Følge. Navnlig er der Vrede over de mange dejlige Siddepladser, som nu forsvinder. Havnecaptain Lüders lover imidlertid, at paa den nye Dæmning vil der blive anbragt en Masse nye Bænke. Maaske han saa faar Vreden til at sætte sig lidt.

Oprørende Raahed. Paa Slagternes Storesmøde forleden ytrede Oldermann Juul, at man beskyldte Slagterne for at flaaa Kunderne. Derom har vi aldrig hørt Tale, men derimod nok om, at man til Tider paa Kvægtorvet har flaaet Kvæget levende. Og Oldermannen regner da vel ikke Kunderne for Kvæg?

Vi har et Hus.

Vi har et Hus ved Alfarvej,
En højt bedaget Kasse,
Men restaureret blev den ej,
Skønt Pengene i passe-
ligt Antal alt blev lagte hen
For hele ti Aar siden:
De skal bevilges om igjen,
Og derom stander Striden.

I Borgerskabets høje Raad
En vild Begejstring flammer,
Hr. Koch til mindeværdig Daad
Op sine Fæller strammer.
Et Helligaandshus har de nok
I Grønland eller Randers,
Men det, vi selv har, siger Koch,
Det er dog was ganz anders.

Vel er det ikke noget Slot,
Men salig Erik Aber-
Dabei, hin bolde danske Drot,
Er dette Huses Skaber.
Til Ligkapel og Pakhus vi
Maa snarest om det laver,
Naturalismens Poesi
Paa Loftet vi begraver.

En frøbelsk Børnehøve vil
Hr. Trier i Huset plante,
Men Maler Jensen hvisker til
Ham, at vi kan vel da'nte
Forsvare en Idée saa gal,
At imod hans den støder:
En rømersgadesk Filial
Til Brug for Strejkemøder!

Hr. Gjødese vil Kirkens Fred
Gendarnbeskyttet have,
Hvor han er fra, gaar op og ned
Betjente mellem Grave. —
Ak ja, der ligge vil et Hus,
Før Huset, som det ligger,
Har rejst sig af sit gamle Grus
Og sig for Nutid skikker.

Foraarsgrønt.

Kere Bob.

Ingen a je tar paa Lannet
i Ferrien, ve je skræve ob te
dei for a fortæle dei, a de æ
gaaed mei daali te Ægsamen
hernere i dette fordommede
Land, vor der innu æ none Kraft-
engdioter a Lerere te, som har
den foralede Andskuelse a de
æ nævandi aa hvide Beske mæ en Teng, førent man har
Lov aa ha noen Mening om den. Aa je va for Ægsempel
obbe i dansk Grammatteg, vor je be spordt om, va vi slaas
va for et Slags Verbom, aa da je begrivelivis egge forsto, va
han mendte, spordte Sendsoren mei, om je kunne slaas allene,
eller om je maatte ha noen te aa jælpe mei mæ a udføre de
Stogge Arbejde, men saa sa je, a je kunne got klare mei allene,
aa a je behøfte egge aa ha none te aa jælpe mei, ves der egge
va for mange om mei. Saa grinede di a mei aa sa, at je va et
Fæ, der egge veste, va et redsiprogt Hverbom va for noet. Aa je
feg sledt i dansk, aa dera ka man se, a der er egge noen Logge
ved a slaas, saa je har besludtet at aggetere for Fredssagen, aa je
hade fadt i Arond Jakobsen for at faa han te aa sie Polle-
teggen a, fordig Bjørnson har sagt, at de æ den, som æ
Skyl i al Krisgalskaven aa fremkaller Raahed aa Lidenskaver,
som jo æ Kriens Maal, som han sel sae i Rits Skov, men de velle
Arond Jakobsen egge høre noed om, men hviste mei, a Bjørnson
osse uttroggeli hade sagt, a man skolle fornye Polleteggen,
han mendte vest Abonnemanget, saa nu ve je værgen ud eller
ing, men er lissaa haablos som Herman Bang, der har
faaet Klø a Polletied i Paris aa derfor nog ska ha te
Hensegt for Fremtiden a onnerteine sei Hærmand Bank.
Ellers er der indtet annet nydt, en a Arond Jakobsen har
prøved paa at obredte en Store, for a di Smaa kunne faa
deres Segarer onner Engkøbspris aa di mindre Nærings-
drivende bare faa Røjen, men faareløbi er de gaaed ob i Røj.

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

P. Skr.

Ka jeres Risredt egge bie eni om a dømme denne
Amiral Koren te aa betale a sine eine Lommepege di
5 Kroner, som de koster og udrudste den norske Krisflode?

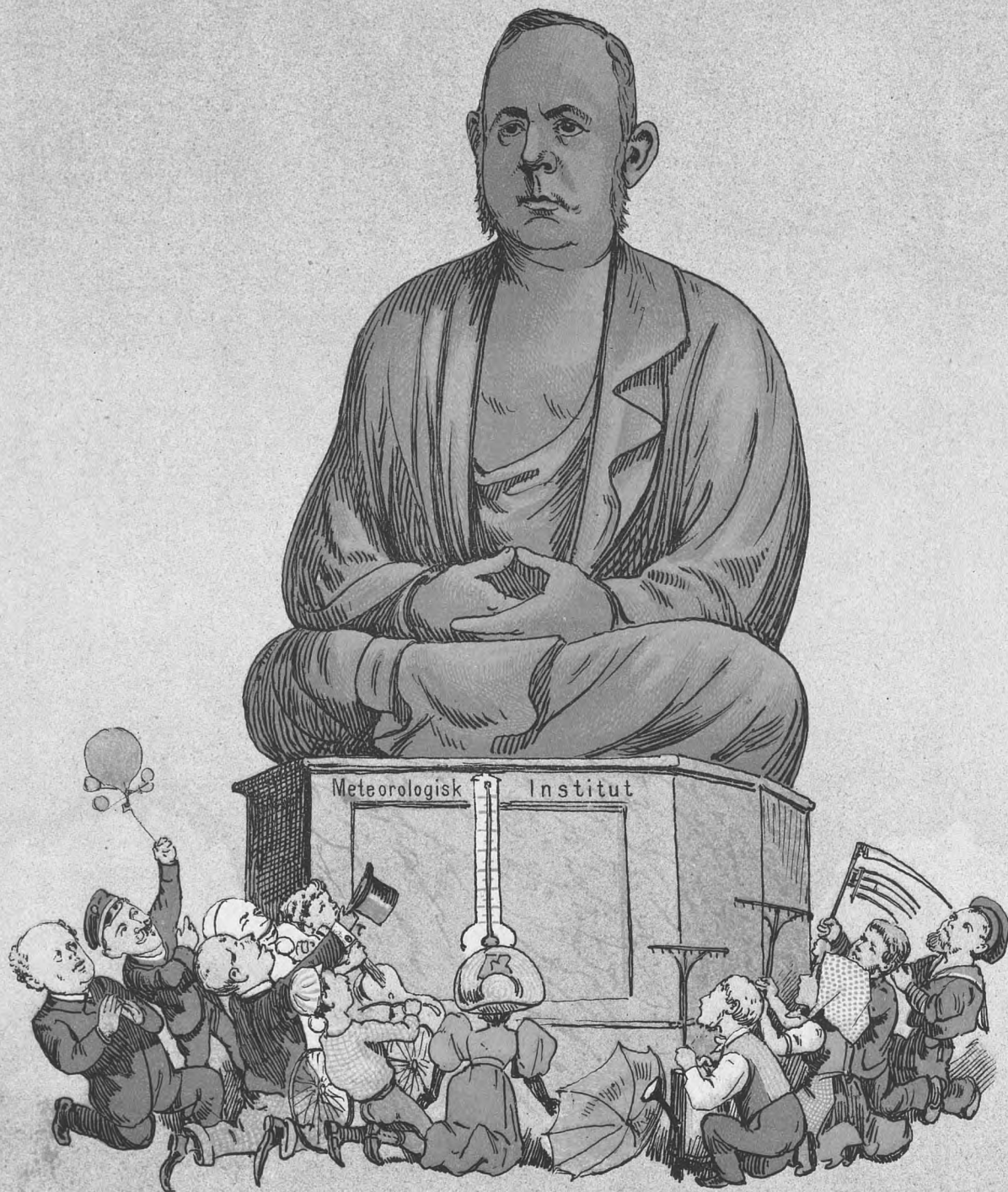
Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kyartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Meteoro-Logikere.

For meteorologisk Institut
 Man knæler ned og beder smukt om godt Vejr;
 Dog under Vejr man kommer med til Slut,
 At Nogle mener tørt og Andre vaadt Vejr.
 Hvordan paa een Gang sligt sig la'er bestride,
 Maa Himlen vel og Adam Poulsen vide.

Udgiver og
 Redaktør.
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Villy Saborg, Kjøbenhavn.

- Naa, lille Marie, hvad for et Nummer syntes du nu bedst om af alle dem, du hørte?
- Jeg syntes bedst om det sidste.
- Hvorfor det?
- Jo, for det kom der ikke noget bag efter.

Urolige Tider.

Vel er Himlen skyfri alle Vegne,
Saa man langtfra tør betegne
Den som villig til at regne;

Men, fra Nordkap ned til Hellespønten
Er til Jordens Skræk forundt den
Skyer nok i Horizonten.

Blæst blev saaet, og Storm man faar i Laden,
Og saagar i Seine-Staden
Regner det med Prygl paa Gaden.

Selv i Frankrig Magten gaar for Retten,
Saa man spidder, vred i Hætten,
Herman Bang paa Bangenetten.

Gammel-Englands Parlamentslokaler
Midt i Tørken sig husvaler
Med en Syndflod Tordentaler.

Aabnet er, hvor Spreens Bølger bruse,
Atter hver en Talers Sluse
Om den Hærlov, man skal knuse

Og, hvor Norges Storthingsflertal galer,
Tordenskyens Indhold daler
Over »Rigens Admiraler«.

Norske Nordmænd væder deres sølle
Konsulat-Sag med en Skylle
Plumret Vand paa »Fredens« Mølle.

Her til Lands imellem Sund og Belter
Hørups Blad et Skybrud vælter
Ned paa hver en »Sammensmelter«.

Og i Pressen, ikke mindst i »Danne-
brog«, med Pjat det øser Vande
Ned i Skovle og i Spande.

Til et større Nedslag op det trækker,
Som fra Nellemann og Secher
Sig til Kongens Foged strækker.

Og det tegner til, at Middelstanden,
Som har faaet Blod paa Tanden,
Vil siasa Kunderne for Panden.

Heldigvis har Bjørnson sikret Freden
Med en Fraseflom, saa Sveden
Hagled ned af Menigheden.

Derfor gjør til Slut det godt at høre,
At han Mors for tredive Øre
Vil med Fredens Olie smøre.

Puks italienske Fest.

Puk var til italiensk Fest sammen med Oberon og Titania i Puks eget dertil indrettede Tivoli, hvor Carl Lunds noksom bekendte enestaaende Pensel havde fremtryllet Wattikauet ved Søens Bred, mens kun Thranedansen paa den aabne Estrade mindede om Kjøbenhavn og Vesterbro. Han havde trakteret Titania med en Iskage og en Fogliette Gamle Carlsberg fra Fad i Nimbs Osteri, da Oberon under et fult Paaskud var kommen bort i Trængselen og efter en til Vished grænsende Sandsynlighed havde forvildet sig ind i Kisten. Da Busch havde afbrændt sit ildsprudende Vesuv, var Titania træt og søvrig og vilde hjem. Hun paastod, at hun i Aftenens Løb havde spaseret flere Mil. *Si non è vero, è ben traviata*, (selv om det ikke er sandt, har vi i alt Fald travet godt omkring) sagde *Puk* og satte hende i en Sporvogn. Selv blev han i Haven.

Cospetto! Corpo di Bodega! *Puk* var i Italien! Her Dogerne Rantzaus og Thordinis gamle Gondol, hist den bekendte Udstillingsbygning, *Palazzo del Marco*, saaledes kaldet, fordi det kostede en Mark i gamle Penge at tage Seværdighederne i Øjesyn. Hos Nimb *cavallerie rusticana*, der havde været til Væddeløb, her den ærværdige Oldtidsløvning Arenatheatret, hvor i sin Tid Gladiatorer, som Sergenter og Gymnastiklærere kaldtes i den romerske Hær, kæmpede med de vilde Dyr, Søstrene Ferno; der ude i Horizonten ved Kallebodstrand Badeanstalten Venedig. Her Kognak, der Rom, — den evige Stad!

Per santo Schucani & à Porta — dette var Italien! Her og der svævede Puks Staldbrødre, Alferne (Alfieri), *Puk* gav et Signal, nu skulde Festen begynde. Der skulde være levende Billeder.

Først forkyndte tre Underskud, at Kasino holdt General-

forsamling. Signor Sander trak Forhængen til Side for næste Sæson: et umaadeligt Pilgrimstog af Publikummere, der kyssede Pave Pios Fod, og Pio var Repræsentantskabets første komiske Kraft og Statholder paa Jorden.

Saa skiftede Billedet. Man var i Roms Kejsertid. Kejser Nero, som tillige var Skuespiller, laa paa Landet i Nola i Kampanien. Rundt omkring var der en Række Villaer, der tilhørte Reportere, som havde det Hverv at følge den berømte Skuespillers Liv og ikke tabe ham af Syne et Øjeblik. Til sidst tog Nero Livet af sig, men det var for sent. En af Reporterne, der hed Thrige, havde allerede interviewet ham.

Nu blev man ført helt ned til Nutiden. Roms Borgerrepræsentanter holdt Møde og en af dem foreslog, at man skulde bruge Peterskirken til Forsamlingssal, da det jo ingen Nytte var til, at det store Rum stod der bare til Gudstjeneste. Desuden havde man Kirker nok, og Fæstningen Engelsborg havde kostet saa mange Penge, at Arbejderne ikke havde Raad til at bygge dem en Sal selv.

Atter nyt Tableau. Højesteretsadvokat Cicero holdt Tale i den romerske Husholdningsstore mod Catilina, som var Redaktør af et af Roms Blade og havde sammensvoret sig med en hel Del andre Redaktører om at snyde Cicero for Profitten. Til sidst nedlagde Cicero Forbud ved Konsulens Foged, og Puk hørte en Stemme, der oplyste ham om, at dette skete i det Aar, da Berendsen og Arntzen var Konsuler i Rom.

Cospetto! Nu kom det skjæve Taarn i Pisa. Puk kjendte det strax, det var Brandstationens Taarn, der dansede Fandango rundt om Søen. Paa en Gang forandrede det sig og blev til Thor Jensen, der dansede Tarantel paa Fregattens Dæk, og rundt omkring dansedes der Tarantel af en Mængde kjendte Ansigter: Hørup og Andersen-Rosendahl, Herman Bang og Andersen Bang, Secher og Oscar Madsen, Ferdinand Schmidt og Scheibelein. Puk maatte selv danse med, enten han vilde eller ikke.

Pludselig kom han til sig selv. Oberon var kommen fra Kisten, de sad paa Fregatten, og foran dem stod en halv Snes tømte Foglitter. Saa gik Puk hjem.

Magistraten, som i Aar manglede Evner til at fuldføre Haveanlægget omkring Mineralogisk Musæum, har dog havt Raad til at sløje en Række Haver ved Østerbros Dossering, fordi der her skal trænges til en ny Gade. Det kan man kalde at spare paa Skillingen og lade Van-Dalerne gaa.

Svikmøllere. Det forlyder, at Handelsbanken har købt Almindeligheden af Magistraten til Magistraten, *in casu* Hr. Jacobi, som agter at flytte Ladegaarden til den gamle Almindelighed og den ny Almindelighed til den gamle Ladegaard og St. Hans Hospital til den ny Almindelighed, hvorefter Bygningerne ved Roskilde indrettes til Sommerbolig for trætte Mænd i Borgerrepræsentationen.

De nye Brændere.

Raadhussalen, den gode, gamle, brave Anledning til saa mangt et lifligt Blund, Er nu om Stunder kommen rent af Lave, Fordi her bruges ganske lystig Mund; Snart spørges her om Blegdamshospitalet, Hvis Sygepleje bliver sort afnalet, Og snart i Blød man lægger Hjærnekassen Om Kolera og Folk, som laver Gassen.

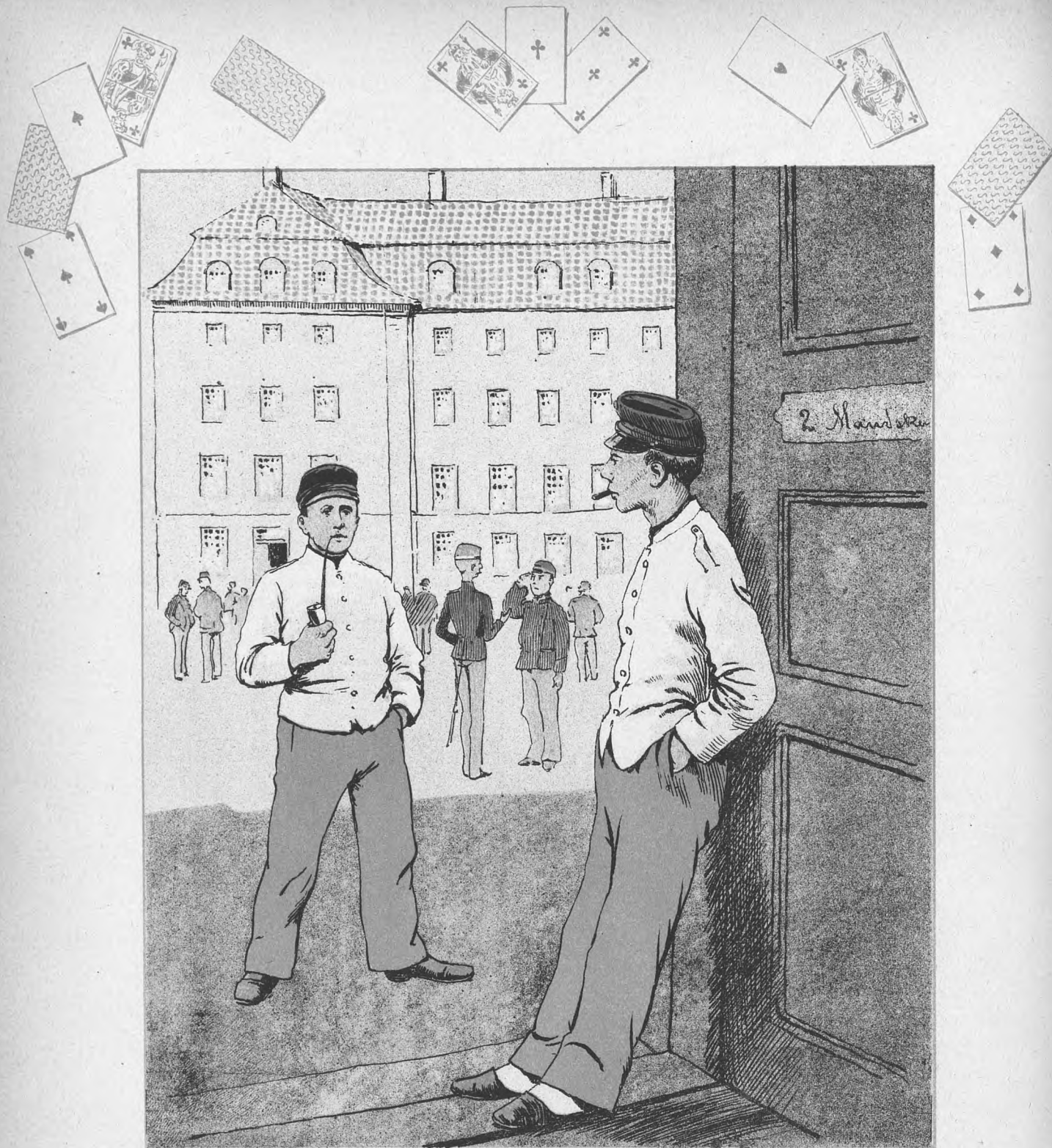
Et frihedssindet Hjerter vel maa grue, Og en »Rød« kan nok sig ærgre grøn og gul, Formedelst man kan ikke gjøre Skrue Paa Byens Gasværk, naar vi holder Jul. Et saadant Tyranni er rent forbandet For dem, der vil ha'e Lys over Landet, Og derfor syntes ogsaa Maler Jensen, At her gik Magistraten over Grænsen.

Han paastod, det var evig Jammerskade, At vi paa Stadens Gaskogeri Har intet Filial af Rømersgade, For det kan dog Borgmest'ren inte li'e. Og det er Brud paa Grundlovens Mening, At her maa ikke stiftes en Forening, Der paata'er sig at sørge for Udklækelse Af den »normale« Arbejdsnedlæggelse.

Men Øllgaard replicerede med Styrke, At det er intet heldigt Fænomen, Naar man skal trækkes med ægyptisk Mørke Ved Nat i Nordens klassiske Athen, Og man i Mulmet skal sin Gerning røgte Ved Hjælp af Rømersgades røde Lygte, Som giver dog et noget mere slet Lys End de bekjendte tretten Spermacetlys.

Og da det saa gik op for samme Maler, At Gangen kunde ogsaa blive slem For en og anden socialistisk Taler, Naar kun hans Næse lyste ham hjem, Nedstemte højst fredsømmelig han Tonen, Og hermed slutted' Interpellationen, Som gjorde dog lidt Gavn ved at belyse dem, Der med en Bergefisk maa la'e sig lyse hjem.

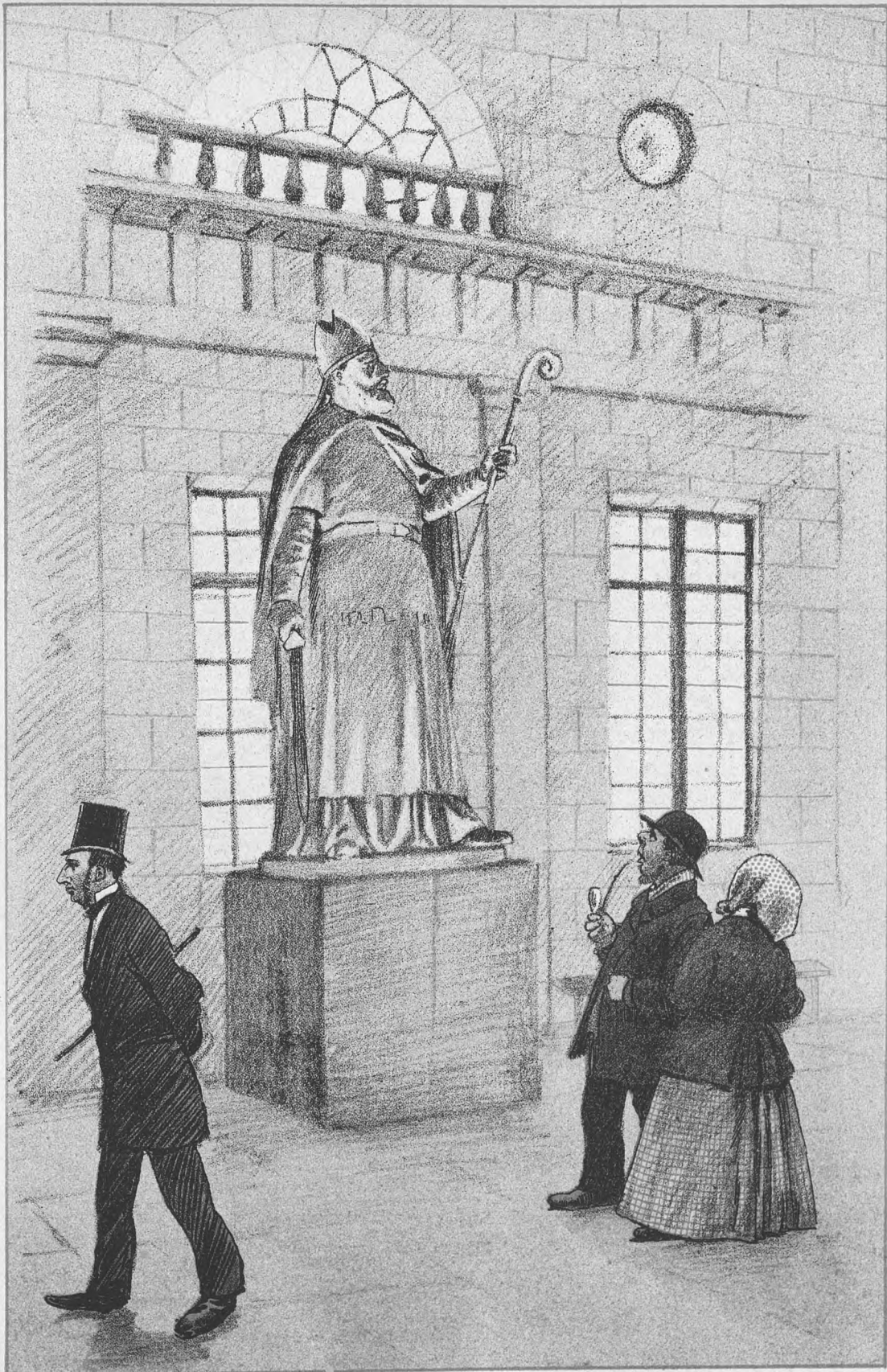

Et Spilleparti!

— Godaw 25!

— Tak 37, wæ Do mei hen te 42 og 65, saa kan vi faa en 66.

Syn for Sagn!

— Ja, han har dog været en gevaldig Kæmpe!

Paa Græs.

Ud paa Græs, paa Græs, paa Græs som glade Feriegjæster!
Ud til Tykmælk og Spinat, til Høst og landlige Fester!

Alle Folk flygter bort nu fra Byen,
Hvis de har Raad og kan komme bort,
Kysten fra Humlebæk til »Paraplyen«
Er alt af Villabeboere sort.
Har man det ej, kan saagu' man
Ogsaa i Skoven gaa,
Der var nu gamle Schumann,
Der nok sagde som saa:

Ud paa Græs, paa Græs, paa Græs — til Klampenborg-Løbet,
Jeg forstaar mig dog paa das og tjener lidt Odds i Kjøbet.

Oppe i Norge maa man sig plage
Ligesom her med Sorger for Koren,
Mon de har faaet Bjørnson tilbage,
Og er han stadig lige forsoren?
Eller har han paa Landet
Sig hos Hegel forlagt,
Gaar i Skovshoved i Vandet
Og har sig Norge frasagt?

Nej, han gaar paa Græs, paa Græs, paa Græs i Bajers Bede,
Herre Gud, kan Frede Bajer ikke sin Freds-Sag frede.

Nys i Paris var nær nok gaet
Republiken alt Kjødets Gang,
I Raseri man nær havde flaaet
Først Dupuy og saa Herman Bang!
Nu man det dementerer:
Det var bare Kommers,
Ingen revolutionnerer,
Er af Loven paa Tværs.

Det var kun Kongres, Kongres af Kunstnere og Studenter,
Som for Løjer med Betjente højst en Skalle sig henter.

Selv om Godtfolk paa Stores er gale,
Skulde de nu la' den ligge i Ro.
Med uanmodet trøstefuld Tale
Advokat Nellemann jordet' den jo.
Tietgen oppe ved Dovre
Nyder Landlivets Fred,
Hører, at Bygen er ovre,
Smiler stille derved:

Det var græsse-, græsse-, græsse-, græsselig med den Store,
Naa, men derfor kan man dog vel nok sig i Ferien mere.

Til Lukningsspørgsmaalet. Repræsentanterne paa Nytorv begynder at lukke sig inde. Først lukkede de Dørene for det mere almindelige Hus i Amaliegade, dernæst for Ingeniør Hammerich og endelig for Københavns Banegaard; naar Byens aabne Pladser skal behandles, saa lukkes der vel ogsaa for dem. Men maatte man saa ikke hellere lukke hele Butiken?

Hvad man ikke har i Hovedet, maa man have i Benene, sagde Jens Busk, han reddede sit »Ben« i Husmands-kreditforeningen.

Skorstensfejerens Klage.

Kjære, højstærede Hr. Puk!

Jeg er kun en jævn Skorstensfejersvend, men jeg er bleven behandlet med sort Uretfærdighed, og saa veed jeg, at De ikke vil nægte mig Anbringelse af et Klagemaal i Deres illustrerede Spalter.

Det er mig, der fejrer i Koncertpalæet, og ingen skal komme og fortælle, at deres Kakkelovn ryger, naar jeg har pustet den ud. Men saa er det, jeg forleden gaar ned i Koncertskorstenen og faar mig en større Forskrækkelse. Jeg syntes jo nok, at der lugtede ualmindelig røget og svedent den Dag, men jeg tænkte, det kom af, at der var Storesbegravelse i Huset, og en Smule Liglugt kunde der jo nemt smutte igennem Rørene. Det har dog ikke været Ligbegængelsen alene, jeg kunde mærke; for i Bunden af Skorstenen sad der en levende Neger, som jeg i min Profession gik lige ned i Hovedet paa. Jeg spurgte ham med et vist Eftertryk, hvor Fanden det kunde falde saadan en Zulukafferhottentotbleksnude ind at gaa ordentlige Folk i Bedene og Næringen, og om han kunde fremvise Skorstenslærebrev. Nej, han undskyldte sig jo; det var ellers ikke hans Haandtering at feje Skorstene, men han var bleven smidt ned ad Trapperne, da han skulde ind og høre Nellemann skælde Secher ud, og saa var han kravlet op paa Taget, hvor han et Øjeblik nød Udsigten fra Trekroner til Kronborg, og havde derpaa ladet sig dumpe ned i Skorstenen, hvor han nu sad og lurede sig et Referat til. Jeg var jo ikke tilfreds med den Forklaring, men hvad skulde jeg stille an med Fyren andet end at lade ham sidde. Feje ham ud gennem et Kakkelovnsrør kunde jeg ikke formedelst hans Hovedform, og at trække saadan en Hertug ved Haarene helt op af en lang Koncertskorsten er noget, der ligger aldeles udenfor Skorstensfejerfaget.

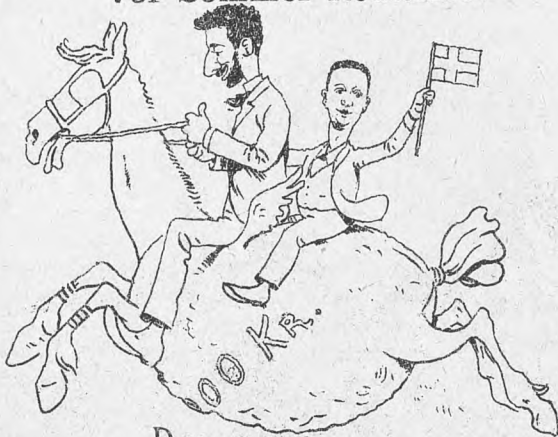
Nu skulde jeg endda ikke have gjort videre Vrøvl, naar det ikke havde været for Stines Skyld. Stine er Køkkenpige i Koncerten, maa De vide, og en rigtig yndig og fremkommelig Pige, men nu har hun vendt mig Ryggen, fordi hun ventede mig forgæves i Køkkenet den Dag. Jeg har prøvet at bøje hendes Hjærte ved at sige, som det var, at der sad en Negerprop i Komfurhullet og spærrede Vejen, men hun siger, at det

er den sorteste Skorstensfejerløg, der endnu er stukket hende ud, skjønt hun har kjendt ikke saa faa Skorstensfejere. Det hjalp heller ikke, at jeg med »Dannebrog« i Haanden viste hende sort paa hvidt for, at der virkelig havde været en Neger i Skorstenen. Det sagde hun var en Negerløg.

Er saadan noget nu ikke skammeligt? Det kan jeg forsikre Dem, at, skjønt jeg ser udvendig sort ud, saa kan dog ingen være i Besiddelse af et hvidere Hjærte end det, jeg havde, men som nu des værre er knust. Men nu har jeg anlagt Erstatningssag mod Secher for Tab og Afsavn af Stine.

Deres galhovede og bedrøvede Peter Sodesen,
Skorstensfejersvend.

Vor Sommer-Romance.

Dejlige Øresund,
Du med Charlottenlund
Og Skovshoved, Madsen og Henriques,
Er selv en smuk Roman,
Saa end en Monoman
Maa i Sommer ganske plat henrykkes.

Nede i Sechers Blad
Robert saa evigglad
Bader sig i Byens Snak og Sladder.
Svandt »glade Ungdom« hen,
Oscar er dog hans Ven,
Til hans Bog stod selve Otto Fadder!

Helt op til Kronborgs Pynt
Sejlte de Vandet tyndt,
Mens de skjød Fanfarer med Kanoner.
Nu hver Landligger let
Finder et smukt Portræt
Af sig selv med Hus og Børn og Koner.

Saa kan vi bande paa,
At vi nu grant forstaa,
Hvad der faar d'Herreri til at skrive:
Linien betalt kontant,
Deri de sikkert fandt
Lysten, som kan ene Værket drive.

Hvad kan det nytte?

Hr. Redaktør, at man har slaaet denne hersens Store ihjel, naar man inte med det samme gjør Skridtet helt ud og boykotter en anden Spekulation, som ogsaa vil rungenere de mindre Næringsdrivende og dermed hele Samfundet, hvis den faar Lov til at fortsætte? Det er disse skadelige Totalafholdsforeninger, som jeg tænker paa, og som allerede har skilt mig af med flere af mine bedste Kunder, fordi jeg ikke kan konkurrere med Københavns Vandværk, og jeg tror, at, hvis der ikke bliver sat en Stophane for Afholdssagen, saa kan hele Middelstanden gjerne gaa hjem og lægge sig ind paa Ladegaarden eller Almindeligheden, hvis den da inte er solgt forinden.

For det første er det ligesaa klart som Spendrups Akkevit, at alle Værtshusholdere og Øltappere og Gjæstgivere og Tobakshandlere, som sælger Bajere efter Klokkeren Tolv om Natten, bliver nødt til at lukke Butikken, hvor Totalafholderiet faar Indpas. For det andet vil det komme til at gaa ud over Handværkerne, men især over Tømmermændene, og naar de først er arbejdsløse, saa er det skidt med Fortjenesten over det Hele.

For det tredje vil Handelen lide svært Afbræk; især vil det gaa ud over Høkræmmerne, naar Efterspørgselen efter Spegesild pludselig hører op; og endelig vil det gaa ud over den store Industri, som i Længden bliver den lille, hvis den Total faar Lov at drive sit Spil uanfægtet. Sikken et Tab for Sodavandsfabrikanterne, naar Ingen mere tager sig en Sodavand paa Morgenkvisten ovenpaa en glad Aften! Holmegaards og Kastrups Glasværk er lige til Øksen, og naar først Ny Carlsberg og Tietgens Spritfabriker er gaaede fallit, saa vil hverken Kirken i Valby eller Marmorkirken nogen Sinde blive helt færdige, og Folk kan hverken blive salige i denne Verden eller i den anden.

Og saa vil desuden Samfundsmoralen blive totalt spoleret, for det er jo af fulde Folk, at man skal høre Sandheden, og naar der ikke mere eksisterer nogle fulde Folk, saa vil Løgnen brede sig saadan alle Vegne, at ingen sandhedskjærlige Mennesker kan nære sig længer. Det vil derfor være absolut nødvendigt, at vi i Resten af denne varme Sommer faar endnu nogle rigtige solide Protest-Møder i Stand imod Afholdsmændene, og at det første afholdes i mit Lokale snarest muligt.

Ærbødigst

Jokum Finkelsen,

Værtsholder, Drukken-Boldhusgade 101, Kjæld.

P. Skr. Døderpine, jeg glemte s'gu rent at opfordre Pressen til ogsaa at støtte vos mindre Næringsdrivende i denne Sag, men den viser os vel nok denne lille Bjørne-Tjeneste.

Gravskrift.

(Frit efter Vessel, NB. ikke Vett.)

Her hviler Fritsches Store, Store, Store,
Kun Secher veed, hvad Gavn den gjorde, gjorde, gjorde;
At præke om dens Synder
Nu ikke mer sig lønner;
Men jeg kan ikke bare mig for Latter,
Naar jeg tænker paa de salige Debatter.

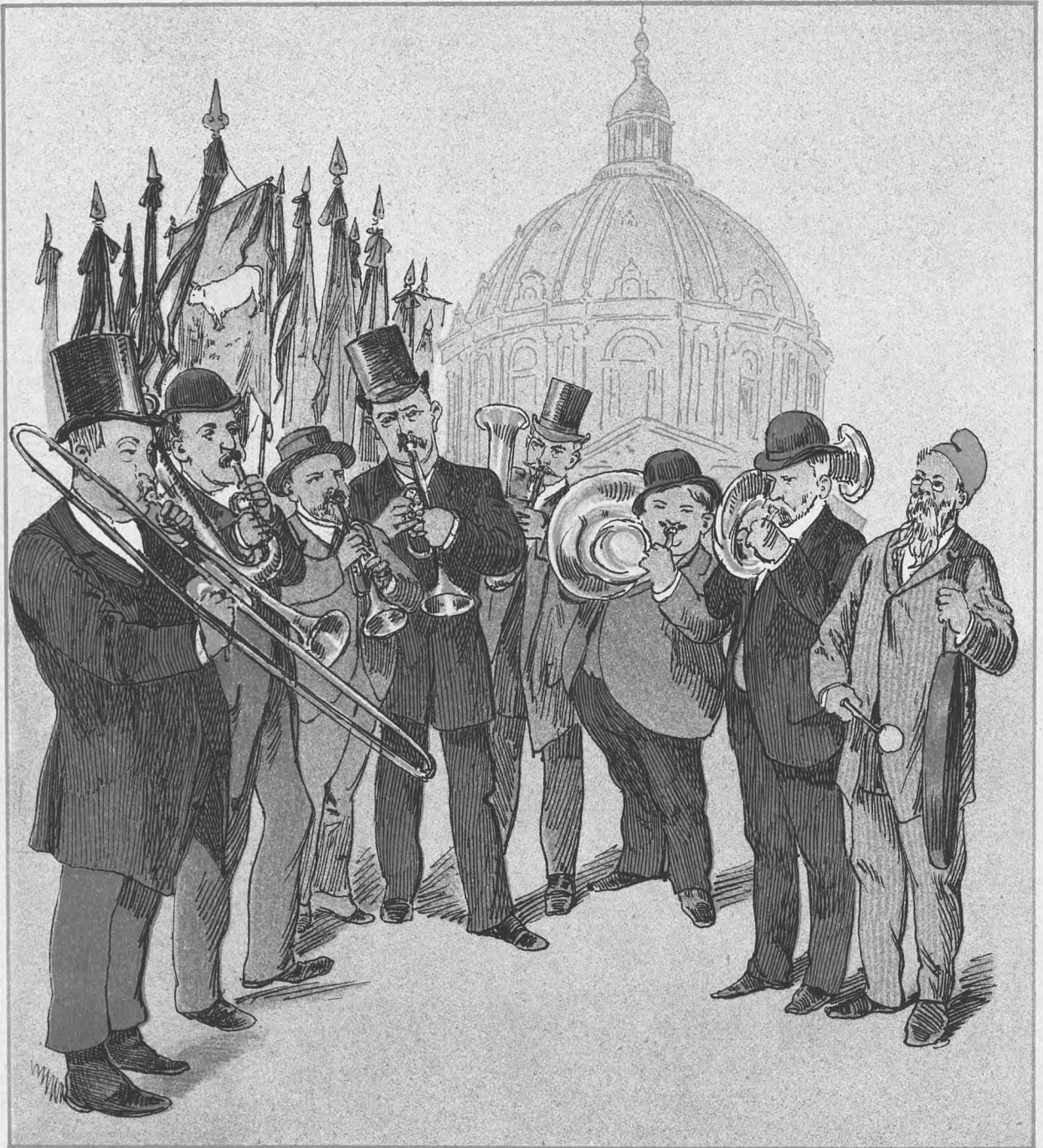
Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Stor(es) Begravelse.

Naar dette Liv man skal forlade,
 Den Stores Lod er som den Smaas;
 De Smaa er ikke kisteglade,
 Naar Jord paa Kistelaaget slaas,
 Og Stores Liv var tornestrøet:
 Den døde, førend den blev født.

Udgiver og
 Redaktør
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Søborg, Kjøbenhavn.

Kvindelist er vel behænde, Mands List er uden Ende.

- Hvad fik Du saa af Din Mand til Din Fødselsdag?
- Ingen Ting!
- Hvad! Hvordan kunde det dog gaa til?
- Jo, Karl spurgte mig selv, hvad han skulde give mig, og — jeg sagde saa, at jeg holdt lige meget af ham, enten han gav mig noget eller ikke, og — saa fik jeg heller ingen Ting.

Bygevejr.

Hen over Jylland og de danske Øer
En Tordenbyge hyppig Vejen lægger
Og vander Jorden, førend den fortrækker,
Til Gavn for baade Mennesker og Køer.
At med lidt Lyn den Publikum forskrækker,
Beviser, den har ogsaa Næb og Kløer
Og kan for den Sags Skyld adskilligt mere
End Vand i større Kvantum fabrikere.

Saalunde trækker nu til »Folkets« Baade
Dets »Førere« rundt om i By og Land
Og viser næstendels paa samme Maade,
At de er velforsynede med Vand.
De buldrer op saa kraftigt, som de kan,
Fordi med Rummel er de godt beslaaede;
Dog mindst paa eet Punkt her al Lighed brister:
Udladningen er altid læns paa Gnister.

Mens Hørup streifed' i en haabløs Flakken
Om mellem Flakke-Bjerg og Hertha-Dal
Og muntred' sig som Pokkers Radikal,
Jens Busk fik vovet Trøjen eller Frakken,
Men tog forsynlig »Benene« paa Nakken;
Thi disses Redning er hans Ideal,
Og nylig var vor brave Ven fra Ribe
Paa deres Vegne kommen slemt i Knibe.

De Moderates tapre Regiment
Benytter nok i Aar Forhandlingspavsens
Paa samme nix forknytte Vis omtrent:
Forgangen Dag har selve Rasmus Clausen
Fyldt sine Vælgere med glad Forbavsens
Over sit storpolitiske Talent
Og diverterer dem med sin Betingelse
For et habilt Forligs Tilvejebringelse.

Blandt andet vil han ikke protestere
Mod Fæstningen, skjønt den er ilde set,
Saa fremt Evropa blot vil garantere
Os uangribelig Neutralitet.
Hvorlunde man faar fat i sligt Dekret,
Vil knapt vor store Folke-Aand genere;
Saa nu har Vælgerfolket her i Riget
Den glædeligste Udsigt til Forliget.

Med Lov skal man Land bygge.

Mads Jordemodermænd. Godav, Kristen Smed.
Kristen Smed. Godav, Mads Jormormænd. Hva
Fa'en — jæ sønnes, a' Du hænger saadden med Øerne.
Mads. Ded gjør jæ' sgu osse, Kristen, begrundet paa,
a' der æ sket et Overgrev mod Standens Ingteresser.

Kristen. Ded ka' der være noved i. Ded æ vel denne
Store, Du mener, som a' der vilde gaa Middelstanden i
Næringen aa' hente sine Prodogter i England. Kaske a' Jor-
morene osse sku' sættes paa Agsier, saa a' Jormormændene
ble' snydt faa' Faatjenesten.

Mads. Næ, ded æ sgu meget værre. Der er ingen Lov
aa' Ret mere i Landet. Jæ' ved itte, om Du har læst i Avi-
serne, at di har sittet en Jormor i Gældsfængsel?

Kristen. Va' ded en Jormor? Jæ' troede, a' ded va'
en Jubbelæums-Annungsemænd?

Mads. Næ, gu' var 'et itte en Jubbelæumsmand. Ded
va' en Jormor.

Kristen. Saa ska' jæ' Faenedeme osse ka' være Mand
for aa' sie Dej, hva' som ded ha' væ't begrundet paa. Ded
ha' rimmeligvis væ't, faaded a' hun itte ku' betale, hva' som
hun skyldte hen.

Mads. Jamen derfaa' sku' di dov itte ha' Lov aa' slæve
en kungeli' privelegeret Jormor i Arrest. Ded ku' di gøre
mæ' et alminneli't Bunde bæst, men naar a' di ska' ha' Lov
aa' sjenere Ammenestrasjonen i dens Verksomhed, saa æ' jo
Retstelstanden rent a' Helvede te' i dette Land.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Ja, jæ' sitter nu, a' min Kone gaar hen aa'
ta'r en Fjerding Kaffe paa Kradit hos Kromanden. Ska' saa
jæ' derfaa' sjeneres i mit Embede aa' min Verksomhed, som

jæ' itte ka' udøve, naar a' di ta'er min Medhjælp fra me', aa' oven i Køvet miste mit Levebrød?

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Næ, ded æ' der s'gu itte noved i. Aa hves a' den Lov itte bli'er forandret, saa sla'r jæ' me' paa Oppesisjonen.

Kristen. Ja, ded ka' der vel itte være noved te' Hinder faa!

Mads. Nej, faa' jæ har en Mistanke om, a' ded kommer a' Militarismussen aa' Københavns Befæsning. Ded æ derte', a' di bruger Fulkets Penge, aa' saa naar di itte ka' faa flere paa anden Maade, saa ta'r di di mere fremravendes Mænds Levebrød fra dem.

Kristen. Trovr Du de, a' ded æ Meningen, a' hun sku' pragtesere te' Fordel faa' Befæsningen?

Mads. Ja, man ka' s'gu itte vide, hva' di ka' finde paa. Naar a' jæ' maatte raade, saa sku' der oprettes Statsunderstøttelser aa' Rejsestappendiummer faa' vidderekomne Jormormænd, men naar saa Staten ve' støtte Videnskaverne aa' di skjønne Kunster, saa gi'er di Strappendiummerne te' noven Umulighedder. Aa' saa ska' di oven i Kjøvet forfølle En faa' sin Overbevisnings Skyld.

Kristen. Har Du da noven Overbevisning, Mads?

Mads. Ja, gu' har jæ' saa. Aa min Overbevisning æ', a' hves itte a' di la'er Jormorerne gaa, saa ka' di li' saa godt sitte Jormormændene paa Pendsion mæ' ded samme.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Ja, men saa æ Loven skidt. Aa' saa gaar jæ' te' Oppesisjonen. Faa' jæ ve s'gu itte betale deres Vaterkotteletter.

Kristen. Hva' æ ded faa' noved?

Mads. Ja, ded ve' jæ s'gu itte. Men jæ' æ' telbøjeli' te' aa' tro, a' ded æ' en Slavs flydende Forter, der hører mæ' te' Befæsningen, som ingen frisindet Mand ka' stemme faa'.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Ja, men hves itte di la'er Jordmoren komme yd, saa gaar jæ' aldrig ind paa dom, Pungtum!

Kristen. Ded ka' der være noved i.

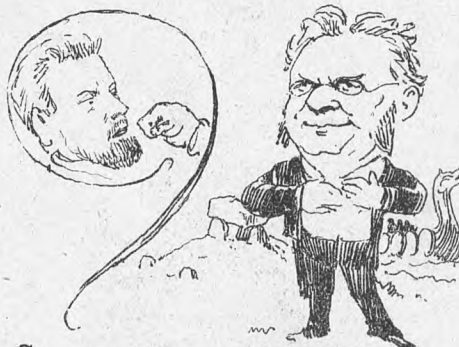
Endelig! For at imødekomme Beværternes Andragende skal Borgmester Hansen have i Sinde at benytte Helligaandskapellets Restavration til et Nattesæde for værdige trængende Kapellaner, hvor tillige Begravelsesvæsenerne kan faa deres Gravøl uden først at skulle løse Borgerskab som Gjæstgivere.

Fra talrige Landbosogne har Magistraten faaet Anmodning om at lade Nattog afgaa til Bedste for vor Landhusholdning med Udbyttet af den kommunale Vandhusholdning. Herpaa skal Magistraten have givet det imødekommende Svar, at den skulde se, hvad den kunde gjøre. Og saa paastaar endda Agrarerne, at man i Kjøbenhavn ikke vil gjøre noget for Landbruget!

Den ærlige Freds-Mægler.

Som Gud og Hvermand forhaabentlig veed,
Var Mors en Fare for Verdens Fred;
Deroppe leved' en Samling fæle
Mordlystne og kampbegjærlige Sjæle,
Som ikkun i Næstens Hjerteblod
Til Frokost og Middag fugtede Ganen;
Her oppe det var jo, at Slaget stod,
Hvor stakkels Jens Busk, trods alt sit Mod
Dog maatte »laagte te Taalepahnen«.

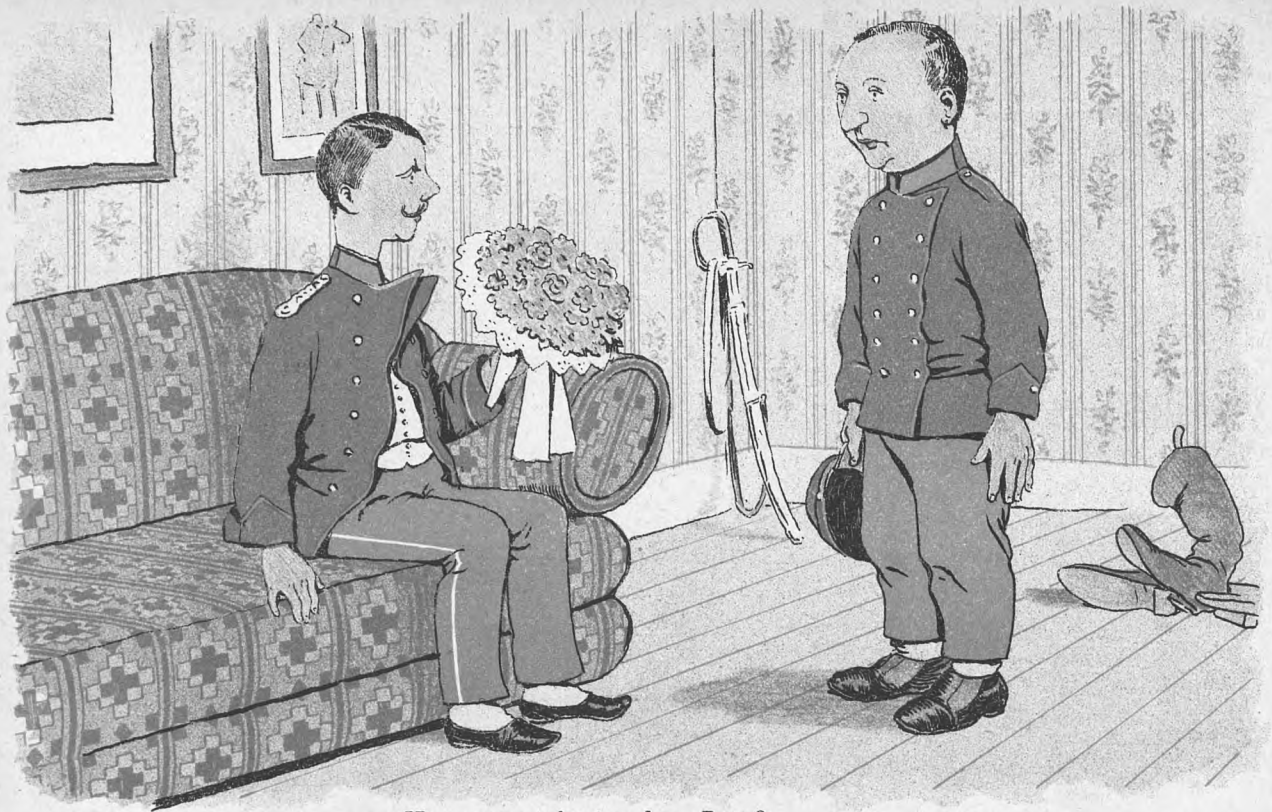
Et Blodhundeliv af den Natur
Dybt smerted' enhver, som i Norden duer,
Og Bjørnstjerne Bjørnson, hin store Digter
Og trofaste Ven af Freden — og Richter,
Besluttet' til sidst at hjem søge Mors
Og blødgjøre Sindene med sine Taler.
Paa norsk-arabisk bemærked han: »Kors,
Jeg skal dog lære de jydsk Hors,
Hvordan en glad Gut forandrer Signaler!«

Saa prated' han om en grum Politik,
Om Kæmpehøje og Vikingeskik,
Om Havet og Plantninger ude paa Høden
Og mixed' det hele sammen med »Freden«.
Til Slut sin rørte Menighed
Han gav en Løftelse ved Forkyndelsen,
At der kunde skabes en evig Fred;
Selv Frankrig og Tyskland til Afvæbning skred,
Hvis bare paa Mors man gjorde Begyndelsen.

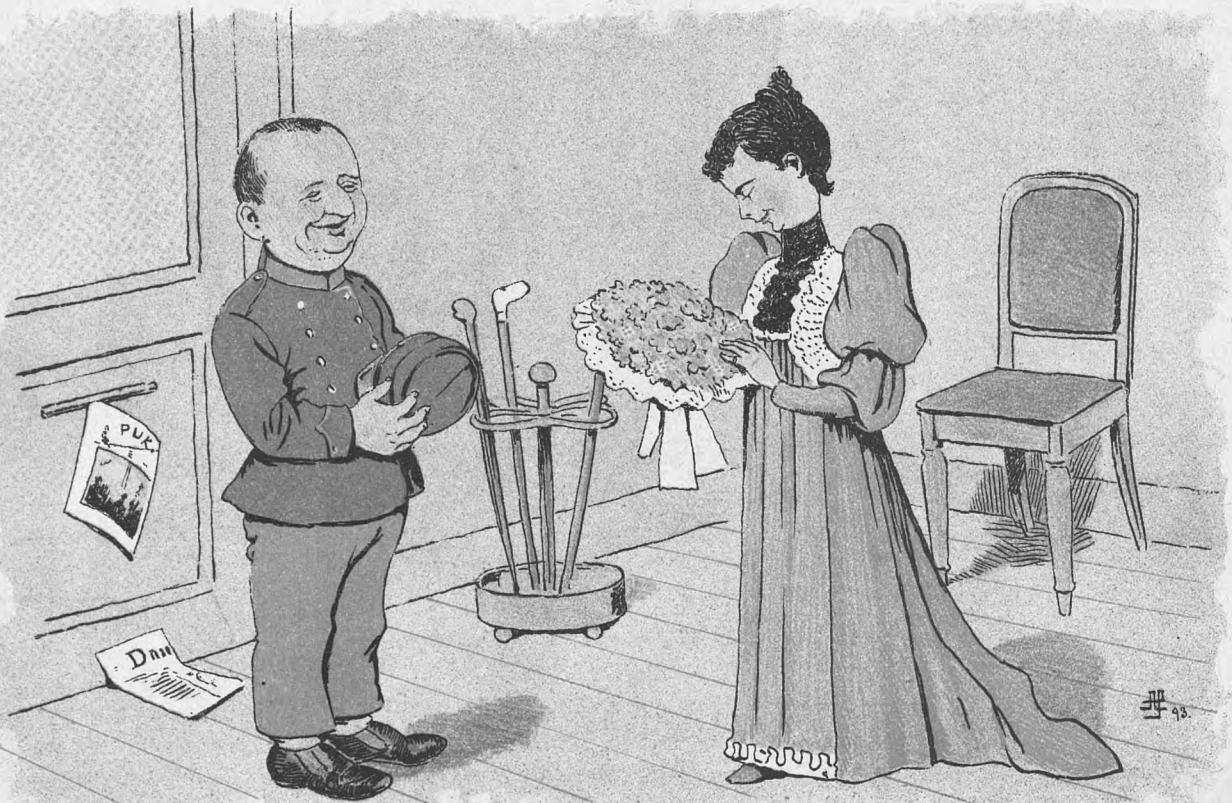
Strax Bjørnsons vederhæftige Ord
Afvæbnet' de grummeste Morsingboer,
Der sluttet paa Grund af Fraseflommen
Selv Fred med »Manden med Slesvig i Lommen«;
Saa nu kan hver Skrønemager gø,
Ja hoste paa deres Kæmpehøje;
Krigsgalskaben lagde sig brat til at dø,
Maaske selv Jens Busk kunde slippe for Klø,
Hvis atter han vovede her sin Trøje.

To Sjæle — een Tanke.

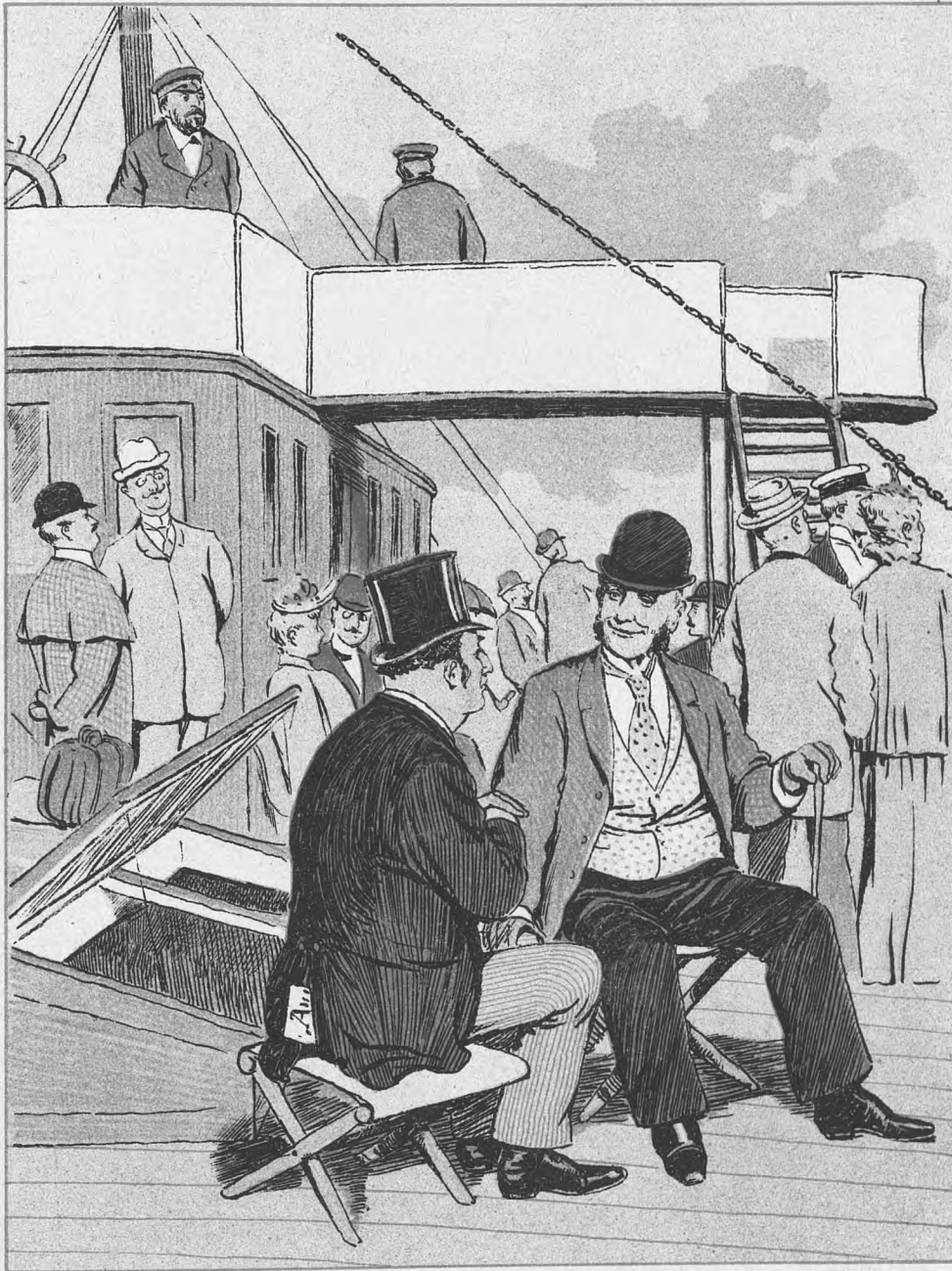
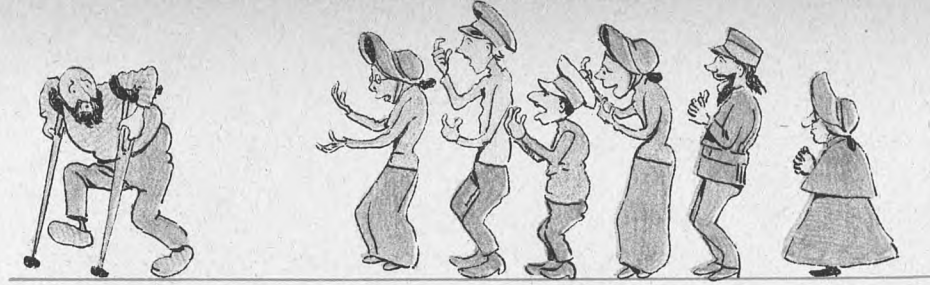

- Hvor meget koster den, Jens?
- Den koster sejs Kroner.
- Er Du gal, Jens! det var sgu altfor meget!

- Sig Løjtnanten, at det er altfor meget.
- Ja, det sa Løjtnanten sjæl, da han hært, hvor mej den ha kost.

Intet Under!

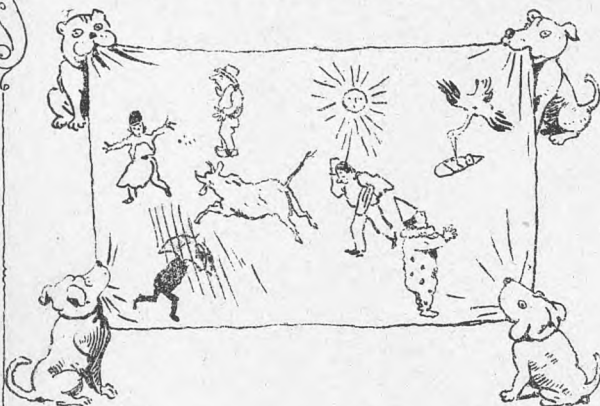

— Ja, forleden var der dog kommet en Mand paa Krykker hen i Hæren, og de spurgte ham jo, om han vilde frelses, og saa sagde han naturligvis: Ja, kan I bare gjøre mig rask? Saa synger Hallelujapigerne en Opsang, og tænk Dem blot, saa kom han op paa Tribunen, kastede Krykkerne og gik -- -- !

— Hvad! Gik han?

— Ja, paa Halen, Hejstærede!

Hundedags-Tanker.

Naar snart man om i Regnvej trisser
 Og snart man smelter stille hen,
 Naar Køer rundt om »Hesten« bisser
 Og stikker selve Slagteren,
 Naar Frankrig saadan gjør Skandale
 I Siamesernes Terræn,
 Og Norges Nordmænd holder Dvale
 Og lægger Konsul-Sagen hen —
 Saa er vi i Hundedagene.

Naar til en Dreng i Cirkus Schumann
 Olschansky bliver heldig Fa'er,
 Og Secher ingen Interview-Mand
 Olschansky junior fritte la'er,
 Og naar saa tilmed samme Secher,
 Hvis Kjæphest er Diplomantik,
 Den Nyhed anser ej for lækker,
 At en Gesandt en Tur sig gik —
 Saa er vi i Hundedagene.

Naar Landet over hver en Landmand
 Maa ynksomst raabe Ak og Ve,
 Fordi, at faar ej Spor af Vand man,
 Saa gaar hans Høst i Hundene,
 Og Tivoli saa Fester laver
 Til Trøst for Tørkens Tugtens Ris,
 Hvorved man i Galoscher traver,
 Mens Regnen øser spandevs —
 Saa er vi i Hundedagene.

Naar rundt omkring ved Landets Kyster
 Fru Wiehe og Christoffersen
 Ej mer Provinserne forlyster,
 Men stille har hængt Lyren hen,
 Og naar saa her to-tre Revuer
 Et Konkurrence-Ridt sig ta'er,
 Og Folk ej tyve Grader skyer,
 Men skikkelig sig smelte la'er —
 Saa er vi i Hundedagene.

Naar Magistraten ilter bliver
 Formedelst vor Renovation,
 Og Waterclosets gavmild giver
 Mod hundred Kroners Provision,
 Saa Maler Jensen maa dem kvæde
 Den Vise: en Kapitalist
 Bør dog ej have Gang og Sæde
 Fremfor en stakkels Socialist —
 Saa er vi i Hundedagene.

En Indsigelse.

Det har ligegodt ærgret mig
 morderligt at læse i Ferslews
 Aviser de mange Anbefalinger
 for Blegdamshospitalet, som de
 optager i denne Tid bare for at
 gjøre Reklame for Anstalten
 og skaffe den Søgning fra god-
 troende Publikummere, som saa
 flytter derind i den Tro, at de
 faar det saa dejligt derinde.

Til Skræk og Advarsel for ligesindede skal jeg oplyse, hvordan
 jeg blev behandlet, da jeg kom derind for nogen Tid siden.

En Aften, som jeg bedst havde givet et Nummer i
 Børstenbindernes Sangforening, hvor jeg er første Tenor,
 mærkede jeg pludselig, at nogle af Tonerne blev siddende
 fast i Halsen og det var mig umuligt at faa dem løse, skjønt
 jeg prøvede paa at skylle dem ned med forskellige større og
 mindre flydende Gjenstande.

Jeg hentede en Læge, som erklærede, at det var Difteritik,
 jeg havde faaet, det vil sige, det var i den forkerte Hals, og
 han raadede mig til strax at lægge mig ind paa Blegdammen,
 ellers vilde jeg snart være om en Hals. Hvad gjør man ikke
 for at redde Halsen? Jeg lagde mig altsaa derind.

Men jeg vil aldrig smage en Toddy mere, hvis jeg gjør
 det oftere! Sikken en Behandling, de bød mig! Først var der
 ikke en eneste Keglebane eller andre almindelige Livs-
 fornødheder at opdrive, og saa sikke Drikkevarer de traktered
 med! Noget elendigt Sprøjt, som de maatte give Kunderne
 ind med Skeer, ellers var det ikke muligt at faa det i dem.
 Jeg vilde naturligvis ikke lade mig hyde det Traktemang og
 rekvirerede noget gammel Rom eller Hennessy, men tror De,
 at jeg fik det? Alt det Vrøvl jeg gjorde, og alt det jeg truede
 med at sætte dem i »Aftenbladet« og give dem nogle Klø, hjalp
 ikke mere, end om man slog Vand paa Redaktøren af »Dannebrog«.

Og saa var der ikke Spør af Orden i Knejsen. Jeg hørte
 saaledes en Dag en af Dokterne spørge en Sygeplejerske:
 De har vel igjen givet den gale Patient det, jeg skrev op for
 ham? Det beviser, at hun maa være vant til at give Medicinen
 til forkerte Patienter, og hvad kan den saa hjælpe!

Ikke en Gang en Portnøgle fik man til Laans, saa det var
 mig ikke muligt at komme ud til mine gamle Kjærestes og
 slaa en Sludder af med dem efter Klokken 10 Aften!

Denne barbariske Behandling holdt jeg kun ud i tre Dage, saa kreperede jeg.

Jeg haaber, at det store Publikum heraf kan se, hvad det er for en Gjæstfrihed, Blegdamshospitalet viser sine Kunder. Maatte jeg nu blot opleve den Dag, da Wiinblad, Rex og Hørup laver en Konkurrence til det paa den anden Side af Blegdamsvejen. Den skal saamænd faa min Søgning hver Dag.

Deres ærbødige
Rikard Børstenbinder.

P. Skr.

Efter at ovenstaaende er trykt, ser jeg, at det er kommen til at staa i »Puk« i Stedet for, som jeg havde tænkt i »Aftenbladet«; men det Snøvl af Postbud har formodentlig haft noget i Hovedet og er gaaet forkert i Byen med det.

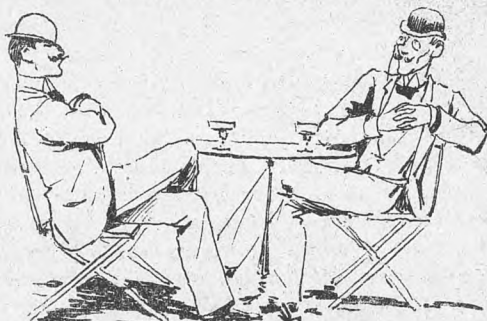
Hilsen til Tivoli.

Af de Hilsener til Tivoli, der findes i det nu udkomne officielle Album fra udenlandske Berømtheder, vilde Puk ogsaa gjerne fremsætte en. Puk vaklede mellem Bismarcks, Tippo-Tips og Scheibeleins, men bestemte sig saa for følgende:

Tivoli! Tu as été témoin des époques les plus glorieuses de ma vie. Tu m'as vu comme duc du feu Montebello, et il-y-a peu de temps donné une leçon à un lieutenant qui s'est moqué de mon nez et qui a été forcé de me prier pardon, plat comme un animal certain entre deux ongles. Napoléon était le premier consul en France, moi est le premier consul-agent ici sur le place — ainsi Paris est la plus belle ville en France, Tivoli la plus vile belle place en Copenhague, grâce à ses bal, cal, carnaval et à son plus devoué

Albert Jean-de-France, né Bérendsen.
Représentant de la République Française.

Ved en Absinth.

— Hvem er ellers denne Nellemand, som man taler saa meget om for Tiden?

— Aa, det er en Mand, som gjorde Store-Æg i Nelderne!

Kloakvandgang.

Vift stolt paa Kodans Bølge
Du Duft af vor Kloak,
Din Pris jeg ej vil dølgje:
Du er en stram Tobak.
Alt længe har Du svævet
Hen over By og Havn
Og Stadens Rygte hævet
I Magistratens Navn.

Med Haanden Øilgaard vinker
Og sier: Vi maa ha'e mer,
Endnu ej nok det stinker;
Tag derfor og prober,
Om fuldelig ej Stanken
Kan komme til sin Ret,
Naar vi udfører Tanken
Om extra Vandkloset.

Ak, Tanken gik i Vandet,
Men ej som Vandkloset,
Thi Stemningen var blandet,
Og Maler Jensen spræt-
ted højt i ædel Vrede:
Hvorfor skal ej de Smaa,
Men kun vort Samfunds Fede
Paa Vandklosettet gaa?

Tolv Stemmer fik Klosettet,
Og det var een for lidt.
Hr. Lange da berettet,
At det var lige fedt:
Vi er jo dog til Grin, ja,
Til alt vi ordnet faar;
Saa lad os være Svin da
Endnu i et Par Aar.

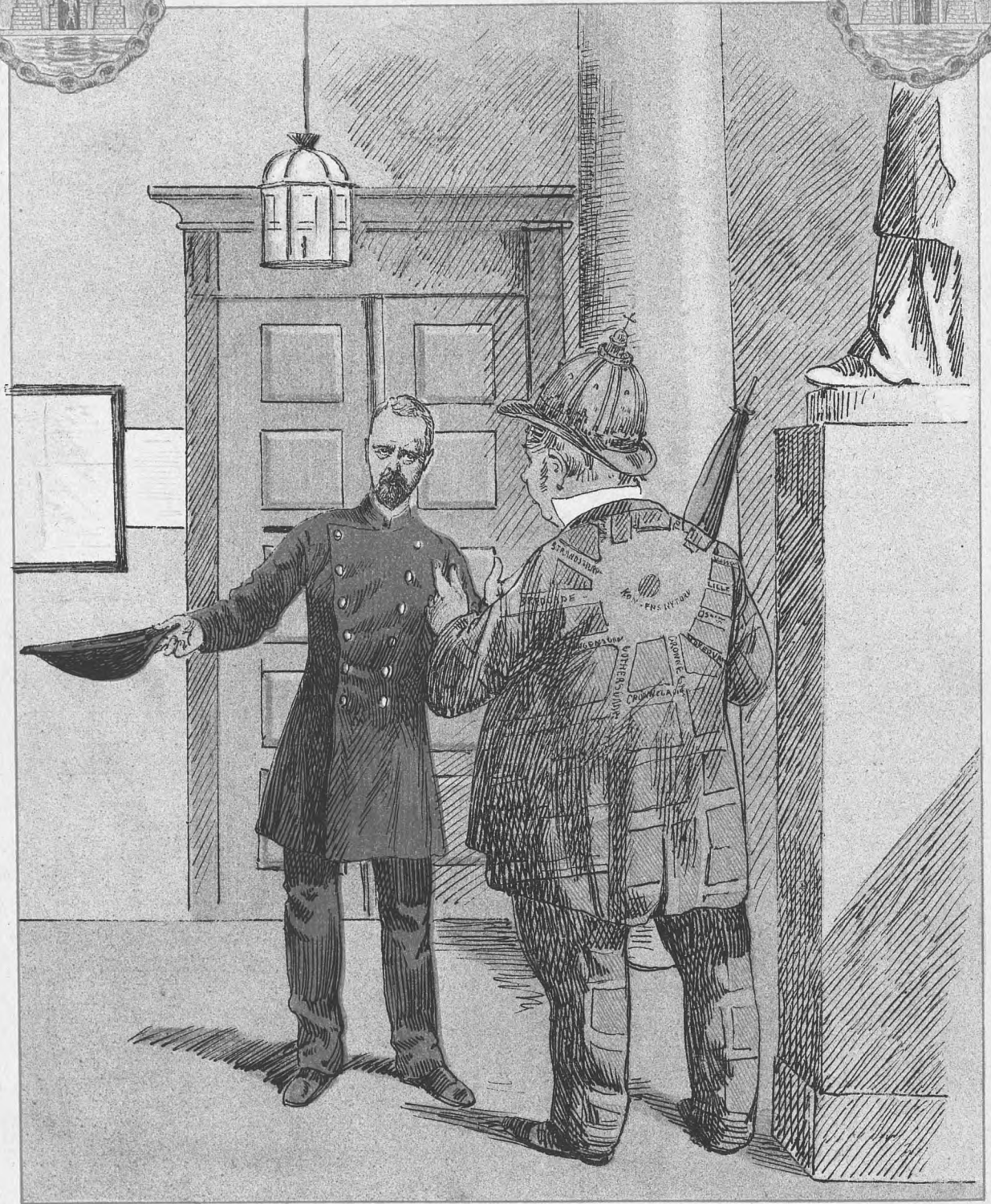

Abonnement

paa »Puk« tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvags-
gade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Sluttet Selskab.

Vel gav Kjøbenhavn sine vise Fæ-
dres Talere baade Ly og Læ;
Men, vil »et borgerligt Ord« han høre,
Ja, saa har de Møder »for lukkede Døre«.

Den rigtige Dur.

— Hvad stod Organistens Kone i til sit Bryllup?
 — Hun stod naturligvis i Moll!

Fredsforstyrret.

Nu havde dog Bjørnstjerne gjort sit bedste
Og præket for Øster- og Vesterjyder,
At de skulde elske fromt deres Næste
Og slaa sig til Ro paa Fredens Dyder;
Hvis ikkun vi leved for vore Gryder,
Saa kunde man mer end bare formode,
At der blev holdt Fred paa den ganske Klode.

Der er dog ved disse Freds-Hypotheser
En Hage, til Trods for Bjørnson og Bayer;
I hvert Fald finder en Siameser
Dem lovlig lette, naar han dem vejer;
Det samme paastaar en Dahomeyer,
Saasom i Aar af Lebelgeværet
De blev med en fransk Visit bæret.

Besyderlig nok, at den Fredsagitator,
Som virked' for »Saken« blandt Morsøs Bønder,
Mens Krigens graadige Alligator
Husered' blandt Frankrigs og Siams Sønner,
Som Vogter for Freden slet ikke skjønner,
Han just burde løfte Ideens Fane
Højt mellem Siam og Galliens Hane.

De dejligste Fredsadresser man vedta'er
Her, hvor der er Fred og ingen Fare;
Men, hvor der er Fare og ingen Fred, ta'er
For den Slags Sport man sig vel i Vare,
Skjønt det er en Fredsmission at forsvare
Den kjære Fred, hvor den voldelig krænkes,
Og ikke, hvor gjæstfrit den Husly skjænkes.

— I Bjørnson en Præstenatur man kjender:
Han holder de velærværdigste Taler
Kun der, hvor paa »Kaldet« han Mammon tjener;
Men til Missionær iblandt Kannibaler
Sit Jeg han aldrig dog anbefaler;
Han nøjes med i sin Sognekirke
Mod Menneskeæderiet at virke.

Nu præker han altsaa i Fredens Tempel,
At, naar vi paa vore Gader og Stræder
Begynder at give det gode Exempel
For hver en ugudelig Menneskeæder,
Han strax med en anden Smag os glæder;
Et Dogme, der baade for Kannibaler
Og Præster særdeles godt sig betaler.

Theater-Betragtninger.

Wiesbaden, Juli.

»Kammerherre!« sagde jeg forleden Dag, da vi sad og sludrede i Kursalen, »jeg troer, Edvard har skrevet noget om os.« — »Edvard?« sagde Kammerherren, »hvilken Edvard?« — »Vores egen, den rigtige gamle Edvard fra Integade, eller jeg skal aldrig forlange en Skaal Brønd-Mælkevand mere.« — »Det kommer af Varmen,« sagde Kammerherren; »hvor meget?« — »Ti »Politiker« fulde,« sagde jeg. Saa gik Kammerherren ind og fik sig noget køligt.

Men maa jeg nu spørge Edvard, om han selv synes, at han bærer sig affælt ad. Her ligger vi og skal pleje vores Sundhed, se at faa lidt Marv i Halerne og lidt Stivelse i Knurhaarene ovenpaa den anstrængende Sæson, og saa gaar han hen og spolerer hele Glæden for os.

Men jeg sagde det til Kammerherren den Gang, da Edvard blev uens med Professoren i Jernbanegade for Professorindens Skyld. »Kammerherre!« sagde jeg, »De skal se, nu har vi ham igjen. Nu troede vi, at han var godt og vel forvaret ved Dagmar, men man har saamænd aldrig Fred længere, end Ens Nabo vil. De skal se, han skriver sin aarlige i Hundedagene, naar vi skal ligge paa Landet i Wiesbaden. Han stryger os mod Haarene, gjør han. Og det er altsammen for denne Behrens's Skyld.« — »Har denne Behrens da ikke skrevet noget, vi kan spille?« sagde Kammerherren. Men det var der jo ikke Tale om.

»Vi giver ham »Don Ranudo« med Schram,« sagde Kammerherren. »Schram er jo gammel nok til den Rolle.« — »Forslaar ikke, Kammerherre, han maa have noget frisindet.« — »Saa giver vi ham den lille Heibergs Stykke; Heiberg er Nordmand, Heiberg er frisindet, og, er Edvard ikke tilfreds endda, saa har Heiberg en Kone, som vi kan faa hened og spille som Gjest.

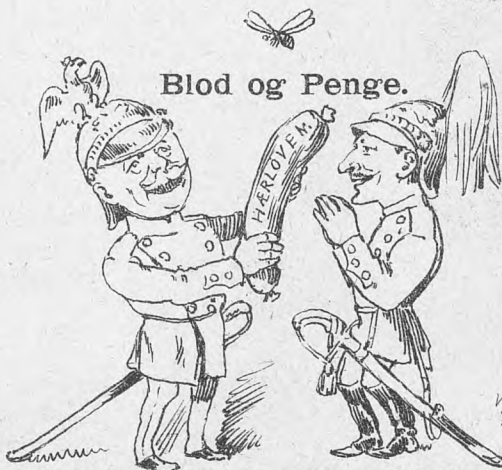
Vi kan jo da ikke ligefrem gaa hen og spille et af Edwards egne. Og er han saa ikke tilfreds endda, saa maa Borchsenius virkelig klapse ham. Hvad sidder han ellers i Theaterkommissionen for?»

Saa antog vi Heibergs Stykke, sagde til Emil, at han maatte huske at vande Nerierne, mens vi var borte, lagde Nøglen ind til Lehmann i Portnerboligen, og saa rejste vi. Men se, omi Edvard kunde dy sig. Han skrev sin aarlige alligevel. Borchsenius har været der i »Dannebrog«. Men det hjælper ikke. Nu har jeg skrevet til Robert og Oscar om at sætte Edvard i Sommerromanen. Det kunde dog være, at der trods hans Forvorpenhed endnu var noget, han havde Respekt for.

Jeg veed nu heller ikke, hvorfor de ikke ligesaa godt kunde gjøre ham til Censor ved Nørrebro eller Morskaben i Stedet for Møller, som jo alligevel ikke gjør videre Fortræd. Men det er lettere at være bagklog end forklog. Vi bliver aldrig af med Edvard, det har jeg sagt til Kammerherren, og nu er han ogsaa forberedt paa det.

— — — Han sidder inde ved Siden af og drikker noget køligt.

Theaterkatten.

(Møt.: Se, Madsen, han sad og spiste Boghvedegød.)

Sikken en Glæde der blev i Berlin!
Kejserens Hærløv blev dog en Rosin
I hans Rigsdags Pølsesnak,
Og trods mangt et Ve og Ak,
Caprivi lykkelig og vel til sidst i Land den trak.
En Militær-
magt gründes her,
Som ganske
De franske
Af Marken slaar,
Hvis blot man faar
Kohorden
I Orden.

Var Faren overhængende,
Til Fryd nu stemmes Strængene;
For til Reformen mangler man kun — Pengene!

Børsen og Brændevin og Øl
Skulde nok egentlig klemmes for Søl;
Men en Tysker nødig gi'er
Forhøjet Skat paa »Bier«,
Og, skatter man hans Snaps, det bliver ingen billig Svir.
Og skal hans Børs
Mod Mælkekøers
Vanskøbne
Sig væbne,
Saa vil snart hver
En Aktionær
I Landet
Hæ'e bandet
»Den nye Kurs«, hvor Slirerne
Til Faldet satte Spirerne,
Og saa er Pokker løs i Børspapirerne.

Kejseren rejste — dog ikke Laan —,
Hist saa man Hælen, og her saa man Taaen,
Imens han Livet nød
Og paa Østersøen flød,
Hvor ligegodt for sit Besøg Bornholmerne han snød.
Nu skal i Land
Man se, hvordan
Som Kejser
Han rejser
Fornøden Mynt;
Thi denne Pynt
Maa klares,
Bevares!

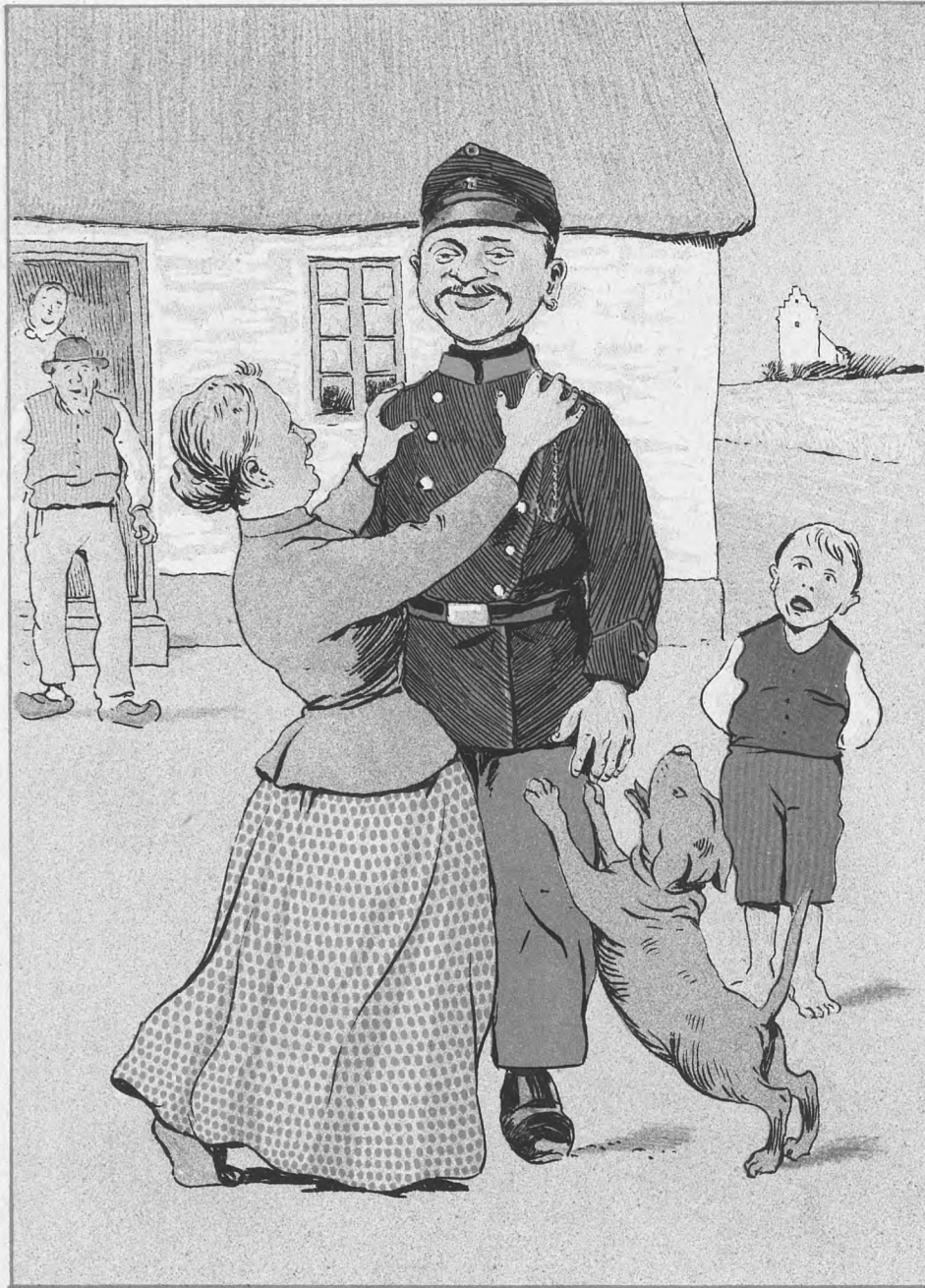
Han kommer nok til »Hægterne«.
Hvis Folke-Rets-Forfægterne
Blot ogsaa siger »Amen« til Projekterne.

Kjøbenhavns Forskjønnelse.

— Naa, har De set, at det monumentale Springvand paa Amagertorv endelig er blevet opsat?
— Nej, er det virkelig?
— Ja, til en Gang i Fremtiden, naturligvis.

Hjemforlovet.

— Da Do var i dine ejne Klæer, Haans, huldt je a Dæ: men
no, Do æ i Kongens Klæer, æ Do slet itte te aa modstoe!

Klar til at vende!

— Go'e Herre! Hjælp en fattig Mand med 8 Børn og en syg Kone!

— De maa inte gaa og tigge her paa Gaden!
 — Naada. Hr. Betjent! Maa man inte hilse paa en go' gammel Bekjendter?

Selvfølgelig.

Hvorfor mon Slangen, som i Paradis
Med den forbudne Frugt Fru Eva fristede,
Dog ikke først paa samme træske Vis
Til at besnære Adam sig fordristede?

Jo, — Tingen er, at Slangen tog i Agt:
Fru Eva vilde kjønt med Manden dele;
Men, havde Adam først paa Frugten smagt,
Saa havde han alene spist den hele.

Og det er ganske sandt, skønt ikke smukt,
Saa ingen Djævel den Ting skal bestride:
Naar Manden nyder den forbudne Frugt,
Faar Konen ingen Ting derom at vide!

Dressur. Klownen William Olschansky har givet sig i Lag med det Herkulesarbejde at dressere 16 rigtige Svin. Det maa dog bemærkes, at ingen af dem i deres Ungdom er optraadt som Medarbejdere ved »København«, men kun som ganske almindelige Grise.

I Cirkus i Jernbanegade agter et Selskab af gamle Rotter om kort Tid at optræde som Cyklistere. Det er dog altid bedre, at Rotterne gaar til Cirkus, end at Cirkus gaar til Rotterne.

Indbydelse.

Det er en sørgelig Kjendsgjerning, at der endnu blandt vore Rigsdagsmænd findes adskillige, som følger deres Overbevisning, i Stedet for at rette sig efter deres Vælgere, som de jo dog kan takke for Bestillingen.

Ganske vist staar der i Grundlovens § 56 noget om, at Rigsdagsmændene er ene bundne ved deres Overbevisning; men, da det af en af vore mest retskyndige Politikere i Norden, nemlig Redaktør Hørup, er uomstødelig bevist, at Grundloven er ophævet i 1885, saa maa dens § 56 altsaa ogsaa være ophævet, og det er da ikke værdt at gjøre flere Ophævelser over den.

Det er ligeledes en Kjendsgjerning, at der aarlig alene i Diæter udbetales mindst 182,000 Kr. til de 168 Rigsdagsmænd uden at regne Rejsegodtgjørelser o. s. v., og disse betydelige Beløb kommer ikke i Ordets egentlige Forstand Vælgerbefolkningen til Gode.

For at raade Bod paa disse uheldige Forhold foreslaar undertegnede Bestyrelse Vælgerne at indtræde som Aktionærer i den af os oprettede

Store-politisk-agrariske Statshusholdnings-Store

paa følgende nærmere Betingelser.

1. Enhver af Landets 300,000 Vælgere indbetaler 10 Kr. til Bestyrelsen og erholder for dette Beløb en Aktie. Aktiekapitalen bliver altsaa 3 Millioner Kr. og Bestyrelsen forpligter sig til at anbringe dem paa en for samme saa fordelagtig Maade, som mulig.
2. Aktionærerne er derimod forpligtede til kun at stemme paa de af Bestyrelsen opstillede Rigsdagskandidater, og de Valgte er selvfølgelig ogsaa forpligtede til i Et og Alt at følge Bestyrelsens Forskrift.
3. Da der altsaa ikke kræves særlige Kvalifikationer hos Rigsdagsmændene, vil disse Pladser være at besætte med mindre velstillede Landarbejdere, en Ordning, der selvfølgelig er til stor Gavn for Landbruget, som i daarlige Høstaar saaledes kan faa sine mindre heldige Kantøfler anbragt i Rigsdagen i Stedet for paa Sognet.
4. Rigsdagsmændene afgiver af deres Diæter 4½ Kr. daglig til Aktieselskabets Kasse, da 1½ Kr. daglig plus gratis Middagsmad i *Samaritanen* maa anses for et passende Vederlag for en Times daglig Stemmegivning.
5. Aktieselskabet vil altsaa i en ordentlig Rigsdagssamling kunne tjene paa Diæterne alene mindst 140,000 Kr. og, kommer hertil, hvad der yderligere kan indvindes paa Rejsegodtgjørelser, Bortlicitation af Sekretær- og Budpladser i Thingene, o. s. v., vil det let indses, at Aktionærerne kan regne paa et Udbytte af mindst 5 0/0.

Aktietegningen sker ikke i Privatbanken, men i enhver dertil indrettet Folkebank.

Bestyrelsen.

Under Loven.

Ak, Kjøbenhavn, hvad har Du tabt?
 Hver gammel Censor sover,
 En ny, til Sorg og Kvide skabt
 Er bleven sat derover.
 Selv Ferd'nand Schmidt knap drukne kan
 Sin Sorg i Ravnsborgs Øller,
 Formedelst denne Hustyran,
 Der hedder Vilhelm Møller.

Ak, denne Møller maler Mel-
 by til Semoulevælling,
 Selv Sganarel hans Rødkridt hel
 Og holden gjør til Skrælling,
 Begaar paa Morskabs-Scenens Mohr
 Justitsmord og med Køller
 Slaar ned ethvert naturligt Ord:
 »Maa ikke trykkes! Møller.«

Ak, naar selv Smit nu bliver smidt
 Til Hest ud af Revuen,
 Er det med Resten lige fedt
 For Schmidt og hele Byen.
 Selv Kammerherren er Tabu,
 Naar man ham rører, Krøller
 Paa Næsen Censor slaar saagu, —
 Tak skal De ha', Hr. Møller.

Ak, just i denne Trængselstid
 Revue at renovere,
 Det er en højst usalig Id,
 Der hviler tungt paa Flere.
 Snart kun Revuen handle kan
 Om anonyme Bøller,
 Mens strøget bli'er hver Gentleman
 Af »Embedsmanden« Møller.

Ak, som et Møl er Møller jo,
 Der hænger uden Naade,
 Længt bedre var det dog min Tro
 Saa paa den gamle Maade.
 Ak, nu er den Tid jo alt fjern,
 Til Graven vi den følger
 Og har saa kun et Stryge-Jern,
 Som hedder — Vilhelm Møller.

Utidig Flothed beskylder Edvard Brandes Riis
 Knudsen for. Heldigvis har han selv fundet et Middel
 derimod. Han tog jo sit Stykke tilbage.

Amager? Christian Krogh var forleden ude at søge
 efter Erik Skram i en Afkrogh paa Amager. Naturligvis
 var det ikke den Erik Skram, hvis Stykke spilledes derude.
 Hvor kan nu ogsaa Krogh tro, at Amalie vil have sine
 Stykker spillet en Søndag paa Amager?

Nedsat. Det norske Storting, som en Tidlang har moret
 sig med at nedsætte Kommissioner, har nu paataget sig den
 Kommission at nedsætte Kongens Gage. Mon Allerhøjest-
 samme nu vil divertere Normændene med alvorlige Forestillinger
 til nedsat Pris!

De onde Veje. Panoptikon vil i den nærmeste Fremtid
 faa en Nyhed, der sikkert vil drage Folk til Huse. Det er
 en Fremstilling af, hvorledes Hørup først forsøger at faa
 Henning Jensen afsat til det salig »Morgenblad«, der
 nægter at modtage den kostbare Gave.

Derpaa ser man ham mellem Socialdemokraterne, hvor
 han fører et syndigt Leben med Wiinblade i Haaret, men
 tilsidst løber han sin Vej og vender tilbage til Arnen i
 Integade.

I sidste Tableau ser man ham i Pension hos Bluhme
 paa Nørlund, hvor det endelig er lykkedes Hørup at faa ham
 anbragt, men en Korrespondance i »Politiken« antyder, at hans
 Forbedring ikke er endelig, og at han snart igjen vil vende
 tilbage — paa de onde Veje.

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
 Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
 paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

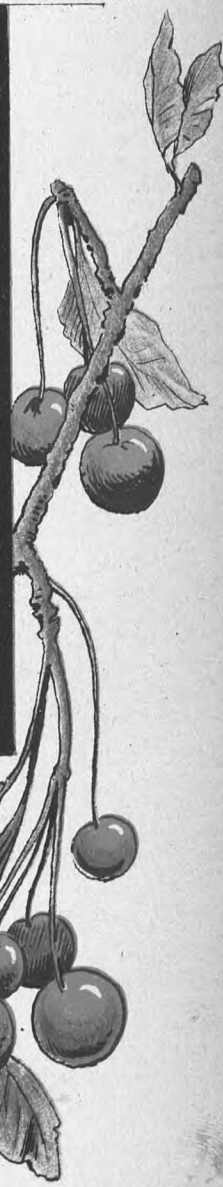

AGRARBÆVÆGELSER.

— Værs'go og sid ned!

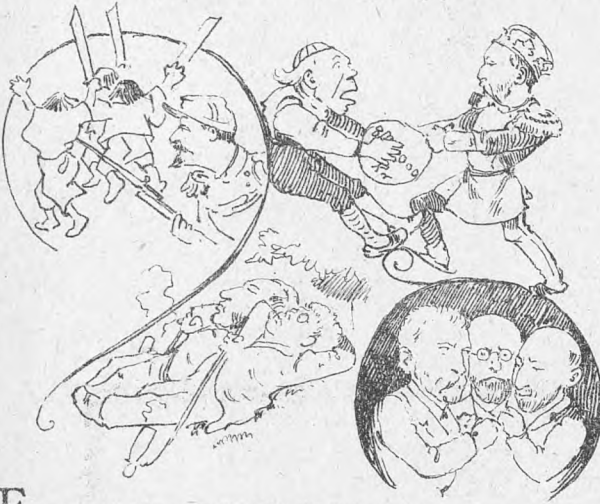
Udgiver og
Redaktør.
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborg & Eff. Kbhvn.

Avgust.

*Hvor Blomsterne pranged', Klynge ved Klynge,
 Bugnende Frugter nu Grenene tyng,
 Selv Blomsten, som efter Sangerens Ord
 Frodigst kun gror i Luften i Nord,
 Paa sine røde Blade kan vugge
 Løftige Bær til den, der maa plukke.*

Ingen Verdens Ting.

Fra Middelhavet til Nordostpassagen
Er Pressen, desto værre, læns paa Nyt.
Nu har for Spaltefoderstof selv Asien
Os i Agurketiden skændig snydt.
I Siam lugted' man saa smaat til Luntten,
Men gjorde dernæst pludselig omkring,
Saa dette sorte Punkt i Horisonten
Forvandlede til ingen Verdens Ting.

Vel kan der være mange Ting i Vejen
Selv i et storbritanisk Parlament,
Hvis Lemmer ikke blot kan bruge Kajen,
Men ogsaa slaa paa Kajen excellent,
Saa parlamentaristisk Haand-Arbejde
Debatten giver et forhøjet Sving;
Dog blev selv denne Home-rule-Fejde
Alligevel til ingen Verdens Ting.

I Norge strammer man Konfliktens Bue
Og har Kong Oskars »Arbejds løn« sat ned;
Om han vil dets formedelst gjøre Skrue,
Er der nok ingen Moders Sjæl, der veed.
Vel knurrer begge Skandinaviens Løver,
Beredende sig til et vældigt Spring;
Dog, ængste sig man ikke just behøver:
Det bliver nok til ingen Verdens Ting.

De Fædre, som vi kalder for de »vise«,
Og som hver Mandag slog et lille Slag,
Er foreløbig fri for al Malice
Og nyder Ferien i fulde Drag.
Renovationen, Blegdams-Sygeplejen,
Kloak og Borgerskab til »Beverding«
Blev, li' esom Hævelsen i Bolledejgen
Fra Slagter Juul, til ingen Verdens Ting.

Det lived' dog lidt op i Krigshumøret,
Da man fik sprængt den salig Store-Ring,
Hvis »Gründere« fik svært paa Pusterøret,
Endskjønt de gjorde ingen Verdens Ting.
— Til Slut vi med en stille Vemod tænker
Paa Hørup, Henning Jensen, Herman Bing:
Afsøre vilde de »Forligets« Rænker,
Men gjorde heller ingen Verdens Ting.

Wegweiser

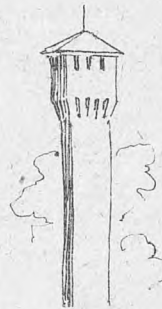
für

Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

(Neue, vermehrte und etwas geänderte Ausgabe.)

Sie sind vielleicht schon einmal dagewesen, lieber Germane, und kennen das feste Inventar der Stadt, wie zum Beispiel den Rundenturm, das alte Carlsberg und die Renovationsfrage. Sie kennen ohne Zweifel auch das Tivoli, den Baumwolle (dänisch Watt), den Kranich, (Thrane), den Bölfersohn und der neugebacte Zimmerrath Ni m b. Aber wie wohl das Tivoli in wenigen Tagen sein halbhundertjähriges Jubiläum mit einer großen Festung celebriren wird, verjüngt es sich doch immer, so daß es noch in ihrer germanischen Augen die Interesse der Neuheit hat. Sehen wir dann durch die Zahlungsapparat und sehen uns herum.

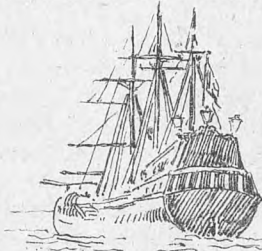

Die Brandstation. Schlagen Sie ein Scheitlein im Brandschranck hinein, und sofort werden die raschen Brandmänner kommen mit der Dampfstriße und der Prinzessin Marie. Während die Brandmänner das Wasser pumpen, pumpen die emsigen Reporter die Brandmänner um Neuigkeiten zu ihren Blättern, and während die Brandmänner die Feuersbrunst löschen, wird die Prinzessin die Durst der Brandmänner löschen. Das ist ein stolzes Gesicht, und darum ist das Brandwesen auch die Stolzheit der Eingebornen und wird von keinem andern Wesen, wie zum Beispiel dem Postwesen oder dem Wasserwesen, also auch nicht vom Wasserpostwesen übergestrahlt. Hier in Tivoli sehen Sie nicht das Wesen in Wirksamkeit, aber die Brandstation können Sie sehen, während Sie ihren Bier vom Fass trinken, und die Direktion ist so liberal gewesen, daß Sie das ganz gratis wie Zuberheiratet (Tilgift) zu den Tivolivergnügungen genießen können mögen werden.

Das Tivoli-Cirkus. Nun feuern sie die Kanone ab, weil die Cirkus-Vorstellung beginnen soll. Auf der Manege auftritt der junge Schumann, auf dem Zuschauerplatze der alte Schumann, der sich hier ein zwar nicht sehr lohnendes

Lohnzimmer bekommen hat, entfernt von dem Rauschen und Loben der Menschen. Sollte der Alte aber davon leben, dann ward er das reine Schein und Wein. Stören wir dieses rührende Familienstillebensstück nicht, lieber Germane, und gehen wir lieber weiter.

Der Hippodrom. Der Hippodrom ist der Wissenschaft gewidmet und zwar der Alterthums-Wissenschaft. Hier hat der alte Schumann altromische Wettrennen veranstaltet mit Elefanten og Hippodromedaren, und das alte Weißkingschiff war auch hier ausgestellt oder vielmehr eingestelt, bewachtet von einem alten Kontrollör, der wie ein grausamer Weißking die Besuchenden brandgeschüttete für fünfundsanzig Deren, warum das Ort auch sehr gefürchtet und öde war. Nun soll das alte aufrinnliche Tivoli beim Jubiläum hier hergestelt werden. Trinken wir einen alten Carlsberger auf seiner Gesundheit.

Die Fregatte. Sind Sie müde von Georg und Carl Lumstadt und wünschen, daß die Pfeife einen anderen Laut bekommer würde? Wohlan, lieber Germane, lassen uns in die Fregatte gehn. Hier residirt nebst dem Admirale Thor Jensen der auch wie Feldherr und General aus mehreren Schlachten bekann

kanbau. Er sitzt da unter den jungen Löwen wie der Daniel Kanbau im Löwenfugel. Herr Kanbau, der viele Jahre Direktor des „Sarges“ gewesen und sich als ein sehr sorgfältiger Weißendichter gewesen, ist der berühmte Verfasser der „Taugenichtsfliegen“, eine Art Volkslieder in Geschmack mit den Liedern der alten deutschen Minnesängern. In der Kajüte ist wohl viel Geschrei von den Geschreimädchen aber nicht wenig Bolle, denn oft ist die Luft so staubende voll, daß selbst die Publikümmer auch voll werden, und dann gasst sich der Thor Jensen, denn dann wird vieles Bier getrunken, und das ist sein Specialität. Wenn wir aber sein Bier getrunken haben, nehmen wir uns dann in Acht, daß wir nicht die Fregatte des Thoren mit seiner Badeanstalt verwechseln und hier ins Wasser gehn. Sehen wir lieber die Feuerwerkerei des Buschs, und gehen wir dann zu Hause, denn darum sind wir ja einige, das wir nicht weiter aus auf die Westerbrücke wollen und die Nachtbewirchungen solchen wollen mögen.

Velgjørenhed.

— »Politiken« er dog lige godt den barmhertigste Samaritan i Norden. Nu har den jo givet sig af med en Indsamling til . . .

— Er det til en ny Jordmoder, der er bleven hæftet?

— Nej, det er til Fordel for de forulykkede Pionerer.

— Naa, er det dem, der er indstillede til Kongens Naade og »Social-Demokraten«s Barmhertighed?

— Akkurat s'gu!

— Ja, men saa er det da ikke saa underligt, at Hørup paatager sig at samle ind til dem; der blev jo ogsaa samlet ind til ham, da han sad i Portemenixen.

— Det er ganske rigtigt; men saa er der dog den Forskjel, at her er det Martyrenes Koner, der skal have Gavn af Indsamlingen. Da der blev samlet ind til Hørup, var det »Martyren« selv, der fik Hædersgaven, »Politiken«s Cohner fik s'gu inte noget af den.

Fra Puk's Invalidskjalv.

Lad kun Folk i Kongens Have
Flotte sig, som de kan bedst,
Puk vil derfor ikke lave
Nogen skarp Protest.
Dog kan sagtens ud man regne,
At han vil paa sine egne
Stakkels Invaliders Vegne
Ogsaa holde Fæst.

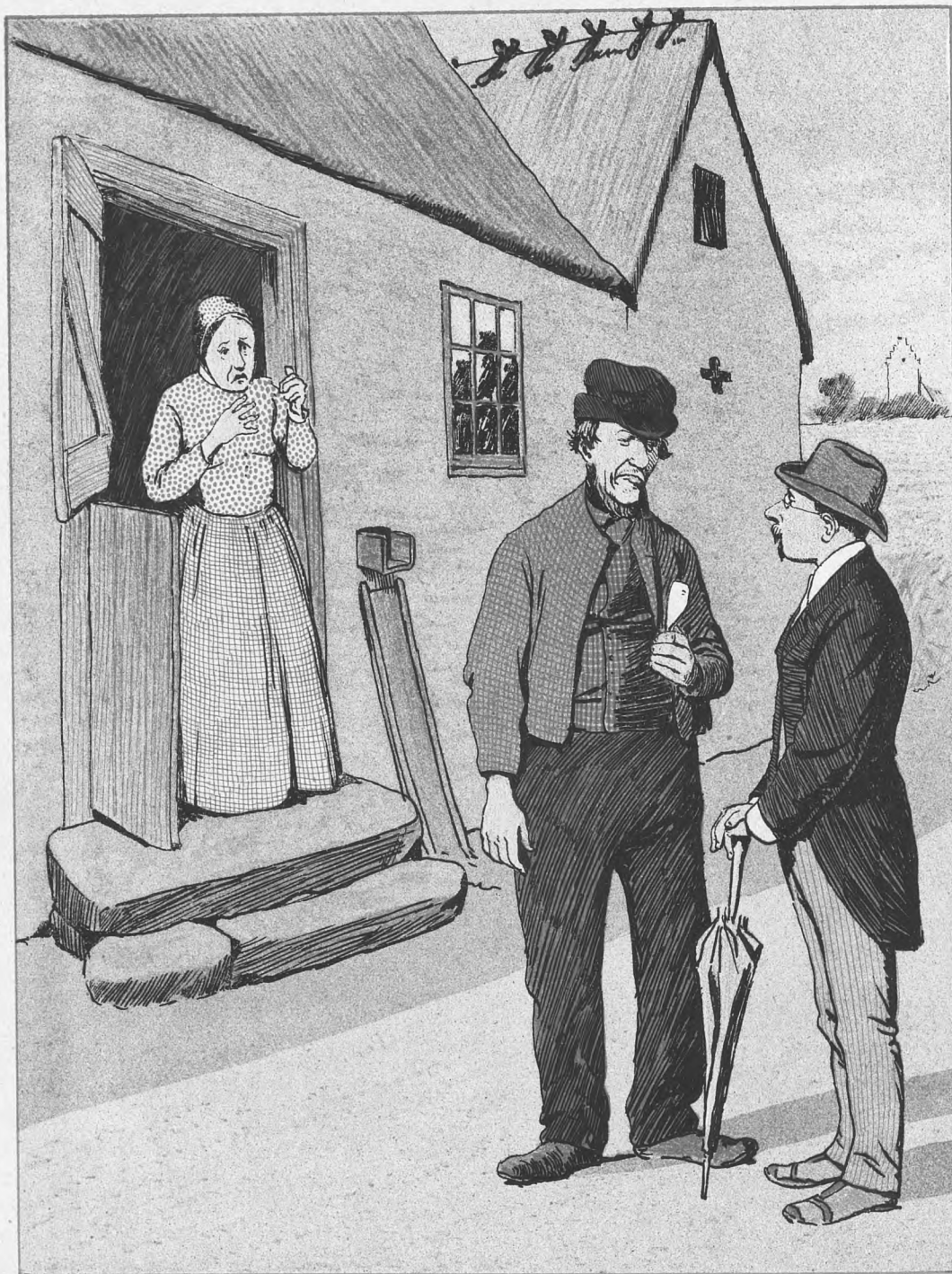
Hørup maa vi først ha'e gavn
Og fornøjet, eftersom
Han dog først med Kælenavnet
»Lirekasser« kom.
Men i Slag mod Vælgermassen
Han som saaret blev paa Pladsen;
Nu maa selv med Lirekassen
Staklen vandre om.

H—g, som er Evropæer med
Revent Skind, blev aabenbart
Trods sin Slagterkniv i Ærmet
Heller ikke spart.
En man gav ham i hans Krukke,
Saa vor Invalid maa sukke:
»Jeg laa slagen som Niels Bugge
Midt i Middelfart!«

Herman Bing har ogsaa Rollen
Reddet sig som Invalid;
Brændende som Protokollen
Var hans Aand i Strid;
Men, da selv han kom i Ilden,
Blev det til hans Vandgang Kilden:
Næsten li'esaa død som Silden
Bragtes han herhid.

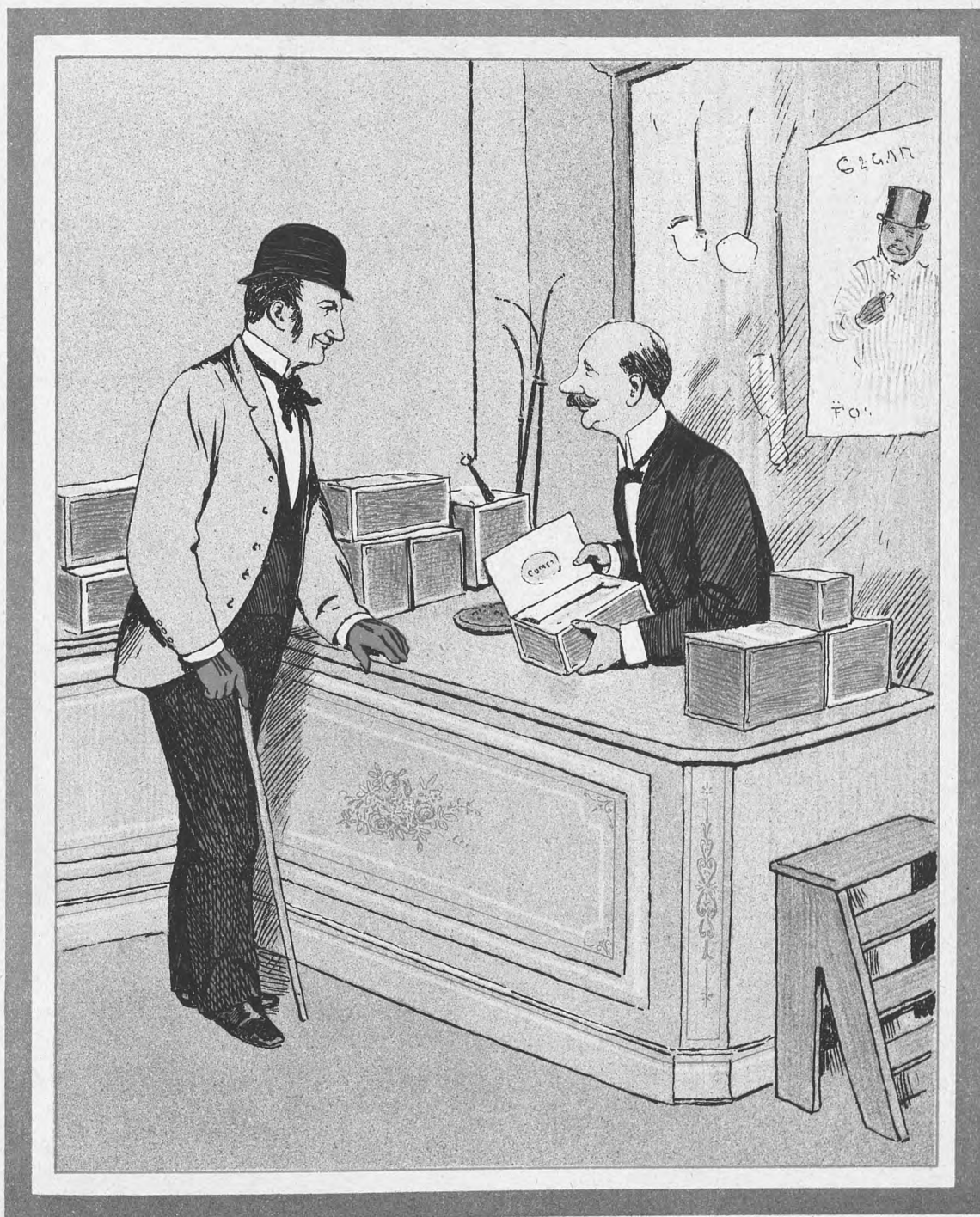
Selv Jens Busk blev nær forlenet
Med en værre Skramme, da
Det var lige ved, at »Benet«
Skulde sættes a'.
Derfor Puk sin Skærv leverer,
Naar de ham infant kasserer,
Og paa Træ-»Ben« han trakterer
Sin Harmonika.

De stille i Landet.

- Er Deres Kone stum? Hun gjør saadan underlige Fagter!
- Ja, hun taftte jo Mælet for et Par Aar siden.
- Har De da ikke været hos Lægen med hende?
- Næ! Vi haar jo itte saadden stort viddere aa ska' ha' talt om.

En rigtig Jago.

- Har De en Cigar, der hedder *Othello*. Hvordan er den?
- Første Sort, Herre. Denne sidste Sending er overordentlig delikat.
- Tak skal De have! De skrev forleden til mig, at det var en rigtig Radekop. Det glæder mig, De har taget fejl, for det er nemlig mig, der fabrikere den.

Danmark—Siam.

Vi og saa Siam er jo næsten
Et siamesisk Tvillingpar,
Altid saa kjærlig imod Vesten
Nok Siams Hjærte slaaet har.
Kong *Chulalongkorn* Prins *Chira-wongse*
Sendte herop til vore Øer,
Skjønt de er brune der som Bronce,
Er de med os som røde Køer.

Vi skulde skam os lægge efter
En mere omfangsrig Export,
De trænger jo til friske Kræfter,
Vi til at faa lidt flere bort.
Her gaar jo mange om og nusser
Og kommer ikke rigtig an,
Blot man en heldig Pamfilius er,
Let bli'er man der en mægtig Mand.

Tænk — Herman Bang som *Herman-wongse!*
(*Wongse* betyder »Hans Højhed« nok).
Hvor det paa Manden kunde fjongse,
Om han blev anbragt i Bang-kok!
Han har jo alt sig i Paris lagt
Efter at give Franskmænd Klø —
Herman som Chef for Siams Krigsmagt
Sammen med vores Richelieu!

Og Henning Jensen som Buddhist nok
Blev til en ny Konfutse der;
Hørup og Wiinblad kunde vistnok
Gjerne undvære Jensen her.
Hørup sig selv en lille lækker
Valgkreds maaske der kunde faa,
Ingen Alberti der med Secher
Kunde i Bedene ham gaa.

Ovre i Siam Folk vist vilde
Synes om et frimodigt Ord,
Man vilde Edwards Stykker spille
Og til Professor ta' hans Bro'er.
Selv »Politiken«s Rimerister
Vilde maaske forstaa man der,
Ta' dem alvorlig som Symbolister —
Det gjør man aber ikke her.

Mangt et Musiktalent man fejre
Der vilde paa det herligste —
Vi kunde om Fru Quidings Sejre
Læse i Bankoks »Berlingske«.
Tietgen og Ferslew, Esmann, Riis-Knudsen —
Nej, Fler ej tage maa herfra,
For, hvis vi misted hele Rusen,
Hvad skulde *Puk* saa leve a'?

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, og undskyld, at jeg ikke har haft Tid til at se op til Dem i disse Dage, men der bliver jo lagt saa stærkt Beslag paa En, naar man ligger og plejer sin Magelighed paa Landet og dog alligevel maa følge med, som nu forleden Dag, da vi maatte til Sommerkoncert paa Klampenborg og høre Frøken Undselio, der en Svigerdatter af Bjørnstjerne Bjørnson og selv en Bjørns Stjerne, fordi hun er forlovet med den lille Bjørn, og det var nu navnlig Petrines Skyld, at vi kom derud, hun har nemlig slaaet sig paa Fredssagen og har over en halv Snæs Gange i den sidste Tid været ude i Ordrup Krat for at se, om hun ikke skulde kunne møde Bjørnstjerne, naar han spaserer Morgentur i Skoven, og nu tænkte hun, at hun maaske kunde træffe ham ved Koncerten, jeg skal sige Dem, hun har opdaget, at hendes Forlovede Mørk endnu staar som Løjtnant ved Brandvæsenet i Nykjøbing, hvor han har været etableret i Trikotage, inden han flyttede herind og gav sig til at gjøre i Ligkister og Sorg, og desuden er han jo som Ligkistefabrikant halvt om halvt en gejstlig Person, saa De kan jo nok forstaa, at Pigebarnet har faaet Skrupler, og nu vilde hun spørge Bjørnson, om hun ikke paadrager sig for stort et Ansvar overfor Fredstanken, naar hun gifter sig med ham, og hvis han fandt, at det var Tilfældet, saa vilde hun bringe Mørk som Offer paa Fremskridtets Alter, og saa spørger hun jo ogsaa En af Opvarterne om, hvor Bjørnson er, og han præsenterer hende en ældre Herre, som hun strax kjendte paa Brillerne og som hun jo saa gaar hen til og siger, at hun har læst alt, hvad han har skrevet, og hun vilde da spørge ham, om Mørks Mørkets Gjerninger var forenelige med Demokratiets og Fremskridtets Sag, men saa kan De tænke Dem til, at saa svarer han hende paa rent kjøbenhavnsk, at han vilde bede hende om at afgjøre den Forretning paa hans Kontor, og saa hedder han ikke Bjørnson men Jørgensen og er Grosserer, og det var Opvarteren, der havde hørt fejl, hvad Petrine er meget nedslaaet over, men

saa maatte vi jo igjen til Klampenborg et Par Dage efter og høre Schmedes, der er en Slags tysk Oversættelse af Simonsen paa det nær, at han maaske knap fylder saa meget, og for Resten er han ansat i Wiesbaden, saa havde man tænkt paa det, kunde man have faaet en frisk Hilsen med til Kammerherren, som jo er der paa sin sædvanlige Studierejse, men nu kommer der en stille Tid, da jeg skal forberede mig til Tivolis Jubilæum, som tillige er et Jubilæum for Petersen, idet han nemlig nu i akkurat ti Aar har leveret Svineblærerne til Pantomimetheatret, hvad han er bleven ved med for Humørets Skyld, efterat han havde slaet sig paa hvide Varer alene, og det er jo et ganske ejendommeligt Træf, at hans Jubilæum netop falder sammen med selve Tivolis, saa han haaber jo ogsaa paa, at højere Vedkommende vil paaskjønne det, De kan jo nok tænke Dem, at vi overlader til dem selv at bestemme, hvad det skal være, men vi har ellers tænkt os, at han passende kunde blive Kommersraad nu og saa Etatsraad, naar han har leveret Blærer i femogtyve Aar, og saa kan de jo selv afgjøre, naar han skal have Ridderkorset, og vi er allerede temmelig sikre i vor Sag nu, for saa vidt som Watt har lovet os det, og Watt og gamle Volkersen skal nok være Professorer, hvad de længe har trængt til, fordi de jo skal regere over saa mange andre Professorer baade i Musik og den højere Magi, og Thraane, som jo staaer for Pengene, skal have Ligtorgage paa Watts Vegne for alle de Digte, han har skrevet, og det er rigtignok et stort Tab for Dem, søde Fru Schrøder, at salig Schrøder ikke oplevede dette, for ellers kunde der maaske ogsaa være faldet en lille Titel af til ham, for Exempel som Kammerassessor eller Krigsraad, for han har jo været en god Støtte for Tivoli og særlig for den lille Beværtning nede ved Pantomimetheatret og skaanede sig aldrig, saa det er jo ærgerligt nok, at han skulde gaa væk, før han kunde høste Lønnen for sine Anstrængelser, men paa den anden Side vilde han jo ikke have været saa god en Støtte, hvis han havde skaanet sig saa meget, at han kunde have blevet ved at leve lige til nu, og saa kan De jo trøste Dem med, at saa var han alligevel ikke bleven hverken Spisekammerraad eller Krigsassessor. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffen.

Før Reklametæpperne gik op.

(Der afholdes extraordinær Generalforsamling i Revueforfatterforeningen. De fire i Øjeblikket mest vittige Medlemmer er til Stede. Som paatrængen Dirigent fungerer Censor Vilhelm Møller.)

Dirigenten: Vær saa artig, læg ud, mine Herrer.

Assel: Da vi nu er bleven flere om at ryste Grisen, maa vi jo have visse Regler at fremtræde efter. De Herrer Debutanter vil vel indrømme, at det er Anton og mig, der er den rigtige Sæbekælder, og derfor billige, at vi paa Plakaten kalder os de to begavede — hvad jeg vilde sige, de to bedagede (Anton nikker i Tilslutning).

Arctander: Saa toreslaar jeg, at vi andre kalder os de to immer grønne (Brønnum smiler beundrende).

Dirigenten (legende med Blaakridtstiften): Hvis de Herrer gjensidig ikke føler sig stødt paa Manchetterne over disse Betegnelser, kan jeg lade dem passere. Men kan Assel og Anton være tjent med for Fremtiden at sætte sig selv i Fortid?

Anton: Jeg kender flere, der ikke længer hører »Nutiden« til (Assel henkaster: Den kunde schgu Frederik tournere).

Dirigenten: Det bliver en blaa Streg (Anton: Blot ikke alle vore Brandere gaar ins Blaue hinein).

Brønnum: Hr. Censor, er det ikke tilladt at gøre Halloj med Kammerherren?

Dirigenten: Nej, det er noget, Edvard søger Monopol paa (Assel nynner: O Edouard, o gid Du kunde . . .).

Anton: Kunde Hr. Censoren ikke indføre blaat Stempel i Steden for blaat Kridt (Brønnum: Bravo, saa kunde alt Kydet i Daarskabsteatret blive stemplet).

Dirigenten (stemplet): Ingen Vittigheder!

Assel: Heller ikke i Revuen?

Dirigenten: Helst ikke. I alt Fald kun saadanne, som Publikum ikke ler ad.

Arctander: Aa, jeg havde ellers en om Smit, som var saa udpræget grinagtig (Anton: Det skulde aldrig være min fra i Fjor — prøv, hvor meget Du kan laane paa den).

Dirigenten: Smit maa der paa ingen Maade gøres Grin med. Det smitter.

Assel (nynner): Stig heller a . . .

Dirigenten: Her maa ikke synges upassende Viser.

Assel: Det mener jeg og Julie med.

Dirigenten: For Resten maa jeg sige Dem og Julie (Anton kæler mellemforåret for sine Ansigtshaar) — Dem og Anton, mener jeg, at Deres Revue ikke har gjort mig ret mange Knuder. Jeg kan notere en kærkommen Besparelse af Stiften. Det er jævnt skikkelige Vittigheder af dem til otte Øre en Snes (Assel og Anton falder i Begejstring hinanden om Halsen).

Brønnum: Saa er til Gjengjæld vor bleven rigt illumineret (Arctander nynner: Op med Stiften, Villemand).

Dirigenten: Det har været nødvendigt, mine Herrer. Højere Vedkommende har anmodet mig om at have en Blaastift paa hver Finger, og desuden forefandt jeg saa megen Radikalisme og saa mange Sexualiteter, at jeg har maattet holde to Havekarle og en næsten udlært Malersvend i stadig Aktivitet med at beskære og stryge (Anton nynner: O Fødeland, hvad har Du tabt).

Arctander: Vi maatte jo sikre os Bifald hos den store og den lille »Politik«.

Dirigenten: Nytter ikke. Hvad jeg strøg, det strøg jeg (Assel: Gaar det ikke strygende). Mødet er hævet.

Assel og Anton: Farvel, Reiersen!

Arctander og Brønnum: Maa vi trykkes?

Ingen Kunst.

— Det er storartet! Nu har Lieutnant Garde gjort et større Kunststykke med en Tourné paa Isen inde i Grønland, og det oppe ved 62 Grader nordlig Bredder!

— Er det noget at tale om? Her nede paa vores sydlige Bredder er der saa mange, der kommer paa Glatiis, og det bare, naar de er kommen omkring de 8 Grader!

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagts-gade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

I en Snup.

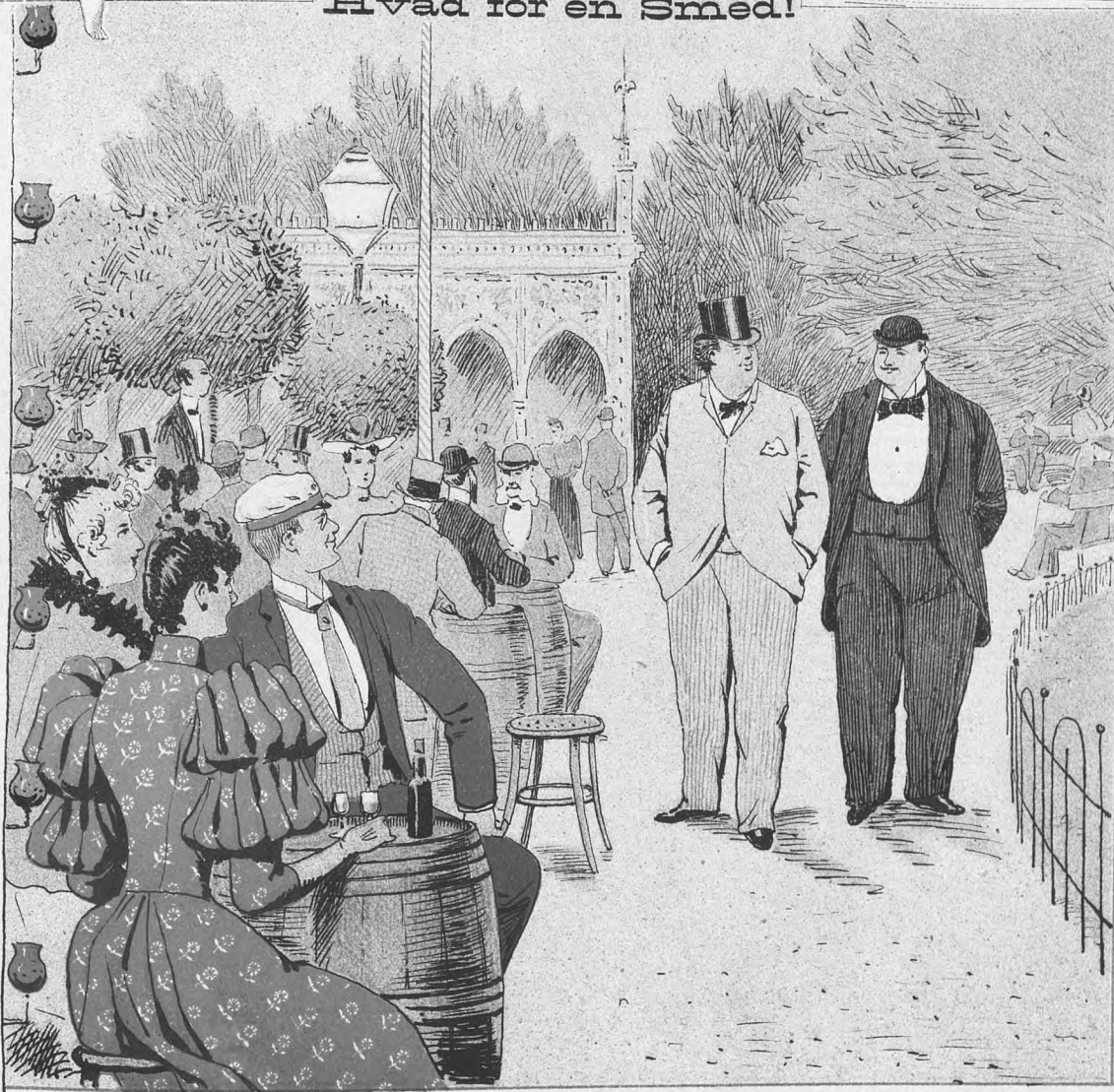

I Æsthetikken er der »something rotten« :
 E. B. kan daarlig holde sig paa Maatten,
 Og derfor røg O. B. paa ham i Totten.

PUNK

Hvad for en Smed!

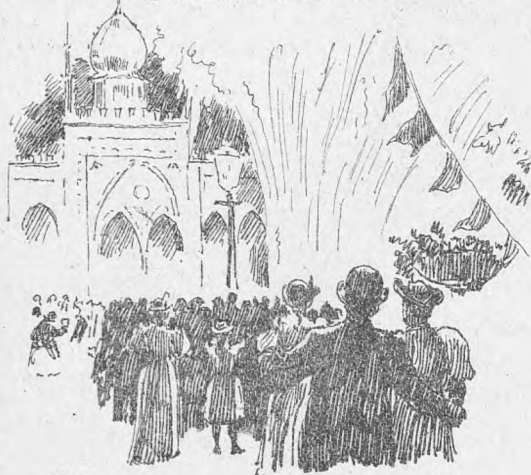

— Hvem er den Herre, der gaar?
 — Det er jo Schmedes!
 — Men er det ikke Watt, han følges med?
 — Ja, han er jo Schmedesven!

Den 15de Avgust.

Frit efter K. L. Rahbek.

Vort Fødeland var altid rigt
Paa flotte Jubilæer,
Hvor man nød Dyreryg og sligt
Som glad Epikuræer.
Saalunde gik det Povl og Per,
Fortjente Mænd og mange fler,
Og Baand og Ridderkors med mer
Blev hjembragt som Trofæer.

Dog fremfor alle Tivoli
Har Lov at jubilere,
Hvo kan vel større Sympathi
Hos Publikum notere?
Og den Ting er da soleklar,
At stor Fortjeneste den har,
Ja, sig saagar den Frihed ta'er
Sig selv at dekorere!

Ved Gyldenløves Bastion
Den fik det paa Tørre
Og havde Aabning med Kanon-
Salut i Tre-og-fyrre.
I Pjerrots uskyldshvide Dragt
Slog Volkersen med Dødsforagt,
Mens Lumbye slog gemytlig Takt
Og lod Fiolen sørge.

Her baade Drikkelse og Mad
Hr. Sørensen fordøjed';
I »Kisten« var han kisteglad,
Paa Plænen højest fornøjet.
Han under Carstensen og Watt
Sig muntred' her den halve Nat,
Ja, blev paa Tivolis Fregat
I Lasten glad forføjet.

— Og aldrig, Tivoli, din Ros
Og Magt skal rent forsvinde!
Gid længe maa blandt Viraks-Os
Dit Blus paa Lampen skinne!
Naar du os kalder pr. Plakat
Hid til din Land- og Søetat,
Ind ad dit Tælleapparat
Vi nok en Vej skal finde.

Tivoli-Aforismer.

Il n'y a, que le premier pas, qui coûte.
Kontrolløren ved Tælleapparatet.

Tie er Sølv, men at »sige noget« er Guld.
Volkersen.

Les beaux esprits se rencontrent.
Rantzau & Thor Jensen.

Nu er jeg staalsat, jeg følger det Bud, som
byder i Højden at vandre.
Luftskipper Johansen.

Gute Leute, aber schlechte Musikanten.
Robert Henriques i »Dannebrog«.

Ensom er jeg, dog ej ene.
Ernst Schumann.

Hvad der er spart, er fortjent.
Thrane.

Sicht, mehr Sicht!
En misfornøjet Abonnent.

Godt hjulpne.

— Ja, men Kongen sagde jo
selv, at Rigsdagen med Guds
Hjælp vil forbedre vore Kaar.
— Ja, Gud hjælpe os!

Wegweiser

für

Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

Sie sind ein glücklicher Kartoffel, lieber Germane. Sind Sie hier nach Kopenhagen eben gekommen zu:

Tivolis Jubiläum. Sie können sich wahrscheinlich nicht des alten Tivolis erinnern, weil Sie gewiß nie da gewesen sind. Aber mit ein wenig Fantasie können wir uns das vorstellen. Nehmen wir Platz bei Bodega und trinken wir ein Glas Nr. 9, dann können wir gewiß ganz ungemein fantasieren.

Vom alten Tivoli ist nur wenig zurück. Die Zahlapparaten waren auch da, sonst ist gewiß der Böllersohn der einzige authentische Antiquität von der Zeit. Vom Baumwolle existierte damals nur ein Bißchen, und der Kranich war neulich dem Ei herausgetrocknet. Der Thor war gar nicht da; wollte man Thoreheiten begehen, mußte man in die Inselpavillon gehen, wo da die Singmädchen residierten, die nun im „Sarge“ begraben sind. Ob es dieselben Singmädchen sind, soll ich nicht sagen können, sie sind jedenfalls alt genug dazu.

Sonst wissen wir ja, daß das jetzige Tivoli bei weitem nicht so gut sei, wie das alte. Zwar haben wir zwei Lumstädter für einen, und es ist wohl zweifelhaft, ob der Knebelbart des C. C. C. Müllers damals so schön gewickelt gewesen sei, aber wo ist die Idylle abgeworden? Die Nachtigall pfeift nicht mehr, jetzt pfeift nur der Beierkasten der Dampfskizelle und die Dienstmädchen und Soldaten, die sich da eine freiwillige Tortur unterwerfen. Damals könnten Sie in den dunkeln Gängen mit Ihren Geliebten schwärmen, jetzt ist es zwar auch dunkel in den Gängen, aber Sie können nicht da mit Ihren Geliebten schwärmen, und Sie haben oben im Kaufe vielleicht gar keine Geliebte, und die Abonnenten und Abonninnen machen Geplauder (dänisch: gjør Brøvl), weil es dunkel in den Gängen ist. Damals könnten Sie mit Ihrer gesinnungstüchtigen germanischen Frau und mit ihren Kindern und ihren Abendbrod im Kinderwagen hinein trillen und Wasser auf Maschine bekommen; würden Sie aber jetzt Wasser auf Maschine verlangen, dann würde Sie zu Grinsel für die ganze Gemeinde werden und vielleicht vom Kellner oder Aufzieher ausgegossen! Und für alle die verlorenen Herrlichkeiten ist ein moderner halber Summer nur eine armstellige Trost.

Ach, lieber Germane, sie sind vorbei, die schönen Tagen von Aranjuez! Nur ein Verbesserung ist hier gemacht: daß wir den Bodega anstatt der alten sogenannten Quelle der Kirsten Pfeil bekommen haben, denn der Wein ist nimmer so dünn, er ist doch immer tüchtiger als Wasser. Selbst wenn Tivoli des Watts (wie die Dänen ihn nennen) jetzt watts anders ist als vorher, weinen wir doch nicht fürs alten, aber ersparen wir unsere Thränen und trinken ein Glas fürs Tivoli des Watts, des Thränen und des Herrn Bodegas. Tivoli hoch!

Haltresenstyveaari Geborsdasgratulasjon

Søren Pipparop.

Kom, hule Muse, lamme klemme
Dei i mit nye Sommertøj,
Hvor du min Varme ska fornemme,
Som emmervæk har vaaren høj,
Saa højt i Været paa Pegasen
Je ka en Rietur mej ta
Aa komme te aa' se paa Stasen
Saa mejed bædder ovenfra.

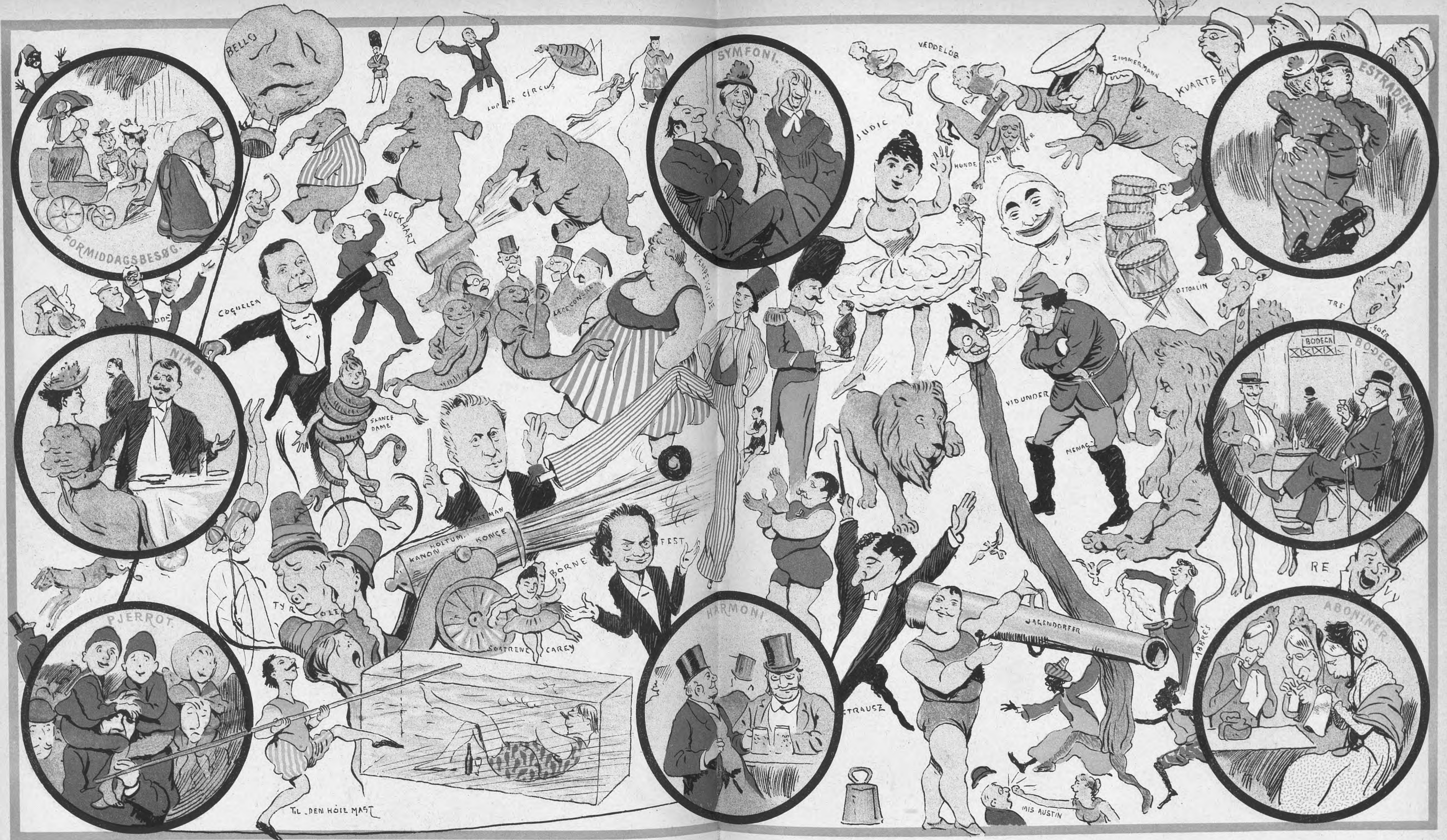
Mit evidejlie Tivoli
Ve min Salut i Da je gi,
For du æ liegot en Sol i
Mit glade Livs Fyrvægeri.
Te dei je sæl har ingviterod
Mei ing, naar de va gunst Vær;
Her be je tit illumineret
Lisom Basaren ongefær.

A du for dine gamle Minder
Ve sla et regederli Slav,
Natyrlivis mit Bifal vinner,
Di høre nemli te mit Fav.
Paa din Geborsda immer plejer
Je paa den goe gamle Vis
A tømme glad et Mindebajer
Mæ dovvelt Vaje te din Pris.

Et helt halthunred Aar ha Gæster
Du gied Hus aa Hjerterom
Aa minst en hel Snes Tusen Fæster
Holt for et henrøkt Publekom.
Homør her emmer var i Sprøjten
Sæl, naar kons Pjerro trak sit Vær,
Aa naar din Gulrejn gik i Højden,
Va sprøjteglad vær Aksjonær.

Te sist i denne Hømne lamme
Dej ønske, a din Fremtid bier
Saa lys som noen bengalsk Flamme,
Som Etablissemanget gier.
Sæl ska paa Tirsdag te Finalen
A Fyrvægeriet nok je faa
Osse let Abrænt i Pokalen,
Den ka du være muggen paa.

Før og nu.

Hvor Stadsgraven vander den klassiske Jord
 Med, hvad den af Vand har tilbage,
 Der mødtes to Venner, de kom fra Thor,
 De talte om gamle Dage.
 »O! husker Du ikke den gamle Ø,
 Hvor de vævre Smaapiger kurrede?
 Den Gang var Statsgraven end ej en Sø,
 Og ingen knurrede.«
 »Men her er dog dejligt en Sommerdag.«
 Saa talte den lille Thrane,
 »End huser en Lumbye Koncertsalens Tag.
 End har vi en Rutschebane.
 Jeg tror der er skønnest i Tivoli.«

Ved Tivolispøen Carstensen staar
 I Form af en gammel Buste;
 Der stod han alle de mange Aar,
 Hver Aften ham Gassen belyste.
 Og Folk, som gik til Musikken en Tur,
 Betragtede flygtig Manden —
 Et Suk maaske undslap fra Hjertets Bur
 For En og Anden.
 »Ak Carstensen, se paa Dit stolte Værk,
 Hvordan har vi røgtet Skatten?
 Vort Storværk er Stykværk og Plankeværk,
 Og saa har vi lavet Frogatten —
 Jeg tror, der var skønnest i Tivoli.«

Ved Søen der holder Tivoli Fest,
 Musik klinger ud over Voven,
 Og hver sig morer, som han kan bedst,
 Mens Festblus blinker foroven.

Da smiler Busten saa listelig,
 Som kunde de Tanker han ane:
 »Lad mig kun beholde mit Himmerig,
 I har jo Thrane.
 Her er jo saa dejligt en Sommernat
 Som ingen Steds ellers i Staden,
 Ja Børn, vær I glade for ham og for Watt,
 Og tag en Svingom paa Estraden. —
 Der var og er skønnest i Tivoli!«

Jubilæums-Literatur. For ikke at staa tilbage for Kammerraad Ginderup har Kammerraad Nimb allerede begyndt at samle Bidrag til det Jubilæums-Album, han agter at udgive til Tivolis næste Jubilæum. Bogen vil indeholde Stykker med forskelligt fra alle Tivolis Restauratører og vil sikkert komme til at byde paa mange halve Historier, hvoraf dog maaske nogle vil vise sig at være halve eller kvart Ænder. Schultz fra Arena-Theatret vil forevige de italienske Fester ved en Række Skitser fra Rom og Kognak, Wivel vil levere en Række Kabinet-Billeder, betitlede »Tivoli efter 12«, og Ægidius vil behandle Artisterne paa Plænen, særlig Øvelserne i dobbelt Reck og dobbelte Rejer. Fra Restauratøren i Koncertsalen ventes en Afhandling om Orkestrene og særlig om Musikpavserne, hvad der jo maa være det bare Smørrebrød for ham. Neijendam behandler Tivolis Forhold til Kommunen, Avtoriteterne, Højesteret og flere forskjellige andre Retter med Dessert, og hans Nabo i Basaren opfrisker Mindet om de forskellige Stjerner, der er optraadte i Tivoli, navnlig de tre trestjernede Stjerner *Hennesy*, *Martell* og *Blanchy*. Endelig vil Kammerraaden selv fortælle om Divaerne blandt hvilke han uden falsk Beskedenhed nok tør anbringe de fleste blandt Divaen Nr. 2 og Fru Nimb i Divanen Nr. 1, og Thor Jensen vil meddele Episoder af Opdagelsespolitiets Optræden paa Etablissementet under Titlen »Snapshaver«. Bogen vil blive ledsaget af nyere og ældre Spisesedler i Faksimile, og som Musikbilag medfølger et af Neijendam arrangeret Potpourri over Melodier af den populære Opera »*Basar og Temmermænd*«.

Sangklokkerne. For at imødekomme den nu saa moderne Trang hos unge Damer af god Familie til at optræde som Sangerinde i Koncertsalen, har Direktionen truffet den fornuftige Bestemmelse, at de optrædende Damer for Fremtiden udtages ved Lodtrækning mellem Abonnerne, saaledes at de ældste har Fortrinet og Sangstemme under iøvrigt lige Vilkaar gjør Udslaget.

Gode Raad er dyre. I Anledning af Tivoli-Jubilæet paatænkes det at udnævne Thrane til Kommers- eller en anden Slags Raad, da man var bange for, at Tivoli ellers ikke vilde faa Raad til Festen.

Da vi hankede op i Erikson.

Erikson — De kjender nok Lejf Erikson — han det gamle norske Vikingskrog fra Norge. Han var jo kommen for Skade og skulde udstilles i Tivoli, og saa tager jeg og Watt og Thrane og et Par andre og hanker op i Erikson og dasker ind gennem Tælleapparatet med ham. »Her er vi med Erikson,« sagde vi, men det var der Ingen, der vilde tage sig noget af. — Saa siger Watt til Thrane: »Vi tager og lægger ham ligesaa stille ned paa Søen ved Siden af Thors Fregat,« sagde han. — Naa, vi hanker jo saa igjen op i Erikson og driver ned til Thor og spørger, om det skulde være her. — »Vi kan jo se ad,« mente Thor. »Hvis han har Journalistkort, saa maa jeg jo finde mig i det, men ellers er det maaske ovre i Udstillingbygningen.« — Saa hankede vi da igjen op i Erikson og gik over i den lille Pavillon der, hvor der er Diorama af Vallø Stifts Brandstiftelse lige i det Øjeblik, da det begynder at blive de gamle Stiftsdamer for stift. — »Her er vi med Erikson,« sagde vi. Men Stiftsøvrigheden vilde ikke vide noget af Erikson at sige og mente, at vi maaske kunde sætte ham paa Hippodrompladsen, hvor der jo netop var tomt i Øjeblikket. Saa hankede vi igjen op i Erikson, og da vi er kommen til Indgangen, saa siger Thrane: »Hør veed I hvad,« siger han, »dette her er s'gu en god Ide, for her kan vi godt tage en Femogtyve-Øre i Entrée af Folk, der vil ind og se Skroget, og her kan han staa ligesaa fredelig og ubemærket, som om han laa hjemme i sin Mose i Norge. Men vi skulde dog forberede Kaptejnen lidt paa det.« — Saa blev vi da enige om at stille ham ind paa Pladsen, og saa kaldte vi paa Kaptejnen og sagde: »Her er vi med Erikson, lille Kaptejn,« sagde vi, »og her kan De have ham uden af blive generet af Publikummerne, saa nu kan De sige, at De har Deres paa det Tøre.« Men, troer De saa, at Kaptejnen sagde saa meget som Tak!

Krillesen,
Tivoli-Kontrollør.

Dobbelt Jubilæum. Pudsigt nok fejrer Direktør Ernst Schumann et Jubilæum samtidig med Tivolis, idet man ventet, at den halvtresindstyvende Publikummer i Sæsonens Løb vil indfinde sig i Cirkus den Aften.

Under Jubilæumshøjtidelighederne paa Tivoli agter Johansen at gaa op i Ballon-Gyngen, der medtager Passagerer. Politidirektøren har allernaadigst givet vor berømte Luftskipper Tilladelse til for denne ene Gangs Skyld at foretage Nedstigningen indenfor de befalede 2 Miles Omraade.

! **Stedet for Labyrinthen**, som i den nærmeste Fremtid skal sløjfes, fordi den er bleven for godt kjendt, agter Tivolis Bestyrelse at opstille Agrarernes Program, da man er overbevist om, at ingen Dødelig kan finde ud af det.

Tivolis gamle Garde vil paa Føstdagen trække op med nyt Mandskab. Paa Restaurationerne vil derimod Optækningen finde Sted ved Hjælp af de sædvanlige, gamle, prøvede Kræfter.

Magistraten siges at underhandle med Tivolis Direktion om at afkjøbe den Dampkarussellen for at kunne erstatte Interpellanterne i Borgerrepræsentationen, hvis disse skulde trænge til Afløsning. Den er, som bekjendt, nemlig ogsaa i Stand til at gjøre det tilbørlige Kvantum Allarm og efter at være rendt rundt i en passende Tid at ende ved det Punkt, hvor den begyndte, uden at være kommen videre.

Roturene til Capri har, trods de temmelig moderate Capriser, allerede givet Tivoli saa stor en Indtægt, at denne i Regnskabet fylder flere Caprifoliosider.

Slaet sig til Ridder.

(Paa Skolemødet.)

— Maa jeg tage mig den Frihed at spørge, om De inte skulde være Ridder af en lille Elefant?

— Jo, Højstærede, jeg har den Ære, og De, ser jeg, er nok Ridder af den store Bjørn!

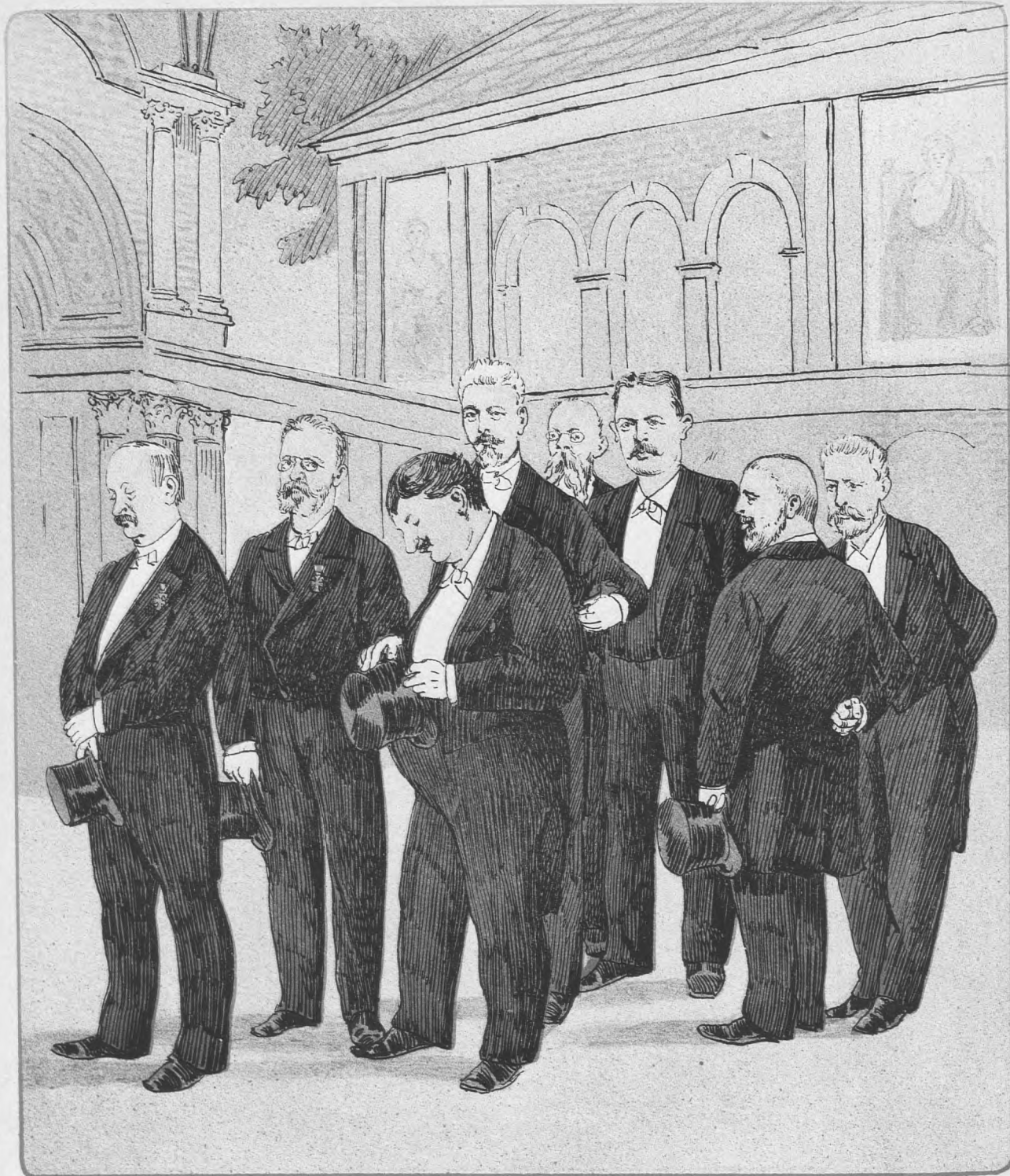

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Gratulanterne.

Frit efter Axel Helsted.

Den journalistiske Menighed,
 Der skjændes i Smaat som i Stort,
 Et Sted dog mødes i Enighed,
 Og det er ved Tivolis Port.

Udgiver og
 Redaktør.
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Seborg & Eff. Kbhvn.

P U K

I denne Varme!

— Men er de Rejer virkelig ogsaa levende?
 — Spillevende, lille Frue! De tager sig bare en lille Middagslur.

Toldkrigen.

Mens vi har havt i Aar den sande Nydelse,
At Bjørnson blandt en Skare Morsing-Boer
Fik al militaristisk Blodsudgydelse
Udryddet paa vor syndefulde Jord,
Saa har des værre, uden al Fortrydelse,
Hans »Fredssak« ikke overalt sat Spor;
Mens den besatte Farisæer-Rollerne,
Er Krigen, skam, brudt løs imellem Tolderne.

Paa Toldomraadet Tvedragts-Ilden blusser
I Aar med ganske usædvanlig Fut
Imellem vrede Tyskere og Russer,
Hvori de sidste gi'er de første Knut.
Vel bruges her just ikke røgfrit Krudt,
Men selv for Røgen man hinanden pudser,
Og hidtil har vel ikke »Europæerne«
Vadet i Kristenblod til over Knæerne.

Dog, selv om kun i Blæk her bliver vadet
I denne Krig, og ingen Tolderist
Med Sprængsats Projektilerne har ladet,
Men kun med Toldsats, er det ganske vist,
At ogsaa den behøver kun en Gnist,
Og saa er Freden væk ved Sulefadet;
Forhøjet Toldsats gjerne med sig bringer
En Virkning som en Bombe, naar den springer.

Værst faa de Tyske Svien at fornemme;
Her skulde nemlig netop tages fat
Paa det Projekt, Befolkningen at klemme
For hundred' Millioner Extraskat,
Som Kejseren skal bruge for at fremme
Den Hærlov, han igjennem fik saa glat,
Men hvortil nu fra Ruslands Toldstøj toner
Et »Amen« paa to Hundred' Millioner.

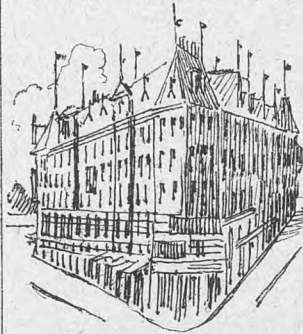
Af Krigens Gang kan den Moral man brygge,
At det kan koste mer end nok af Mønt
At hvile sig i Fredens Palmeskygge,
Naar Freden er med Annektion begyndt;
At i et Liv som »sittlich« er og skjønt,
Kan komme Øjeblikke, som er stygge,
Og endelig, at netop Farisæerne
I Tolderfaget kommer værst paa Knæerne.

Wegweiser

für

Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

Sie kommen jetzt vom Tivoli, lieber Germane, und wollen sich in der Stadt umsehen. Aber was ist das? Sie sind ja wie eine Fliege in einer Flasche und können sich nicht zurecht finden. Ja wahrhaftig, Kopenhagen ist eine große Stadt geworden, und hat sich sehr geändert, seitdem Sie hier gewesen. Folgen Sie aber mit, dann soll ich Ihnen die reizenden Fortschritte zeigen.

Das Helmershaus. Sie hätten sich vielleicht noch den Strohmartt wie einen offenen Platz gedacht. Keinesweges! Wenn wir hier in Kopenhagen einen offenen Platz haben, dann wird ihn die Magistrat sogleich zu Gebäudegrunden auslegen, und so ist das Helmershaus gebaut worden. Das ist ein sehr prächtiges Gebäude, der Stil ist gewiß der von mehreren modernen

Gebäuden bekannte Zwischending zwischen Rococo, Gothik und byzantinischer Stil, der sogenannte reizvolle Marmeladen-Stil. Die Gelegenheiten sind theuer, darum haben wir nicht Rath hier zu wohnen aber wir können die Aussicht vom Treppengang sehen.

Was ist das? Das ist ja das Dagmartheater des Riisen. Ach, wie viele schöne Erinnerungen knüpfen sich dazu, lieber Germane! Da haben Heldengestalten wie der große Götz und der noch größerer Martinus Napoleon Fiasco-Nielsen für Deutschlands Ehre gestritten, da hat der Riis selbst gegen die Amazone Frau Machling und der Rösenberglein gegen die Presse

gekämpft, da hat der kleine Behrens ins Gras bisen müssen, und selbst der Souffler ist so von Helbenmuth durchgedrängt gewesen, daß er seine eigene Frau durchgebant hat, weil sie die Kunst auf einen Vorstadttheater erniedrigte. Aber wir haben nicht Zeit, um in diesen historischen Gedächtnissen uns zu vertiefen. Gehen wir weiter.

Der Parichpark, von den Dänen der „Aborrepark“ genannt. Ach, wie niedlich hat die schelmische Magistrat nicht das eingerichtete als ein Zufluchtsort für Liebenden! Wenn sonst überall geschlossen ist, dann können sie hier in der freien Natur ihre Herzen für einander öffnen, während die holden Gasleuchter wie veritables Mondschein ihren Glanz auf die reiz-

volle Gruppe niedersentt, und der Schutzmann wie ein kleiner Gott Amor ihnen segnend zulächelt. Aber leider gehen zuweilen auch die sogenannten Böllensroschen (dänisch „Bøllefrø“) hier umher, und dann können Sie auf Ihren germanischen Thetopp bekommen. Gehen wir darum weiter.

Drachmann siger i »Politiken«, at han ikke kjender saa vemodigt et Sted som Tivoli. Vemoden fremkommer selvfølgelig ved en Sammenligning mellem Fortid og Nutid. Den gode Tid laa dog ikke saa langt tilbage, da han skrev sin Artikel. Han var ikke kommen længere end til Midten af Maaneden, og saa havde han endda den Trøst, at der kun var en halv Maaned til, at det blev den første igjen.

Den gamle Historie. Hvor Historien dog gjentager sig! Middelalderens populæreste Ridderskikkelse, Carl af Rise, tilbragte som bekjendt mange Timer paa Valdemars Slot. Nutidens populæreste Ridderskikkelse, Carl Price, har tilbragt sin Sommerferie i Nærheden af Valdemars Slot paa Taasinge. Kun er det den Forskjel, at medens Rise gjorde Dannebrog til Prise, saa maa Price nøjes med at komme i »Dannebrog«.

Man siger nok, at Borgerrepræsentationen ligger paa Landet, men det er det bare Skumleri. Den arbejder! Den er paa Studierejse i det udenlandske. Den kører paa Berlins Asfalt og sidder paa Paris' Boulevarder, gjør Tørvemelsstudier i Gøteborg og læser Wiens Aftenberlinger ved elektrisk Lys. Resultatet vil ikke udeblive: Inden Aaret er omme, faar vi nok en ny Lygtepæl paa Jagtvejen.

Daarlige Tider. I den kommende Sæson vil Folke-theatrets Personale renoncere paa Beneficør. De har ikke Raad, siden Skuespiller Berggreen sov ind som Jeppe paa Bjerget i Baronens Seng og vaagnede som en fattig Lazarus i Abrahams's Skjød.

Secher sløj, Borchsenius lunken,
Roberts Hjernekiste slunken,
Her Agurker, der Meloner,
Skidt Geschæften, smaat med Kroner,
Selv en drukken Sjøver dejlig.
Ind ad Døren højst belejlig
Gnaven Arbejdsmand med Seve —
Arbejdsmanden længe leve!

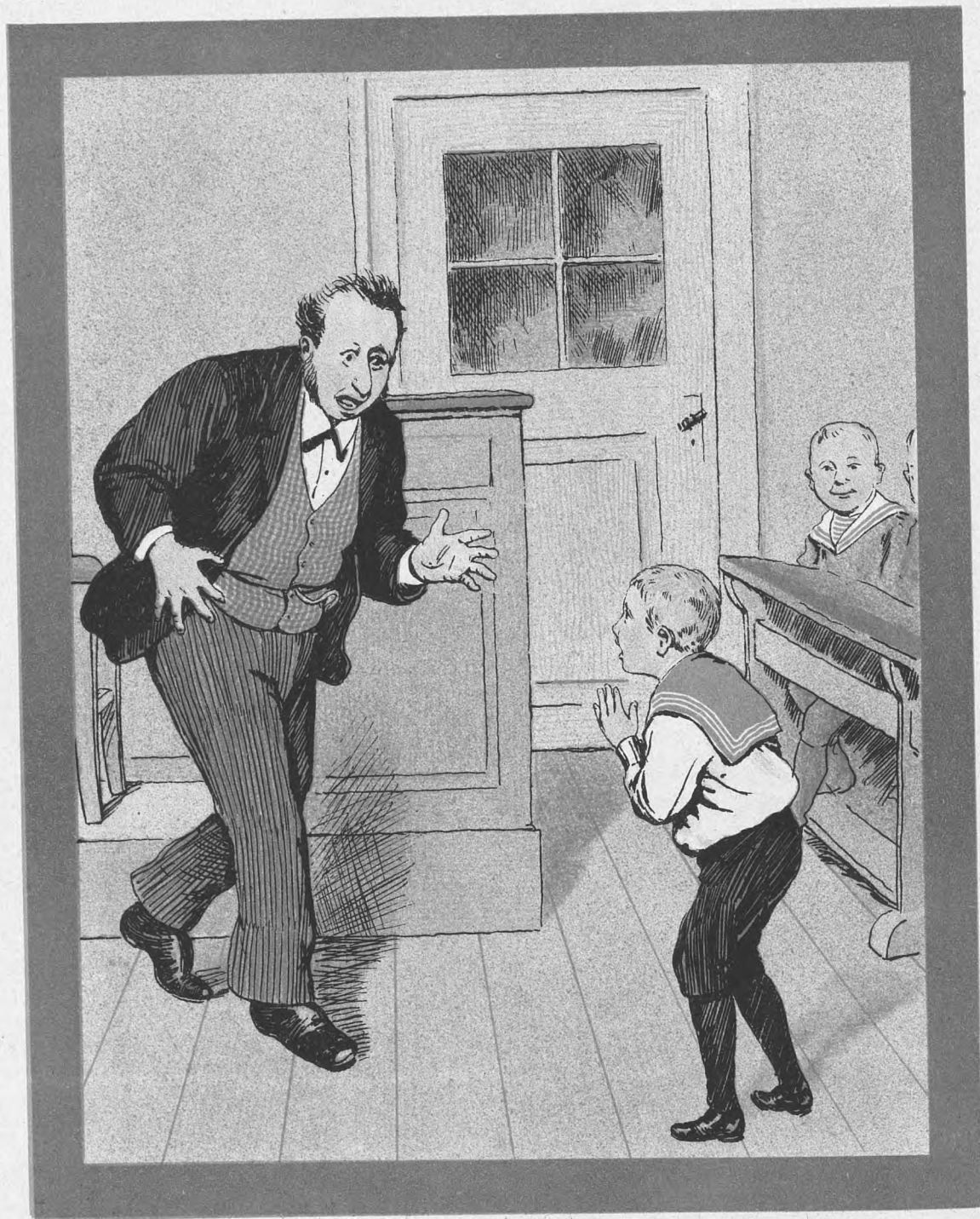
Alfred Benzon ikke billig,
Til Rabatten højst uvillig,
En Recept p. p. paategnet
Ikke af Hr. Benzon regnet.
Fattig Mand til Lud kan trænge,
Mange Spalter, mange Penge,
Argus-Robert ikke treven —
Nogle Spalter da om Seven.

Alfred Benzon tem'lig fyndig:
Argus ikke meget kyndig,
Doktor Ehlers trykker Prisen —
Doktor Ehlers i Avisen:
Doktoren lidt for sofistisk
Eller lidt for pessimistisk
Apotheket lægger Skat paa,
Altfor mange med Rabat paa.

Doktor Ehlers frem paa Valen,
Alfred Benzon faar paa Halen:
Doktor Ehlers selv saa fattig,
Derfor dygtig med Rabat i;
Benzon stadig lige kneben,
Ny Diskurs og syndigt Leben,
Storvask, Ehlers Linned smudsig,
Argus faglig — meget pudsigt.

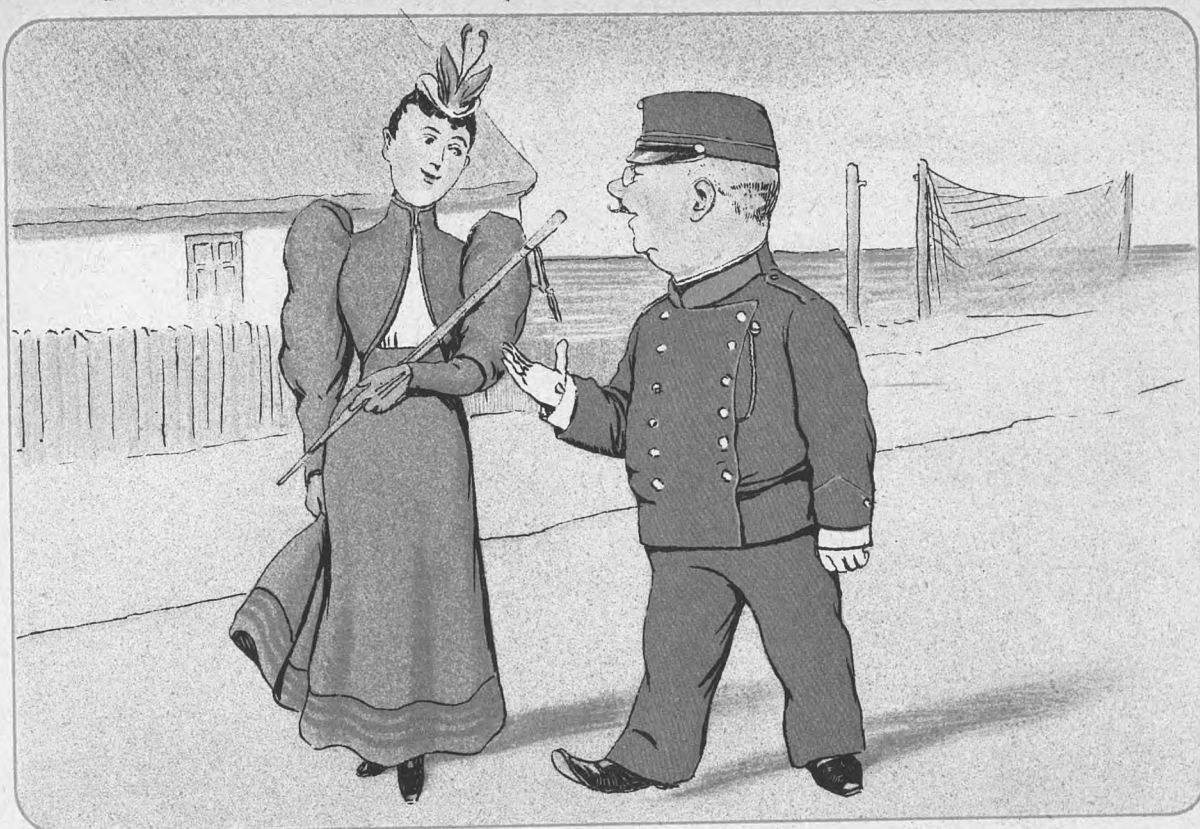
Mange Spalter om Rabatten,
Vrøvl som Frugten af Debatten,
Sæbeskum til Arbejdsmanden,
Sæberis til En og anden,
Stridens Parter tem'lig møre,
Roberts Linier mange Øre,
Robert i sit Fag er drøven,
Og Moralen: Tak for Seven!

Hjemmet og Skolen.

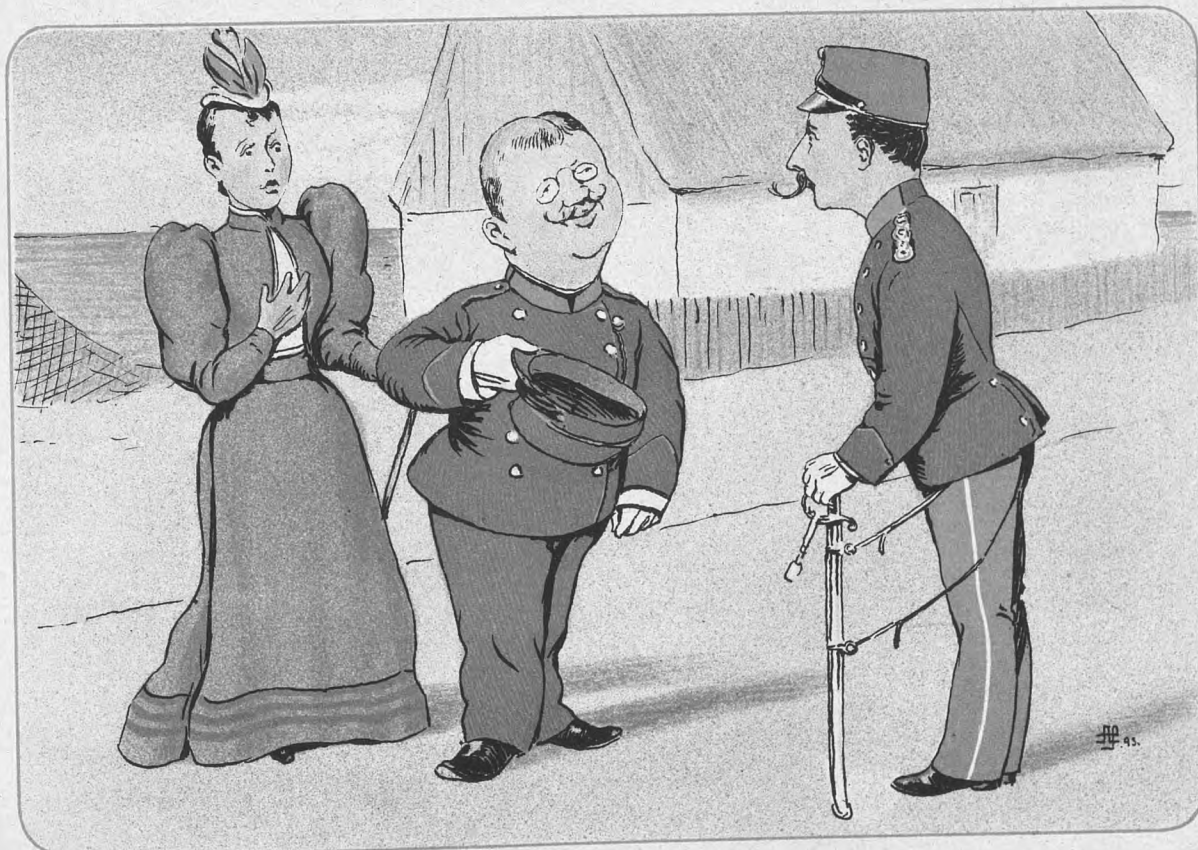

— Saa skulde da ogsaa, din dovne Knægt ———!
— Aah, Hr. Lere! Jeg skal ta'es med det Gode.

Overciviliseret. (Den første Udgangstur.)

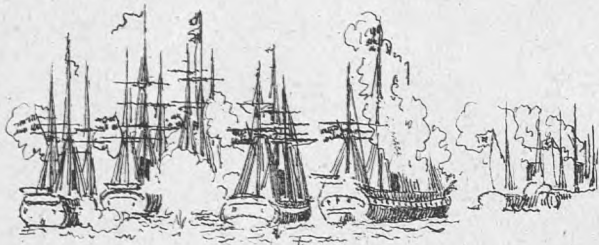
Peter! Der kommer en Officer!

— God Morgen, Hr. Kaptain!

Tyske Hædersdage til Søs.

(Velbekjendt Motiv.)

Hr. Jachmann stod ved »Nymphes« Mast
 I Røg og Damp,
 Han gav med »Sjælland« sig i Kast,
 Men led saa stor en Overlast,
 At med »Arkona« han i Hast
 Fik nok af Kamp.
 »Fly,« skreg de, »alt hvad vi formaar,
 Thi af van Dochum ellers faar,
 Vi Tamp!«

Ved Helgoland der stod en Dag
 En livlig Strid;
 Her hejset' »Adler« preussisk Flag
 Med »Blitz« og »Basilisk« i Lag,
 Men holdt sig klogt fra Kampens Brag
 Den hele Tid.
 »Fly,« skreg de saa, »til nærmest Skjul,
 Nu kommer »Heimdal« og »Niels Juel«
 Herhid!«

Ved Cowes et »Meteor« nys flød
 Med Brask og Bram.
 Om Bord en Rejsekejser bød,
 For hvis Skyld man med Anstand snød,
 Saa her om Kapsejladsen lød
 Pr. Telegram:
 Han vinder Sejr for Røverkjøb!
 Hvo kan bestaa i Hurtigløb
 Med ham?

Du Tyskens Vej til Roes og Magt,
 Sortladne Løgn,
 Modtag vor Pris, thi uforsagt
 Ved Tyskens Fiasko holdt du Vagt
 Og laante den din bedste Dragt,
 Naar den var nøgen!
 Du staar den tyske Flaade bi
 Med mindst to »Hædersdage« i
 Hvert Døgn.

Dagmartheatrets Soufflør har givet sin Kone en paa Kassen. Følgen er naturligvis, at han er kommen i Hullet, hvilket dog ikke har anfægtet ham videre, eftersom han er vant til at gøre gode Miner til slet Spil.

Det norske Folk er det frieste i Verden. Om det saa er Storthingsmand Ullmann, saa faar han fri Rejse til og fra Amerika om Bord paa danske Skibe, naar han ansøger derom. Det kan man kalde at tone rent Flag!

Den nye Varselstue.

(Efter »Politiken«.)

Det er en bekjendt Sag, at Hunde tuder for Lig. Er der Nogen, der tvivler, skal han bare lægge Mærke til, hvorledes de rene Venstrømænd tuder, naar der er Forlig i Vente.

Katte varsler Ulykker til Søs: »Politiken« har en Huskat, der hyler ynkelig, hver Gang en af Bladets Medarbejdere gaar i Vandet, og jamrer sig, hver Gang en af Organets Folkethingsmænd gaar til Rotterne.

Røde Køer kan se Spøgelse, endog grovkornede: Paa et bekjendt Stutteri for Stemmekvæg lød der for nogle Aar siden hvert Øjeblik en angstfuld Brølen fra Cohen. Kom Røgteren imidlertid som Ansvarhavende med den højeste Oplysning i Norden, blev det stakkels Dyr strax beroliget. Men samme Aar nedkom Edvard Brandes med to dødfødte Skuespil.

Heste kan forudse, naar Vogne skal vælte: Derfor slog Hørup svært til Skaglerne, da salig Bergs Vogn i sin Tid begyndte at hælde. Derimod kunde hverken han, Herman Bing eller Henning Jensen forudse, at de selv skulde vælte.

Vi har kjendt en af de største og længste Digtere i Norden. Hver Gang et Menneske døde af Kolera i Hamborg, gik han hen og tudede i Integade. Inden han blev betragtet som uigenkaldelig afdød herhjemme, gik han selv en Nat ind i »Ligkisten«. Han har altsaa vidst, hvad der forestod ham.

Ænder kan forudsige Oversvømmelse: derfor veed man, at hver Gang der udkommer et Nummer af »Politiken«, følger en større Vandgang lige i Kjølvandet.

Endelig kan ogsaa Bladets Reportere baade se og fremmane Spøgelse: Saaledes havde en af disse for et Par Aar siden en længere Samtale med en afdød brasiliansk Generalkonsul, som han selv havde faaet manet op af de Dødes Rige. Derimod er det, mærkeligt nok, ikke lykkedes Organet at fremmane den »skarpe Protestpolitik« samme Steds fra.

Gnomen-Tanz.

— Hør, jeg troede, Robert Henriques egentlig spillede Violoncel.

— Ja, det var den Gang! Nu spiller han første Violin i »Dannebrog«.

Sløje Tider.

Kristen Smed. Goddavn, Mads Jordmormand.

Mads Jordmormand. Goddavn, Kresten Smed. Hva' jæ' vilde si'e — har Du faaet Høsten i Hus, Kresten?

Kristen. Ja, se mejet æ' der jo itte mejet, begrundet paa, a' der jo itte var mejet aa' meje av.

• Mads. Ded kommer a' Møntfoden, Kresten.

Kristen. A' hvaffaa' en Fod?

Mads. Ded kommer a', a' Møntfoden æ' en Guldfo'd. Ded æ' derfaa', a' vi sitter mæ' Proprioriteter li'e op te Tav-skæget, Kresten. Vi maa ha' Bimmelitismen ingført igjen i Lannet.

Kristen. Hvaffenen?

Mads. Bimmeliumetismen.

Kristen. Ded ka' der være noved i. Hva' var 'et ellers, a' Du kaldte ham?

Mads. Ded æ' noved, som a' Viddenskaven lærer vos. Aa' derfaa' har Agguarerne sat ham paa deres Praagram.

Kristen. Æ' Du kaskæ gaet hen aa' ble'en Jaguar?

Mads. Ja, noved maa der jo gjøres for aa' hævde Landbrugets Ingteresser.

Kristen. Jamen Du æ' jo itte Landmand, Mads.

Mads. Jæ' æ' vist li'saa mejed Landmand som Du æ', Kresten. Faade' a' jæ' nu saa aa' si'e te'hører Embesstanden, derfaa' ka' jæ' vel nok ha' Lov te aa' ta' mig a' Landbrugets Ingteresser osse. Jæ' lever jo dov paa en Maade a' Landets Afrøde.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Ja, faa' naar der itte kommer noved Ydbytte a' Bundens Flid, saa værker ded dov te'bage paa Embesstanden som saadan betragtet. Aa' derfaa' saa gjælder ded, a' vi slutter vos sammen i enit Arbe'de faa' vort dyrebare Fø'delands Ydvikling.

Kristen. Hva' ska' vi saa ha' yd a' ded, Mads?

Mads. Føst aa' fremmest maa vi faalange, a' Lovgivningsmagten beskøtter vos. Vi maa ha' Beskøttelse mod Inggrev i Jordmormændenes Næring a' uavtaariserede Jordmormænd, aa' saa maa vi ha' Præmier faa' ypperli' Dørkning a' Jordmormændenes Havelodder. Desyden maa Jordmormændene faa' lange aa' bli'e skatte- aa' tiendefri li' saa vel som Gosejerne, som der jo itte gang te'hører Embesklasen. Men føst aa' fremmest maa vi ha' den dovvelte Møntfo'd ingført.

Kristen. Hva' æ' den dovvelte Møntfo'd ejentli' faa' noved?

Mads. Den dovvelte Møntfo'd ve' naturlevis si'e saa mejed som, a' Jordmormændene ska' ha' den dovvelte Betalning faa' deres samfundsnøtti'e aa' opslidende Gjærning.

Kristen. Ja, se ded ku' jo være mejed behaveli't faa' Jordmormændene. Men, ska' da itte som jæ' ve' si'e nu faa' Ægsembels Skyld Smeddene itte osse ha' den dovvelte Betalning?

Mads. Landbrugets Opkomst værker osse paa di øvrige Samfundsklaser, saasom Handværkerne aa' di mere Industri-drivende. Aa' derfaa' saa kommer Smedene osse te' Penge, naar a' Jordmormændene bli'er sat op paa den dovvelte Møntfo'd.

Kristen. Ja — hæ — ded ka' der kaskæ være noved i. Men jæ' sønnes dov, a' ded va' li'saa formelstjenli't, om di saa li'efrem satte Smeddene op paa den dovvelte Møntfo'd osse.

Mads. Ded kommer a', a' Du itte faa'staar Dig paa Viddenskaven, Kresten. Men ded maa Du osse helst overlade te' vos, som har studeret di Dele. Du aa' dine Lige har bare aa' støtæ Agguarsaven, saa arbe'der I i Sevelisationens aa' Fremskridtets Tjeneste.

Kristen. Ja, ded kjender jæ' itte noved te'. Men kaskæ Du husser, a' Du har en Rejning hos mig fra ifjor?

Mads. Ja, Du ska' nu som savt itte kere Dig om konomiske Spø'smaal. Bare Du hulder yd i Kampen faa' Landbrugets aa' Jordmormændenes Ingteresser, saa ka' Du være ganske roli'. Huld fast ve' ded!

Vejrhanevise.

Frit efter Oscar i »Dannebrog«.

Det var i de Dage, vi endnu var Børn,
— Før Korsgaard fik sit paa det tørre —
Hvor var Sprøjten dog stor for vort Barneblæk,
Men »Dannebrog« — det var dog større.

I Selvmordsæventyrs sælsomme Land
Vi sylted den smudsigste Valle.
Skandaler kigged vi langeligt efter,
Der var mange, og store var de alle.

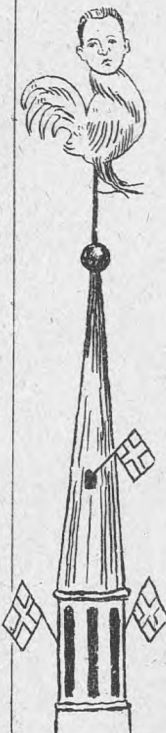
Men stundom gik vi til »København«
Og titted saa smaat ind ad Døren,
Saa kan det nok være, vi suttede Fingre —
Hvor vi misundte dog Redaktøren,

Som svælged i alt det pikante Stof,
Og som — det var Hovedsagen —
Kunde læse de Ting, som ej maatte trykkes,
Og være Pirat hele Dagen.

Ak ja, den Gang var vi Børn endnu,
Og andre Minder kom siden.
Rex og Røde syntes os mindre —
Men Oscar fulgte med Tiden.

Nu søger vi foreløbig ej hen
Til de tvende Skandaleblade,
Skønt alle de elleve Tusende
Vilde blive umaadelig glade.

Maaske vi dog vender tilbage en Gang,
Naar »Sommerromanen« er færdig.
I Længden bliver det rædsom pinagtigt
At skulle agere værdig.

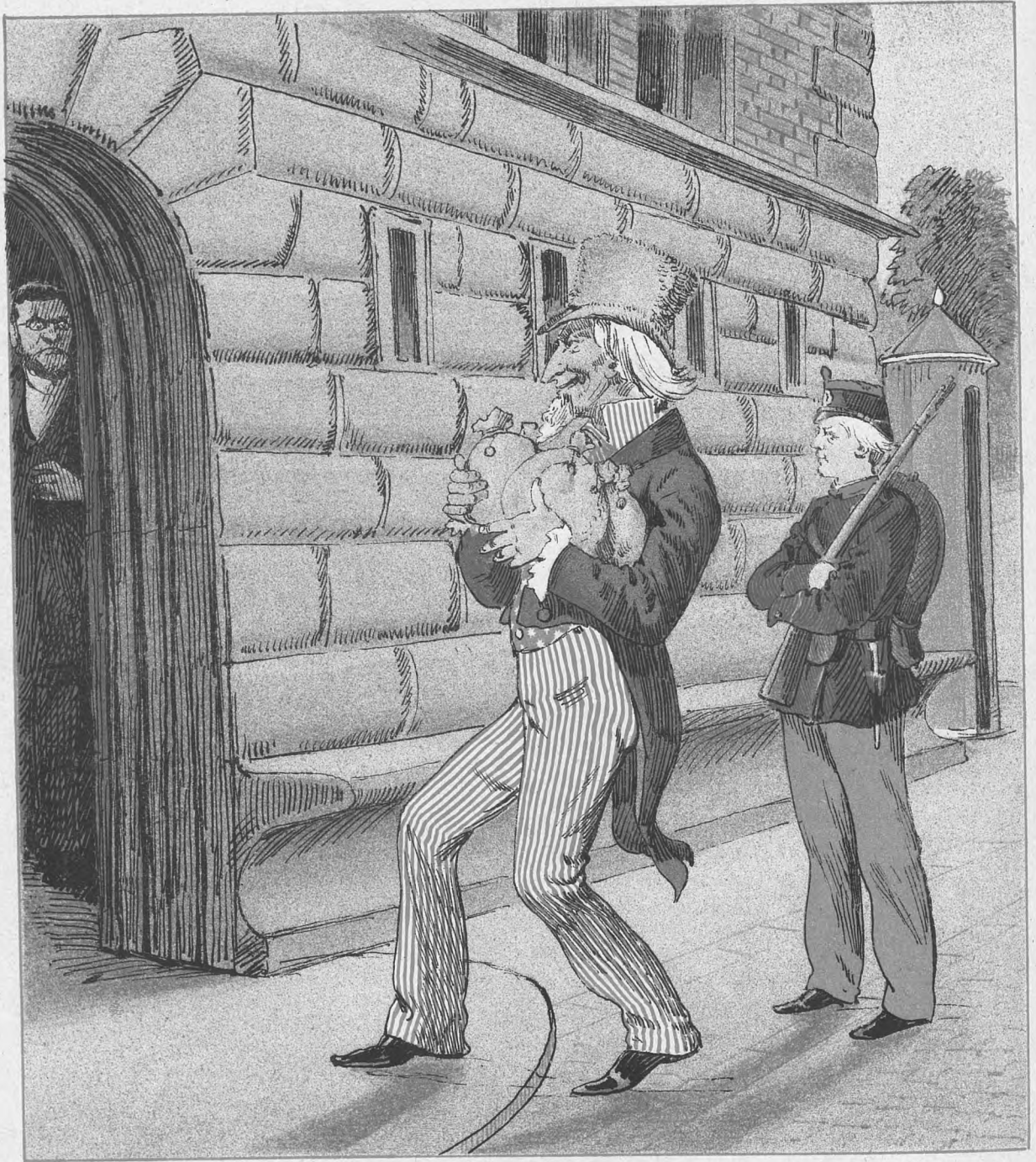

Abonnement

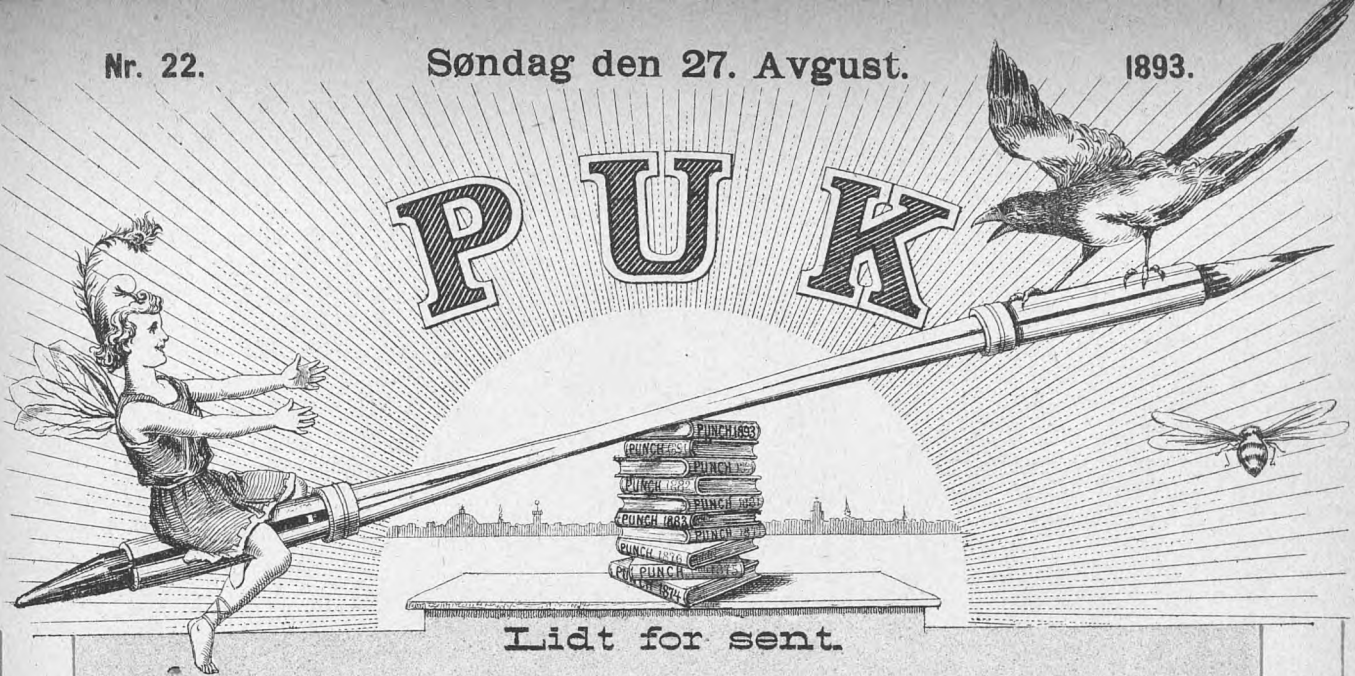
paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

En Bimetallist.

Fra Broder Jonathans Republik
 Man Kroner af fineste Provesolv fik;
 Og vel er de ægte, men hvad kan det nytte dem,
 Naar Haabet er falsk, at med Guld vi vil bytte dem.

Lidt for sent.

— Hvor længe havde De kjendt Deres Mand, Fru Hansen, førend De giftede Dem med ham!
— Min Mand? Jeg lærte ham først at kjende, da vi var blevne gifte!

Transpiration og Inspiration.

Mens Solens brænder løs saavel paa Ven
Som Fjende, saa til sidst de arme Stødere
Misunder selv de rene Venstremænd,
Thi deres Hjerner blive næppe blødere,
Kan her dog findes et bevinget Ord
For dem, som duer og ikke duer i Nord;
Thi begge Parters Hjerneklister rummer
Kun denne Tanke: Puh, hvor den er lummer!

Ja, den er lummer i det ganske Land,
Hvor Fluerne forøger Livets Sorger,
Og Godtfolk med den koldeste Forstand
Forvandles paa en Studs til Svedenborger.
Kvægsølvet steg i al Gesvindighed,
Men Øl og Sodavand gaar villig ned;
Endog Jens Busk og Tordenen forstummer,
Saa ingen tvivler om, at den er lummer.

Med Nød og næppe Landet sagtens undflyr,
Hvad Varmen ellers gjemmer i sin Favn,
Helt sunde Byer er langtfra vore Sundbyer,
Og der er Kolera i »København«;
Med sliq notabel Gjæst i Perspektiv
Det giver et Klo-Sæt i manges Liv,
Mens Magistraten nyder tryk sin Slummer,
Og Byen brummer: Puh, hvor den er lummer!

Men, ser man ud af sine egne Vinduer,
Om Ørene man bliver dobbelt hed:
I Bombay tærsker Muselmænd og Hinduer
Hverandre flinkt i deres Ansigts Sved.
Blot Islams Sønner slagter et Par Køer,
Er strax Braminerne i Krigshumør,
Og, naar en Hindu ved Moskeen trommer,
Finder Profetens Børn, at den er lummer.

Selv Trippelalliancen har det hedt,
Skjønt den paa Tolden ingen Fløde skummer;
De franske Valg er allerede svedt
Aldeles ud af hver en Publikummer.
Alting udvider Varmen i vor Tid
Undtagen Henning Jensens Smule Vid;
Naar han i »Politiken« gi'er sit Nummer,
Udbryder Læseren: Puh, den var lummer!

Wegweiser

für

Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

Das neue Rathhaus. Das neue Rathhaus ist schon ein altes Rathhaus, denn ungeachtet es noch nicht zur Welt gekommen ist, hat es doch schon viele Jahre auf dem Papier existirt. Die Magistrat ist aber so pietätvoll, das sie sich nicht dazu bequemen kann, das alte Rathhaus zu verlassen, wo sie sich so lange so kannibalisch wohl befunden hat und darum muß der Arkitekt

Neurup damit warten, es aufzuführen. Das wird herrlich, wenn es einmal aufgeführt ist. Vielleicht unsere Kinder es zu sehen bekommen!

Sind Sie müde von den Verluftungen Kopenhagens und wollen Sie auch etwas von der wunderschönen Natur sehen und etwas frische Luft ziehen, lieber Germane? Dann wollen wir auf dem Striche spazieren gehen. Folgen Sie mit!

Der Asfalt. Sie hätten vielleicht nicht geglaubt, daß wir hier im hohen Norden so fortgeschritten wären. Hoho, wir folgen mit der Zeit, und wir haben schon nicht nur Asfalt, sondern auch elektrisches Licht, und die Bürgerrepräsentation hätte uns gar Wasserlosetten zugebracht, aber der Malermeister

Jensen setzte sich dagegen, weil eine solche Verfeinerung zu aristokratisch war und böse Blut bei den Arbeitern setzen könnte. Auch auf dem Asfalte sparen wir, wir legen nur ein kleines Stück jedes drittes Jahr, und so ist bisher nur die Österstrasse und die Kaufmachersstrasse belegt worden. Denn die Magistrat meint, die Bevölkerung sei noch nicht reif zu einer so radikalen Veränderung, und darum müsse man sie allmählich daran gewöhnen. Aber in etwa halbundert Jahren können wir vielleicht hoffen, alle Hauptstrassen asphaltiert zu sehen. Aber dann ruhen wir wahrscheinlich auf dem Asphaltenzirkhose. Lassen uns nun das Leben und die Naturschönheiten des Asfaltes genießen. Hier

sehen Sie auf einem Brette Alles, was im Norden taugt, versammelt. Hier promenirt der Operasänger Friedrich Braun seine wagnersche Heldenschönheit, da französischer Berendjen sein europäisches elegantes Anzug, hier sieht man die Spitzen der Aristokratie und der Plutokratie in Eschen, und wer nicht persönlich da ist, den sehen Sie in Gieses Fenstern ausgestellt, wie z. B. der dänische Byron, Peter Kanjen. Was machen Sie da beim Aushängeschrante des Fotografen, lieber Germane? Ach, nehmen Sie sich in Acht, es sind die Bilder der Charlotte Wiehe und der Emma Nielsen, die in allen Aushängeschranten hängen, wie die Heiligenbilder im Süden. Verlieren Sie nicht ihr Herz, lieber Germane, und gehen wir lieber weiter.

Mellem Brødre.

Det er nu for Resten grumme trist,
At slikt her i Verden kan hænde.
Naar det blot er muligt, man veed ej til sidst,
Hvordan det hele skal ende.
Robert og Assel, af samme Blod,
Af samme Stamme, af samme Rod,
Ved samme Blæksort opammet,
Har Krigens Dæmon opflammet.

Som tvende Tvillingeknopper de sad
Paa Sechers blomstrende Stamme,
Naar Assel var vittig, var Robert glad,
Og Assel selv var det samme.
Madsen og Melby stod dem bi —
Som Assel vist sagde saa aandfuldt: vi
Er sammen med disse M. M'er
Et Firkløver af H. & M'er.

Robert og Oscar var Sechers Lyst
De lange Agurketidsdage,
Assels Revue var Borchsenii Trøst
Mod Brandesianismens Drage.
Assel en Præmie-Forretning drev,
Robert for Liniebetaling skrev,
Assel besørged Komiken,
Robert Musik-Kritiken.

Ak, hvordan kan da Blodets Røst
Saadan paa en Gang forstumme?
Hvor kan i slig en gruelig Dyst
Brødre sig fjendsk formumme?
Melby og Assel satte — o fy! —
Oscar og Robert i deres Revue,
Selv de til Straf for Chikanen
Kom saa i Sommerromanen.

Broderkrig mellem slige Mænd —
Den er i Sandhed alvorlig,
Secher føler sig ogsaa ved den
Næstendels ganske daarlig.
Hele hans Redaktion er snavs,
Striden for den er en dunkel og tavs
Skrekkelig Præmiegaade. —
Nu »Dannebrog« stander i Vaade!

Sommerens Fænomener.

Agurkesalat.

Nydes især af »Politiken« paa varme Sommerdage. Tilberedes bedst af Henning Jensen. En enkelt Spalte af ham er ligesaa vanskelig at fordøje som flere Blade fulde.

Er, naar den stammer fra hans Pen, temmelig overmoden og spiller i det rødlige. Kan dog ogsaa undertiden være grøn og umoden og kaldes da »Vers«.

Antager undertiden en sort Farve og kaldes »Theaterbetragtninger«. Minder i saa Fald om Asien og dufter af Hvidløg. Meget vanskelig at fordøje.

Gjør sig til af at være hævet over Hofnyheder. Serveres dog i temmelig vidt Omfang, naar der er Russere i Byen.

Spiller ofte i alle Regnbuens Farver og kaldes da Farvedigtning.

Trives ikke i Tivoli, derimod af og til i Privatlivets Fred, hvor den kan blive temmelig pebret. Spises i raa Tilstand af tudende Hunde, der dog gjerne stikker Halen mellem Benene, naar de faar paa Tuden.

Logogrif.

1

Med mig begynder al Protest,
Det veed det rene Venstre bedst,
Selv om det til sin Skræk erkjender,
At Estrup altid med mig ender.

2

Hvoraf saa Guldkur end bestaar,
Gjentagne Gange mig du faar.

3

Hvis jeg var fler, og vi var gode,
Gjør vi vor Ejer vel til Mode.

3, 2, 1

Tidt Tietgen har et saadant gjort,
Men ikke altid lige stort.

1, 2, 3

Skjønt ikke fyldt endnu et Aar,
Attest som lovende jeg faar,
Skjønt, snurrtigt nok, det i min Rolle
Er Publikum, som bør mig holde.

En god Støtte.

— Hvad er det for en Rulle, Niels Juel holder paa?
 — Han holder sgu paa Holmens faste Stok, ellers var den gaaet
 ad Helvede til for længe siden.

Kejservejr.

— Det er ligegodt mærkelig nok, at Vorherre næsten altid har givet Kejseren saadan dejligt Vejr, naar han kommer her til Byen.

— Ja, de Store holder sgu altid sammen.

Hovedstrømninger paa Asfalten.

Folk har moret sig i Thule
I det gode Sommervej,
Skjønt det ikke la'er sig skjule,
Tørken har huseret her;
Derfor, kan man vel forstaa,
Faar vi Russen ovenpaa.

Kejseren igjen er landet
Og vor Toldbod har passert,
Hvor han fik en hel Del andet
End en Toldkrig proklamert,
Skjønt han ligegodt fornãm,
At vi særlig skatter ham.

Stolt paa hele Strøget vajer
Danmarks »gamle Munkeklud«;
Ikkun »Politiken« ejer
Ingen Ting at hænge ud,
Lov den vilde bare ha'e
Til at klippe Hjørner a'.

Selv paa Ama'er store Planer
Blev der ruget ud til Jagt
Paa vor Kongelunds Fasauer,
Som saa mange Æg har lagt,
At man den Udrugnings-Sport
Gav Kalkuner paa Akkord.

Saadant Hørup inte nænner,
Skjønt kalkunsk er ellers nok
Haus Organ, hvor bare »Ænder«
Daglig ruges ud i Flok,
Og de Gæs, man her begik,
Aldrig Gaaseøjne fik.

Bladet har, Skam, Grund at gyse
Blandt *die dummen Dänen*, hvor
Man endogsaa til Gemyse
Russiske Grønærter faar,
Og hvor knap den hvide Czar
Er for Mængden Kaviar.

Lille Edvard dog og Bro'eren
Synger højt i »dette Land«:
Noch ist Polen nicht verloren
Og den polske Ægtestand,
Som til Omkvæd de en slet
Leder gi'er om »Hjertets Ret«.

Danefæ. Under Restavrationen af Raadhusets Forsal stødte Arbejderne paa en mærkelig formet Kolos, dækket af Aarhundreders Støv. Man gættede straks paa den fra Rhodos, men ved den foretagne sagkyndige Undersøgelse kom til almindelig Overraskelse en ældre sjællandsk Bisp for Dagen. Hans Højærværdighed blev strax inviteret paa en Omgang i Kalkeballen.

Magistraten som Farvedigter. Kjøbenhavns Lygtepæle bliver i denne Tid malet graa for at kunne harmonere med Gadebelysningen.

Theaterkatten spinder

saa smaaat.

Kammerherren og jeg er kommet tilbage. Vi føler os helt forfriskede i Halerødderne baade af Wiesbaden og af Paris. Og nu fanger vi an igjen. Vi sidder oppe paa Kontoret hver Dag og spinder begge to af Velbehag over at være kommet i de gamle Følde igjen.

Forleden Aften sad vi saadan og fik os en lille Passiar. Vi havde haft Emil og Lehmann til The for at passiare lidt med dem om Planerne for Sæsonen, saasom Repertoireliste, Personlister og Upasseligheds-Lister, og nu sad vi altsaa fortrolig sammen. Kammerherren snoede sine Knurhaar, og jeg havde travlt med min Halespids.

»Naa, Kammerherre,« siger jeg, »Holberg og Oehlencläger — hvad? Bedst at faa de gamle Sager til en Side med det samme.« — »Væringerne,« siger han, »Don Ranudo« tror jeg næsten ogsaa. Emil har for Resten skrevet det op. Men sig mig, *mon cher*, hvordan staar det til ude paa disse—disse *Second-Theatre*? Behøver man at befrygte nogen *concurrence* i denne *saison*?«

»Det skal jeg sige Kammerherren,« sagde jeg. »Jeg har her nedskrevet en egenpotig Oversigt over disse saakaldte Theatres Planer, som jeg herved har den Ære at overrække Kammerherren.«

Og jeg overrakte ham derpaa følgende

Oversigt.

Vi selv. Stor Direktør, stor Primadonna. Lidt af det

store Repertoire, meget af det lille. Formenes især at ville tiltrække det finere Publikum, saasom Rigsdagsmænd, Gardeløjtnanter, Abonnener og Polyteknikere. Udsigterne røde.

Kasino. Lille Direktør, stor svensk Primadonna. Vil navnlig lægge Vægt paa de Operetter, hvis Levedygtighed Nørrebro Theater har bevist ved først at spille dem. Desuden moderne Skuespil af Direktøren, Rex ved »Aftenbladet«, Esmann, Cavling ved »Politiken«, Direktøren, Thayssen ved »Dannebrog«, Esmann og Heiberg ved »København«. Endelig samtlige Edvardere efter Alder og Værdighed. Gjør Regning paa det mellemfine Publikum, saasom Spækhøkere, Brandesianere og Frigængere. Udsigterne lilla-la.

Folketheatret. Stor Direktør, lille Primadonna. Fortsættelse af Direktør Abrahams Jubilæumsforestillinger, dels som Folkeforestillinger til halv Pris, dels til Benefice for Hr. Berggreen til ordinær Pris. Publikum: Gratulanter. Udsigterne lysegrønne.

Dagmar. Lille Sceneinstruktør, stor Professorinde. Martinius, Fru Riis-Knudsen, Rosenberg, Frk. Hornemann, Gjellerup, Amalie og Erik, Erik og Amalie, Frk. Gjellerup, Hr. Hornemann, Fru Martinius, Hr. Riis-Knudsen, Frk. Rosenberg, Fru Erik, Hr. Amalie, Wuthorn, Truthorn, Bluthorn. Publikum literært: Medlemmer af Familierne Riis-Knudsen, Rosenberg, Hornemann, Gjellerup og Skram. Udsigterne ins Blaue hinein.

Nørrebro Theater. To Direktører, ingen Primadonna. Repertoire leveres af Fagforeningen, Personale derimod ikke videre uddannet i Faget. Publikum: Det brede Lag, navnlig Medlemmer af Revueforfatternes Fagforening. Udsigterne graamelerede.

Frederiksberg Morskabstheater. Direktøren ubekjendt, mishandlet Primadonna. Repertoire: Censors Levninger. Publikum i Skoven eller Tivoli. Udsigterne gule og blaa.

Theatersfinxen. Man ved endnu ikke ret, om det originale danske Skuespil »Hjærtets Ret« er skrevet af Tyskeren Max Nordau eller af Pariseren Richard Kaufmann. Men det er danske Hjærtets Ret at fordre af Kammerherren, at han skal løse Gaaden. Han kan gjøre det. Han har jo Nøglen.

Suk fra Særne: Hr. Olesen, hvor Dælen bl'r Jollen a'?

Troligt nok.

— Naa, nu bliver det nok endelig til Noget med det monumentale Springvand paa Amagerstov.
— Saa, hvad bliver det da til?
— Til Vand, naturligvis!

I Fluettiden.

O lad dem summe, som de vil,
De vævre, viltre Fluor,
Og drive deres muntre Spil
I Køkkener og Stuer.
Selv om de nu gjør hvidt til sort,
Det gjør dog fler end Fluor,
Og snart de atter sværmer bort,
Maaske om et Par Uger.

De kan nu en Gang ej sig dy —
De er jo ikke Duer —
Og sky jo ej at spy lidt Spy
Til Skræk for alle Fruer.
Naa, Spy paa Stegesky er spys,
Og mange ej det huer,
Men Spydighed for det — nej tys!
Husk paa, de er kun Fluor.

Og har Du jubileret lidt
For stærkt i et Par Uger,
Saa Du ved næsten hvert et Skridt
Bevæger Dig i Buer,
Saa tænk om Verden ikke, at
Den er af sine Fuger,
Maaske Du selv under Din Hat
I Ho'det har lidt Fluor.

En Fluor er dog Menneskets Ven,
Hos ham den Næring suger,
Lidt Krimskrams laver den til Gjen-
gjæld saa i vore Stuer.
For det Produkt mærkværdigvis
Man altid gaar og gruer —
Det samme i en vis Avis
Som »Vers« man graadig sluger.

Hvad var et Glas Bodegavin,
Der smagte ej af Duer?
Og var en nybagt Rus vel fin,
Naar ej man kjendte Huer?
Hvad er sædvanlig Cirkuskost
Foruden Kænguruer?
Det samme som en dansk August,
Hvis ej vi havde Fluor.

Abonnement

paa „Fuk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvags-
gade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

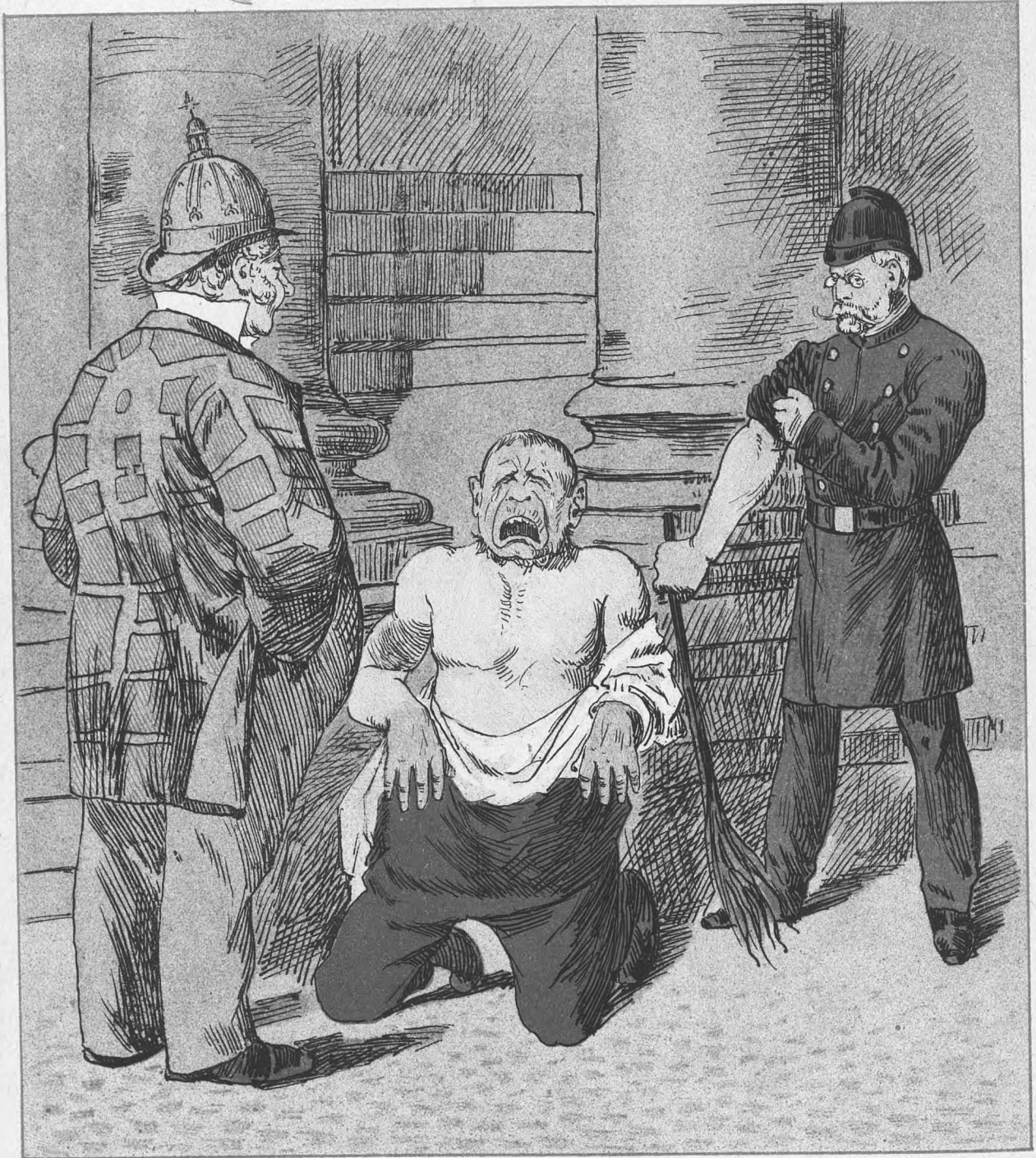
2 Kr. Kvartalet.

Enkelt Nr. 18 Øre.

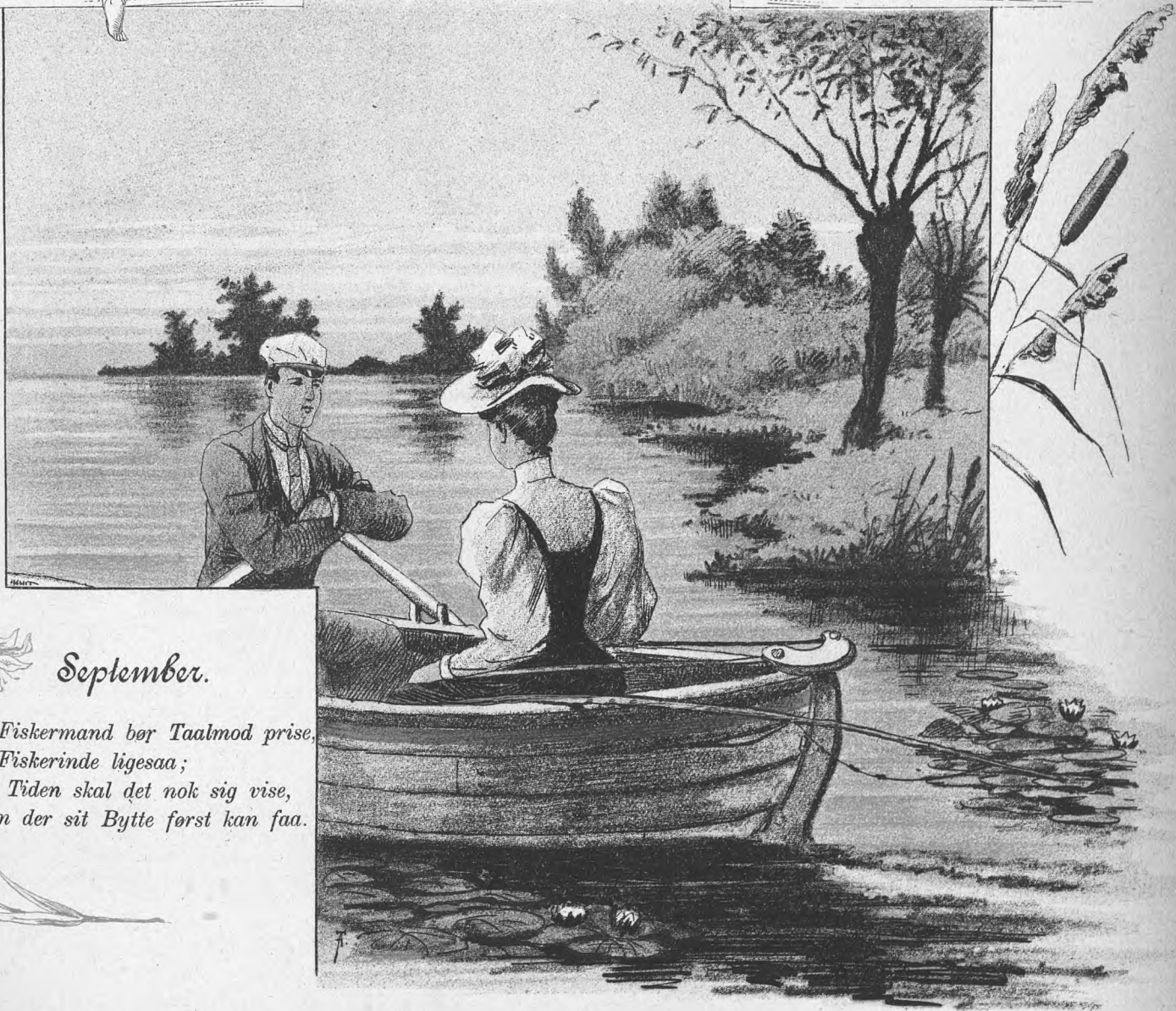
Skal de have Prygl?

Et Subjekt som Objekt.

Om ogsaa det tapreste Bøllefrø
 Tør uforsagt give Damer »Klø«,
 Saa er han, dog ikke Karl for sin Hat,
 Naar selv han skal delikateres med Kat.

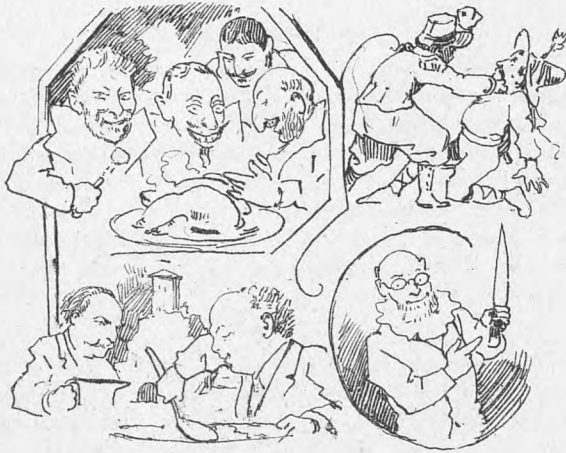
Udgiver og
 Redaktør
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Søborg & Eff. Kbhvn.

September.

En Fiskermand bør Taalmod prise,
 En Fiskerinde ligesaa;
 Med Tiden skal det nok sig vise,
 Hvem der sit Bytte først kan faa.

Nord og Syd.

I Danmark er der godt at være
For Danske som for »Europæere«.
Der slog sig ned i »dette Land«;
Madposen kan i Fred de skære
Og leve højt af And ved And.

Hos os selv Integadebladet
Kun med det løse Krudt er ladet,
Hvis Virkning er et tomt: Prosit!
Og, vil Agrarerne til Fadet,
De bruger ikke Dynamit.

I Ny og Næ holdt Venstre Møde,
Men ingen Næser saas at bløde
Som Varsel om en skarp Protest,
Mens Tivoli har skummet Fløde
Paa sin italienske Fest.

Saa har italienske Fester
Med stort Disharmoni-Orkester
Man holdt paa den romanske Jord;
Italienerne fik læster-
lig Prygl hos deres franske Bro'er.

Derfor man Optog arrangerede
Med Skjolde, smagfuldt ruinerede,
I Genua og Napoli,
Af Sporvognssæder man leverede
Et større Festfyrværkeri.

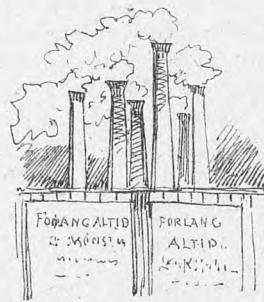
I Harnisk Frankrigs Vælgerfolk er,
Og en Italiener dolker
Man for det mindste Næringstab.
Saadan en Republik fortolker
Sin »Lighed« og sit »Broderskab«!

I Spanien de forsorne Basker
Med Oprør Pressen overrasker
Og slaas som Makkabæerne.
— Saadan i Syden om man trasker
I Blod til over Knæerne.

— Ikkun hos os de vrede Kæmper
Sagtmodig deres Blodtørst dæmper
Og præker Fred for Tidsfordriv;
— Blod ser vist Ingen i September
Endog paa »H—g*s Ærme-kniv.

Kjøbenhavns Forskjønnelse.

Den samlede Magistrat, det vil sige: den Del af Magistraten, som for Tiden er ved Samling, holdt forleden et extraordinært Møde for at drøfte »Avisens« Forslag til at forskjønne Søerne ved at opfylde Øer og anbringe faste og flydende Restaurationer paa Terrænet. Der vedtoges imidlertid enstemmig følgende Resolution:

1. Magistraten har Mas nok med Beværterne paa det faste Land og ønsker ikke at lægge sig ud med Borgerskaberne paa Søerne.

2. Magistraten formener, at den ved at anlægge en Pumpestation med tilhørende høj Dampskorsten paa en Opfyldning i Søerne er slaaet ind paa den rigtige Vej til Soterrænets Forskjønnelse og paatænker derfor ved given Lejlighed at opfylde Resten af Søerne og paa det indvundne Areal opføre et større Antal Pumpestationer, for at Skatteborgerne kan blive ordentlig pumpede.

3. Da Magistraten i sin Visdom forudser, at adskillige misfornøjede Medborgere rimeligvis vil finde den ved ovenstaaende Projekts Realisation fremkommende Udsigt mindre tiltalende, tilraader den at forskjønne samme ved at anbringe et 8 Alen højt Plankeværk om hele Soterrænet. For at bøde paa den nye Udsigts Ensformighed, gives der de Herrer Niels Kjeldsen, Otto Mønsted o. s. v. Tilladelse til at dekorere Plankeværket med passende Inskriptioner, selvfølgelig mod at erlægge en rigelig Afgift pr. Kvadratalen til Stadens Kasse.

4. Bag Plankeværket foran det lovede Parkanlæg i Sølv-gadens Forlængelse anlægges ligeledes en monumental Pumpestation for at antyde paa en passende Maade, at nu gaar Byens Kasse paa Pumperne.

5. Endelig foreslaar Magistraten, at Foreningen til Hovedstadens Forskjønnelse forandrer sin monumentale Brønd til en monumental Vandvogn, hvorved ikke alene Kultortvet og Amagertory, men samtlige tilstødende Gader og Stræder kan blive delagtige i Forskjønnelsen.

Der kan ingen Tvivl være om, at ved disse Foranstaltninger vil Hovedstadens Propekt blive i høj Grad forskjønt — i det mindste set fra Regnskabssiden.

I Forfædrenes Spor.

— Nu vil jo Uffe Birkedal tage sin Afsked som Præst, fordi han begynder at blive døv.

— Der var ellers løjerligt: den gamle Uffe hin Spage begyndte jo med at være stum.

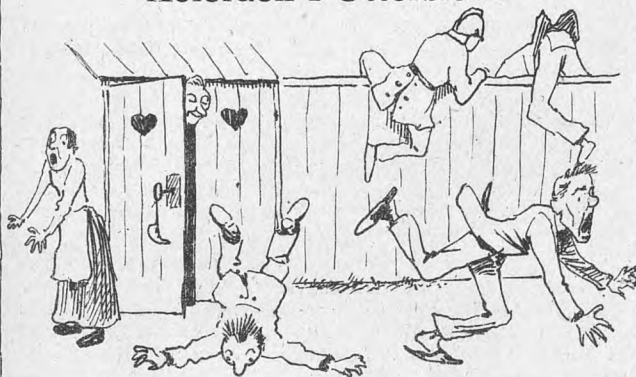
— Ja, men den nye Uffe vil nok saa ogsaa tage Bladet fra Munden bagefter; han skal jo være Redatør af et radikalt Venstreblad.

— Saa kan du bande paa, det kommer til at hedde Skræp.

— Ja, et Skrappeblad bliver det i alt Fald.

Koleraen i Utterslev!

Saasart den sensationelle Nyhed om Epidemiens Udbrud paa Frederikssundsvejen var naaet *København*, indsaa *Pris* øjeblikkelig, at her maatte der gjøres noget. Han sendte derfor strax en Reporter derud, og det varede ikke mange Timer, inden vor ihærdige Medarbejder havde fabrikeret følgende Referat:

Hos Moer Svendsen.

Hun boede i Bagstuen i den angrebne Kaserne. Hun havde selv med sine egne Øjne set, at Skrædderen oppe paa Kvisten den Morgen havde været i Gaarden med en Hastighed af 4 Gange i Timen, og ved hvert Besøg havde han haft et Nummer af *København* i Haanden. Det var ikke til at tage fejl af, det maatte være Kolera. Alle Madammerne i Huset var af samme Mening, og hun havde derfor sendt et af Børnene, der kunde gaa alene, ind til *København* for at tjene et Par Femogtyvøre paa Nyheden. Selv var hun lige kommen fra

Politistationen, hvor hun havde bedt Assistenten om at gjøre, hvad han kunde i den Anledning.

Paa Politistationen.

Assistenten forklarede vor Reporter, at han havde faaet Meddelelse om et mistænkeligt Tilfælde hos en Skrædder paa Frederikssundsvejen, og om et Øjeblik skulde baade Poli og Lægevogn af Sted for at internere saavel Skrædderen som de hos ham logerende Kolerabaciller. Han troede dog ikke, at det var asiatisk Kolera, da Utterslev ikke har nogen direkte Forbindelse med Asien, ikke en Gang i Agurketiden; det var vist kun halvasiatisk Kolera og skrev sig rimeligvis fra Stammen i Integade.

I Gaarden.

Gaardspladsen var opfyldt af et febrilsk Publikum, der spændt paa Enden betragtede det lille Udhus, hvor en Hummerklo forraadte, at den usalige Kolerapatient atter havde taget Sæde for at læse *København*. Da Døren aabnedes, foer Befolkningen rædselsslagen til alle Sider.

Han havde ingen Ting gjort!

Ved sin Anholdelse forklarede Skrædderen, hvis Liv var noget haardere, end f. Ex. Skrædder Holms, at han havde om Morgenen taget Olie, men den havde endnu ikke gjort nogen Virkning paa ham. Paa samtlige Tilhørere virkede den derimod saa velgjørende som en Fredens Olie, og beroligede gik enhver til sit.

Paa Københavns Kontor.

Her vidste man allerede med Sikkerhed, at der var død en Snes Mennesker af Kolera ude i Utterslev, men for en Sikkerheds Skyld besluttede Redaktionen at nøjes med den halve Snes, for i Tilfælde af, at det skulde være Løgn alligevel, den da kunde servere de andre ti Dødsfald i næste Nummer.

Ægtemanden Anders Christensen blev først lukket ud af Hullet paa Nytorv og derpaa lukket ude fra Hullet i Jernbanegade, fordi han havde givet sin Kone Huller i Hovedet. Det trænger ikke til nogen Kommentar, som Sodavandsfabrikant Sødtring sagde, da han i »*Dannebrog*» skrev en Spalte Kommentarer til sin Selvhjælp mod Retshjælpen.

Saa rid i Skridt, Smit —!

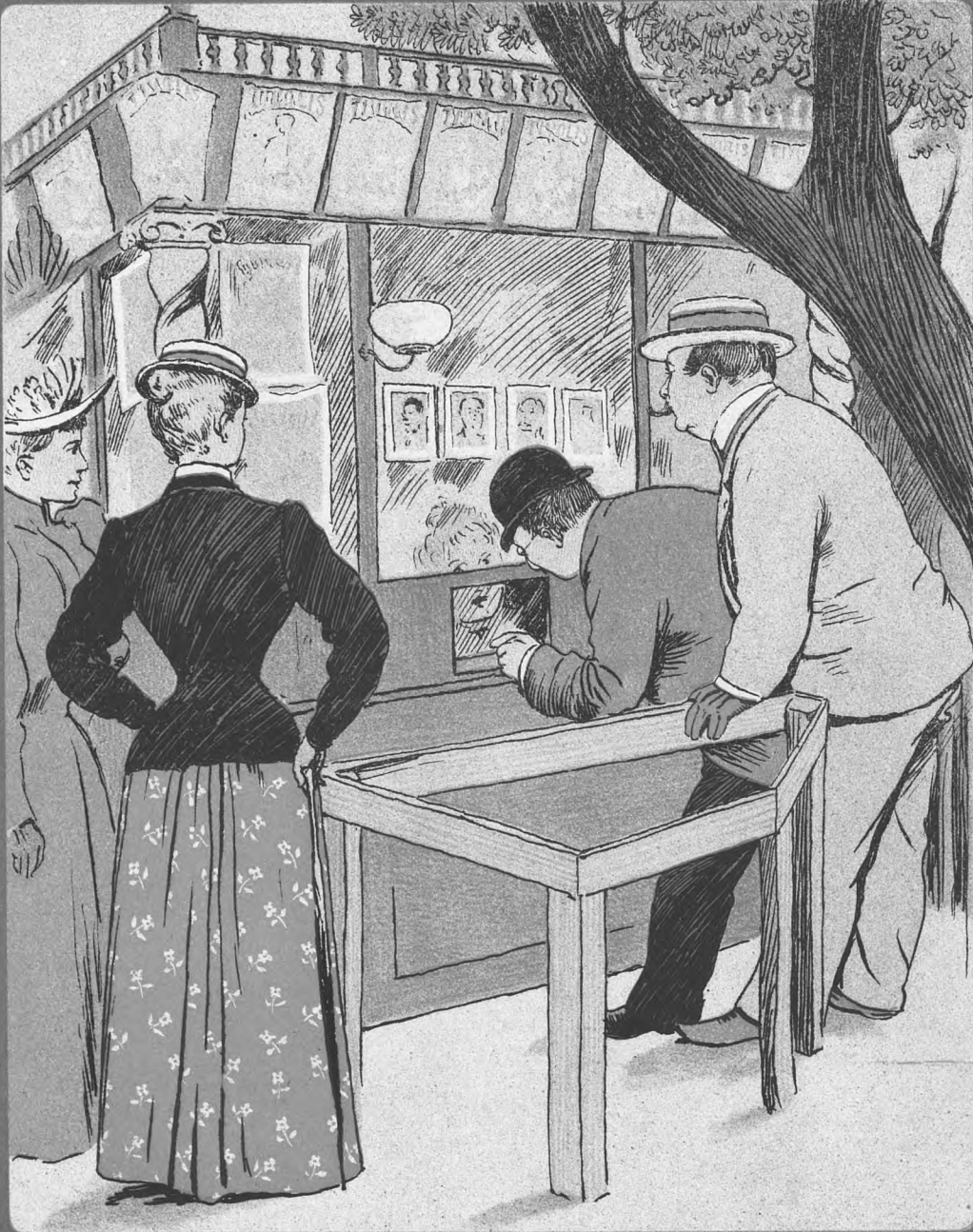

— Hvorfor red Dr. Østrup saa langsomt igennem Ørkenen?

— Fordi han studerede Sandskridt.

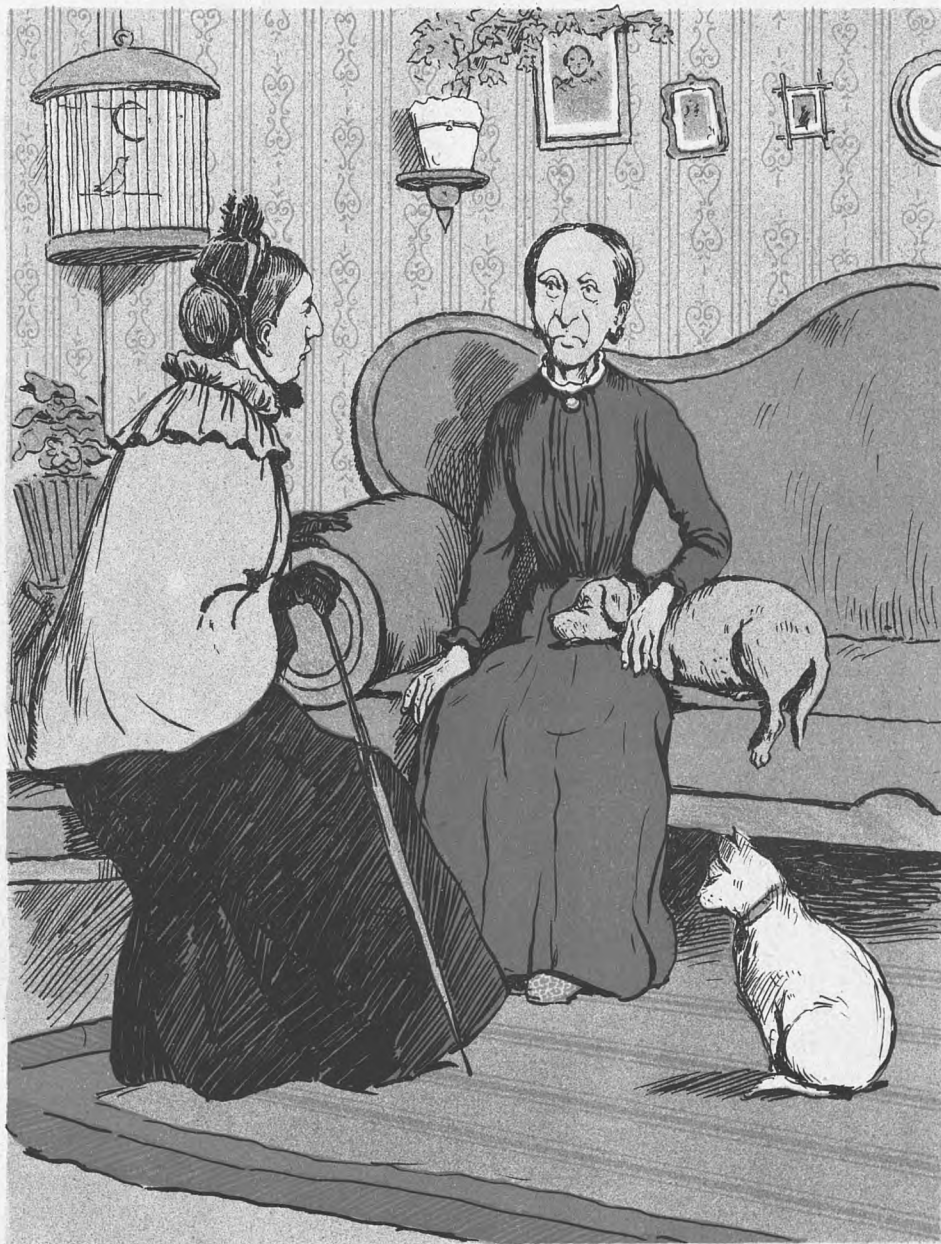

En sproglig Misforstaaelse.
Udenfor Kunstner-Plænen.

En Herre med to Damer: Maa jeg be' om tre Billetter?
En Svensker (der staar bagved): Een — kun jag!
Damen i Kontoret: Vi sælger ikke Konjaker her!

Ganske blød.

- Sig mig, Moder havde jo tre Døtre. Marie? hvor er hun?
 — Hun er jo gift med Hansen!
 — Men Petra?
 — Det er jo mig!
 — Men saa Thora?
 — Ih, men Herre Gud, Søster! Det er jo dig selv!

Hjertets Livret
eller
Edvard opdager
Kammerherrens Træskhed.

En gammel Kammerherre —
Sum, Sum, Sum, Sum osv. —
Tidt grønnet sine Hoser
For Abonnine-Roser
Og for sit Publikum —
Trum, Trum, Trum, Trum.
Da saa han til sin Lykke
Et ganske dejligt Stykke,
Skjönt tysk det var i Sindet,
Var det dog dansk i Skindet,
Og dets Replikker som
Champagnens lette Skum.
Skum, Skum osv.
(Et Spørgsmaal dog, om Kaufmann —
Faktotum, tum, tum osv. —
Som man jo har paastaet
For Bidskenen har faaet
Sum, Sum osv. —
En lille Sum.)

En lille Edvard Brandes —
Ej ganske dum, dum, dum osv. —
I »Politiken«s Spalter
Sit lille Pund forvalter,
Mod Kammerherren grum —
Grum, grum, grum, grum.
Og næppe har fornøjet
Vor Kammerchef fordøjet
Sin Hjertets Livret, førend
Den Edvard sagde: »Børen!
»Det Stykkes Vej er krum,
»Her er et Fallesum!
»Sum, sum osv.
»Nu skal vi til at kriges —
»Bum, Bum osv. —
»Det Stykke er ej nordisk,
»Men Nordausk, kjøbt for jordisk —
»Sum, Sum osv. —
»Gods — for en Sum.«

Den gamle Kammerherre —
Hm, hm osv. —
Sig dækker mod de Skoser
Bag Falkmanns Penneposer,
Imøns han selv er stum.
Stum, stum, stum, stum.
»Gik der en Sum til Spilde,
»Var den dog ganske lille,
»Og Folk gik jo i Tøjet,
»Og Nordau det fornøjed —
»Hvorfor da være grum
»Og give Vreden Rum?
Rum, Rum osv.
Men Edvard Striden nyder,
Som var det Mumm, Mumm, Mumm osv.
Saadan kan Krigens Flamme
En Kammerherre ramme
Ak blot for en Sum, Sum —
En lille Sum!
Sum! Sum!

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: Ja, søde Fru Schrøder, De sidder nu her saa lunt og godt inden Døre og bryder Dem ikke videre om, hvad der sker ude i Verden, naar De bare kan faa Lov til en Gang imellem at lade Munden løbe ved en Sjat Kaffe, som for Exempel nu i dette Øjeblik, og hvis jeg var min egen Herre og Petersen var der, hvor man jo maa haabe, at salig Schrøder er, des værre, saa vilde jeg saamænd ogsaa trække mig tilbage fra Verden og ikke abonnere i det Kongelige, hvor Kammerherren jo for Resten har lovet, at der skal blive saa ingteressant om Mandagen, hvad der formodentlig bestaar i, at de for Fremtiden holder blaa Mandag, som de jo nok kan trænge til, men det var det jeg vilde sige, at var det ikke fordi, Petersen har lovet mig baade nyt Overstykke og ny Hat nu til Efteraaret og man jo har Pligter baade mod En selv og mod Ens Nærmeste, saa vilde jeg saamænd ikke gjøre mig saa megen Ulejlighed for at udvikle mig og følge med Tiden, for man har saamænd ikke noget ud af det, det ved Vorherre, som nu for Exempel, da Kejseren skulde komme, De kan jo nok tænke Dem, søde Fru Schrøder, at det maatte være mig magtpaaliggende at komme ind og tage imod ham ved Toldboden, naar han kom, for for det første synes jeg dog,

man har en vis Forpligtelse til at vise ham den Høflighed, da han dog er temmelig nær i Familie med os, og for det andet tror jeg næsten nok, jeg tør sige, at han kjender mig af Anseelse fra den Sommer, da vi begge to laa paa Landet i Fredensborg og vi saa tidt promenerede samtidig i Slotsparken, og saa syntes jeg, at det maatte være saa rart for ham at se saa mange bekendte Ansigter som muligt strax, saasnart han kom i Land, og da jeg havde ventet forgjæves i tre Timer den første Dag, saa opgav jeg det heller ikke for det, men sagde til mig selv ligesom Napolium eller Mallebrok, hvem det nu var: Garden kan blive mør, men den giver sig ikke, og skjønt det er meget besværligt for os Landliggere, saa tog jeg saamænd ind med første Tog næste Dag og stod ved den levende Gud paa Toldboden i Kø fra om Morgenen Klokken otte til langt hen paa Eftermiddagen med Undtagelse af, at jeg jo et Par Gange var et Svip henne hos Otto for at styrkne mig med lidt Sjokolade og et Par Napoliumskager, og saadan blev det saa ved den ene Dag efter den anden, og De kan jo nok tænke Dem, hvad det var for mig, og saa om Tirsdagen, saa sagde jeg rigtignok til mig selv, at nu vilde jeg dog ikke møde paa Toldboden før ved Middagstid, da jeg havde set i et Blad, at han skulde komme til den Tid, for man kan dog heller ikke saadan gaa hver Dag og tage imod Kejseren fra Morgen til Aften, og saa tænkte jeg jo, at Kejseren spiste noget sent til Middag, saa naar vi spiste lidt tidlig i Skovshoved og jeg saa tog ind med Toget, saa kunde jeg nok naa det, men saa da jeg kommer for at staa i Kø som sædvanlig, saa er der ikke Andre end nogle Havnesjovere og en Betjent, og saa da jeg har staaet der en halv Times Tid, saa siger jeg til Betjenten, om han ikke kan sige mig, hvornaar man kan vente Majestæterne, men kan De saa tænke Dem, søde Fru Schrøder, saa giver Mennesket sig reverenter talt til at le ad mig, som dog er en Dame, og siger, at Kejseren bogstavelig talt var kommen i det selvsamme ulykkelige Øjeblik, da jeg sad hos Otto og drak Sjokolade og spiste Napoliumskager, og De kan jo tænke Dem, hvor fortvivlet jeg blev over, at vi saadan var gaaet fejl af hinanden, og det vil jeg rigtignok sige, at i saadanne Øjeblikke saa misunder jeg virkelig Dem, der kan sidde her saa rolig og holde Dem udenfor det hele, og nu, da jeg hører Dem sidde og tale saa fornuftigt om det, saa synes jeg næsten, det er, som om jeg begynder at se noget roligere paa Sagen, men nu vil jeg dog alligevel se at faa Petersen til at gaa ind paa, at vi ligger os ud i Fredensborg en fjorten Dages Tid, for at jeg kan faa lidt Revangsje for alt det, jeg har gaaet igennem, bare fordi jeg vilde gjøre det saa godt som muligt for Kejseren. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Boxende Dyr er ikke en saa absolut moderne Fremtoning, som man skulde tro. Den fra det gamle Testament bekendte Guldkalv har allerede i flere Aar vist sig som Boxer. Der er kun den Forskjel paa den og Kænguruen, at medens det i det ene Tilfælde er Boxeren, der har faaet Bank, saa er det her Bankerne, der har faaet Boxer.

Indtoget.

(Frit efter Bjernstjerne Bjørnson.)

Stort Halloj over Staden gaar,
Højt paa Bakken ved Valby staar
Hver en Reporter og gaber!
— Hvor bliver Østrups Araber?
Kommer ikke snart »Beduineren«?

Sex og femti paa Uret saas,
Ikke en Gang dog en Valbygaas
Tog sig derude en Skraber.
— Hvor bliver Østrups Araber?
Kommer ikke snart »Beduineren«?

Men, da Solen gaar ned i Vest,
Ingen Østrup og ingen Hest
Set af den cyklende Stab er.
— Hvor bliver Østrups Araber?
Kommer ikke snart »Beduineren«?

Stille, stille i samme Stund
Ingen stod, thi fra hver en Mund
Hørtes et: Ih, du min Skaber!
Der har vi Østrups Araber!
Ovenpaa sidder »Beduineren«.

Siden efter langs Vesterbro
Folk i Mængde, som Følge slo',
Raaber, saa Vejret de taber:
Hurra for Østrups Araber!
Længe leve »Beduineren«!

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

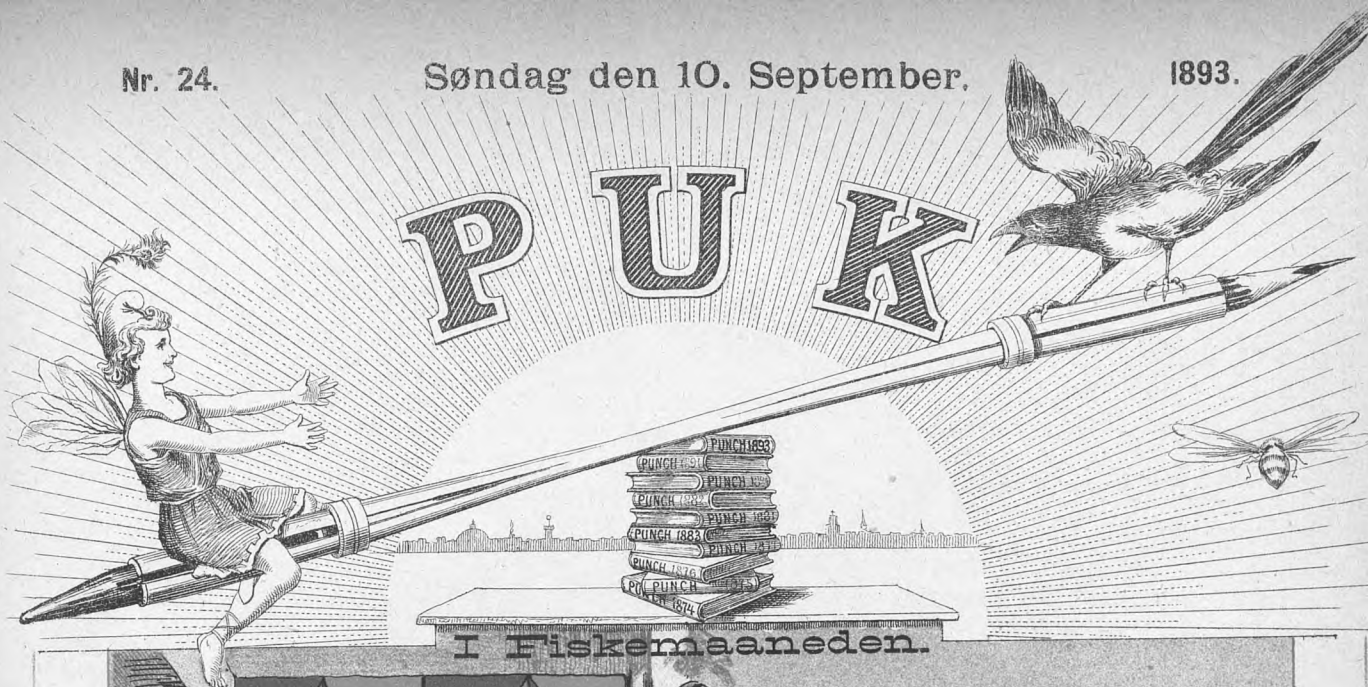
En dansk Doctor-Phantasia.

*Partant pour la Syrie
Le jeune et beau Danois,
— Har man vel Lov at sige,
Drog i Triumf derfra.*

Af Sted paa sin Araber
Fra Østen Østrup foer
Og kom trods hvert et *Aber*
Dabei paa den til Nord.

Udgiver og
Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Seborgs Effr. Kbhvn.

I Fiskemaanednen.

— Nu har vi været ude at fiske!
 — Har I da faaet Noget?
 — Ja, vi fik hinanden; men — om Emma fangede mig, eller jeg fangede Emma, det veed jeg i Grunden ikke.

Still-Leben.

Her er saa roligt i Septemberdagene,
Som om det var et ganske andet Land,
Hvis Saga har berettet os, hvordan
Det gik paa den Tid livlig nok med Slagene,
Især, naar salig Chresten Berg kom agende
Og strammed' op hver fuldtro Venstremand,
Til Folk blev li'esaa røde som Zinnober
Og svor at fure Estrup — til Oktober.

Ja, det var, hvad man kalder, gode Tider
For hver en snakkesalig »Frihedsven«;
Men, pisket af de strenge Evmenider
Er disse gyldne Dage farne hen
Og kommer aldrig, aldrig mer igjen.
— Nu er der ingen Moders Sjæl, der gider
Blot tænke paa de mange bolde Kæmper,
Der tømte Loftets Bæger i September.

Nej, overalt vi har idyllisk Ro,
Saa selv de mest krasborstige Agrarer,
Der farter om paa deres Dromedarer
For i en Vælgersjæl at slaa en Klo,
Har fundet højst en Valgkreds eller to,
Som tager det »Program« for gode Varer;
Men ellers er Refrænet paa Debatten:
I Sækken vil vi nødig købe Katten!

Selv i Evropien — i Integade —
Har man forsaget at slaa lige til;
Kun sukker dybt man over al den Skade,
De nye Kirker Folket gjøre vil,
Thi Overtroen driver da sit Spil
I Form af sorte Kristne eller glade,
Og, naar der først er kommen flere Præster,
Er det for sent at brygge fler Protester.

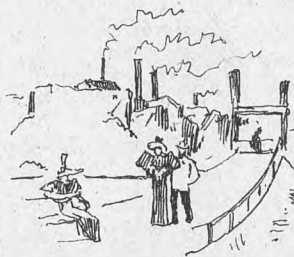
Imidlertid, selv under Havblik kan
Der ogsaa være Storm hos os i Vente,
Om end den bliver kun i et Glas Vand:
Paa Mandag samles Stadens højt fortjente
Repræsentanter ovenpaa den endte
Ferie for igjen at fange an,
Hvor sidst de slap, og hænge i som Bier
Med Spørgsmaal fra Hr. Philipsen og Trier.

Wegweiser

für

Deutsche, die nach Kopenhagen reisen werden wollen.

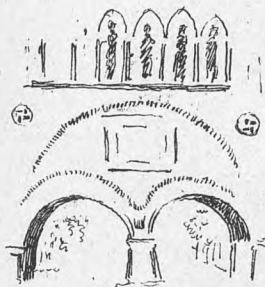

Der Freihafen. Wir haben
Breitstrasse passiert, die für der
Sache Schuld ebenjogut Lang-
strasse heißen könnte. Jetzt wollen
Sie sich auf der Langelinie
smeden, aber was ist das, lieber
Germane, die Langelinie ist ja
ganz weg! Es ist nur einige trauer-
lichen Resten zurück, das übrige hat
der Freihafen aufgefressen. Sehen
Sie, wir sind mit auf den Noten hier in Kopenhagen: — so ein
Ding müssen wir auch haben. Was so ein Freihafen eigentlich
ist und wozu er gebraucht werden soll, daß wissen weder Sie,
lieber Germane, noch ich, aber davon sind wir doch beide völlig
überzeugt, das es ein sehr nütliches und einbringendes Ding ist,
sonst hätte nicht der Reichstag ihn uns gegeben. Vorläufig
ist er nur anzusehen wie eine sehr abwechslungsreiche Berglandschaft,
wo man das Genick kneten kan, wenn man sich darin wagt.
Wenn er aber ganz vollendet ist, dann können wir hier in stillen
Sommerabenden gehen, denn dann hat man hier eine neue
Langelinie eingerichtet, die ebenso wunderschön wird wie die alte,
und wo man beim Ufer schwärmen kann und lauschen zu den
idyllischen Tönen der Nachtigallen, der Dampfeschornsteinen und
der Dampfschiffsflöten.

Fällen Sie eine mitleidige Thräne, lieber Germane, bei
dem trauerlichen Anblicke der nicht mehr dagewesenen alten
Gewaltthaten (dänisch: Bolden) und grünen Bäume? Das
sollten Sie nicht gethan haben, bevor Sie gesehen hätten, was
wir dafür bekommen haben werden wollen.

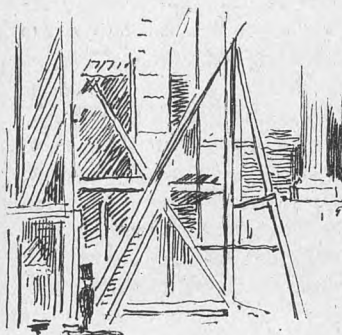
Die neuen Musäen. Sie sind bisher nur in Char-
lottenburg, in dem Palä des Prinzes und auf dem Musäum
des Thorwaldsen gewesen und glauben, das sei alles, was wir
von Musäen haben. Keinesweges! Jetzt bauen wir ein Kunst-
musäum auf Oster- und ein Kunstindustrimusäum auf Wester-
brücke. Fahren wir so fort, dann bekommen wir Musäen für
alle mögliche Kunststücke in allen möglichen Quartieren der Stadt,
als zum Beispiel Musäen für Kunst-Nahrung, Kunst-Begeisterung
und Kunst-Butter. Und sollten Sie doch nicht ganz satt sein
und Appetit an noch ein Paar Musäen haben, dann trösten Sie
sich! Das sorgfältige Kultusministerium hat noch vor mehreren

Zahren ein Paar Bestihümer im Sturmstrasse gekauft für dem Zufalle, das es sich Drang dazu zeigen sollte, und jetzt gehen die Kultusministeriellen Sturmstrasse- und Drang-Männer und halten Aufsicht damit, welches Ihnen selbst doch etwas Ausbeute verschafft.

Das neue Carlsberg. Sie müssen sich beeilen, wenn Sie alles Sehenswürdiges beobachten wollen, lieber Germane; darum nehmen wir eine Esche und erschuchen den Kutscher, an die Domäne des Brauer Jacobsen zu fahren. Nehmen Sie Ihre Turistschuhe ab, lieber Germane, denn hier stehen wir auf klas-

sischem Boden. Hier wird das berühmte neue Carlsberg gebraut, das Sie so oft gelobt hat! Das neue Carlsberg ist hinter das alte Carlsberg errichtet worden, aber glauben Sie doch nicht, das käme davon, das nach hinten das dünne Bier kommt. Ganz im Gegentheil! Und darum wirkt der Brauer Jacobsen auch für eine edle Sache, wenn er dafür sorgt, das man in mehreren Kafeen nur sein Bier bekommen kann. Sie wollten vielleicht lieber was anders haben, trosten Sie sich aber damit, das so, wie es gemacht ist, ist es doch sicherlich am bestem für Ihrem dürftigen Leibe und für Ihre hochgeehrte miewohl unsterbliche so doch durstige Seele.

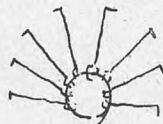
Das Ghyptothek und die Jesuskirche. Hier sehen Sie die idealische Seite des guten Bieres. Das Ghyptothek ist schon abgelagert, die Kirche is frisch vom Fass und neulich vom Brauer angestochen wie das neue Neu Carlsberger Pilsner Bier. Und jeder Sonntag danken die alten pastores emeriti auf Friederichsberg den Brauer weil er dafür gesorgt hat, das

hier kein Kirchennuß ist wie in Kopenhagen. Und der Brauer ist dankbar, weil kein Henning Jensen ist, der in „Politiken“ von der Degeneration der Kirche schreiben kan, die Redaktion „Politiken“s ist dankbar, weil sie Artiklen auf das verbrochene Thema meidet, wir Dänen sind dankbar, das wir den Brauer haben, bei dem keine schmale Orte sind, und jetzt, lieber Germane, ist es vielleicht zu hoffen, das Sie auch dankbar und entzünd sind über den Brauer, das Bier, die Kirche, das Ghyptothek, den Pul und das kleine aber doch so liebliche, wald-, see- und bierumschlungne Dänemark. Leben Sie recht herzlich und gehen Sie jetzt nach Hause, lieber Germane!

Et Besøg i Integade.

Har I læst i Hørups Inteblad, Eller har I hørt det Om en rigtig nederdrægtig Rad, Som dog inte myrded' Hørup eller hans Gebrüder Cohn Og i Blodet vaded'? Nej, han havde bare været Thron-prætendent ved Bladet; Ak, men alt i Tider fjerne Blegned' denne Lykkestjerne, Nu som en af det moderne Indbruds Mænd han leved'.

I den højeste Oplysnings Hjem Gik han over Spange; Her var han ved sine fulde fem Fingre, som var lange. Og da til sit Held han netop fandt Indgangsdøren aaben, Listet' han sig ind og tog galant Plads i Garderoben, Hvor han livsglad og fornøjet Gav sig til at gaa i Tøjet Paa de Dragter, som for Øjet Her sig skønt udfolded.

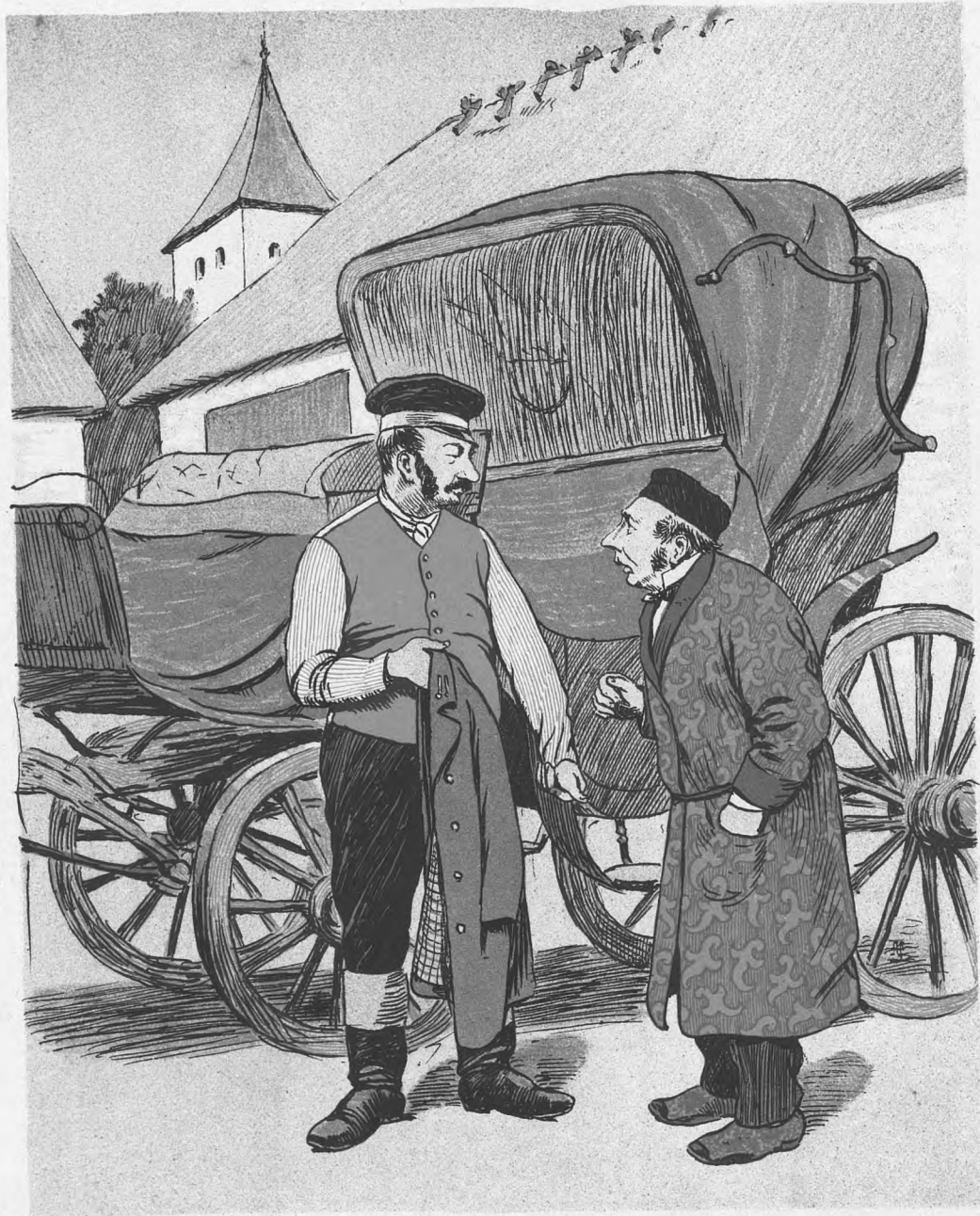
Først opdaged' samme Prætendent Hørups egen Kappe, Som han kjendte paa, at den var vendt, Den han vilde nappe. Dernæst gav han glætvæk sig i Færd I et andet Hjørne Med at tage Maal af nogle Klæ'er, Som var laant hos Børne, Og til sidst vor Rokambole Vilde Peter Nansens Kjole Samt en laadden Skindpels hole: — Det var Henning Jensens!

Men, som just han vilde væk herfra Liste med sit Bytte, Saa kom Viggo Bentheim ind og sa'e: »Stop hvad kan det nytte? Hent et Par Gendarmer! Det er bedst, At han bliver snuppet!« Og saa blev han trods al skarp Protest Inte heldig sluppet. Ingen Ting her var at hugge, Og han maa bag Laas og Lukke Li'esom jævnlig Hørup sukke Over Rettens Pleje!

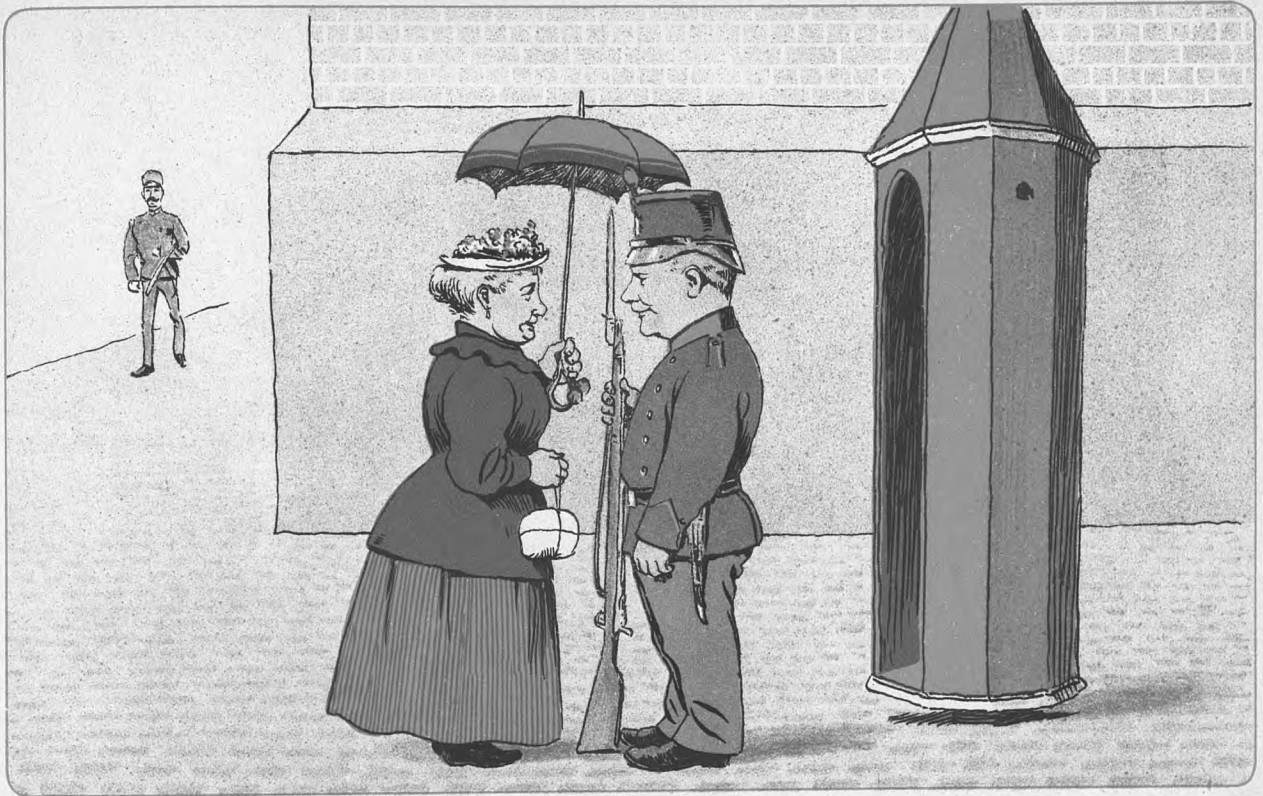

Fruen lader spænde for.

— Hans! Tror Du, at jeg skal med ud at kjøre?

Efter det nye Exercer-Reglement.

Rør!

Ret!

Paa hofmusikalsk Forlag.

Lille Enna, stor Musik,
Hennings med sit skarpe Blik
Hans Talent opdager
Og frem for Lyset drager.
Det var nu ganske sikker temmelig
Smukt, og Enna burde være taknemmelig;
Det jo Krediten ikke svækker
At anses for lækker af en slig Forlægger.

Ak, men Verden som bekjendt
Er jo ikke stort bevendt,
Særlig i Taknemmelig-
hed ej meget fremmelig.
Se, da nu Enna paa det tørre det ha'de,
Vilde han Hofmusikken forlade,
Og nu, da han mærker, han trækker,
Residensen til tysk Forlægger forlægger.

Ak, zu Leipzig war ein Mann,
Tysk og syndig var nok han,
Enna, den forlorne Søn,
Lyser han i Kuld og Kjøen.
Hennings bedrøvet udraaber: »Ak Enna!
Er det min Løn? Min Søn, hvad er den a'?'
Kummer mit Sind bedækker,
Naar Du lægger Dig ud med Din gamle Forlægger.

Med en lille fin Kontrakt
Hennings havde Grunden lagt
Til et Venskab uden Kiv,
Voxende for Død og Liv.
Ak, men den Enna kan ikke forstaa'et,
Flænger han grumt i Kontrakten har flaaet,
Tørst efter Vinding hans Venskab stækker —
Og saa var det, han gik til en tysk Forlægger.

Saadan hos Kleopatra
Kommer tidt man snavs derfra,
Er man, som Antonius var,
Der ej ondt bedrevet har.
Slanger ved Barmen man ikke skal nære,
Paa deres Venskab man ikke kan tære,
For, lægger man Vind derpaa, knækker
De selv en driftig Forlægger.

Landmandsliv. Paa Professor Riis-Knudsens Avlsgaard i Jernbanegade er nu foruden forhenværende Forvalter Bredstrup, der er Administrator, forhenværende Proprietær Heiberg bleven ansat som Sceneinspektør. Theatersalen paa-tænkes i den Anledning omdannet til Trommesal, men derimod er det tvivlsomt, om Magistraten vil gaa ind paa et Andragende om at flytte det nye Halmtoory tilbage til det gamle Halmtoory, hvilken Foranstaltning dog sikkert vilde være heldig, da Landmændene saa kunde lade deres Læs holde udenfor, mens de var inde og besøgede deres Forretninger paa Theatret. Imidlertid har Landmandsbanken, for at støtte denne nye Agrarbevægelse, opgivet alle Tanker om at sælge Dagmartheatret.

De franske Valg har affødt et Par Dueller paa Kaarde. Ingen af Duellanterne har dog faaet farlige Saar. Skulde det mon komme af, at vedkommende Politikere ikke stikker rigtig dybt?

En Fedekalv.

Puk var med til at spise Fedekalvesteg forleden i Integade. Anledningen var den, at *Boganis* var vendt hjem som forloren Søn.

Indbudne var samtlige forlorne Sønner af tidligere Aargange. Da man skulde til Bord, ordnede Toget sig saaledes, at hvert Medlem af Redaktionen havde en forloren Søn til Borddame. Hørup havde, som naturligt var, Hædersgæsten, derefter kom Georg Brandes med Drachmann, Edvard Brandes med Gjellerup; og derefter de Andre.

Efterat Høning Jensen havde læst Bordbøn, afsang man nogle »Vers« af Johannes Jørgensen, og derefter holdtes Festtalen af Drachmann, der til den Ende indtog et fast Standpunkt paa Talerstolen. Fra en kort Omtale af Hædersgæstens Betydning gik han over til Moderationen, erklærede sig for en Tilhænger af Vilhelm Beck, talte fra et socialdemokratisk Standpunkt og vendte atter tilbage til Radikalismen.

Stormende Jubel hilste denne Tale, og Gjellerup tilkjendegav ved livlig Applaus, at han var enig med Drachmann i alle hans Svingninger.

Boganis takkede. Han havde en Gang glemt at knappe sine Buxer om Bord paa et Dampskib, hvilket mærkeligt nok havde vakt Opsigt, men for Resten var det nu den bedste Aarstid at spise Graapærer paa; de burde spises med Skallen paa, men Kjernehuset gjorde man bedst i at spytte ud. Han holdt meget af Fedekalvesteg, denne Ret erindrede ham nemlig om en vellykket Jagt, han en Gang havde været paa, vistnok i Nordamerika, hvor han var kommen hjem, belæstet med Bytte. Et Leve for Georg og Edvard B., for Hørup, Nansen og Jensen, p. p., et Leve for alle Smaaengle glade, der svæve iblandt os i Integade. (Hurra og stærkt Bifald.)

Stor Begejstring vakte det, da Georg Brandes herefter oplæste den Essay, han i sin Tid havde skrevet om *Boganis*, hvorpaa forskellige Humorister oplæste de Essays, som de havde skrevet om ham i hans Sammensmeltetid. Blandt de følgende Taler kan især fremhæves en af Peter Nansen, der spøgefuldt sammenlignede sig selv med den forlorne Søns Broder i Lignelsen og mente, at han dog nok kunde gjøre sig fortjent til en Spædekalkv en Gang ved Lejlighed. Ved Ordet Spædekalkv opstod der imidlertid en betænkelig Rømmen blandt de yngre versskrivende Medarbejdere, og Nansen skyndte sig derfor at erklære, at han selvfølgelig ogsaa vilde være glad ved en Fedekalkv.

Om Stemningen efter Bordet er kun at meddele, at samtlige Deltagere flere Gange paa Hjemturen skiftede Standpunkt, men hver Gang igjen smeltede sammen i broderlig Harmoni.

Ligestilling.

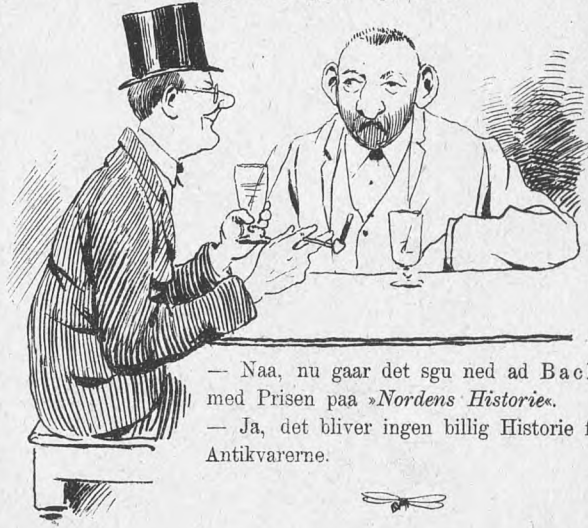
En Kvinde kan vandre paa Mandens Baner
Trods salig Cook'er og Magellan'er,
Der rundt om Jorden var Mænd for at drage
Og vendte til Udgangspunktet tilbage.
Det samme som oftest nemlig passerer
De gode Damer, naar de disputerer.

Udholdenhed. Folkethingsmand Høgsbro anbefalede forleden Dag sine Vælgere at vise sejt Udholdenhed og i den Henseende følge hans Exempel. I den Retning er Folkethingsmanden ogsaa et ualmindelig heldigt Forbillede, thi, naar han faar sin Pension som Statsrevisor anvist paa Provisorierne, saa kan han magelig holde det ud i længere Tid.

Brugte Bøger kjøbes.

— Naa, nu gaar det sgu ned ad Bache med Prisen paa »Nordens Historie«.

— Ja, det bliver ingen billig Historie for Antikvarerne.

Fri Konkurrence eller, hvorledes »Politiken« havde tænkt sig det Reitzelske Forlags Prisfordeling ordnet:

Dommere: G. og E. Brandes, Henning Jensen, Peter Nansen, Gustav Esmann, Cawling, Hørup sin Søn.
Konkurrerende: Hørup sin Søn, Cawling, Esmann, Nansen, Henning Jensen, E. og G. Brandes.

Premiefordelingen havde »Politiken« derimod mærkelig nok tænkt sig saaledes:

Kritik: G. Brandes. Dramatik: E. do. Novellistik: Peter Nansen. Humor, frivillig: Esmann. Humor, ufrivillig: Henning Jensen. Lyrik: Cawling. Symbolik: Hørup sin Søn.

Libertat. For at gjøre Noget i Anledning af Sølvprisernes Dalen, skal Nationalbankens Bestyrelse have fattet den Beslutning at vexle Publikums Tikonosedler ved at give ti Jubilæums-Tokroner for Stykket. Des værre er der til denne smukke Tanke knyttet en Bestemmelse, der gjør Fordelen aldeles illusorisk, idet Planen først skal træde i Kraft, naar Foreningen til Københavns Forskjønnelse har faaet det monumentale Springvand paa Amagertorv fix og færdigt. Naar Guldæblerne springer der, skal Sølvkronerne springe her!

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

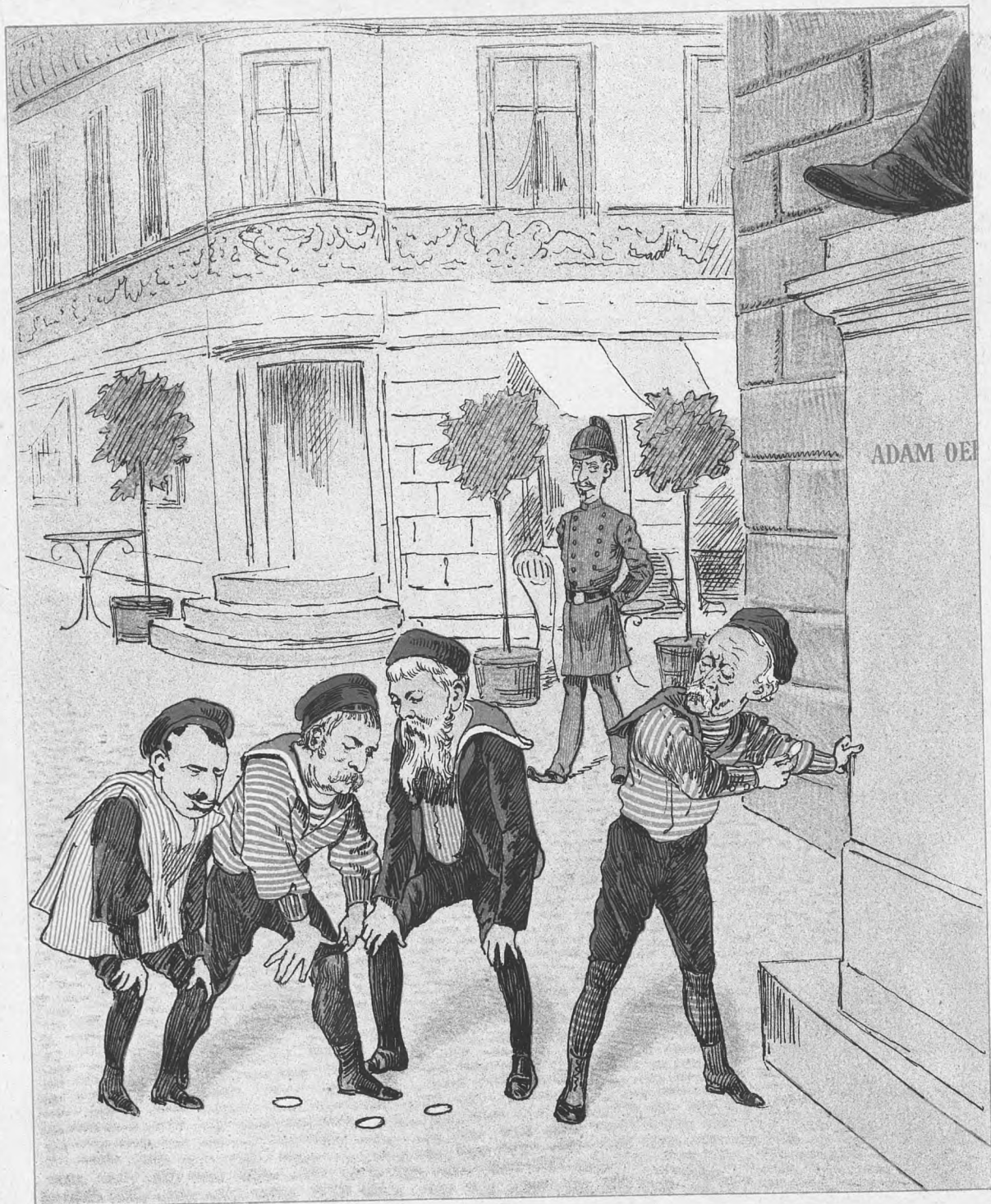
2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Saisonen er begyndt.

Nu begynder Spillet da,
Fallesen er ved at »slæ«;
Men, des værre, trods al Spænden
Bliver Enden

Saa la la.
Spillet er gaaende, og Styernerne slaaende,
Blot der ikke var den staaende
Kritiker. Uh, ha!

Udgiver og
Redaktør.
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Seborg & Effh. Kbhvn.

Bare taalmodig!

— Maa jeg faa den, Bedste?
— Ja, mit søde Lam, naar jeg er død.
(Pavse.)
— Varer det længe, Bedste?

Gammel Historiker — ny Historie.

I Folkehjertet brænder Luen
 For Tiden baade svagt og smaat,
 En Venstrespids er mod i Huen,
 En anden gal i sin Kalot.
 Kun af og til en Folkefører
 Imellem Vælgerne slaar ned
 Lig Sofus Høgsbro og afslører
 Sin »velbekjendte Sandhedskjærlighed«.

Thi samme noble Statsmand farer
 For Tiden rundt fra Dag til Dag
 Og trøster sine Vælgerskarer
 Med et »historisk« Foredrag:
 Om hvad Fyrst Bismarck har præsteret,
 Han gav sin Valgkreds en Besked,
 Som tydelig har illustreret
 Hans »velbekjendte Sandhedskjærlighed«.

Han paastod skam, det var notorisk,
 At det Utrolige var sket:
 At Bismarck for hver »provisorisk«
 Kjönt om Forladelse har bedt.
 I Sex-og-tres han, trods de trende
 Haar, krøb til Korset og fik Fred.
 — Paa den Oplysning kan man kjende
 Den »velbekjendte Sandhedskjærlighed«.

Herom Historien har berettet,
 At Bismarcks Landdag, Rad ved Rad,
 Pænt for sin Nægten af Budgettet
 De trende Haar om godt Vejr bad;
 At det er noget, som Verherre,
 Og desforuden hver Mand veed,
 Generer ikke stort, des værre,
 Den »velbekjendte Sandhedskjærlighed«.

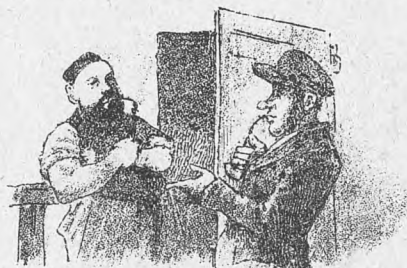
Paa Sofus Høgsbroes Folkedomme
 Man ser, han er en gammel Ven
 Af ham »med Slesvig i sin Lomme«,
 Der dog kom ikke langt med den,
 Mens Høgsbroes rørende Geschichte
 I Vælgerfolket villig gled.
 — Det vil saa grumme nødig svigte
 Den »velbekjendte Sandhedskjærlighed«.

Kvartalsbrøl. »København« er misundelig paa »Aftenbladet«. »Aftenbladet« havde nemlig en Nyhed om en Mursvend, der var styrtet ned og havde slaet sig ihjel, og nu opdager »København«, at han hverken er Mursvend eller er styrtet ned eller har slaet sig ihjel. »København« selv havde aldrig drevet det videre end til i det højeste at slaa ham halvt fordærvet.

Et Blad af Luftsejladens Historie.

Mads Jørdemodermænd. Goddavn, Kristen Smed!
 Kristen Smed. Goddavn, Mads Jordmormand. Æ' der
 novel nyt?

Mads. Næ, ded æ der saa aa si'e itte. Ded æ en sløj
 Tid mæ Pragsis. Men i Høstens Tid har Folk jo osse hat
 an'et aa ta vare end som aa ligge sig A'kom te. Nu tænker
 jø, ded sku gaa lidt mere samvittighedsfuldt.

Kristen. Ded ka' der være novel i.

Mads. Jø gaar ellers aa spekkelerer paa, om itte ded
 ku' være formelstjenlit aa sla sig paa denne saakaldede Luft-
 sejlad eller Anderonierotik, som a di kalder ded paa Tysk.

Kristen. Ja — hæ — se, ded æ ded jo itte saa let
 aa ha' noven Mening om.

Mads. Næ, Du ka' natyrligvis itte ha' noven Mening om
 'ed, faaded a' Du itte æ viddere videnskaveli anlagt. Men naar
 a' man er vant te aa værke i et højere Kald, saa kommer man
 jo te aa tænke li'som novel dyvere over di Dele osse.

Kristen. Ded ka' der være novel i.

Mads. Ja, aa saa æ der osse den Lighed mellen en
 Luftsipper aa saa en Jordmormand, a' naar bare Nedkomsterne
 æ go'e, saa gaar Faarretningen osse godt. Ded æ jo ded, a'
 ded kniver mæ' faa denne saakaldede Johansen i Kjøbenhavn,
 faaded a' Polletiet staar nejenunder aa gjenner ham væk, naar
 a' han vil sla sej nør, hvor a' han itte har Lov te, saa a' han
 maa blie oppe i Himlen. Men naar a' ded nu drejede sej om

en kungeli privelegeret Embes- aa Jordmormand, saa ka jæ dov itte tænke mig anet, end a' di sku vise sej lisom lidt mere senerøse.

Kristen. Sku Du saa ha Kounen mæ, naar a Du gik i Været?

Mads. Ja, hun ku jo kaske benøtte ded som Befaaringsmiddel, naar a hun sku yd paa længere Faarrettingsrejser. Kaske hun saa osse ku ydvide Pragsissen, saa a hun ku praktisere rundt om i Landet eller i alfald i Stiftet.

Kristen. Saa blev hun jo paa en Maade saa aa si'e Stiftsjordemoder, eller Stiftsdame ka' man vel kalde ded.

Mads. Ja, aa jæ kom te aa høre mæ te Stiftsøvriheden som kungeli Stiftsjordemodermand. Saa blev jæ liestillet mæ Stiftsamtmanden aa Stiftsfysikusken.

Kristen. Ded ka' der være novel i, men hvodden ve Du nu faa lavet saadden en Luftballum?

Mads. Ja, se, denne runde Ingredntning, som a der ska pompes Luft i, den maa jæ jo ha en Skrædderpi'e te aa sy sammen faa me. Aa saa denne lille saakaldte Gundolie, som a der hænger aa dingler nejenunder, den va du vel nok Mand faa aa ka sitte sammen. Du æ jo dov lisom et lille Støkke a en Vovnmand. Ded ku jo osse være, a vi ku laane Præjstens den gamle Kane, naar a vi snakkede mæ ham om 'ed. Den ku der godt sitte to i.

Kristen. Sku I saa osse ha Kaneklokker paa?

Mads. Ja, ded vilde dov lisom gjøre ded hele en lille Smule mere festlit. Aa jæ sku natyrligvis ha Underform, for a Folk di ku se paa mej, a ded var mej der kommanderede hele Skidten.

Kristen. Du ku ellers let falde nør aa knække Din Hals.

Mads. Naa — hves a den itte ku bære vos begge to, saa maatte jo natyrligvis Kounen sprengte føst yd, faa Kaptejnen æ altid den, der ska blie længst paa Fartøjet aa gjøre sin Pligt te ded ydderste, naar a ded æ ve aa gaa under.

Kristen. Saa sku jæ sgu nok passe aa være nejenunder aa ta imod hinder, naar a hun kom anstigeendes. Aa hves a ded saa sku hænds, a Du blev deraappe, saa giftede jæ mej sgu mæ hinder aa arvede Embedet.

Mads. Ded kom nu an paa, om Du ku fylde Pladsen yd. Faa ded æ dov novel, der itte æ Enhver gi'et aa ded ka itte nøtte novel, naar itte man har Kaldet te'ed.

Magistraten har igjen modsat sig, at Kommunen giver 200 Kr. om Aaret til Afholdsmændene, for at de skal lade være med at drikke Spiritus. Paa Grund af disses store Vandforbrug skal det tvert imod være paatænkt, at Afholdsmændene for Fremtiden skal løse Borgerskab som Vandskatteborgere.

Stryg. »Dannebrog« fortæller, at det pantænkes at stryge en Violin i det kgl. Theaters Kapel. Det lyder i Grunden ikke saa urmeligt.

Embede ledigt. Posten som Rigsdagens Bureauchef er endnu ubesat. Grunden skal være den, at ingen af Hr. Høgsbros Slægtninge er ledig for Tiden.

Istedgade.

(Frit efter N. F. S. Grundtvig.)

Det var en Mandag Aften,
Endnu før det blev Nat,
Da yppedes paa Nytorv
En kommunalsk Debat;
Da Stadens Lygter tændtes,
Saa de var knap af se,
De vise Fædre skændtes
Og brugte Struberne.

Det var om Istedgade
Og om dens nye Spor,
At udi Raadhussalen
Der faldt en Hoben Ord.
Her stred de ganske unge
Om Kap med Hagemann,
Mens Øllgaard holdt for Tunge
Sin gamle Visdomstand.

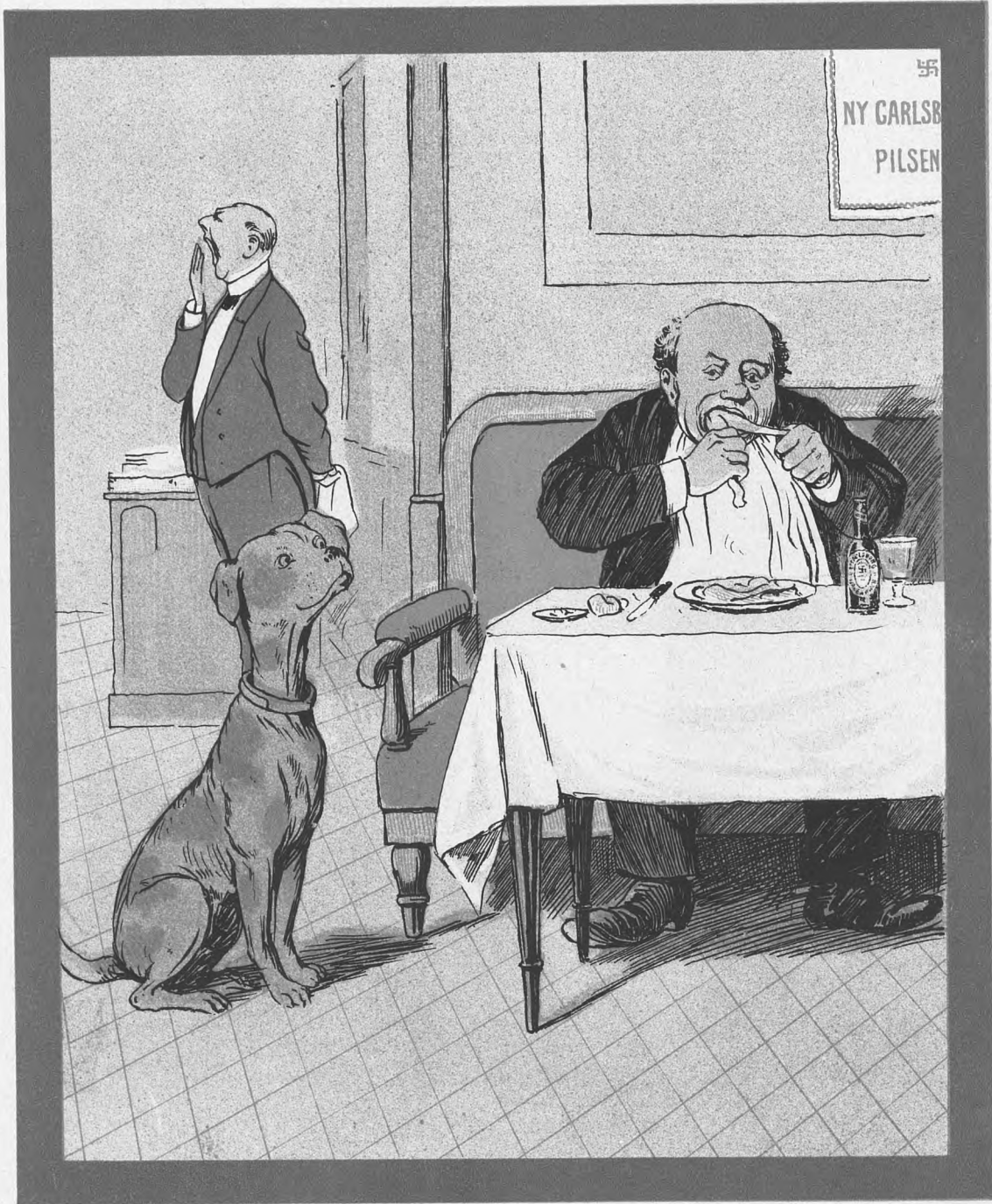
Her faldt en Visdomstale
I Kvæld fra Sommerfeldt,
For tvende Hestes Vogne
Han kæmped' som en Helt.
Fra Juul og Klausen strax der
Faldt Ord som Blæst i Vaar;
For Femten-Øres Taxter
Det var et Hjerte-Saar.

Her faldt saa mange Skoser
Til Gadens Kjøreplan,
Saa Godtfolk troer, der næppe
Vil blive noget a'en,
Skjønt Billighed og Ret op
Man fik i Sagens Læs,
Som netop da kom net op
At kjøre samme Steds.

Det ingen herlig Sejer
Blev for »Betænkningen«.
I rigeligt en Time
Blev udsat nok paa den;
Men, før man endte Dagen,
Af Stadens vise Mænd
Udsattes selve Sagen!
— Nu kjer' 'en godt igjen.

Hvis Hundene kunde tale.

Karo (ved sig selv): Han vil da vel ikke æde Benene med?

Forretningsmænd.

Grossereren: Nej, det er for frækt! De lader mig sige, at
De vil tale med mig om Forretninger, og saa vil De bare tigge!
Tiggeren: Naa ja, det er nu min Forretning.

Tenor-Begejstring.

Der gives intet her paa Jord
Som det at være en Tenor —
Tænk være stor Tenor som Nordahl
eller som hans store Bro'er,
Saa er man intet Stemmekvæg
Og la'er sig sætte ej til Væg,
Og synger man et godt Parti,
Kan man faa ti Parti'er for ni,
Mens Folk de gloer, man selv sig kroer,
Thi en Tenor er Matador.

Her i vor danske Jordbund groer
Kun sjældent rigtig en Tenor,
Nej, man maa søge op til Nord,
Hvis man vil se dem ret i Flor.
Derfra vi Ødman jo forskrev,
Indtil vi kjede af ham blev.
Adami-Nilsson ligervis
Bereder nu et Paradis
For Evas Kjøen derude, hvor
Han lader høre sin Tenor.

Tænk blot, hvis Bajer var Tenor,
Alverdens Kvinder da i Kor
Nok vilde lytte til hans Ord
Fra Nordkap og til Ecuador.
Og Fatter Høgsgbro vilde ej
Som Røst i Ørkenen tale sig
Forgjæves træt til Poderne.
Nej, med paa alle Noderne
De vilde lystre blindt hans Ror
Og samles om hans Formandsbord.

Hvor er den Sne, der faldt i Fjor,
Napoleon Nielsens Fiesco'r,
De Rid're af den døde »Store«,
Agrarer, sultne efter Glor?
Selv Abrahams's Jubilæ'er,

Kasinos Damers pæne Klæ'er,
Og Kammerherrens Instruktør
I Længden ej saa godt sig gjør
Som denne ene »svenska broer«,
Der rent tilfældig har Tenor.

Hvert lille Nor af en Tenor,
Der søger her hos os sit Fo'er,
Duperer Folket, saa de gloer
Paa ham som paa et Meteor.
Han stiger til det høje Des,
Og hæver hos den lille Es-
mann for sit bløde Tralala,
Hvad der nu saadan falder a'.
Thi Kunst-Tenor-Begejstring boer
Ved Øresund og Issefjord.

Foraaragrønt.

Kere Bob;

Desværre er nu Ferrien forbi,
aa der æ egge meien Usikt te
a den ka bie forlænket paa Gron
a Varme eller a Kolleraden eller
saadn noei linene, aa de æ
rendt ud sagt, noei Snydderi a
Avtgoriditeterne, fordi de æ et
fridt Land, som vi lever i, aa
saa tar di dov al den Frihed
fra vos, som di ka overkome
saa vi fig igge en Gang fri, da Pjæraadt skulle begraves
skondt der va none a Drængene, som hade skrævet baade i
Danebrog aa i Paaleteggen, a de velle vaaren mest
passene, om vi fig fri den Da; aa jaj aa Arond Jakobsen,
besluttede, vi ville bie liegodt væg fra Skollen paa Begravel-
sesdaen, va vi osse gore, aa da vi saa kom i Skollen igen,
aa Bestyren spordte, hvorfor vi hade vaaren bleen væg, saa
sae vi, a vi trodde; Skollen hade hat en Frida, fordi de
hade staaed i Bladdene, a Skollerne sku ha Frihed den Da.
Men den Onskyneng jalb igge, saa baade jej aa Arond fig
Strambogs begge to, je hade i Foveien stobbed baade Polleteggen
aa Dannebro ner i mine Bogser saadden barpaa, for a je
skulle igge mærgen Kløne, men Bestyren slo liegot igemmen,
aa de ha dov værgen Hørop eller Sekker gordt noen Sinne
i deres Levedae, saa man ka dera se, a værgen Palleleggen
eller Dannebro ka jælpe Folg, naar di æ kommed i Knive
paa den Maadde, aa a di i en Sidtvasjon, vor man æ not
te aa lægge Røk te, duer igge for en sur Sil te aa være An-
svarshavenes, aa de slar igge feil a di kan igge ta a un-
taen i Abonnemangspruttekaalen. Saa va der liegot bedder
Forslav i Paaleteggen, da den hade en Straaman med ren
Halm i Støvlerne. Aa da je saa paa Bladdene, etter a je
hade faaed mine Strambogs, kunne je se, a der var kommed
Avtrog a Spungskrøret paa dem, aa di va rendt smæltede

sammel, va de godt ka være, a der osse bier Ennen paa dem. Aa saadden to de en sørreli Enne mæ Pjæraadts Begravelse, som je kom igge en Gang mæ te, fordig Arond søntes, de va mere Grin og gaa ud paa Lejeplassen i Grøningen, vor vi be smidte ud bække to, fordig vi gordte Sjov mæ none Tøse, som va kommed i Gengen derude, aa saaddan gaar de al Tid, a Ongdommen bier forfuldt alle Vejne i sine udskyldie Faanøjelser, va der osse æ en Folle a den forcellede Maade, a Følg lar sei begrave paa, saa jej for Fremtiden ve holle mej til Librønningen.

Din hengivendes
Einer Jørrensen.

P. Skr.

Har I igge faaed jeres Konge te aa gi Køv, siden a I har trugget a hans Uelon? Ves de skulle ingtræffe, a I sidter hans Plas te Lidsitasjon, saa ve jej nok gore et Bud paa den, saa meied som te Segarer har J dov nok Raa te aa gi.

Byraadsmøde.

Til Forhandling var et Andragende fra Ligvognsejer Mathiesen om at maatte sætte en Omnibuskørsel i Stand mellem Byen og Anlægget.

Borgmesteren: Omnibusen skulde jo navnlig gaa om Sommeren, der var en død Tid for Mathiesen, men det var jo heldigt, at Raadets Medlemmer havde lidt Tid til at sætte sig ordentlig ind i Sagerne, og desuden burde en Reform som denne ikke komme bag paa Publikum.

Han havde ved Selvsyn overbevist sig om, at man ved at tage Overdelen af Ligvognen kunde omdanne den til en særdeles luftig Befordring. Der var foreslaaet to Taxter, nemlig en til 10 Øre og en til 20 Øre.

Kjøbmand Lumberg var ikke indbildsk, men han havde dog set noget lignende i Udlandet, blot med den Forskjel, at det her drejede sig om en elektrisk Sporvogn. Hvad det kostede, huskede han ikke, men han syntes, det var ubilligt, at de Lig, der boede lige op ad Kirkegaarden, skulde betale ligesaa meget som de, der boede Fanden i Vold i den anden Ende.

Bankdirektør Josephsen vilde advare Lumberg mod strax at slaa Forslaget ihjel ved at komme ind paa Kirkegaarden. Naar 20 Øres Taxten blev sat ned til 10 og 10 Øres Taxten til 5, vilde han finde Planen udmærket, og det glædede ham, at Borgmesteren havde fremsat dette Forslag, der dog vilde give Byen noget af det Storstads-Præg, den hidtil havde savnet. Mathiesen satte stadig Penge i Sparekassen, saa han maatte sagtens kunne gjøre det billigere.

Lærer Frandsen var imod den hele Plan. Det var ham bekjendt, at Mathiesen havde afskediget en Ligvognskusk, fordi han havde holdt med Liget udenfor en Beværtning og ladet Følget vente saa længe, og det uagtet Mathiesen selv sad paa Beværtning hver Aften. I alt Fald traf Taleren meget ofte sammen med ham paa Hotellet, men at den afskedigede Kusk ikke havde Raad til at komme paa de fine Steder, burde da ikke komme ham til Skade. Naar en hæderlig Arbejder var udsat for Overfald af den Slags, saa maatte man sandelig være betænkelig ved at vise Mathiesen nogen Gunst.

Klejnsmed Fyllerup hørte ikke rigtig godt, men saa vidt han kunde forstaa, havde der været Tale om Ligvogn og Begravelse. Taleren havde i saa Henseende havt Barn i Kirke sidste Søndag, og han fandt, at de kirkelige Taxter var alfor høje. Han vidste ikke, om det kunde have nogen Indflydelse paa Spørgsmaalet, men han havde dog ikke kunnet tilbageholde denne Bemærkning.

Redaktør Pihl havde for længe siden selv haft en lignende Plan, men han var nu noget i Tvivl om, hvorvidt Anlægget overhovedet var heldigt beliggende, og om man ikke hellere skulde flytte det nærmere til Byen. Hvis man havde haft Vand ved Byen, vilde han foretrække, at man sejlede derud, men forøvrigt var det meget tvivlsomt, om Mathiesen har været den rette Mand. I alle Fald burde 20-Øres og 10-Øres Taxterne ombyttes, da Vognen ellers altid vilde være fuld af Folk, der slet ikke skulde ud til Anlægget, men bare satte sig op for at faa den Kjøretur med.

Partikulier Mommesen sagde ellers ikke noget, men han havde nu faaet Hovedet saa fuldt, at han maatte tænke over Sagen, som han derfor foreslog udsat, hvilket han meget vilde bede undskylde.

Dyrlæge Meldrup havde hele Tiden vidst, at det vilde ende med, at Sagen blev udsat. Mathiesen kunde ligesaa godt lade sin Ligvogn blive ved at være Ligvogn, da Forslaget jo dog skulde begraves alligevel. (Hyssen.)

Forslaget blev derefter udsat med alle Stemmer mod Meldrups.

Til Forhandling forelaa dernæst et Forslag om Omordning af Banegaardens Restaurationsforhold. Borgmesteren foreslog, at dette Forslag blev behandlet for lukkede Døre paa selve Aastedet, som Værten i den Anledning havde reserveret Raadet. Forslaget blev vedtaget ved Akklamation.

Økonomien leve!

— Saa nu skal da Kommunen af med en god Million for at faa Banegaarden flyttet over paa dens gamle Plads.

— Ja, det er en dyr Fornøjelse at holde Flyttedag. Det kostede nok akkurat lige saa meget at flytte Almindeligheden ud i Nørre Alle.

— Ja, og saa koster det nok adskillige Millioner at faa Raadhuset flyttet hen paa det gamle Halmtorv.

— Apropos om Halmtorvet. Det er dog godt, at Magistraten har forbudt at kaste Halm paa Gaden, naar man holder Flyttedag.

— Aa ja! Havde bare Magistraten ogsaa forbudt de Flyttende at kaste Pengene paa Gaden.

Bagerne tænker nu saa smaat paa at ælte deres Brød ved Elektricitet, da den gamle Fremgangsmaade har vist sig at være forældet.

Abonnement

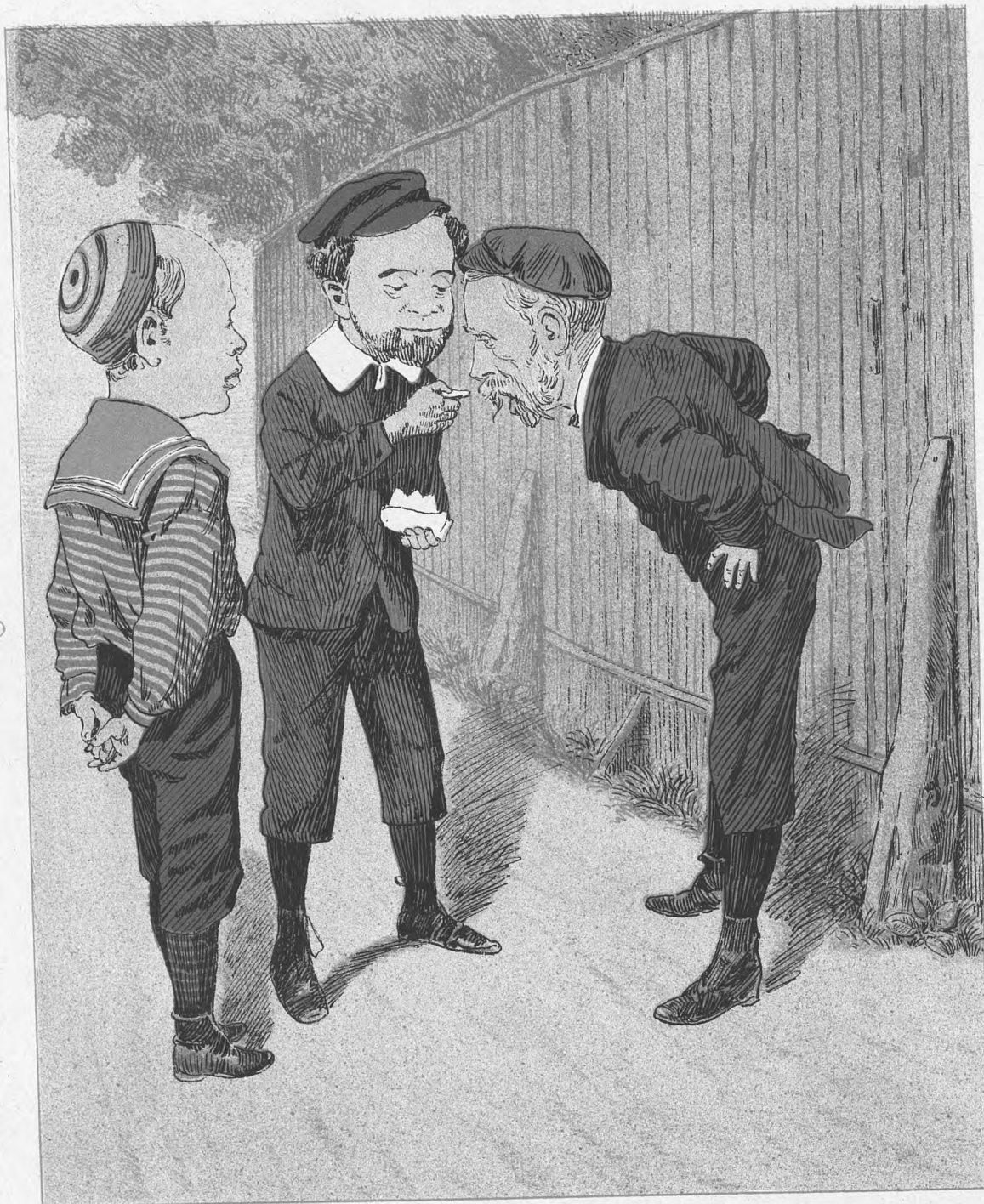
paa „Fuk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Agrarpolitik.

— Ja; Du maa nok bide med, gode Rosendal, — men ikke i Fingrene!

Spansk og Itali Galanteri.

Hvorfor ser De saadan paa mig, Hr. Møller? Hold bare Deres Øjne hos Dem selv!
Herre Gud, Frøken Jensen! Kan De nu ikke en Gang unde mig den tarvelige Fornøjelse?

En Fabel.

Der var en Gang en gammel Rotte,
Som redded' mer end reddes maatte
Og aad sig rigelig og daglig mæt
I Flæsk og andre gode Sager
Fra Fadeburets Varelager;
Det var nu dens moralske Ret.
Til sidst den gjorde det saa broget,
At Ejermanden maatte gjøre noget
For at beskytte Husets Proviant,
Hvis Aarsag Rotten sig befandt
En skønne Dag, med Sorg og Skam at melde,
Som Eneboer i en — Rottefælde.

Først var den grov, den skældte ud
Og hørtes himmelhøjt at skringe
Paa Trøfæshed og Grundlovsbrud,
Og Folkedom med mer deslige;
Men, da den efter mange, spildte Kræfter
I Fælden endelig kom efter,
At det var let at slippe ind i den,
Men vanskeligt at komme ud igjen,
Indsaa den, der var ingen anden
Udvej end at forhandle fromt med Manden.

Den gode Mand, der blev om Hjertet blød,
Da han bemærked' Rottens Nød,
— Hans Livret var nok ellers Øllebrød —
Des Aarsag ytred': »Ja min gode Rotte,
Hvis du vil bare love mig
At holde kjønt dig paa din egen Maatte,
Skal du faa Lov at gaa din Vej.«
Men nu blev Rotten studs og raabte: »Nej!
Saa let du ikke klarer Gjælden!
Du faar mig ikke ud af Fælden,
Undtagen du vil garantere,
Der aldrig bruges Rottefælder mere!
— Forhandlingen paa dette kildne Sted
Var færdig da; — men det var Rotten med.

Hvis Folk, som først var gale i Kalotterne,
Men derpaa til Forhandling gav Signal,
Ikke kan magte Fabelens Moral,
Saa er det bedst, de gaar til Rotterne.

Benaadning. »Politiken« og »Aftenbladet« er komne op
at skjændes om, hvorvidt Rex's eller Je. K. Lauridsens
Benaadning blev foretaget med størst Dømmekraft. Intet af
Bladene er dog vist med paa Naaderne; i Virkeligheden er
næppe Nogen af d'Hrr. synderlig benaadet med Dømmekraft.

Hvorfor jeg blev Agrar.

Paa dette Spørgsmaal har *Puk* søgt at give en saa alsidig
Besvarelse som mulig. Han har derfor henvendt sig med det
til en Række offentlige Personligheder og faaet følgende Svar:

Hørup.

Fordi Agrarbevægelsen er en Opfordring til Militarismen
om at rejse paa Landet, og fordi den sandsynligvis vil gjøre
Kaal paa den. Desuden er Alberti det nok ikke.

Alberti.

Fordi Hørup vistnok ikke er det. Desuden mener jeg,
at min Plov vil skjære ved Bevægelsen. Sammen med Secher
og med Borchsenius som der Drittel im Bunde vil jeg altid
være rede til Kamp for Smørret og vort Landbrug.

Riis-Knudsen.

Goethe var det ogsaa, da han var Minister i Weimar.
For Resten har jeg i disse Dage oprettet en Elev-Planteskole,
der skal dirigeres af Bredstrup og Hejberg. Der har
allerede meldt sig ikke saa faa Landvæsenselever.

Frederik Bajer.

Naar Caprivi og de andre Urostiftere i Evropa ser, at vi
allesammen gaar hen og bliver Agrarer, saa maa de da for
Pokker kunne forstaa, at det er vores Mening, at nu skal de
holde Fred. Jeg har derfor sendt en Rundskrivelse saavel
til de evropæiske Magter i Integade som til samtlige andre
evropæiske Magter om mit Standpunkt.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Jeg ær agrar, fordi den største samtidige er det. Min
vælkænte beskedenhed forbyr Mig, at nævne navnet hans.

Mæn har Jeg først fåt uddrevet svænsken af Norge, da kommer Jeg ned til Danmark og gør alle de der danskerne til agrarer de også.

Secher.

Alberti siger, jeg maa nok.

Edvard Brandes.

Naar det Reitzelske Forlag udsætter en Præmie og ned-sætter en Komité, der ligefrem er sammensat, som om Lars Dinesen havde valgt den, saa maa ethvert aandsfrit Menneske føle den samme Trang til at komme i Berøring med Kaalhoveder, som i sin Tid salig Kejser Diokletian.

Henning Jensen.

Orthodoxien har altid været imod Agrarbevægelsen. Alle-rede Erkeenglen uddrev jo i sin Tid Adam og Eva fra Para-disets Have, fordi de drev Landvæsenet der.

Holger Drachmann.

Fordi jeg er med paa den værste.

Octavius Hansen.

Det har altid været en af mine kjæreste Beskæftigelser at tærse Langhalm.

Scheibelein.

Landejendommenes Værdi er i de sidste Aaringer sunken meget betydelig. Der staar nu flere Prioriteter i »Gaarden«, jeg er selv Indehaver af en saadan Prioritet. Samtidig hermed har Møntfoden stadig skiftet, fra Kobbermøntfod er man gaaet over til Blikmøntfod og har nu ogsaa opgivet denne, saa at vi nu lever paa en meget daarlig Fod, og desuagtet vedbliver Bestyrelsen stadig at træde os paa Tintærne. Bli- ver det saaledes ved, maa vi alle gaa fra »Gaarden«. Jeg er Agrar i Haab om, at det muligvis vil flaske sig lidt bedre for os i Fremtiden.

Vindmageri.

Glædens Roser sjældent gror
Mer i Integade,
Der kun hersker Mismod, hvor
Før der var Ballade,
Selv en svagelig Kanon
Vækker der nu Sensation.

Hr. Johansen, kjæk og sejt
Vil i Luften stige,
Det er ingen Børne-Leg,
Kan Enhver sig sige,
Naar man hører, han for Spænd
Ej vil komme ned igjen.

Flux da falder Hørup paa
Denne store Tanke:
Den Johansen være maa
Vores Redningsplanke.
Skidt med, hvad det koster, thi
Det betaler Tivoli!

Her er vi jo vant til Blæst:
Vind paa Vind vi lægger,
Bliver derfor ved vor Læst,
Naar vi sligt udklækker.
Og Johansen, blød i Sind
Gaar paa denne Vildmand ind.

Den højeste Oplysning.

— Det kan nok være, at »Politiken« slider voldsomt i det. Den mødte jo saagar med et Kaart over Ulykken i Sundet.

— Ja, Tak skal du ha'e! Efter det at dømme, maatte Ulykken da være sket i det sorte Hav.

For Tiden er alle større evropæiske Sømagter stærkt op- tagne af at skaffe sig Flaadestationer i Middelhavet. Endogsaa Fregatkaptajn Thor Jensen paatænker efter Forlydende at oprette en Svømme-Flaadestation dernede.

Derimod har Normændene opgivet deres Forsøg paa at skaffe sig den omtalte Gjenstand, da Storthingets Finansudvalg er kommet til det Resultat, at den dertil hørende Flaadeudrustning ikke kan faaes under 5 Kr.

Indiceret Hastighed. Istedgades Sporvogn er foreløbig naaet fra Højbroplads til Gammeltorv, hvor alle Spor fører ind, men ingen ud. Bli- ver den ved at skyde samme Fart, kan den nok naa ud til Sorte Hest, inden Aaret er ude.

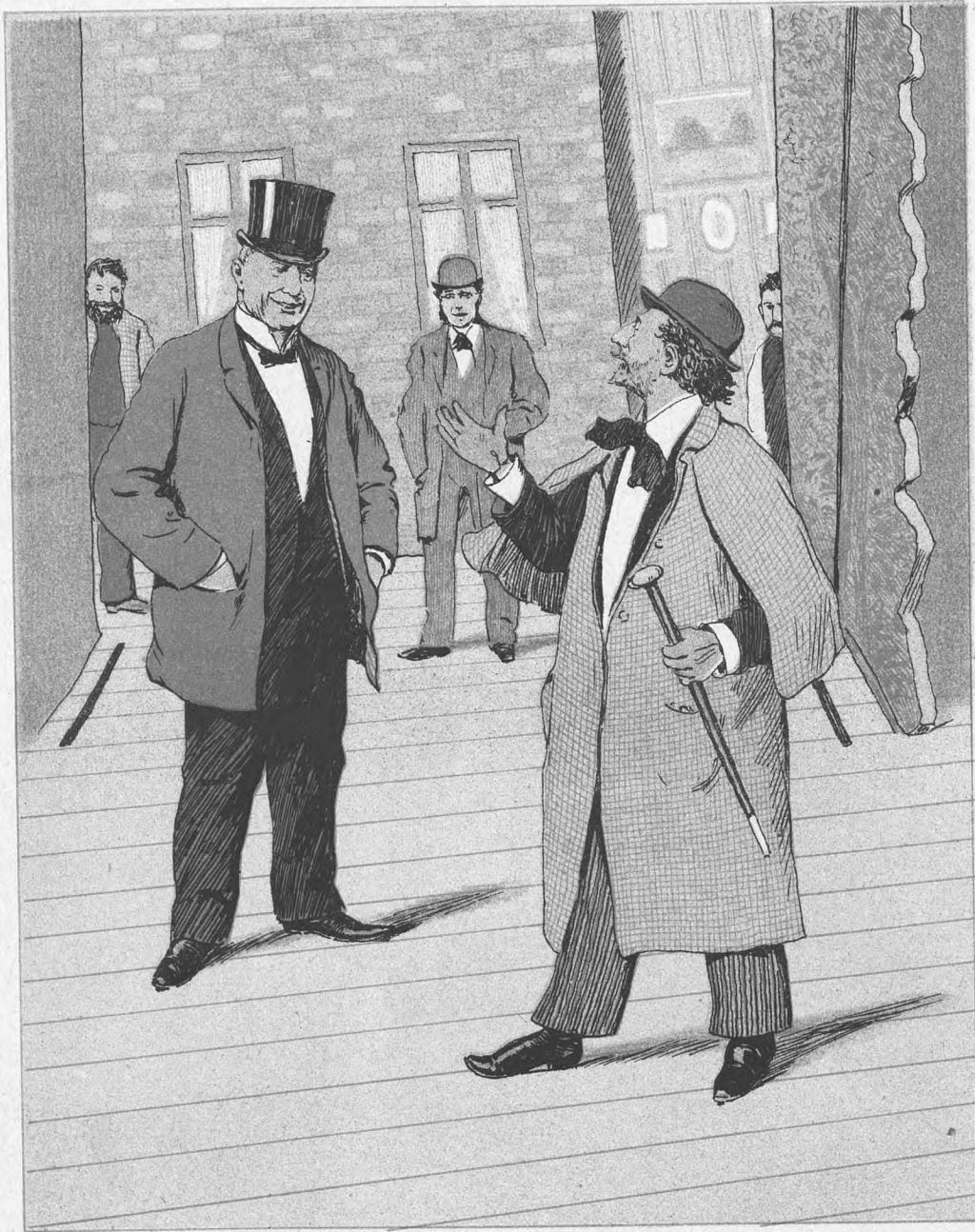
Ak, men Aftenbladets Rex
Ved Fortræd sig godter,
Læser i sit Blad pérplex,
At sig Hørup flotter;
Da Ideen ej af ham
Er, saa finder han den stram.

Og, da Hørups før har ham
Ondskabsfuldt korrext,
Bliver nu det stakkels Lam
Selv forsvarlig exet,
Og for hans Vindmageri
Skænkes Æren Tivoli.

Ak, saadanne kan vi tidt
Bygge Luftkasteller,
Men det Grundlag viser skidt
Sig, naar Huset helder.
Integade grømmer sig
Nu formedelst Rex's Svig.

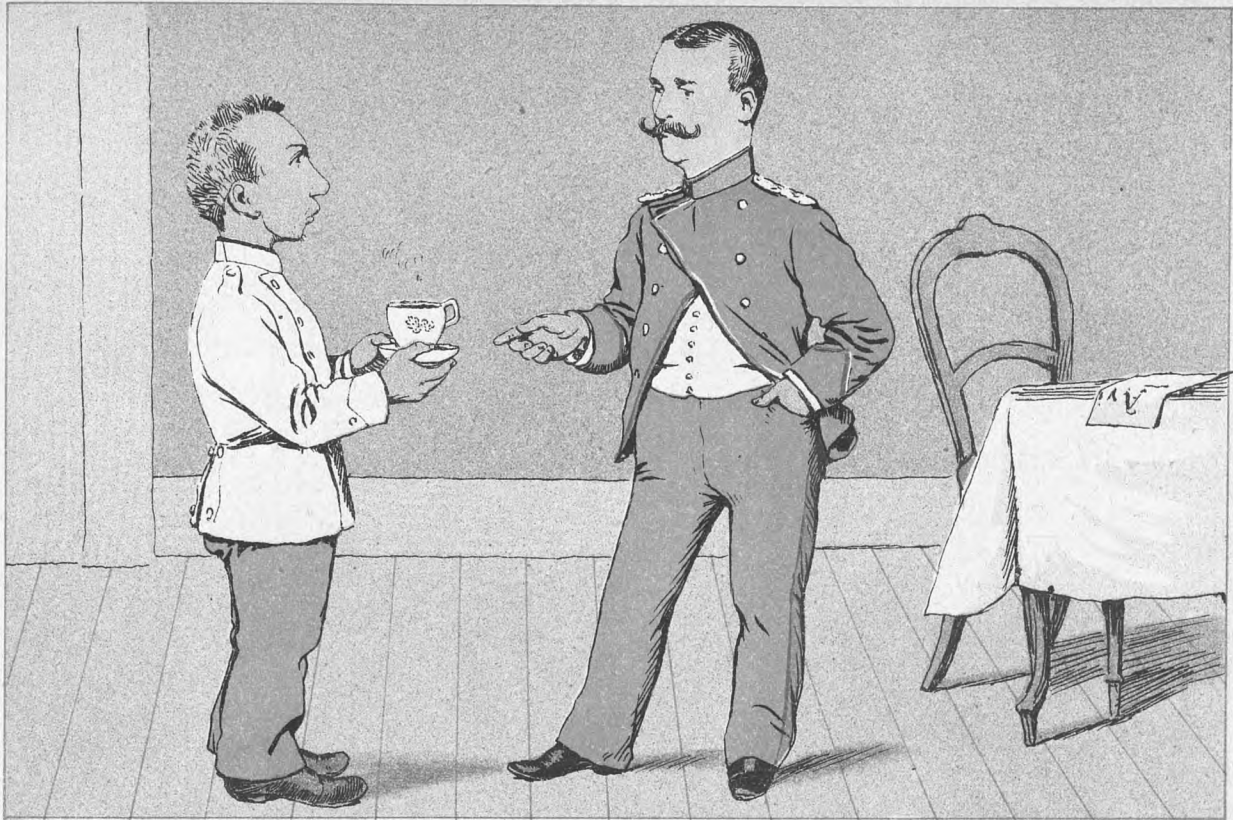

Pareret i Oktav.

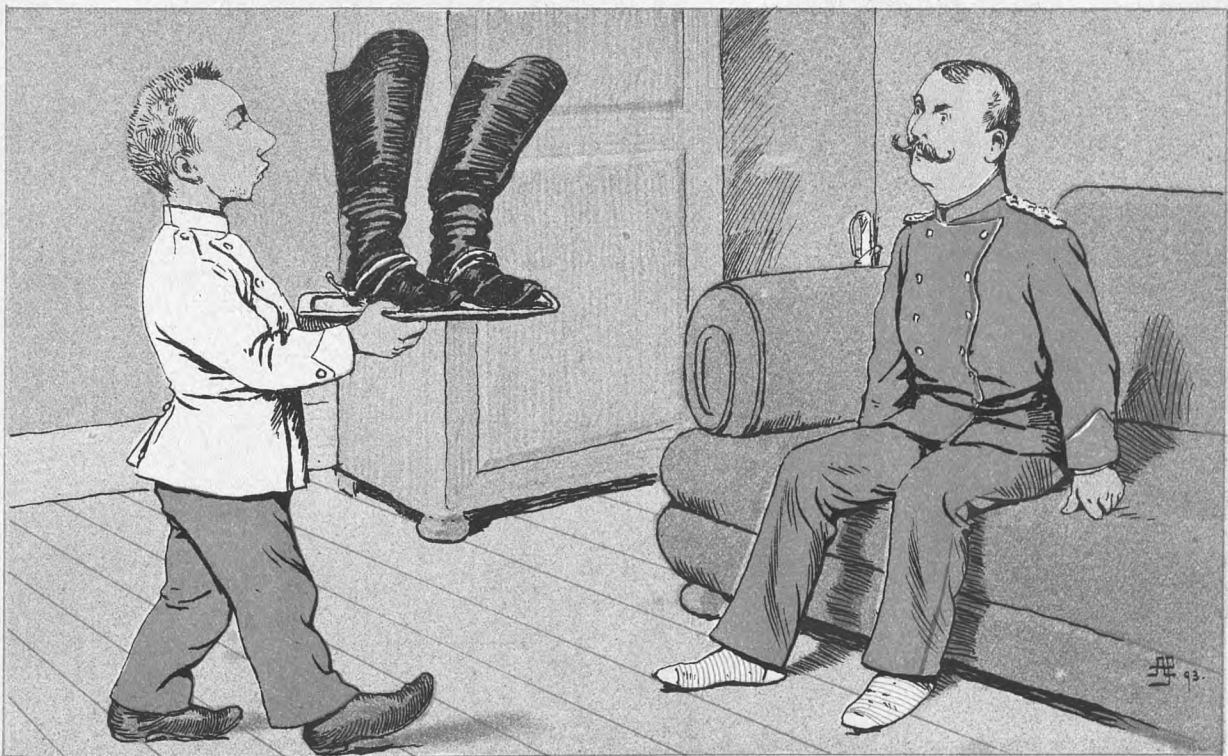

— De skal for Fremtiden være Luft for mig!
— Jeg vil saa tillade mig at blæse Dem et Stykke!

Den nye Oppasser.

— Naar Du bringer mig noget, skal Du altid komme med det paa en Bakke!

— Vær's'arti, Hr. Promorløjtnant!

Vikingeblood.

Natten stille, to Betjente
Staar og vaager over Staden,
Medens de taalmodig vente
Paa en Smule Sjov i Gaden.
Raske Kæmper, Vikinglyster,
Modet temlig stærkt ophedet
I de to Bersærkerbryster —
De kan ikke gjøre ved 'et.

Klokken mange, snart for silde-
Bliver det til Natbedrifter,
Gaden stadig lige stille,
Ikke Spør af Urostifter!
Ej det Vikinger behager
At staa ledige paa Torvet,
Heller rette Smed for Bager —
De kan ikke gøre for 'et.

Ned ad Gaden to Studenter
Ganske fredelig spaserer,
Aner ej, hvad der dem venter:
Videnskab de diskuterer.
Strax de to Studenterhuer
Hos de hjelmbedækte Helte
Tænder Nidkjærhedens Luer,
Spænder deres Styrkebælte.

Braadne Pander, Rifter, Buler,
Strax Studenterne herunter,
Mens Betjentene dem muler,
Kampen overmaade munter.
Og med Heltesindets kjække
Glæde over Striden, Kronen
De paa Værket sætte: trække
Deres Fanger paa Stationen.

Inden Døre.

Det var Olaf, der gav mig
den Ide at føre mine Tanker i
Pennen. »Gjør det paa Personalets
Vegne«, sagde han. »De er
gammel som Schram, Frøken
— det er jeg nu for Resten slet
ikke, han var allerede konfirmeret,
da jeg endnu gik i Skole — De
er diskret som Fredstrup,
indflydelsesrig som jeg selv og
vindende som Timmermann, tolk De vore Følelser overfor
denne »Robert le diable«. Hvilket jeg herved gjør.

Det vil sige, først var jeg oppe paa Kontoret for at klage.
Jeg sagde, at jeg vilde bede mig fritaget for, at en Dame i
min Alder og min Stilling kom i Bladet. Kan De tænke Dem,
hvad de svarede? De sagde, at de overfor det svage Kjøen i
Koret vilde vise al mulig Kortoasie, og for Resten vilde de
ikke tage andre under Behandling end dem, der var inde i
Kunstens Allerhelligste, ikke dem, der bad saa kjønt for sig i
Kordøren. Har De hørt Mage til Uforsømmethed. Jeg skulde
mene, at jeg er ligesaa nær til det som de andre fremragende
Kræfter. Kan jeg gjøre for, at denne Robert ikke blev ansat
i Kapellet? Svendsen er jo Nordmand, og Nordmændene plejer
nok at vide, hvad de vil, saa han maa virkelig afgjøre, om han
vil have Robert i Normandiet.

Jeg tør nok sige, at jeg har været med til at bære næsten
hele Operarepertoaret. Maa jeg saa spørge, om der er nogen
Mening i, at jeg skal staa tilbage for et Bud, selv om dette
Bud er et Overbud. Naar han kan komme der, saa kan jeg
virkelig ogsaa. Men, da jeg sagde det, saa sagde de, at jeg dog
ikke hørte til Spidserne. Jeg skulde mene, at jeg kan være
saa spids som nogen. Hvor tidt har ikke selve Kapelmesteren
sagt om min Stemme, at den var et rent Stemmejern.

Min Tante kommer hver Aften og henter mig fra Theatret,
for en ung Pige kan jo nu en Gang ikke gaa alene paa Gaden
om Aftenen, selv om hun saa var juridisk Student og Mandfolk
og slet ikke havde gjort noget. Hun har lovet at gaa op og
tale med Kammerherren om det og se at faa ham til at lægge
et godt Ord ind for mig hos Borchsenius, naar de træffes i
Theaterkommissionen. Men, da Theaterkommissionen nok har
holdt Møde for nylig, saa bliver det vist ikke i Aar. Desuden
er Kammerherren noget forknytt over Emil, der gaar og faar
det ene Stykke spillet efter det andet med den vintereventyrligste
Hurtighed. Tænke sig — den gode, rare Emil, som vi
allesammen holdt saa meget af — han har altsaa slet ingen
Sans for, at det gjælder om at spare lidt paa Repertoaret!
Bliver han saadan ved, saa har Kammerherren jo slet ingen
Vintereventyr tilbage at fortælle sine trofaste Abonninder
paa de gamle Dage!

Men ikke mine Ord igen. Jeg forstaaer heldigvis at tie,
og det skal ikke være min Skyld, hvis der kommer noget ud
om Theatret.

Julie Knaldberg,
Koristinde.

Forlig. »Politiken« beskylder de Moderate for at være i Forligshumør. »Politiken« eget Humør er ogsaa nærmest for Lig. Det er Gravstemning over det hele.

Til Efterfølgelse. En dansk Velhaver, der boer i Udlandet, har paataget sig at lade Kuppelen paa Marmorkirken forgyldte. Nogle herværende Kapitalister og forhenværende Stores-Medlemmer har i den Anledning faaet den smukke Tanke ogsaa at ville forgyldte Pillerne for Hr. Gehejmetatsraaden.

De Unges Tidsskrift, der udkommer under Redaktion af Hr. Johannes Jørgensen, skal hedde »Tuarnet«. Om dette Navn skal antyde det Pyramidalske i al Almindelighed, eller om det skal betegne, at Tidsskriftet skal være et Fæstnings-taarn, vides ikke. I sidste Tilfælde er det dog muligt, at Taarnet vil fremtræde i den moderne Skikkelse af et Forsvindingstaarn; til enhver velordnet Fæstning hører der jo dog — en Grav.

I Ballonen.

Og dersom for Medlidenheden Sansen Hos os er ikke er gaaet helt i Mas, Saa hør, hvordan det gik, da Johansen Tog »Politiken« med paa Luftsejlsads. De skulde havnet ude i det Fjerne Og gaa saa højt, at det for Tanken svimlede; Thi »Politiken« vilde dog saa gjerne En Gang til Vejrs, før den for Alvor himlede.

Ja, det forstaa sig, det var bare Korrespondancekort, »Organet« sendte med. For Bladet hænger nok i som en Burre, Men vil dog nødig i for slem Fortræd. Derfor paa Morgenkvisten Peter Nansen Glat forudsagde alt, hvad han formaade, Hvor højt i Veiret »vi« og Johansen Ved vores Foretagsomhed er naaede.

Men det blev Regnvejr, og Johansens Flaade Opgav for denne Gang den lange Tur; Det blev selv ham for meget af det Vaade At faa om Bord alt, hvad i Norden duer. En Ting er »Politikens« Luftkasteller, Men Luftsejlsads er noget ganske andet, »Organet« burde derfor meget heller Opta'e sin gamle Skik — og gaa i Vandet.

Jobbelømsaavertyre

Søren Pipperup.

Desk op for mej, min eien Muse
Mæ Nægtar aa Ambrosia,
Saa Tonerne ka volsomt suse
Ud a min Sjæls Hamonika,
For ka je kons faa hælt paa Kruggen
Den Geist, der kommer fra din Barm,
Saa ka du osse være muggen
Paa, a den bier kruggevarm.

I fem aa tyve Aar ha Sink væt
Talias Støtte, de æ vest,
Aa han har immer mejed flink væt
Aa va et Jærn fra føst te sist.
Te Bifalsklab for ham fra oven
Ga tit Talia sæl et Vink:
A Sinkar har hun hat en Hoven:
Men hun har kons den ene Sink.

Derfor ska Abrahames Tæbbe
Gaa op for ham mæ ful Honør.
Aa han ve vise sej i Jeppe
Mæ sit grinagtie Homør.
For Jubbelaren ve je allen-
fals tømme mej et bredfyldt Krus,
Om osse je ska faa paa Skallen
For Sinkses Skyl en Sinkadus.

Abonnement

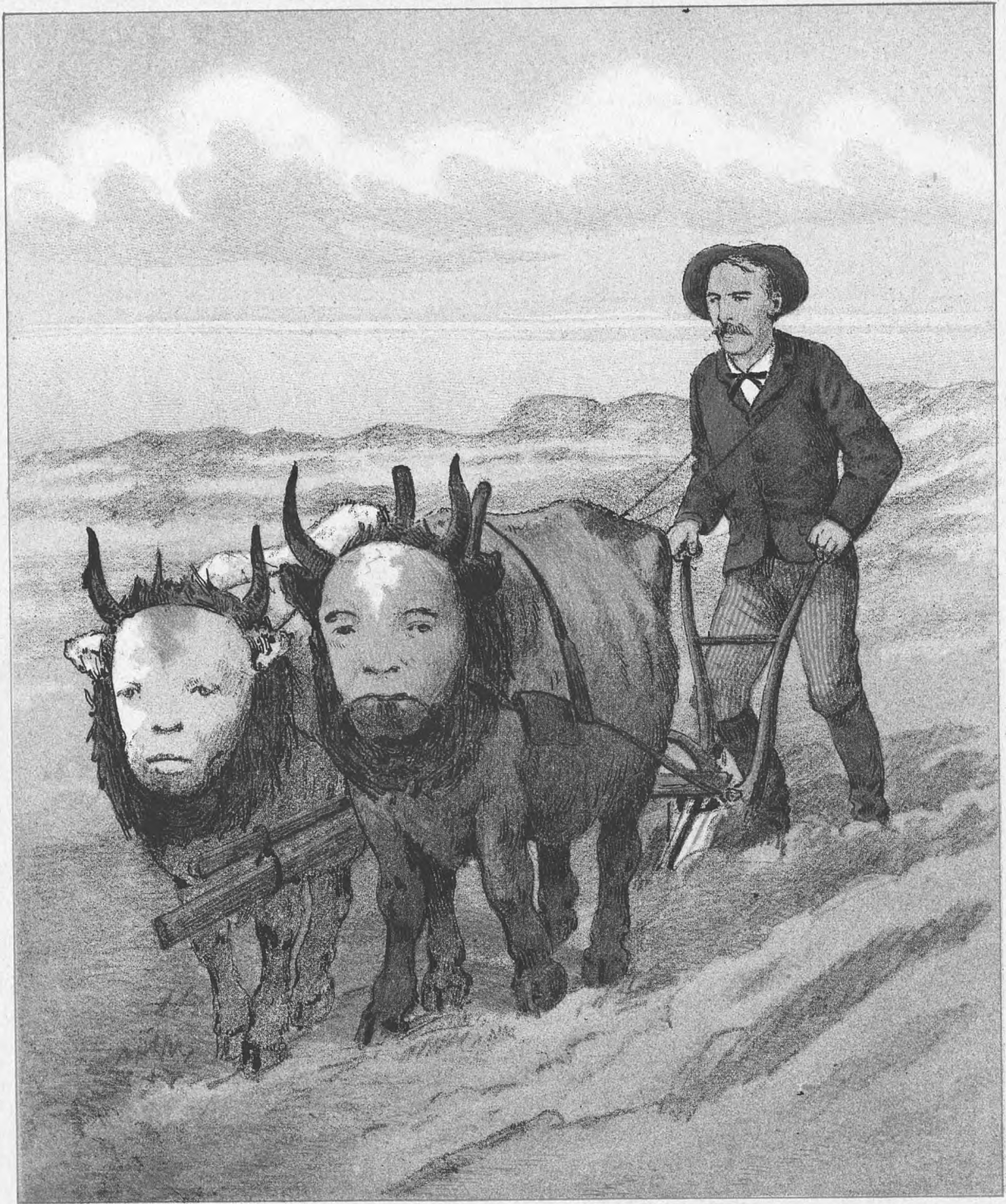
paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Den evige Agrarpolitik.

Ja, kunde bare Hr. Branth faa Lov
 Til sig som Styrer at nære
 Med Højre og Venstre for sin Plov,
 — Saa skulde den rigtig skære!

Oktober.

*Forsvunden er den gode danske
Sommer;
Som Stedfortræder Efteraaret
kommer
Og strør sit Bladguld rundt i
Havens Gange;
Med Roser kan det vistnok ikke
prange,
Men desto mer med yndelige
Blommer.*

Den nye Samling.

Mens Integade kun fik liden Glæde
Af sin bekendte »lange« Luftsejlad
Paa Grund af megen Blæst og mere Væde
End gavnlig selv for Bentheims Suppedas,
Har vi dog ingen Aarsag til at græde;
Thi, blev der ingen Ting af denne Spas,
Er det en Trøst for os og for Nationen,
At nok paa andre Steder gaar Ballonen.

Exempelvis i Fredericiagade
Den danske Rigsdag lappe vil paany
Ballonen, der kom sidst i Marts til Skade,
Og hver en Rift og Flænge sammensy,
Saa uden Sprækker i sin Overflade
Den kan Gondolen løfte højt mod Sky
Og naa saa langt, at ingen Radikaler
For dens Retur vil møde som Betaler.

Det er »Forliget«, som skal have Æren
Og Glæden af at svæve som Ballon
Til Vejrs op i en høj're Region,
Naar man med Gas har naaet at fylde Pæren.
Saa baade Hørup og Gebrüder Cohn
Vil føle snart i deres triste Væren
Saavel paa »Næsens« Længde som dens Drøjde,
At salig Berg har skaaret dem en Fløjte.

At sige, hvis det ender med en sand
Triumf for Sammensmelter-Koryfæerne!
Thi, skjønt Sejlsjaden ikke kom i Stand
Ved Flottenhejmere blandt Evropæerne,
Man derfor ikke garantere kan
Ballonen imod Kollision med Træerne,
Og redder den igjen sig et Par Flænger,
Som sidste Gang — saa gaar den ikke længer.

Imidlertid bør Ingen Haabet blande
Med Tvivl paa denne Side Fastelavn;
Vort Folkekammer har en kraftig Pande,
Som kun af Kløgt har undertiden Savn,
Og, skulde derfor nu »Forliget« strande,
Saa kommer »Strandingsloven« nok i Havn,
En Lov, man tør i saa Fald anbefale
»Forhandlingen« som passende Finale.

Kongens Foged aflagde forleden et Besøg hos Redaktøren
af »Dannebrog«, der i den Anledning ogsaa blev som himmel-
falden. Dagen efter vajede »Dannebrog« paa halv Stang.

Gunn ett lidet anhang
til

Kröniken omm Bوندekriigen.*)

— — — men the Fetalliebrödere/ ennd the
haffde enngellsche Hjällpetropper oc haffde een General-
Avidtevr till theris Sag at före engageret/ leede ett
forsmædelicht Ræderlag oc motte loftt Bovtiquen/ ty
then gangliche Medel-Stand reyste sich enot thennem/ oc
hand Ridder Larrs Dinesen gaff Barolen oc then
uar/ att huor mann een Fetalliebroder heller Store-
mand antraf, ther motte ey Pardon giffues. Oc somm
han bod suo skeede thet. Oc uar hand Dinesens Bوندt-
verwandter/ hand then digre Ridder Adeler Albertig
off Rijöge/ somm haffde woren tillforn Höbropps Ban-
mann/ vdi then Bataille att ligne ued een rasendis
Kotland. Ty hand Albertig haffde po eegen Befotning
ett Frikorps opprettet/ vunder „Dannebrog“ Hæder-
tegn/ huormeth hand thet gantsche Lannd offuerschwemmede.
Oc uar hand Secher af Dax-Auisen thets Obrister oc
hand Borghsenius thets Profos/ menn forvden thennem
var vdi thet compaignie the uilleste Uvehallse vdi thet
gantsche Lannd soefomm hand Robertus hin Riques
off Spanntielannd/ ther ey stoned Barrnett vdi Moders
Liff/ oc haffde een eegen Tortvr opfonnen huormeth han
Uenner oc Fiender beeguede. Oc kaldtes then Tortvr
att interviewe/ oc thet uar ey Manngel/ ther then vdfloed/
synnerlig ey the arme Comediantere. Men naar Robertus
them piinede/ daa kaldte hand sic Pedro. Blessue daa
the arme Fetalliebrödere off Fiordens Offuerslaede platt
vdröbbede oc ther finge ey een Storesmanns Loff att
leffue. Oc therudaff haffues ennd thet Spridwort att
bliffue Store-Slemm. Oc enn thet kunde ey beuissas/
att then Geheymetstærved Littegen haffde self uoren

*) Vi beklager i høj Grad, at denne gamle og sjældne Historiebog kun
existerer i et eneste, meget defekt Manuskript. Der mangler saa-
ledes hele Skildringen af Forhandlingspolitikens Genesis og af
Splittelsen mellem moderate og radikale Venstremænd. Trods al
Eftersøgen i Rigs- og Stifts-Arkiver har de udrevne Blade ikke
været at finde.

een Fetalliebroeder/ so uar hand doc mistænkft for att haffue lagt Deigen till then Kage/ oc bleff hand thefor aff the Methel-Stands-Folet erklæret vdi Riigens Stoere Aht.

enn ther no then Kamp uar til ennde/ daa uar hand then digre Udele Albertig aff Methel-Standen suarlig fauoriseret oc the tenkte vdi hannem att haffue sunnit een gies Ridder/ som for Riobstæderne oc the Borchere oc Handtuertsmænn/ somm ther boe/ uillde mandeligen friide/ ty hand uar ey allene vdi Riigskonnsten sellff forfaren menn haffde oc aff hannem Secher aff Dax-Vuisen lærdt siine Ziender meth Maskeprocesser att tractere. Wenn thet gich ey somm the Borchere haffde vdi theres uise Hijernetiiser vdspeculeret. Ty ther uore poe then Tiid tuo Gotzeyer/ Annderrsen aff Rosendahl oc Brant aff Ellkiiær/ somm sic Agrarier benefne de oc fore the Landet rondt oc hitzede bynderne opp/ at the ey schulde suare Schatt oc Vann-Gilde somm tilforrn/ ty the arme bynder uore no soe forarmede/ att the sliige Borchere ey att bære uare mechtiche. Wenn the Borchere oc Handuercere haffoe gode Daege/ oc ihennem borde no sliig Schatt oc Thynge att leggis poe. Oc bleff therudoffuer ett stort Romohr oc enn the fornvmstigste aff the Landt-Mænn soefom hand Capitains la Cour sic Pitzigheed disrecommanderede/ soe bleff ther doc een slic Agrarier-Spectakel vdi Danneuang/ att sellff Riigien emot Fetalliebrødrene uar for Juntet therimot att regne. Men hand Udele Albertig droeg till Riibe oc planntede till Borchernes Forschrehelse siin „Dannebroeg“ midt vdi Agrariernes Leyr sigendes sic sellff oc Borchsenibz oc Secher oc the two hin Riques/ bode Robertvs oc Aßfel/ somm uar uell ey meere Combattant men uar fatt till att uare Compagniets Bogtychere oc Præmiegoedegjætter saumt Potzenmacher/ at uare tilhaabe Agrarier oc uille thennem aff all Macht soutenore. Bleffue the arme Borchere daa vdi theres Annsichter noeget afflanng/ ty the Agrarier uore thennem laungt factligere enn the vfelige Fetalliebrødere. Wenn hand then liiden Høghroec stoed opp oc soer/ att hand uillde ey meth Prouisoriet slotte Forliig. Oc gich daa Bvunde-riigien ann poenge.

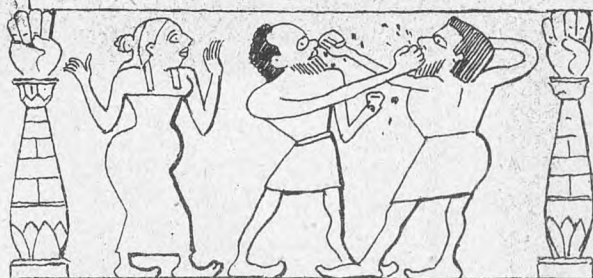
Nyt Gadenavn. Forslaget om at kalde en Del af Vestre Boulevard for L. N. Hvidts-Gade gik ikke igjennem paa Grund af en Vits fra Maler Jensen. Det paatenkes derfor nu at forandre Forslaget saaledes, at Gaden kaldes Vits-Gade.

Ej blot til Lyst. Paa Grund af Hofsorgen afholder Skydeselskabet en »Lystskydning« i Stedet for den sædvanlige, mere alvorsfulde Fugleskydning. Selv om Skydningen altsaa hverken bliver Fugl eller Fisk, vil den til samme knyttede bedre Middag dog beholde sin sædvanlige højtidelige Karakter. Kun vil man forsøge at drikke *Carte noire* i Stedet for *Carte blanche*.

Saaledes forholder det sig.

Tænk, nu er jo paa Tapetet Atter Sagen Hennings—Enna! Lydelig der bli'er trompetet, Det har Godtfolk deres Spænd a'. Vist i mangel stakkels Hjerne Sammenhængen rundt nu løber, *Puk* tjenstvillig Sagens Kjerne Her for Almenheden røber.

Hennings først forlægger kjæk Vennen Ennas Opera, Enna siger: »Forlæg væk, Mig er den dog ikke a'« Laver Operaen om, Kjender den ej selv igjen, Faar en Leipzig-Landrets Dom Mod sin før saa kjære Ven.

Hennings nu forbyder Ham at lave om paa, Hvad ham saadan fryder. Og det faar han Dom paa. Ennas Textforfatter Saa ham Texten læser, Enna dog ej mat er, Ham et Stykke blæser.

Nu er Sagen nem At faa Rede paa, Hvad der tilladt hvem Er, kan man forstaa: Begge har de gjort Vistnok fejl Bestik, Ingen af dem stort Ud af Sagen fik.

Smaat med Foder, Stor Skandale, Begges Noder Lige gale. Vrøvl, Kabale, Sagen broget, Og Finale: Kongens Foged!

Offer-Afløsning.

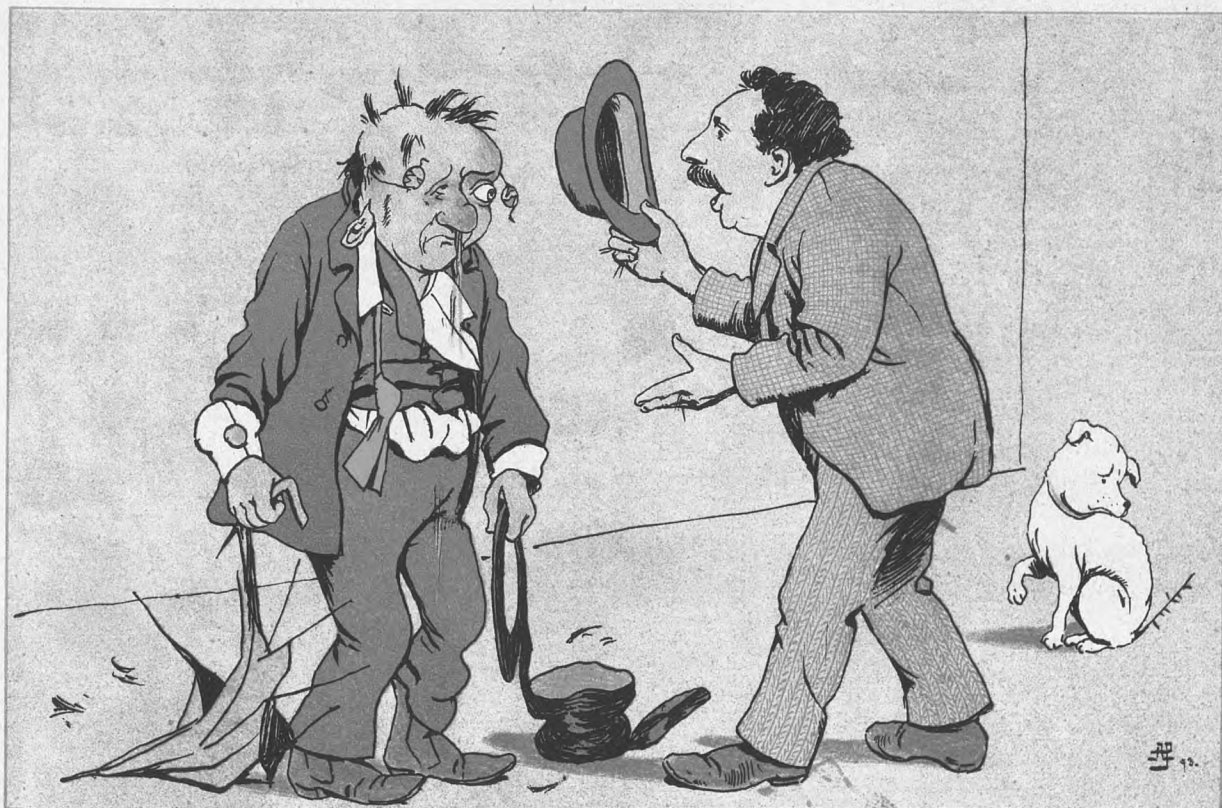
— Je syns ente, Du lægger mer end 25 Øre i Dejnens Offerseddel. Du plejer els aa ge 35.

— Jammen sist je va sy, raaded han mej te aa køve Amerekans Olle for 10 Øre, men ded hjalp ente en Smule, aa saa syns jej heller ente, je ve spille en 10 Øre te paa ham.

En beklagelig Misforstaaelse.

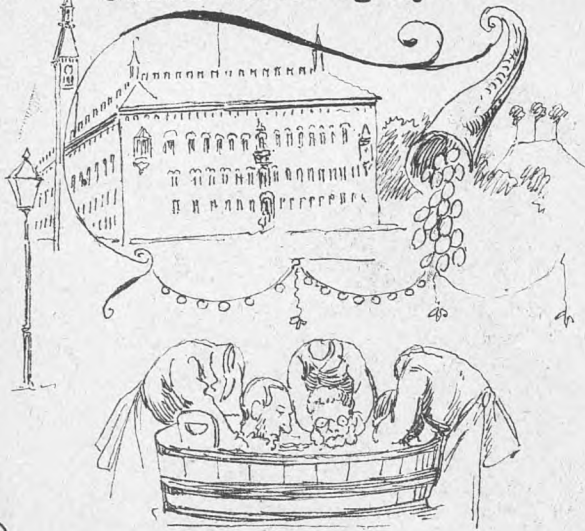

— Naa endelig traf jeg dig! Nu skal Du faa, din Æsel!

— Aah! Omfeladelse! Je ser nu, at jej har ta'et fejl!

Gamle Gader og nye

De vise Fædre, som med at gavne
 Og at fornøje har deres Nød,
 Paa Grund af de nye Gaders Navne
 Lagde i Mandags Hjernen i Blød.
 Det var just denne Gang det nyere
 Raadhuskvarter, som gjorde Fortræd.
 Man mærked', at gode Raad var dyre,
 Men, det er det gode Raadhus med.

Udvalget, som havde Sagen prøvet,
 Havde nok ikke gjort sig klart,
 Hvorfor det egentlig udøved'
 »Vold« mod Benævnelserne »Boulevard«.
 Baade om »Helmers« og »Raadhusvolden«
 Som i Karl Gustavs Tid blev stridt.
 Ja, L. N. Hvidt blev hel og holden
 Døbt vittig om til Ellen Hvidt.

Sommerfeldt tappert drog i Marken,
 Efterdi det ham forekom
 Heldigt, i Fald man »Aborreparken«
 Døbte til »Jarmersparken« om.
 Denne Oprævling dog ikke behøves
 Paa Magistratens Navneklud:
 At Parken, skam, hedder »Gyldenløves«
 Anlæg, har Fadderens til det svedt ud.

Saa var i Raadhusets Tabernakel
 Der Nogle, som paastod ligefrem,
 At for at slippe for Gade-Spektakkel,
 Burde man »Linier« døbe dem.
 Her blev dog Grund til at raabe: Ha, den
 Skønne spildte Begavelse!
 Hvad blev der nemlig til Slutning a' den?
 Ikkun en »Linie«-Begravelse.

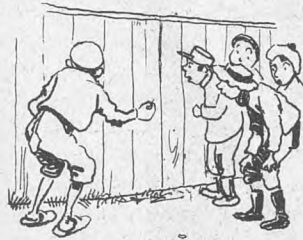
At Stadens Fædre var paa deres egen
 Voldgade her, man godt forstod;
 Heldigvis holdt de dog op, mens Legen
 Endnu var nogenlunde god.
 Men Diskussionen aabenbart røber
 Saa nær ved Voldens og »Gravens« Rand,
 At vore vise Fædre døber
 Ikke med Aand, men kun med Vand.

Ja, søde Fru Schrøder, maa jeg bare sidde lidt og puste
 ved en lille Taar, for jeg skal ikke nægte, at jeg er lidt angrebet,
 nemlig af Nattevaagen, for jeg har saamænd ikke lukket et
 Øje hele den udslagne Nat, De kan tænke Dem til, i Gaar Aftes,
 da Petersen og jeg skal til at gaa i Seng, saa opdager Petersen
 pludselig, at vores Ambrosius ikke er kommen hjem endnu,
 hvad vi kunde se paa, at han ikke havde været inde i Spisestuen
 efter Whisky-Flasken, som han plejer at tage med sig ind hver
 Aften for sine Nervers Skyld, som jo er lidt deprimerede af
 at læse til den almindelige Forbedrelsesexamen, som han vil
 tage om igjen i Aar, fordi han ikke fik den ifjor begrundet
 paa, at en af Censorerne var hans politiske Modstander, nu kan
 De jo nok forstaa, søde Fru Schrøder, at Petersen og jeg blev
 noget underlige ved det, og jeg fik jo strax Petersen til at gaa
 ind med en Lampe i hans Værelse og se efter, og ganske
 rigtig! Sengen var urørt og tom, og ganske vist opdagede vi
 jo bagefter at Wisky-Flasken ogsaa var tom, men det kunde
 naturligvis ikke berolige os videre, og jeg vilde jo strax have,
 at Petersen skulde gaa ud og lede efter ham, men Petersen
 var hensynsløs nok til at sige, at da han havde Nøglen til
 Pengekassen og det var sidst paa Maaneden og Cigaretterne var
 laaset ned i Skrivebordsskuffen, saa kunde han ikke holde sig
 ret længe oppe men maatte snart komme tilbage igjen ligesom
 Luftskipperen, og De kan jo nok forstaa, hvad mit Moderhjerte
 maatte lide ved at høre ham sige saadant noget, og da jeg saa
 sagde, at jeg ikke gik i Seng, før Drengen kom, saa svarede
 han, at naar jeg havde Lyst til at blive 24 Timer oppe, saa blev
 det naturligvis min Sag, men han vilde have Lov til at lægge
 sig, hvad han saa ogsaa gjorde, og jeg gik rigtignok ogsaa i
 Seng men lukkede som sagt ikke et Øje undtagen et Par Timers
 Tid, da jeg drømte, at »Politiken« sendte en Deputation til
 mig for at komplettere mig for min Aarvaagenhed og tilbød at
 betale Omkostningerne, hvis de maatte have Lov til at skrive,
 at det var dem, der havde vaaget, men saa henad Morgen-
 stunden saa vaagner jeg ved, at Ambrosius kommer ude i
 Angræen, og saa da jeg gaar ud for at se efter, om han er død
 eller levende, saa er han saadan, at han knapt kan staa paa
 Benene, og kan De saa tænke Dem til, saa har han været

ude og prøve, om Politiet ikke var blevet sønderknust efter Ricard-Skandalen, og da han saa ser en Dame komme ned ad Asfalten med en Betjent ved Siden af sig, saa gaar han hen og siger ganske rolig, om han ikke vil vær'sgod og lade Damen gaa, fordi det var hans Forlovede, og nu, da Ricard Løvehjerte havde vist Politiet, hvor Skabet skulde staa, var han ikke mere bange for Petersens Massage og for Resten var han Politidirektørens Navnefætter, men tænkt saa, at det netop skulde træffe sig saa uheldigt, at det var Betjentens egen Kone, han gik med, og Følgen blev naturligvis, at Ambrosius baade fik Prygl af nogle Herrer, som han bad om at være Vidner, og kom paa Stationen, og De kan jo forstaa, hvor jeg led, men nu har Petersen maattet trøste mig med en ny Napoliumshat, som jo er saa moderne, og love mig Billetter til Madam Melbas Concert, De ved hende, der er i Familie med Hertugen af Orleang og maaske ogsaa med Revyforfatteren Melby, hvad jeg for Resten ikke er sikker paa, skjønt Navnet ligner. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Sport. — En Klink-Match.

Mesterskabskampen begyndte i Gaar paa den udmærkede gamle Spilleplads op ad Naboens Plankeværk, og Maalet var meget praktisk markeret ved fire blanke Tinknapper. Det var d'Hrr. Peter og Kristian, der stod overfor hinanden. Kampen var ualmindelig interessant og spændende. Peter fik sidste Sjok i første Spil, medens Kristian var heldigst i andet og tredie. I fjerde Spil kom Peter atter ind, og som Følge deraf stod Partierne lige. Spændingen var nu paa sit højeste, da femte Omgang skulde være den afgørende, og man saa Peter med usædvanlig Kraft og Sikkerhed slynge Slagskillingen mod Plankeværket, saaledes at den beskrev en smuk Bue, men faldt formedelst den stærke Blæst formeget til højre for Maalet, saaledes at Peter end ikke med den største Anstrængelse kunde »spændes, uden at blive beskyldt for »Neglerav«.

Iøvrigt var den ellers saa flinke Spiller i Gaar kendelig nervøs, hvilket maa undskyldes, naar man veed, at Hr. Peter, som ellers benytter en sværere Slagskilling af Kobber, i Gaar maatte shache (sjokke) med en for ham uvant gammel Toskilling.

Nu kom Turen til Kristian og under aandeløs Opmærksomhed fra Publikum lod han »Slagerten« svirre i Luften saaledes, at den med en mageløs Sikkerhed faldt midt i Maalet, — et i Sandhed smukt Kast; det var derfor velfortjent, at han blev erklæret for Sejrrherre, og Kristian sidder saaledes inde med Mesterskabet for Regnegade. —

Beklageligt er det, at Præsentationen havde samlet et saa faatalligt Publikum, men, naar man ser hen til, at der samtidig var Paradisspil i den anden Gaard, og at Manglen af en Totalisator vel ogsaa gjorde sit, maa dog Interessen for Klinkspillet siges at være i Stigen.

Toert.

2 Kvartaler gjenoplevede i Erindringen.

Der var en Tid, da Puk var ganske lille. Nu, da han staar i Ungdoms Rosenflor, Han siger, selv forbavset: »Jh, Du milde! Hvor er den lille Puk dog bleven stor!« Hans Menighed er som Octavii Taler: Dem er der nemlig ingen Ende paa, Men, medens hine volder Liebe Kvaler, Vil dennes »Liebe« nok sin Prøve staa.

Naar Puk hos Folk sig viser »inden Døre«, Slet Ingen lægger mod ham Forbud ned, Nej, naar han inden Døre vække Røre, Saa er det Forbud om hans Herlighed. Mod ham behøves ikke Lovens Gitter, Der raaber bydende sit barske: »Stans!« Og, skænker Kammerherren han en Bitter, Saa er det ingen ilde Robertrans.

Han var fra Vuggen ej just Sammensmelter, Men smelted tidt dog Graaden hen i Smil, Skjønt Godtfolk, som i Vrøvlets Mose ælter, Sig følte ofte trufne af hans Pil. Hvis »Politiken« op med ham i Højden Fik Lov at gaa, betalt den tilfreds, Selv om der skulde gaa lidt mere fløjten End nys Johansens Kr. 7,50.

Selv Byens vise Fædre er saa glade, At der endog skal være Tale om At kalde Gammeltorv for »Pukses-Gade« Som Udtryk for, hvad der er Folkets Dom. Og selv om det nu ogsaa varer lidt, da Jo Sagen grundig overvejes maa, Saa skal han med til næste Bidstrupsmiddag — Det har nok selve Kayser svoret paa.

Abonnement

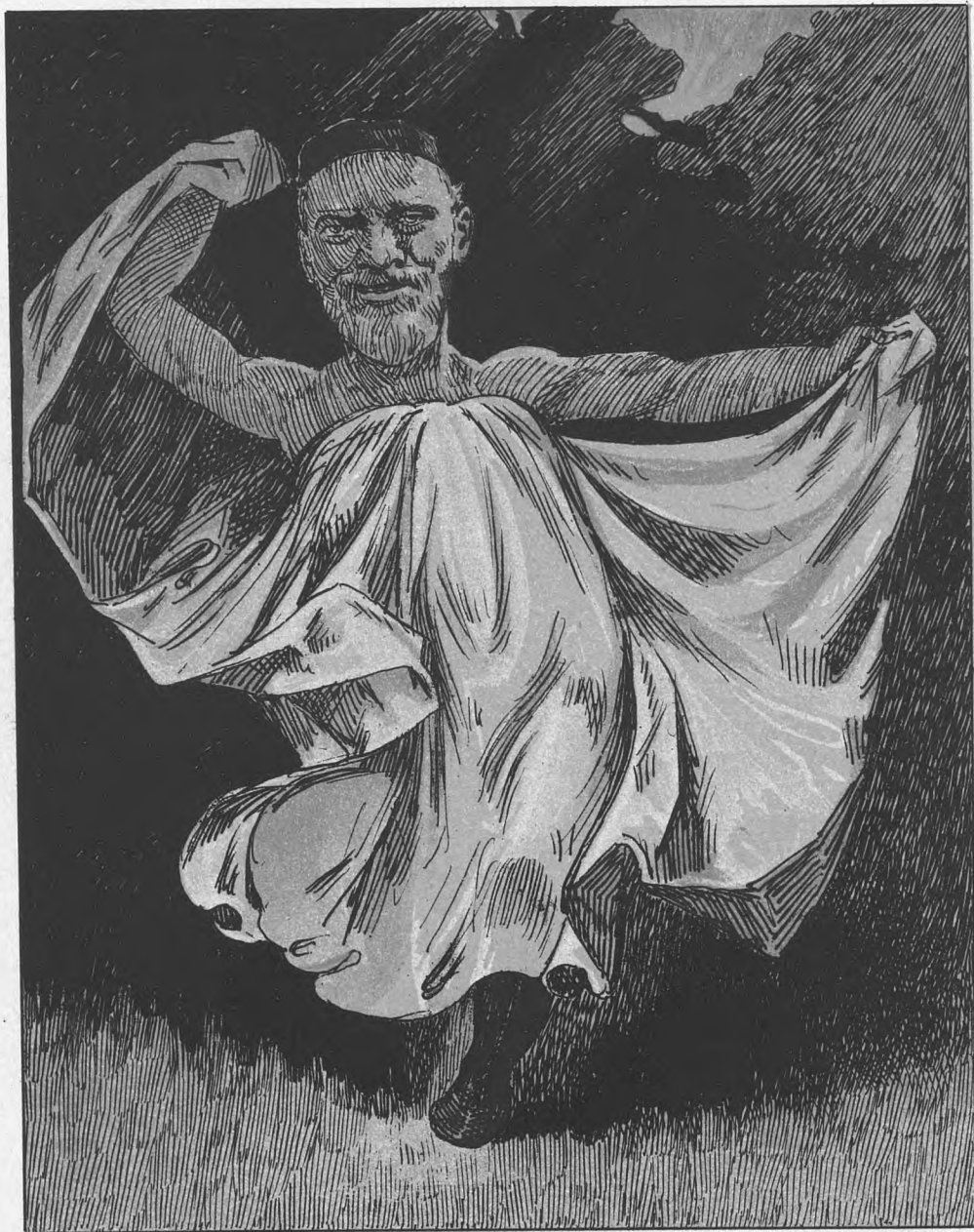
paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Fredericiagadens Variété.

I Morgen er atter en Ferie svunden,
 Og Tæppet paany for en Kunst er løftet,
 Hvor Tungen skal holdes lige i Munden,
 Og den Ting er svær nok, naar Tungen er — kløftet.

Udgiver og
 Redaktør
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilb. Søborg & Eff. Kbhvn.

Ret betænksomt.

- Mo'er, er det ikke Tante Emmas Bryllupsdag paa Tirsdag?
- Jo, det er, min lille Ven.
- Mo'er, naar jeg bliver gift, maa det saa ikke blive paa Fastelavns-Mandag eller Kongens Fødselsdag, for saa er jeg fri fra Skole!

Den nye »ordentlige« Samling.

Naar Storcken tager sit Rejsetæppe,
Og Svalen gaar hen og gjør ligesaa,
Naar ikke en Gang en uselig Skræppe
Faar Lov til at have sit Sommertøj paa,
Naar selv Grønærterne bliver gule,
Da lader det ikke længer sig skjule,
At Efteraaret paa Halsen vi har
Og Rigsdagen med, den Ting er klar!

De Folkekaarne fra Nexø til Varde
Forlyster os atter med Masser af Ord,
Forhandlernes velkendte gamle Garde
Ved Siden af alt, hvad der visner i Nord.
Kasernen har faaet sit gamle Mandskab,
Skjønt hist og her er noteret et Mandtab:
Mod sit Provisorium vil Tutein
Her aldrig mer være gyselig stræng.

Vor Sofus Høgsbro fik Lov at bære
Sin Titel som Formand endnu en Gang.
Han takkede for den beviste Ære,
Der hæved' ham atter til Klokkerrang.
Et Tillidsvotum fra Tre-og-Fyrre
Har næppe dog vakt hos ham en større
Tilfredshed, saasom hans Magt er spædt
Med en fortyndet Talmajestæt.

Behandlingen af Finansbudgettet
Endnu sig dølger bag Fremtidens Slør;
Vel har »Politiken« herom berettet,
At Bojsen er i Forligshumør
Med hele sin Gruppe; men, hvad kan det nytte,
At Folk til Organets Spaadom vil lytte?
Til Paaske, maaske, er dens Glorie
Blot en: Luft-Skipperhistorie.

Det tør med Vished vi dog erklære
Om den Forhandling, som forestaar,
At Folkekammeret vil fortære
Saa mange Diæter, som det formaar.
At Rigsdagstidende Fløde vil skumme
Undtagen paa dem, der spiller »den Stumme«,
Og endelig, at hver eneste Buk
Skal blive behørig serveret — af Puk!

Politireform. Da Benævnelsen »Politibetjent« for
Øjeblikket har en mindre god Klang i københavnske Øren, skal
det være paatænkt med det første at forandre Navnet til
»Bank-Embedsmænd«.

Inden Døre begynder det at blive koldt nu, men »inden
Døre« gaar det varmt nok til ved »Danebrog«.

Fremtidsdrømme.

Puk havde været ude til
Middag sammen med Titania
og Oberon. Bagefter var de alle
tre i det Kongelige for at se Frk.
Dons som blind Makker i
»Jolanthe«, og Puk vilde lige
til at være det galante Pindsvin
og sige, at der kunde man dog
se, at blind Høne ogsaa kunde
finde et Korn, da i det samme
alt var som forandret. Væk var
Oberon og væk Titania, og det var
lutter fremmede Ansigter, han saa i Theatret. Men alle var de
festklædte, og Puk spurgte sin Sidemand, hvor det kunde være?
»Hys!« sagde han, »vi fejrer Kammerherrens 150-aarige
Fødselsdag med Opførelsen af »Jolanthe«.

Herre Gud — saa havde altsaa Kammerherrens Spaadom
om sin Levealder slaaet til! Puk blev helt rørt ved at tænke
paa, at han havde kjendt ham som forholdsvis Dreng i 1893.
Og der sad jo Kammerherren lyslevende nede i Parkettet!
Ved Synet af ham var Puk strax med paa Noderne, saa
at han forstod Situationen, uden at han behøvede at spørge
sig for mere.

Underskuddet var efterhaanden blevet et saadant Vidunder-
skud af Størrelse, at Theatret kunde leve sorgfrit af det. Og,
naar Kammerherren om Formiddagen gik forbi Max Nordaus
og Ricard Kaufmanns Statuer udenfor Theatret, saa tak-
kede han i sit Hjerte disse to, i deres Ungdom miskjendte Digtere,
for den Andel, de havde haft i dette smukke Resultat.

Af Personalet var der ikke andre tilbage end Schram
og Frk. Dons. Schram var efterhaanden gaaet over i Henrik-
faget, og desuden udførte han nu og da et særlig vanskeligt

Parti i Balletten. Frk. Dons havde faaet Titel af kongelig Gehejmekabinetssangerinde, hendes Gage bestod af hele Theatrets Bruttoindtægt, og alle andre Operasangerinder havde faaet deres Afsked, saa at hun nu udførte samtlige Partier i Operaen. Ved at nedlægge Forbud hos samtlige Blade havde man opnaaet, at hun var hævet over al Kritik, og ved forskellige hensigtsmæssige Klædningsstykker værnedes hendes Helbred mod Alderens Tryk.

Skjønt meget var forandret, følte *Puk* sig dog ganske hjemlig til Mode. Alle Dekorationerne var nemlig de samme som i 1893. *Puk* fik Lyst til at gaa ud paa Loggiaen og se, om han kunde kjende Kongens Nytorv igjen. Men hans Sidemand advarede ham imod det, da det var en almindelig udbredt Folketro, at Frederik Bruns Skikkelse endnu kredsede hvileløst om derude, ligesom han havde gjort i levende Live.

Paa en Gang opstod der et stærkt Spektakkel i Nærheden af ham. Det var Ennas og Hennings Børnebørn, der kom op at slaas om »*Kleopatras*«, som endnu ikke var bleven opført, da der stadig var nedlagt Forbud mod, at den overhovedet kom frem i nogensomhelst Skikkelse. Da i det samme Publikum begyndte at tage Parti for de to stridende Parter og bearbejdede hinanden indbyrdes, var *Puk* pludselig midt inde i et vildt Haandgemæng. Han fik et stærkt Puf i Siden og — — — — — følte sig pludselig sat tilbage til 1893. Det var Titania og Oberon, der havde puffet til ham. Han var faldet i Søvn over Operaen og havde siddet og sovet midt i Parkettet.

Aarsag og Virkning.

Da salig Adam og hans Ægtemage Fik Lyst til den forbudne Frugt at smage, Saa havde de vist knap betænkt i Tide Den Skæbne, deres stakkels Børn har mødt: Thi for et Æbles Skyld, der var for sødt, Maa vi, des værre, tidt i sure Æbler bide.

Kongens Foged gjorde forleden *Don Pedro* en Visit hjemme i Tordenskjoldsgade, saa Hr. *Robert Henriques* straks blev ganske maalløs »inden Døre«. Saa tog Hr. Maaløe fat, hvor den anden slap; men Maalet røber ham: han er ingen Galilæer.

Mandskabet fra »*Osborne*« gav forleden Dag en Koncert. Blandt de Stykker, som den bekendte Kafés Personale saaledes foredrog, skal særlig tre Stykker med bart og et med forskjelligt have gjort Lykke.

Ennas »*Hex*« er omsider bleven tilladt i Rusland. Hennings vil nok selv overvære Premiøren.

En Vandskæbne.

(Frit efter N. F. S. Grundtvig.)

Kommer hid, hver Journalist
Og hver »Sprøjte«-Fører.
Graaden staar i Halsen vist,
Naar mit Kvad I hører
Om vor gamle Ryssensten,
Hvor I tidt jer vadsked ren,
Naar I gik i Vandet.

Ak, thi før til næste Aar
Her kan tjenes Penge;
En Stump Boulevard vi faar,
Som blev ventet længe;
Magistraten gav den Navn,
Skjønt den ikke blev i Havn
Bragt som »Raadhusvolden«.

Her for Kvinde som for Mand
Blev leveret Væde:
Pladskan i det bare Vand
Er jo Danskens Glæde.
Strømmen gaar mod Kjøbenhavn,
Kalvebod er Strømmens Navn,
Hvori Vandmænd sejled'.

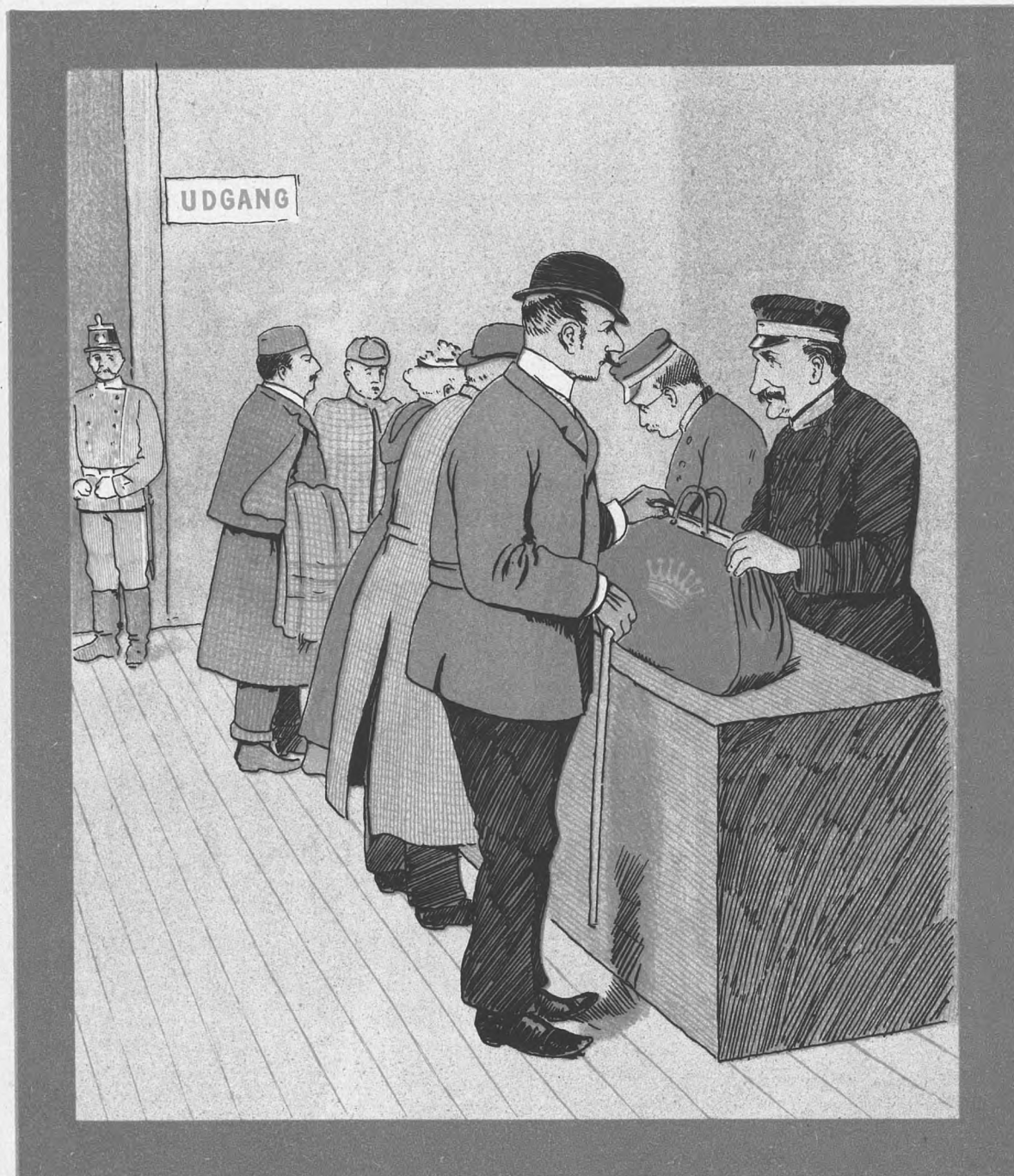
Dog, som allerbedst det gik
Her med Renhedskravet,
Fra Kloakkerne man fik
Dyppelse tillavet.
Deres »Vand« blev her komplet
Hovedstrømningen i det
Nittende Aarhundred'.

— Ryssensten, nu maa du gaa
Andet Hjem at finde.
Selv hos Stadens Fædre maa
Deres Øjne rinde,
Eftersom din Bortgang bli'er
Ikke nogen billig Svir
For Kommunens Kasse.

Heldigvis et haabløst Savn
Ej du efterlader:
Billigt man i »*København*«
Og hos Rex sig bader.
Kun maa jeg forklare jer,
At hos dem det, mare, er
Heller inte rent Vand!

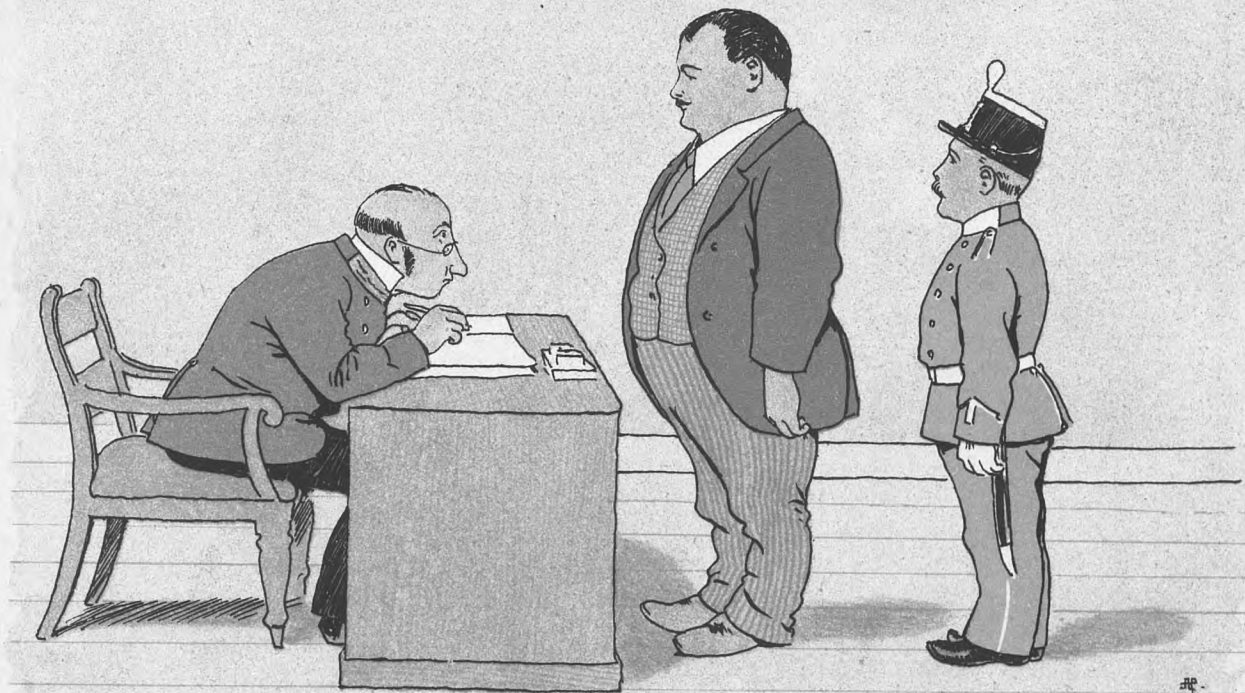
Surrogater.

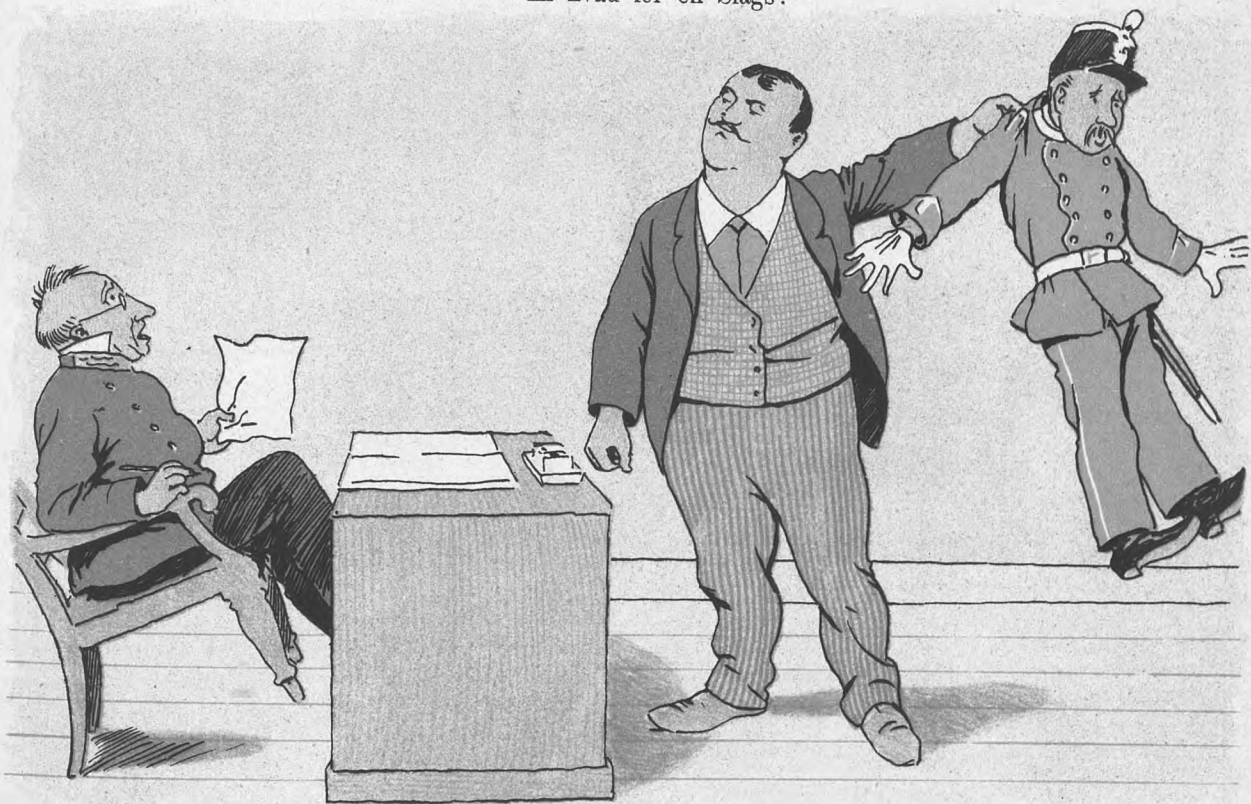
— Jeg har forlagt Nøglen, — men jeg forsikrer Dem paa min Ære, der er ikke noget i Kufferten.

— Ja, Gud velsigne Deres Ære, Hr. Baron, — men Nøglen havde været bedre!

Syn for Sagn.

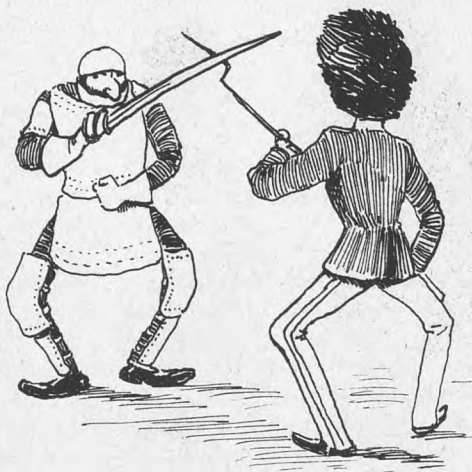

- Hvad er De?
 — Artist!
 — Af hvad for en Slags!

- Af den Slags!

Et Forargelsens Tegn.

Fra Robert blev sat i Verden ind,
 Var altid udsat for Farer hans Skind,
 Vi husker jo Alle den lystige Tid,
 Før Sommerromanen udkæmped sin Strid,
 Hvad den Gang ham lovet blev af Rappée,
 Det kunde forslaa til en hel Armée,
 Skjönt Oscar jo havde sin Andel deri —
 Men den Gang slap Robert minsæl dog fri.

Se, da nu han det havde overstaa't,
 Saa skulde han i sig selv være gaa't,
 Men tured nu netop i Synden frem,
 Blev mere og mere storeslem.
 Tilsidst saa forgreb sig Frækheden hans
 Paa noget af det, der her til Lands
 Bør sidst være Mad for saadan en Mons —
 Og det var bogstavelig talt Frøken Dons,

Nu blev der naturligvis stærkt Halløj,
 Selv Kammerherren i Harnisk fløj
 Og æsked med Kongens Foged ud
 At garve — figurlig — Roberts Hud.
 Bemeldte Hud er nu temmelig haard,
 Og Robert er slet ikke fra igaar,
 Til Undsætning rykker da ud galant
 Frøkenens Bro'er, som er Løjtenant.

Men Robert det hele tog som Kommers,
 Parered den lille Sekond i Ters,
 Det knækkede ikke en Gang hans Mod,
 At Garden ønsked at se hans Blod.
 Dueller er rigtignok Mode paa fransk,
 Men Robert kan være uendelig spansk
 Og svarede Garden forfærdelig sejt:
 »Duel? Nej gu gjør jeg ikke nej!»

Nu maa vi jo vistnok sige som saa
 At længe kan Krukken til Vands jo gaa,
 Og Robert var ofte til Vandgang med,
 Men kommer tilsidst dog vist galt af Sted.
 Nu under Albertis Vinger nemt
 Han sidder for andre »Vinger« gjemt.
 Men Ingen veed, hvad i Morgen kan ske,
 Og Ingen kan forud Enden se.

Luftgymnastik. I Cirkus optræder for Tiden et Luftgymnastikerselskab, der hedder »the three Eugens«. Det betyder som bekendt paa Dansk »de tre Petersener«. Saa maa det da være Alvor med, at Politiet har højnet sit Renommée.

Sammenhold. For at fremme en inderligere Forstaaelse mellem Privatskolerne paatænkes en Fællesorganisation eller muligvis en fuldstændig Sammensmeltning. Begyndelsen skete med et Skjændemøde mellem Bestyrerne og Lærerne.

Nemesis. Robert Henriques vandt forleden næsten alle de Massesager, som han havde anlagt mod »København«. Saa kan han heller ikke beklage sig over, om nogen anvender Massager mod ham.

Slangedans.

(Scenen: National. Personerne: Bankbogholder Jespersen fra Nykjøbing og hans kjøbenhavnske Ven Therkelsen.)

Jespersen. Det kan man kalde Svineheld! Mens alle de andre stormer ind for at faa Plads, hvor de ikke kan se noget, saa gaar vi to Gamle ganske sjemytlig ind og sætter vos midt i den bedste Losje.

Therkelsen. Naar den nu bare ikke er reserveret.

Jespersen. Skidt med det. I Nykjøbing gaar jeg altid i første Parket, saa jeg er jo vant til at være reserveret. Hør, veed Du hvad, Du Gamle, jeg er s'gu ligefrem helt begejstret i Aften. Jeg kunde næsten have Lyst til at spendere noget extra, saa Københavnerne kan se, at vi ikke er tabt bag af en Vogn ovre i Nykjøbing.

Therkelsen (oprømt). Saa skal det vel være Skum? Jespersen. Herre Gud — saa Du holder af Skum! Ja, veed Du hvad — jeg har egentlig ikke noget imod det kjøbenhavnske bajerske Øl, men jeg synes alligevel, at det er en Mangel ved det, at det ikke skummer saadan som vores ovre i Nykjøbing. Men, naar Du ogsaa holder af, at det skummer, saa skal vi skam ogsaa have det. Opvarter! To halve Bajere med dygtigt Skum. — Naa hvad er det saa, vi skal se?

Therkelsen (gnaven). Slangedans.

Jespersen. Det er rigtigt — Slangedame! Er Slangerne levende?

Therkelsen. Nej naturligvis, Dit Fæ?

Jespersen. Ja, det tænkte jeg nok. Det kjender vi fra Markederne ovre i Nykjøbing. De lader bare, som de er det, men de er det s'gu inte. Jeg kan nu heller ikke tænke mig, hvordan at en Slange den skal kunne holde sig levende, naar den bestandig har Munden fuld af Edder og Gift. Bare den kommer et Sted, hvor det ikke er tilladt at spytte paa Gulvet, saa er den jo maustodt-kreporen-færdig-med-fyrrer med det samme. Føj for Satan!

Therkelsen. Det er nu slet ikke saadan Slinger, hun optræder med.

Jespersen. Naa, saa er det kanske mere af disse, der kværker.

Therkelsen. Nej, det med Slangerne er bare et Navn.

Jespersen. Ha, ha, ha — ja, sikke noget, de kan finde paa. Hvad er det nu hun hedder, denne ægyptiske med Slangernes? Kle — Kli — Klo — Klø — — —?

Therkelsen. Kleopatra!

Jespersen. Rigtig! Jeg synes, jeg har læst saa meget om hende i den sidste Tid.

Therkelsen. Ja, det er jo hende, der er nedlagt Forbud imod.

Jespersen. Det er det s'gu ogsaa. Var det hende, vi skulde have set her i Aften? For saa er det bedst, at vi ser og faar vore Penge igjen. (Tæppet gaar op). Naa, der har vi hende nok.

Therkelsen. Sludder! Det er bare en Chansonette.

Jespersen. Ja gu er hun net. Naa, nu maa vi nok være stille, saa vi kan høre, hvad hun synger.

Kontrolløren (nærmer sig). Undskyld, d'Hrr., men den Loge var optaget.

Jespersen. Kan ikke nægtes. Men, naar vi rykker os sammen, kan der godt blive Plads til Dem ogsaa.

Kontrolløren. Ja, men Deres Billetter gjælder ikke hertil.

Jespersen. Ikke det? Det manglede bare! Ja, saa maa vi jo sætte os et andet Sted hen. Saa er det godt, at Opvarteren ikke er kommen med Øllet endnu. Naar jeg tænker over det, vil jeg alligevel hellere spise til Aften hjemme hos Dig efter Forestillingen, Therkelsen. Saa sparer vi de Penge.

Ole Skejes Livserindringer.

Hr. Redaktør.

Inden jeg skejer ud for sidste Gang, skal jeg, lyne mig, betro Dem og det ærede godtroende Publikum, at jeg har betroet min gamle Ven, Kommandør W. Carstensen, en hel Pakke af mine Livserindringer, som han saa har faaet Lov til at udgive paa Ernst Bojesens Forlag.

Paa Titelbladet skal der anbringes et Kobberstykke, som skal forestille Brokkensbod i Aftenbelysning, og bagved Titelbladet kommer der saa en Fortale af mig selv i bengalsk Belysning. Bagtalen er min Ven Kommandøren, knuse mig, nok Mand for selv at gjøre.

Desuden vil Bogen komme til at indeholde alle de »Ender«, jeg har spundet, og alt det, jeg har faaret med paa mine mange og lange Rejser, samt en Redegjørelse af, hvordan det hænger sammen med, at Baron Münchhausen en Gang kom for Skade at kalde mig en forbandet Lognhals.

Jeg vil lade mig brandstage, om min Ven Kommandøren falder paa at belemre Erindringerne med nærgaaende Kritik, for det siger jeg rent ud, at det taaler de inte, for hvis han strøg alle »Endernes«, er jeg, kjølhale mig, bange for, at der heller inte blev nogen Begyndelse; men naar bare »Enden« er god, saa er s'gu alting godt.

Ærbødigst

Ole Skeje.

P. Skr.

Skulde Kommandøren af Hensyn til de Landkrabber, der staar »Ender« med stort »Æ«, forandre noget i Ret-skrivningen, saa er det, min Sæl, mig lige fedt, for naar Ænderne ere gode, saa er osse al Ting godt. Det vil Kommandøren, som en vel befaren Somand, nok forstaa.

Farmakologi. En Farmaceut har udgivet et Stridsskrift mod Stifteren af farmaceutisk Lærestalt. Han har heri tilberedt adskillige Stikpiller, og der skal ikke være Tale om nogen Fredens amerikanske Oliegren.

Hugues le Roux har til en af »Politiken« Medarbejdere beklaget sig over, at han ikke er i Stand til at læse »Politiken«. Forklaringen til denne tilsyneladende vilde Paradox ligger efter »Politiken« eget Sigende i, at han ikke er Sproget mægtig.

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Pas de deux amoureux.

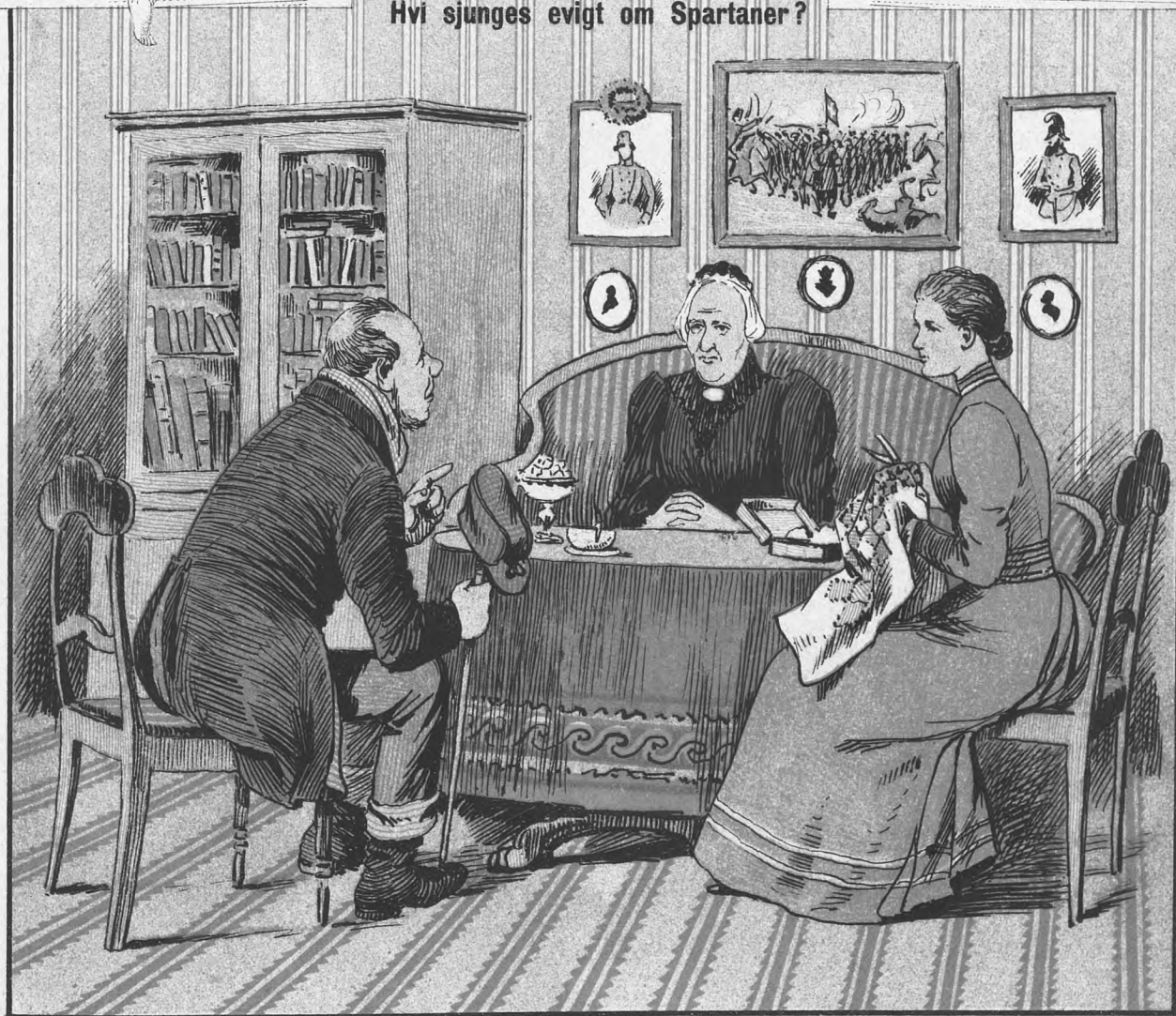
g se, hvor lystig de danser de to,
Som om de havde Stambul og Metz i deres Klo.

Udgiver og
Redaktør.
Angelo Haase
Trykt hos
Vilh. Saborg & Eftf. Kbhvn.

Hvi sjunges evigt om Spartaner?

— Ja, min kjære Anders Jensen, De var jo med i 64 baade ved Danevirke og paa Dybbøl; men hvad gjorde nu det stærkeste Indtryk paa Dem?

— Det var sandeligen di her Spækhøkerbotekker i Tjøbenhavn, hvor A var i 5 Dave, før vi kom i Lav med Tysken. Vor Moer ka inte tænk, saant som der var sat i Vindoverne, baade Vost og Pølse, fint Brø, Øl og Brenvin, stjegte Ol og — Frekkediller!

Blodtørst.

Mens Koleraen huserer i Finland,
Har den Kolleger her i vort Indland,
Der ere, des værre, lige saa slemme
Imod deres Offerlam herhjemme.
Exempelvis har Rigsdagens Moder
Forvandlet mangan en skikkelig Støder
Til Massemorder og sandt Uhyre,
Som lod de uskyldigste Forslag myre.

Saalunde vi havde den triste Nydelse
I Mandags af en celexer Forbrydelse:
Det »Provisorium«, Venstre har lavet,
Det først ihjelslog og derpaa begravet.
Endskjønt Harald Holm til Barnet var baade
Fader og Moder, han uden Naade
Aflived sin egen uskyldige Spæde.
Sligt kunde bringe en Sten til at græde.

Men een Gang Retfærdigheden nok rammer
Selv Barnemord i et Folkekammer;
Thi herom kan ikkun den Mening herske,
At Gerningen hører med til de ferske.
Og, kan man paa sligt en Rigsdagsmand gribe,
Kan ingen redde ham ud af hans Knibe.
Pas paa! En skjøn Dag de Herrer man napper
For Mordforsøg paa deres egne Attrapper.

Dog tør en Lovgiver ikke blot vove
At undlive baade Reformer og Love,
Han anvender ogsaa Kunsten og Fliden
For Tiden til at ihjelslaa Tiden.
Især ved Behandlingen af Budgettet
Har Thinget sin Blodtørst ligefrem mættet
Paa Timerne, der maatte himle, slæbende
Paa en Kjedsommelighed, der var dræbende.

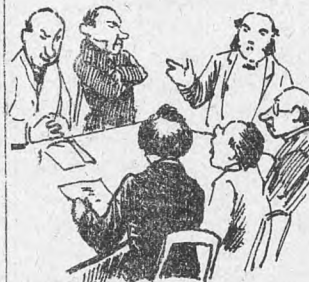
Men ogsaa udenfor Høgsbroes Domæne
Optræder snart en, snart en anden Hyæne;
Selv »Politiken« var nær ved forleden
At faa sig et »Mord« paa Samvittigheden.
Og oppe i Retten maa Folk for de døde
Og magtesløse Injurier bløde.
Selv Robert Henriques man knap vilde spare;
Dog denne Gang var kun hans Næse i Fare.

Mistænkeligt Dødsfald. En provisorisk Finanslov er atter
afgaaet ved Døden. Da Dødsfaldet er sket under Omstændigheder,
der tyder paa Vold, vil Liget senere paa Sessionen blive gravet
op igjen, for at det kan blive obduceret.

Byraadsmøde.

Til Forhandling var først et
Andragende fra Fabrikant Vand-
berg om at maatte anbringe et
Vandkloset i sin Ejendom.

Borgmesteren anbefalede
Andragendet, da Vandberg havde
gjort saa meget for Byen, og
der desuden maatte siges virkelig
at være Trang til et saadant
Etablissement.

Lærer Frandsen advarede
mod at komme ind paa Vand-
klosetterne. Lukkede man først Døren op for sligt, kunde
Ingen sige, hvad der vilde komme ud af det, og overhovedet
var det noget ubeskedent af Vandberg at sætte Byen paa den
anden Ende for den Sags Skyld. Forslaget vilde blot vække
Misstemning hos den fattige Mand, der ikke havde Raad til
slige Forfinelser og derfor strax vilde faa Færten af, at han
blev tilsidesat.

Kjøbmand Lumberg havde uden at rose sig selv haft
Lejlighed til at se noget lignende i Udlandet, kun var det her
Tørvesmuldssystemet han havde set. Han anbefalede Forslaget,
der sikkert vilde sprede lidt evropæisk Duft over Byen.

Partikulier Mommesen savnede Oplysninger om, hvor-
ledes Vandberg sad i det, da man dog kun kunde give en
saadan Tilladelse til fint Papir. Han foreslog derfor Sagen
henvist til et Udvalg. — Dette vedtoges enstemmig.

Dagsordenens 2. Punkt var et Andragende fra Gæstgiver
Sprutberg om at maatte anlægge et Konditori i Byens Anlæg.

Borgmesteren: Sprutberg var en fin Konditor, der
sikkert havde Anlæg for saadant noget. Han var vis paa, at
han ikke havde indgivet sit Andragende af Havesyge, men for
at skaffe mere Liv i Anlægget, og, naar der var Baller i Haven,
som det jo af og til kunde hænde om Sommeren, vilde Kon-
ditoriet kunne blive et Tilflugtssted for de Dansende, der her
kunde hvile ud i Pavserne.

Redaktør Pihl havde for tyve Aar siden selv fremsat Tanken, kun skulde Pavillonon ikke ligget i Anlægget, men udenfor samme, og det var ikke Meningen, at det skulde være et Konditori, men derimod et Sprøjtehus. Ved at antage sig dette Forslag havde han ikke næret en Slange ved sin Barn, det indsa han nu, da det saa mange Aar efter endnu var livskraftigt, og han vilde derfor benytte Lejligheden til at give det en lille Straale.

Bankdirektør Josephsen advarede mod Forslaget, der bare vilde trække Folk til Anlægget, hvilket dog ikke var Meningen, eftersom et Anlægs største Tiltrækning var den, at hele Byen kunde spadsere i det uden at blive generet af andre Mennesker. Der var ingen Grund til, at de smukke Bede skulde trædes ned, blot for at Sprutberg kunde mele sin Kage ved at oprette et Bedested; og han vilde derfor bede for Bedene. Desuden skulde han blot anføre, at der i hans Ejendom boede en Konditor, der nu var i Stand til at betale en ret antagelig Leje; ogsaa denne Mand vilde Sprutberg gaa i Bedene. Hvis Folk vilde have noget at spise og drikke i Anlægget, saa kunde de jo tage et andet Sted hen.

Klejnsmed Fyllerup havde ikke kunnet høre alt, hvad der blev sagt, men han vilde dog sige, at Folk saamænd godt kunde blive ved paa den gamle Maade, som han fandt var meget god, navnlig da han personlig ikke lugtede godt, saa at han ikke havde nogen Gene af det. Borgmesteren havde, saa vidt han kunde høre, talt om et Tilflugtssted, naar der var Baller i Haven, som man kunde hvile sig paa i Pavserne; han holdt nu overhovedet ikke meget af Baller i Haven, men kunde dog bedre sympatisere hermed end med Josephsens Forslag om at gaa i Bedene, som han dog fandt lovlig stramt.

Borgmesteren vilde henlede Fyllerups Opmærksomhed paa, at han vist var inde paa Klosetterne endnu, men at den øvrige Forsamling forlængst havde forladt dem.

Fyllerup bad meget undskyldte, at han paa Grund af sin daarlige Hørelse havde taget fejl af Renovationen og Restaurationen. Han havde ikke villet fornærme nogen.

Dyrlæge Meldrup vilde ligesaa godt strax foreslaa, at Sagen sendtes i Udvalg, da det dog blev Resultatet af Josephsens Bedemandstale, og han kunde se, at Mommesen sad paa Springet med et lignende Forslag.

Mommesen fandt Meldrups Forslag noget forhastet, da man jo ikke kunde vide, om Sagen nu ogsaa var moden til Udvalg. Han kunde ikke rigtig overskue den i Øjeblikket og foreslog den udsat indtil videre.

Mommestens Forslag vedtages med alle Stemmer mod 1 (Meldrup).

Mr. Høgsbro har lagt sig efter at samle Portræter af fremragende Rigsdagsmænd. Desværre er det ikke lykkedes at skaffe ret mange af dem i Kabinet.

Under Hammeren.

Kunstnerens Lod er mangen Gang
Ligesom Vejen til Himlen trang,
At være Maler nok man tør
Kalde i Reglen en Mal-heur.
Mønten er det i Reglen tyndt med,
Naar man da ikke er en Mønt-sted,
Fører den nøksom bekjendte fine
Fredensborg Oleo-Margarine.

Grumme sjældent en Maler fandt
Sig en Mæcen, som var kontant,
Men af de mal-kontante desfler,
Glad, naar en sjælden Gang en Grosser,
Uden at vise sig alt for fedtet
Bragte et Billede paa Tapetet,
Selv om nu Billedet var lidt sløjt, saa
Var det dog nok til at leve højt paa.

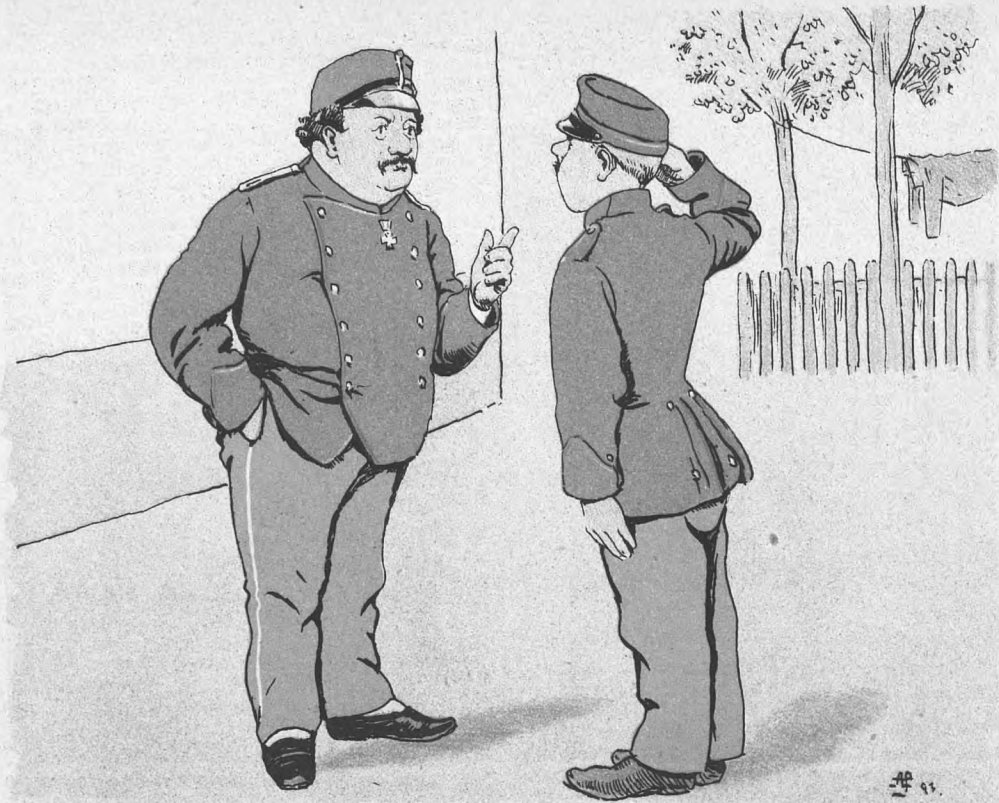
Men selv en kunstbegejstret Grössist
Bliver af Kunsten møt tilsidst,
Og, da nu Malernes Antal jo
Bliver fast daglig mere en gros,
Maa de i Reglen som sidste Olie,
Særlig da Tiderne er saa doli'e,
For at faa Ende paa denne Jammer
Gaa til Auktionsdirektørens Hammer.

Udsigten her er dog ogsaa graa,
Prisen, som man med Held kan naa
Her under Hammeren, er kun sløj;
Sjældent den viser sig Hammers-høj.
Publikum er nu en Gang saa beskedent
(Eller, kan være, det er lidt svedent),
Anvender sjældent en bydende Tone,
Malerens Værk med Kroner at krone.

Hvad er Moralen af dette her?
Jo: vil Du male, saa lad vær,
Skal først Auktionsdirektøren slaa til,
Sjældent Din Mønt det samme vil.
Og, har Du endelig Lyst at stille der,
Køb saa dog heller de Andres Billeder,
Falder de for den bekjendte Hammer,
Faar Du dem gratis — for Prisen paa Rammer.

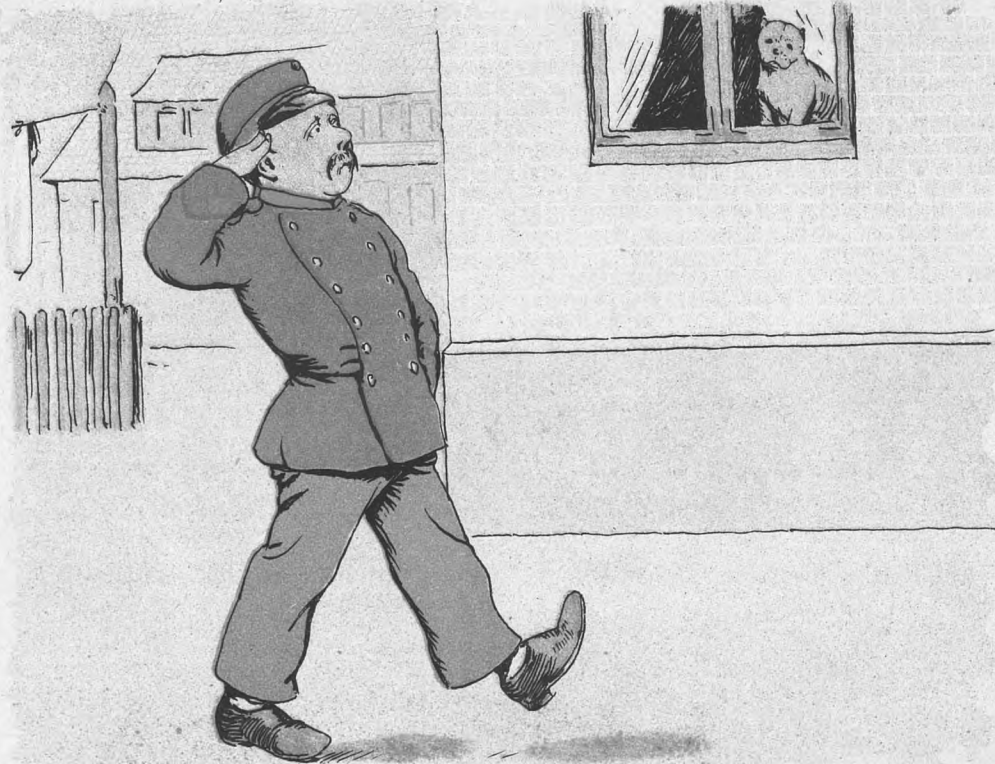

En Ordre.

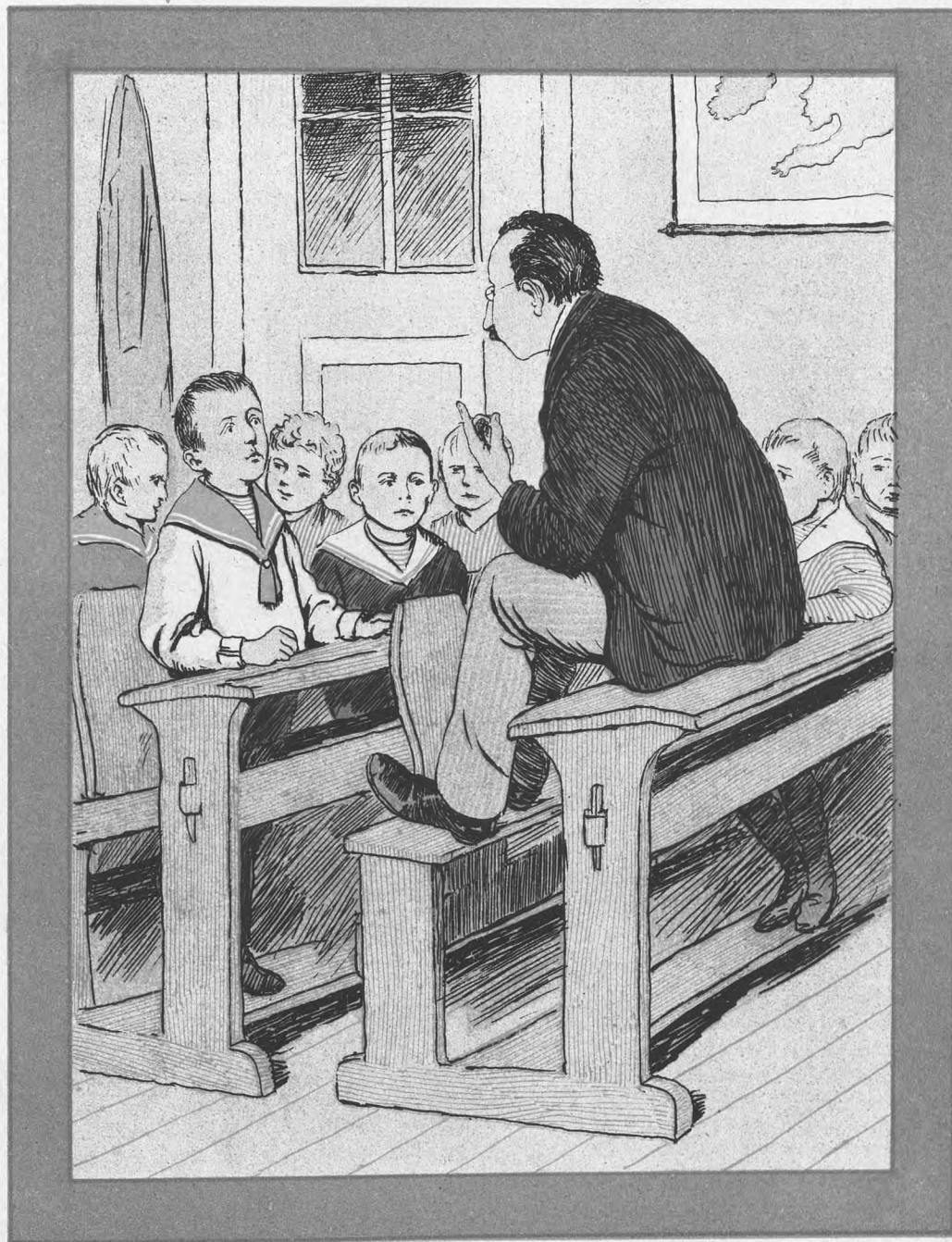
— Naar han gloer op til mine Vinduer, og der sidder Nogen, skal han gjøre Honnør! Forstaar han det, 37?

— Vel, Hr. Stabsskærsant!

Pareret.

Indledning til Brøk.

- Naar I er to om at dele en Pandekage, hvor meget faar saa hver?
- Halvdelen!
- Men naar I nu er fire derom, hvad bliver der saa til hver?
- En Fjerdedel!
- Og hvis I er otte derom, hvor meget kan saa hver faa?
- En Mundfuld!

Nix pille ved Snapsen!

Der var en Tid, da Hørup fandt
Behag i Sønder-Elkjær-Branth
Og i hans mange Taler.
Han fandt det hele brillant,
Thi, naar man blot er malkontent,
Man Hørups Sind husvaler.

Naar Branth da sine Ender spandt,
Så'e Hørup: »Gud, hvor det er sandt.
At han er forerettet.
Formedelst dette Fæstnings-Tant
Sig bryster nu hver Løjtenant —
Det vil han vist ha' slettet.«

Og alt i Aanden saa han grant
Hr. Branth som radikal Drabant
Gaa om i Integade.
»Nu gaar 'en godt igjen, saa sandt
Han nok i Tøjet gaar galant. —
Naa, sikken en Ballade!«

Men ak! den Glæde hurtig svandt:
Hr. Branth, den sjeldne Diamant,
Som Simili sig viste,
Da Snapsen, dette dyre Pant,
Som Hørups Skare sammen bandt,
Han ikke noksøm priste.

Ja tænk, det gik saa vidt, at blandt
De Punkter, som han suffisant
Op paa Programmet satte,
Var, at hver folkevalgt Mandant
Helst skulde kræve, at kontant
Man Snapsen skulde skatte.

Med Hørup kom han strax paa Kant,
Fordi han var saa arrogant
Ved Snapsen frækt at pille.
I Stilhed Hørups Taarer randt,
Fordi den Land-Repræsentant
Ham saadan svigte vilde.

Godt Kjøb. Kasino var forleden lige ved at afskedige to Funktionærer, fordi de havde solgt alle Billetterne, hvilket ikke mentes at stemme med Theatrets Værdighed. Da det imidlertid oplystes af gamle Regnskaber, at noget lignende havde fundet Sted af og til for flere Aar siden, gav dog Direktionen Kjøb og tilgav de to Herrer, at de havde givet Kjøb. Derimod kom »Politiken« i Fædtefadet, fordi den alligevel Dagen efter stak sine Abonnenter en Plade ud om den stedfundne Kjøbe-Nolo.

Efter Festmiddagen.

(Veninden og Frønen).

V.: Morede Du dig godt til Festen i Gaar?
F.: Aldeles brillant.
V.: Var Stemningen god?
F.: Udmærket — vi kjendte jo alle hverandre.
V.: Naa, fortæl saa — var der mange Taler?
F.: Naturligvis, den ene mere idiotisk end den anden.
V.: Og Sangene, hvordan var de?
F.: Under al Kritik.
V.: Og Maden?
F.: Vi gik sultne fra Bordet; paa offentlige Steder, veed Du nok, beregnes der, at man møder med fin Appetit.
V.: Naa, og saa Toiletterne, Damerne?
F.: Utilladelige. Der var ikke en særlig hvid Hals ved Bordet, og man maatte ærgre sig sort over at se Mødre, der har voxne Døtre, gaa med udskaaen Ryg, ligesom vi andre.
V.: Men Herrerne da, var de underholdende?
F.: Jo, jeg takker! Fuldmægtig Petersen og Lieutnant Iversen havde drukket saa meget, at de maatte hen i et aabent Vindue — jeg siger ikke mere.
V.: Men din egen Bordkavalier?
F.: Han vrøvlede — ikke et fornuftigt Ord.
V.: Men Dansen efter Bordet gik vel livlig?
F.: Livlig? Herrerne var ikke til at rokke fra Cigarerne, og Du kan tænke dig mit Uheld: mellem Dansene var en af Opvarterne saa klodset at hælde Limonade ned over mig, saa jeg fik min ny Kjole aldeles spoleret.
V.: Men saa forstaar jeg virkelig, kjære Julie, ikke, at Du har kunnet mere dig saa godt? Herrerne var fulde, Damerne utilladelige, Talerne idiotiske, Sangene under al Kritik, sultne gik I fra Bordet, Dansen gik i Staa, og Du fik din Kjole ødelagt!
F.: Gud bevares, søde Emma, hvad forlanger Du mere? — jeg synes saamænd, jeg har kritiseret nok.
V.: Er det da deri, Morskaben bestaar?
F.: Ja, i hvad ellers — det er jo kun derfor man gaar i Selskab.

Regneopgaver.

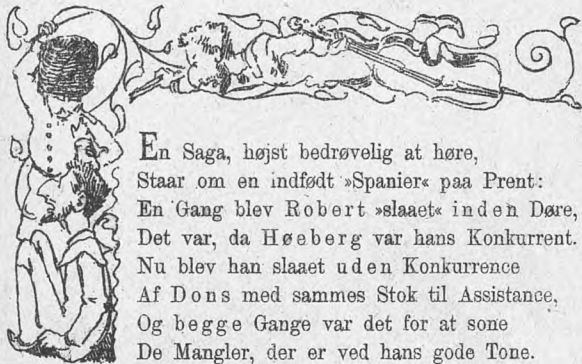
1) Naar en Mand i Tyveaarsalderen i Aaret 1895 sætter sine betroede Pund paa Rente til den Kurs, hvori de for Tiden staar ved den almindelige Skolelærerindeexamen, hvor stor bliver saa den Formue, som hans efterladte Børnebørn skal arve, naar det Tidspunkt indtræder, da den monumentale Brønd paa Højbroplads endelig opsættes for uigenkaldelig sidste Gang?

2) Naar Finanslovens Overskud af de forskjellige Ordførere sættes henholdsvis til 5 og 15 Tønder Guld, beregnet efter Sølvfod, og Radikalerne og S sammensmelterne des Aarsag maaler hinanden Skjæppen fuld efter almindelig Kapitelstaxt, hvor stor bliver saa den Rabat, der tilkommer Forhandlerne?

3) Geometrisk Opgave. Naar Langelinies Forlængelse kommer til at ligge i en ret Linie ovenpaa Frihavnskajens nye Skure, hvad er saa fordelagtigst for Publikum, enten at holde Kajen paa de nye Skure eller at bruge Kajen i den gamle Skure?

Af Roberts Begrædelsers Bog.

En Saga, højt bedrøvelig at høre,
Staar om en indfødt »Spanier« paa Prent:
En Gang blev Robert »slaaet« inden Døre,
Det var, da Hæberg var hans Konkurrent.
Nu blev han slaaget uden Konkurrence
Af Dons med sammes Stok til Assistance,
Og begge Gange var det for at sone
De Mangler, der er ved hans gode Tone.

Det historiske Frikort er Navnet paa et underholdende Selskabs-Spil, der er bragt i Handelen af Firmaet Fallesen & Secher. Foruden Frikortet benyttes hertil Hjerter-Dame, Klør-Knægt, Spar-Knægt eller Sorte-Pedro og en Matador. Spillet er nu en Mellemting af Sorteper og Skidtnads og bestaar i, at Kortet gaar fra den ene Haand til den anden, saa at den, der sidst beholder det paa Haanden, er den. I øvrigt er Reglerne følgende:

1) Den, der har Hjerter-Dame paa Haanden, har Udsigt til at staa sig i Længden.

2) Klør-Knægt slaar Sorte-Pedro, naar man hverken kan stikke eller komme til at skyde.

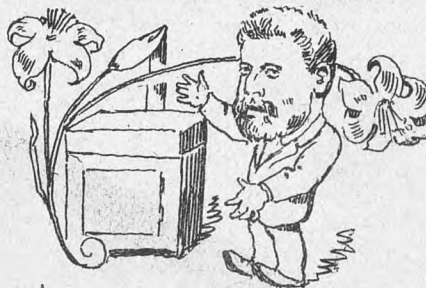
3) Naar man staar paa Damen, kan ingen stikke En over uden med en Matador.

4) Naar Klør-Knægt slaar Sorte-Pedro, kan en af de gamle altid tage ham med sig.

Det smukke og underholdende Spil vil rimeligvis skabe megen Henrikkelser inden Døre i alle saadanne Hjem, hvor man søger at forkorte Tiden med en lille Jagt-Robert.

Nytorve-Dag.

At Intet er nyt under Solen, har
I sin Tid Kong Salomon sagt,
Og i vore oplyste Tider saagar
Endnu staar hans Ord ved Magt:
Paa Nytorv gjør Stadens vise Mænd,
Skam, ikke hans Ord til Skamme.
Vel skikker man nye Kræfter derhen,
Men Dagsordenen er den samme.

Knap et Kvartal, om vi mindes ret,
Har Tiden spundet sin Traad
Fra sidst, da Spørgsmaalet »Vandkloset«
Blev drøftet i Borgernes Raad,
Samt om i Østre-Anlæg en Mad-
forsyning man vilde tillade;
De to Andragender fulgtes ad,
Omtrentlig som Spot og Skade.

Den Gang slog man begge Forslag ihjel
Og fik praktiseret dem væk;
I Mandags gik de alligevel
Igjen til Forsamlingens Skræk,
Og Østre-Anlægs Konditori
Samt Vandet paa Vetts Retirade
Paany slog Følge i skjøn Harmoni,
Ganske som Spot og Skade.

Dog — hvad der just heller ikke var nyt
I den nytorvske Region —
Det var, at Anlægget atter blev snydt
For den paatænkte Restauration.
Men Lykken var ikke fuldt saa tynd
For Vandklosetternes Ydelse,
For Philipsen syntes, at det var Synd
At nægte Folk denne »Nydelse«!

Abonnement

paa „Fuk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre

FRONTON TIL MUSERNES TEMPEL.

Ej det for Secher blev dulgt, at den slagne Robert Henriques Henlaa som Bytte paa Val for de Hunde, hvori han var gaet. Fluks med *Dannebrog* skred han ind i de Kæmpendes Rækker, Og omkring Liget han gik som den brølende Ko om sin Spædkalv. (Frit efter *Iliaden*: 17. Sang.)

Udgiver og Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilb. Søborgs Effn. Abbn.

— Undskyld Frue! Men er Herren virkelig Savfører?
 — Ja, Marie, det er han rigtig nok!
 — Ja, men undskyld! Hvor har han da egentlig sit Savværk?

Inden og uden Døre.

Her i »Kasernens« fredlyste Haller
Uden Rabalder

Snegler man sig fra Debat til Debat.
Tilhørerpladsen er tyndt nok besat,
Sjælden til Orden kun Formanden kalder,
Krigshumøret har Thinget forladt;

Søvnig og mat
Brænder hvert folkeligt Lys under Skjæppen.
Daarlig kun Christensen-Stadils Pjat
Afhjælper Savnet af »Hasselkjæppen«.

Det Fænomen er lidt svært at forklare,
At Edvard Brandes sattes med Glans
Ud af Finans-

udvalgets særlig betroede Skare.
Skal det for Evropæerne bare
Være et Varsel, at ogsaa hans
Krukke er gaaet saa længe til Vands,
At der for Ørerne kan være Fare?
— Derpaa vil næste Valgdag nok svare.

I den kasserede Tillidsmands
Sted skal Jens Busk altsaa nu vove Trojen;
Mon nu hans prøvede fine Sans,
Hvormed han lugtede sidst til — Levkøjen,
Skulde ham atter paabyde sit: Stands!
Naar han til Paaske skal taale Røgen?

Hørup imidlertid vil forsøge
Lykken i Kjøge;
Der holdt han Møde forgangen Dag,
Og, hvor som »Huskors« han plejed' at spøge,
Slog han som Alvorsmand (!) vældige Slag
Mod den loyale Forhandlings Sag,
Skjønt den blev udklækket under hans Tag
Den Gang, han troede, den kunde forøge

Chancerne for ham, formedelst han Smag
Fik paa det embedsmandige Fag.
— Stakkels Alberti kom hjem som et Vrag
Fra det gevaldige Nederlag,
Det svær' da »Politiken« med Ro paa.
Saa kan vel Hørup nok være glad;
Thi, hvad der staar i hans eget Blad,
Bør i det mindste han selv dog tro paa.

Billig tænkende. Ved Planen til Christiansborgs Gjenopførelse har der vist sig en Hage, idet nævnte Folkethingsmand ikke kunde lukke sine Øjne for, at Staten ikke bør laane Øre til et saa kostbart Foretagende. Hensigtsmæssigt var det maaske, om Indsamlingskomiteerne paa den indsamlede Millions Vegne over Hals og Hoved gav vedkommende Hage en lille Næse.

Den nye Kredsinddeling. I Landstinget foreslog Thomas Nielsen at vente med Valglovens Revision, til »Forliget« var kommet. Hvorfor ikke hellere foreslaa Sagen udsat til Syltetiden i 1896? Saa kan Reformens Hensytlning nemlig fejre sit 25 Aars Jubilæum.

Paa Farten. Hr. Olesens Petroleumsbaade har endnu ikke begyndt at sejle deres egen Sø, idet den energiske Entreprenør i Stedet for at bruge Petroleum som Drivkraft har besluttet at tage den med Ro. Naar denne Forandring er bleven approberet af Magistraten, kan Farten nok ventes op-tagen ad Aare.

Torvehalløj. Gammelstrands Fiskemadammer afholdt forleden Dag et stærkt besøgt Møde i Anledning af Torvehallerne, ved hvilket der herskede det livligste Torvehalløj. Da Referatet ved en Flynders Skjødsløshed er gaaet i Fisk, skal det blot noteres, at man først brugte Kajerne og bagefter gav paa Torsken. Tilsidst besluttede Damerne selv at indrette sig en Art Hal og beviste saaledes, at de hverken har Fiskeblod i Aarene eller er Sildeføddinger som saa mange Torsk, der gaar med Buxer.

Fra Journalistikens Morgengry.

Som man kan begribe, har »Puk« allerede erhvervet talrige erkjendtlige Venner ikke blot imellem Danskerne og Evropæerne, men ogsaa mellem Jøder og Grækere. Fra en af de sidste modtog han i Anledning af Kvartalskiftet et Fund, der var gjort i Athen ved Udgravningen af Grunden til en ny Idiotanstalt. Fundet bestod i en Blikæske, hvis Laag var forsynet med Inskriptionen »Vel bekomme« (paa Græsk naturligtvis), og inden laa en Del defekte Rejeskaller, der var i den Grad antike, at det var umuligt at afgjøre, om de skrev sig fra Hun- eller Hanrejer. Det sidste var dog det sandsynligste.

Det mærkeligste ved Fundet var imidlertid Smørrebrøds papiret, der viste sig at være en nogenlunde velkonserveret Avis fra cirka 1200 Aar før vor Tidsregnings Begyndelse. Den hed

Natuglen.

Nyt Aftenblad for Athen og Omegn.

Redigeret og udgivet af Thersites.

Tryk og Sværte

besørget af samme.

Efter et Par vellykkede Artikler til Forsvar for den frie Aphroditedyrkelse, Hjertets Ret og Kjødets Forret samt Smaa-folks moralske Ret til ovennævnte Retter fulgte følgende Sensationsnyhed:

Stor Skandale i de højeste Samfundslag.

Atter er her i Grækenland forefalden en Begivenhed, som viser, at Moralen blandt de bedrestillede her i Samfundet er af en lidet misundelsesværdig Beskaffenhed, idet man her for at tilfredsstille sine laveste Drifter ikke undser sig for at krænke det højeste og helligste i Menneskelivet og træde Dyd og Pligt under Fødder. Det drejer sig om en ikke ringere Person end

Hs. Majestæt Kong Menelaos's Gemal'inde Helene, almindelig kaldet »den skønne«, der i disse Dage har gjort sig usynlig tilligemed en af sine Tilbedere, Prins Paris af Troja. At Begivenheden har vakt almindelig Harme blandt alle vore Tilhængere, følger af sig selv.

Som sædvanlig har vi strax sat alle vore Reportere i Bevægelse for at skaffe saa mange pikante Oplysninger, som muligt, til Veje om det forefaldne.

Hos Menelaos.

Denne modtog vor Reporter med en Undskyldning, fordi han ikke selv strax var stillet paa vort Blads Kontor med de behørigte Oplysninger; det skulde ikke ske næste Gang, noget lignende arriverede ham; men den Sindsbevægelse, han var i, maatte man tage som formildende Omstændighed ved hans

Forglemmelse. Hans Hustru havde des værre forladt ham, hun havde endog taget hans Tegnebog med den deri værende kontante Beholdning med sig. Det var nu anden Gang, at hun havde behandlet ham paa den Maade. Denne Gang havde han dog haft Mistanke til hende, fordi han kort efter sin Hjemkomst fra en Rejse til Kreta havde truffet hende og Prins Paris sammen i dyb — —*)

Hos Akillevs.

Efter at vor Reporter var bleven smidt ned af Hovedtrappen, begav han sig op ad Kjøkkentrappen og var saa heldig at træffe Kokkepigen Briseis, der strax var villig til at fortælle alt, hvad hun vidste. Hun havde en Kjæreste, der stod ved

*) Her havde en større Fedteplet, der aabenbart skrev sig fra Margarine, gjort Resten af Minelaos's Afsøringer ulæselig.

Fodgarden og besøgte hende hver Aften paa hendes Kammer. Han havde fortalt hende, at han flere Gange havde set Paris og Helene stikke Hovederne sammen; ja, en Gang havde han endogsaa overrasket dem ved et Stævnemøde, ligesom de vare i Færd med — —*)

Hos Cassandra.

Den højtbegavede, opvakte Dannekvinde, der netop opholdt sig her i Staden paa Hjemrejsen fra Oraklet i Delphi, udtalte, at hun var meget kjed over det Passerede, hvori hun saa Indledningen til en reaktionær Bevægelse, der vilde kvæle Friheden i hendes Fædreland, ja, hun forudsaa, at det vilde ende med Indførelsen af Træhesten; men der var jo ingen, der vilde tro hende.

Hos Agamemnon.

Efter at denne Stokmilitarist havde opfordret vor Reporter til at rejse Hades i Vold, lykkedes det vor behændige Medarbejder at faa fat i Fru Klytemnæstras Kammerterne, der fortalte, at Fruen selv havde sagt, at hun var vis paa, det var den Slange Helene, der havde forført den stakkels Paris til at lade sig bortføre af hende. Fru Klytemnæstra havde selv tænkt paa at gøre det samme, det havde hun saa godt som betroet Pigen. Mere vilde hun ikke sige; thi Guderne bevare hendes Mund fra at tale ufordelagtigt om sit Herskab.

Hos Pastor Kalchas.

Hans Højærværdighed mente, at man ikke maatte dømme de unge Mennesker for haardt. Han troede nemlig, at Aphrodite selv havde foranlediget Skandalen. Paris havde i sin Tid givet hende et Æble, og de unge Mennesker gav nu ikke deres Æble bort, uden at de fik en eller anden forbuden Frugt i Stedet. Nu nød Paris Frugten — —*)

Hos Ludvig Holberg.

Denne berettede, at han kun kjendte Historien paa anden Haand, nemlig fra Homer, der imidlertid var Poet, og det var derfor rimeligt, at hele Historien var Løgn. I øvrigt var Sagen Holberg temmelig ligegyldig; det var jo ikke hans Kone, Paris var løbet med.

Efterskrift.

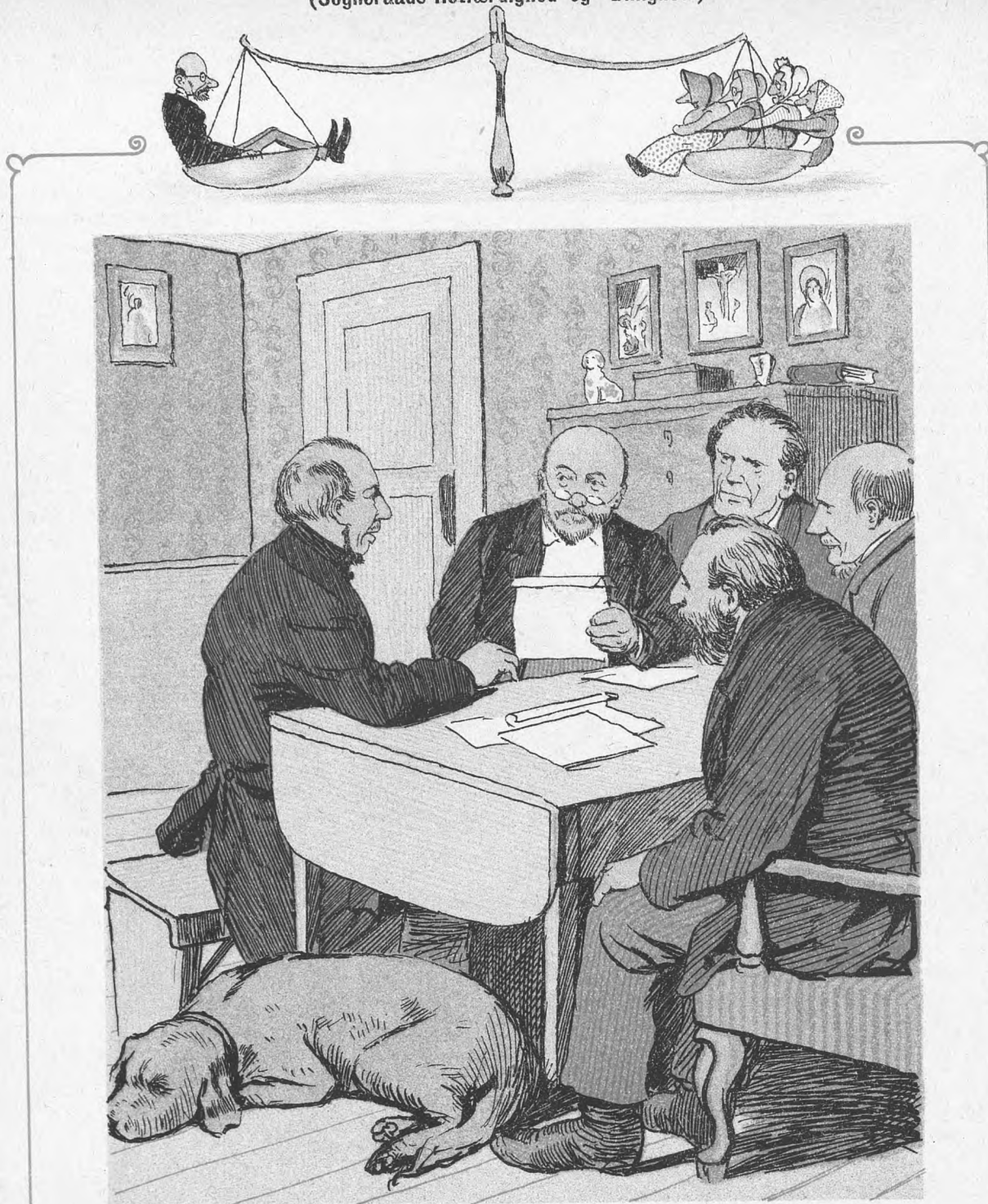
I dette Øjeblik er fra Krigsministeriet i Sparta udstedt en Opfordring til alle Helener**), der have naaet Værnepligtsalderen, om at møde hos Udskrivningschefen med deres behørigte Dokumenter, under Straf af 4 Kroners Bøde til Fattigkassen.

*) Atter en Fedteplet.

**) Formodentlig en Trykfejl for Hellenere.

Dyrtids-Tillæg?

(Sogneraads-Retfærdighed og -Billighed.)

Formanden: Saa haar vi Andragendet fra Lærer Trang i Fedtballe om et Lønnings-tillæg af 2 Kroner Byg!

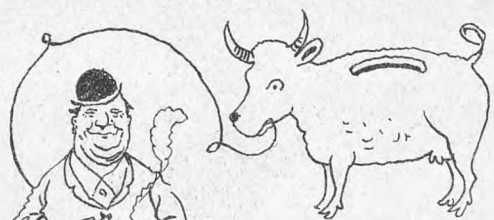
Et Medlem: De sætter A mæ imod, for han haar 450 Kr. om Oret, aa de æ lissaa møj som Kistin aa tre av di anner Fattellemmer, aa A kalder et it Billighedshensyn, te Kommunekassen skaa gi den jen saa møj mie end di fir' anner tilsammels!

Hastværk er Lastværk.
(Mama skal rejse hjem igen.)

— Farvel min Snut! — — — — Vær's'go!

Kjødets Lyst.

En Slaters Liv i kjødelig
Tilfredshed glider hen,
Han smiler lunt og sødelig,
Naar Folk er med paa den.
Og, stikker Køer han eller Lam,
Dog sjældent kun det stikker ham
Til Spotpris være villig,
For han er inte billig.

I lang Tid gik det nydelig
Ved gamle Nikolaj,
Avancen var betydelig
Paa ungt og gammelt Kvaj,
Og Ingen angreb den Moral,
Der lyder saadan, at man skal
Gaa med i Niko-Legen,
Naar man vil ha'e af Stegen.

Og, selv om Publikum fik Kam
Til deres eget Haar,
Og selv om af og til et Lam
Var et adstadigt Faar,
Var det dog stadig lige fedt; —
Selv om af Fedt der var for lidt,
Var Prisen aldrig mager
Paa disse lækre Sager.

Og, mødte saa en Slatersvend
Med Benene paa Nakken,
Saa var der om Betalingen
Ej mindste Spor af Snakken.
Selv om de Ben var bare Ben,
Og hver en Skank fast gnavet ren,
Blev sjældent nogen gnaven
Paa Slagterne fra »Maven«.

Den skønne Tid al Kjødets Gang
Forlængst des værre gik:
Sort ser det ud i Danevang
For hver en Kjødbutik.
Man gamle Ben ej ynder mer
Og pietetsløst overser:
En Slatger, der ej flaa kan,
Han er og bli'er en Smaamand.

Professor Laroumet interviewet nok en Gang.

Da alle de andre havde interviewet Laroumet — Frankrigs Paludan — syntes Puk dog, at han ogsaa skulde. Han begav sig til Professorens Hotel og bankede paa Døren. Han mærkede strax den galliske Aands Kourtoisi, idet Professoren strax sagde:

Entrex.
— Er Professoren kommen hertil med Toget? Var det koldt i Kupeen? Mon vi skal have Regn idag?

— Maaske.
— Takker for Oplysningen, men hvad synes Professoren om Kjøbenhavnerne?

— Charmant! M. Bérendsen, M. Robert Henriques, som gjorde mig den Ære at interviewe mig, og en Monsieur fra »Politiken« — —

— Lutter udvalgte Folk! Professoren har været heldig. Har De set M. Martinus Nielsen som Figaro?

— Nej, men jeg er meget begjærlig derefter. Man siger, at denne udmærkede Kunstner skal ligne vor Kejser Napoleon. Frankrig ser hen til Nordens Kunst som en Fornylsens Kilde.

— Kjender Professoren »Taarnet«?

— Runde?

— Nej, det er mere trekantet.

— Ah — pyramidalsk!

— Saamænd. Man fortæller her, at det skal være efter fransk Mønster. Redaktøren er en symbolistisk Skribent, M. Joergensen.

— Og Navnet er vel altsaa ogsaa symbolistisk. *C'est le comble.*

— Kjender Professoren ikke Sophus Claussen, en ung Dansk, der for Tiden henrykker Paris.

— Jeg tilstaar — —

— Jeg forstaar. Men man har fortalt her, at danske Sangerinder ofte nyde store Triumfer i Paris. Uden Tvivl har Professoren hørt Navne som Fru Qviding eller Fru Hulda Hedemann?

— Jeg tror at have opdaget, at vi udtaler danske Navne lidt forskjellig. Førstnævnte unge Forfatter er sikkert den samme unge Mand, som vi Franske kalder M. Henri Ibsen, og tager jeg fejl, naar jeg i de to Damenavne tror at gjenkjende Navnene paa de tvende skandinaviske Sangerinder Jenny Lind og Christine Nilsson?

— Aa nej! Det vil sige — en lille Forskjel er der jo umægtelig. — Ja, saa takker jeg Professoren for de ualmindelig interessante Oplysninger.

— Selv Tak! Det skal være mig en stor Fornøjelse at se dem i »Puk«.

Til forhøjet Pris.

Mads Jordemodermand. Goddav, Kresten Smed.
Kristen Smed. Goddav, Mads Jordmormand. Ded va da Saten, som Du sæ ble'en fin i Dav.

Mads. Ja, ded tror Fa'en. Nu ska vi jo ha Gasjen sat op.
Kristen. Hva ska I?

Mads. Du føller itte mæ Verdensbegienhederne, Mads.

Ved Du itte, a alle Jordmorer aa Jordmormænd i Kjøbenhavn har huldet Kungræs?

Kristen. Ja men Du æ jo itte i Kjøbenhavn.

Mads. Ded æ lie mejed. Vi lar Hovedstaden gaa i Spidsen faa vores indiale Krav, aa saa rejser vi bavetter Jordmorbevægelse over ded hele. Aa hves a Lovgivningsmagten aa Mennesteriet aa Risdaun aa Albertig inte gaar ind paa vores Faardringer, saa nedligger vi Arbedet, aa saa ka Folk sgu se, hvor a di faar noved Avkom fra.

Kristen. Hva har Albertig da mæ Jordmorerne aa gjøre.

Mads. Han har sgu ded aa gjøre, a han ska eftergi vos fire Mildejoner i Skatter. Naar a han ka gi fire Mildejoner te di andre Jordbrugere, saa er 'ed da itte faa mejed, a vi Jordrotter faar ded samme.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Aa saa ve vi ha obrettet en fannesøvtisk Læreanstalt i Jordmologi. Aa Didrektøren sku være en fremravende Jordmormand aa ydnævnes te Etasjerod aa ha sin Bøste obstillend paa Akkedemied.

Kristen. Hæ — hva sku ded være faa en fremravende Jordmormand?

Mads. Ja, se ded va jo itte enhver Løjser, der ku du te den Bestilling, aa saa maatte han jo osse ha saadden et lidt mere indtellegent aa indtaende Ydvortes, naar a han sku ka hugges yd i Marmor.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Jæ ku sgu godt sæl ha Løst te Bestillingen, hves itte ded va, a jæ jo har Embedet her aa passe.

Kristen. Ja — se — hves a ded itte ku ske paa a'en Maade, saa ku jæ jo for Resten godt blie prostitueret i 'ed saa længe.

Mads. Hm — Du mangler nu en Gang fra Naturens Haand den viddenskavelie Yddannelse, Kresten. Ded æ sgu itte saadden aa løve te. Næ, jæ tror osse hellere, a je ve stelle maj te Risdaun. Faa ded æ jo dov i Grunden urimmelit, a en saa stor aa vigti Stand som vi Jordmormænd itte ska ha noven Repræsangtant i de fulkevalte Ting.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja, der æ jo ingen Mening i, a vi itte ska være liestillede med andre Embesmænd. Aa derfaa ve vi ha Skattefrihed aa fri Befaaerdning paa Stasbanerne aa Lov te aa indrette Vandklumpsettere i vores Ejendomme.

Kristen. Hva Fa'en ve I mæ dom?

Mads. Ja, ded æ sgu itte faa Klumpsetternes Skyld, men ded æ jo i Tidernes Løv saa aa sie bleven en Slavs Prevelegium, der indrømmes de mere fremravende i Samfundet. Derfaa er 'ed paa en Maade bleven et Etterkettespørmaal. Aa hves a vi itte faar dom, saa nedligger vi Arbedet, som savt. For vi ka da itte roli finde vos i, a Samfundet nyder Resultaterne a vores Flid yden a hunderere vos for'ed.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Ja Faenedeme ka der saa. Faa ded æ dov vos, der æ Fremtidens Mænd. Vi æ Ungdommens første Vejledere. Aa naar vi slutter vos sammen, saa er der nok itte Mange, der har noved aa ska ha sagt.

Bare Vand.

Det var en Aften, da Stadens Fædre holdt et borgerligt Møde, Dog ikke, hvor de ved »udvist« Træ Tilværelsen kan forsøde. Nej, Sammenkomsten, de holdt forleden, Gjaldt kun et Forslag om Herligheden Ved Byens Vand, dens rare Vand.

Til Stadens Vandværk man foreslaar Tolv nye Pumpestationer, Paa Pumperne jo vort Vandværk gaar, Hvad der en hel Del forsoner Med Resultatet os af Debatten; Thi, naar vi pumpes for Indkomstskatten, Det bli'er til Vand, til bare Vand,

— Men Regnen strømmede ned fra Sky; Her blev et grueligt Pløre, Og flytte skulde den halve By, Saa den kom net op at kjøre; Imellem Amagerbro og Nørre Hvert Haab at bringe Sit paa det Tørre Det blev til Vand, til bare Vand.

For Resten ogsaa for Ryssensten Blev Glæden, skam, noget vandet: Exproprieringens grønne Gren Blandt visne dito er landet. Det Tab er næved at være knusende, At saadant noget som Hundred-Tusende Blev kun til Vand, til bare Vand.

Dog Aktionærerne Trøst bar hjem, Thi Je. K. Lauridsen løved, At Kommissionen, der var saa slem, Skal faa en Lussing pr. Hoved. Blot ikke, naar han sin »Lussing« giver I »Politiken«, den ogsaa bliver Det bare Vand, ja bare Vand!

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Den lille Edvard med Svovlstikkerne.

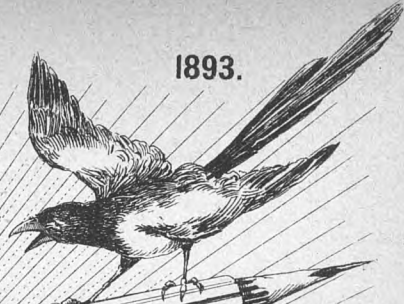
FINANSUDVALG

For hver en Tændstik, som han strøg,
 Oplysningen blev mere høj,
 Indtil, desværre, hvert et Billed
 Fordufted' og gik op i Røg.
 — Nu er han her sat ud af Spillet!

Udgiver og
 Redaktør.
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Seborgs Eff. Kbhvn.

P U K

Den første Kjærlighed?

Sig mig, søde Charles, oprigtig: er jeg virkelig den første, Du har friet til?

— Nej, ærlig talt, min egen Pige, det er Du ganske vist ikke; men Du er den første, der vilde have mig!

I rørt Vand.

Imellem gamle Danmarks Næringsveje
Har Agerbruget før haft første Plads;
Men nu maa den Sentents man overstrøge;
Thi det er gjort saa klart som Rudeglas,
At Landbostanden snart maa sige Pas
Og aldrig mere pløje, saa og meje:
Det siger i det mindste dens Agrarer,
Og den Slags Folk med Snak vel ikke farer.

Dog, skulde Enden blive saa forbandet,
Er Haabet ikke derfor helt forbi;
Thi nu til Dags kan Godtfolk her i Landet
Sig nære kristelig af — Fiskeri;
Man fisker nemlig ikke blot i Vandet,
Som Torsk og andre Østers trives i,
Men ogsaa paa det tørre, selv blandt Bønder,
Paa Krogen bider tidt en rigtig Flynder.

I Pressen træffes ofte nok et Blad,
Der prøver paa at fiske Abonnenter,
Ikke ved Hjælp af lovende Talenter,
Men ved at udstrø gratis Andemad.
Et helt Kvartal det gjør sit Bytte glad,
Og, mens taalmodig paa hans Bid det venter,
Det animerer ham paa andre Maader,
Exempelvis ved lækre Præmiegaader.

Saa fisker Stemmer man til Husbehov
Iblandt de lovlig graadige Agrarer,
Og har paa Krogen derfor sat en Lov,
Som baade ved sin Form og Indmad sparer
Vor Fiskermand for alle Kommentarer;
Thi Spøgen, der er, mildest talt, lidt grov
Hvad Kornet angaar, kort og godt omfatter
En Strygning af diverse Landboskatter.

Mærkværdigt nok, man savned' den Bostemmelse
I Loven, at den skattefri Agrar
Som »Højtbeskattet« Stemmeret dog har;
Men Fejlen skyldes sikkert en Forglemmelse
Og næppe nogen særlig fin Fornemmelse
Med Hensyn til den Ryg, hvoraf man skar
Aldeles ugenert saa brede Remme
Som Vederlag for Stemmekvæg herhjemme.

Paa Pension. Med Pastor Uffe Birkedals Exempel for
Øje vil en Kreds af pensionerede Præster paa Frederiksberg
stifte et nyt Organ, der skal hedde »Naadensaaret«. For at
blive Medarbejder kræves det, at Vedkommende enten skal
være over Firs eller fremlægge Lægeattest for Blindhed, Døvhed,
Lamhed eller absolut Aandssvækkelse. To af de ældste skal
være udsete til at overtage Sports- og Variétéanmeldelserne, da
de gamle Mennesker ligesaa vel som Pastor Birkedal trænger
til Ro.

Nedad Bakke. Fædrene til den forulykkede Store skal
nok gaa svangre med et nyt Projekt. Denne Gang vil det
dog kun blive en Lille.

Sodomas Undergang vil efter Forlydende ikke forsvinde af
Kasinos Repertoire, saalænge der er ti Retfærdige fra Integade,
der gider se det til nedsat Pris. Saa det er nok snart færdigt.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja
jeg kommer egentlig i Forretninger, men en lille Taar er jo ikke
at foragte, jeg skal nemlig sige Dem: jeg vilde gjerne have
Dem til at gaa med mig i Butikker og vælge en Vinterhat,
hvad der for Resten skal være gjort i en Haandevending, da
jeg ikke gider gaa mere end en fem-sex Steder i Aar, for veed
De hvad, søde Fru Schrøder, man bør dog være lidt hensynsfuld
mod de Handlende og ikke gjøre Flere Ulejlighed, end det er
absolut nødvendigt, og naar vi saa bare gaar det Par Steder

og lader dem sende hjem til mig, hvad de har, som kan bruges, saa maa det sandelig være nok, og det er jo det bekvemmeste baade for dem og for os, og det er jo ogsaa en lille Afvexling for Dem, som sidder her i Deres Ensomhed uden nogen Verdens Ting i Kakkelovnen, ja, veed De hvad, søde Fru Schrøder, jeg tænker saamænd tidt paa, at det maa være trist for Dem ikke at have Nogen til at gaa om Dem, havde nu Deres lille Adolf levet, saa havde De dog haft en Erindring om Deres salig Schrøder, skjønt han jo ikke var, som han burde være, men det skulde nu en Gang ikke saadan være, og det er jo ogsaa dyrt at holde Hund baade med Tegn og hvad den fortærer, men Adolf kunde jo dog have blevet en Støtte for Dem, saa lille han var, skjønt han jo baade havde ondt for Tænder og Orm og ikke var til nogen Ting, men jeg er kommen til at tænke paa det ved den Glæde, vi har af Ambrosius — De veed jo, at det ikke gik hverken med Studentereksamen eller Kadeteksamen eller den lille Forberedelses, begrundet i Sjikane fra Sensorernes Side, formodentlig fordi Ambrosius jo den Gang endnu hørte Georgbrandes og var Medlem af den liberale Vælgerforening, men nu har vi opdaget, at hans rette Kald er at være Maler, hvad jeg for Resten altid har syntes, at han tegnede til og nu skal vi en af Dagene op og have ham meldt ind hos Zahrtmann som Elev, skjønt han selv siger, at han egentlig er kommet ud over Zahrtmanns Standpunkt og Naturalismen og Georgbrandes og kun anerkjender Johannesjergensen, hvis Fane han har svoret til, men vi maa jo have hans Billeder paa Oktoberudstillingen næste Aar, og foreløbig har han malet sit Selvportræt til »Taarnet«, som er symbolistisk og antyder Rosenknoppens Frembrud af Svøbet, og naturligvis er Ambrosius selv Knoppen og Svøbet Georgbrandes og Naturalismen og den moderne Videnskab Sola, og for Nemheds Skyld har han selv skrevet sin egen Biografi til, som ogsaa skal i »Taarnet«, og som er saa symbolistisk, at han ikke selv kan forstaa den, hvad han naturligvis har gjort med Villie, fordi Kunsten og Literaturen kun bør være for de gode Hoveder, og det er sandt, søde Fru Schrøder, jeg har en Kommission med til Dem fra ham, nemlig om De ikke havde Lyst til at give et lille Bidrag til en Statue til Baadelaer, Ambrosius har nemlig paataget sig at samle ind til ham, men hidtil har han kun faaet en halv Kroner Penge, som var hvad hans forhenværende Kammerater i Skolen kunde undvære af deres Karakterpenge, men hvis De maaske hellere vilde yde Deres Bidrag i Natura end i rede Penge, saa synes jeg, at De skulde strikke et Par Muffediser, som De jo altid plejer at gjøre til de Fattiges Juleglæde og naar De ellers skal give til noget vældædigt, hvad Baadelaer vist ogsaa vilde blive meget glad ved, da de jo varmer dejlig i dette kølige Vejr, vi nu har faaet, og saa vidt jeg veed, kommer Bidragerne i Berlingeren, saa Petersen og jeg har jo ogsaa lovet Ambrosius, at vi skulde give en lille Skjærv efter Evne. Ja, hvis De saa har Lyst, søde Fru Schrøder, saa kan vi jo besørge vore Forretninger med det samme. Tusind Tak for Kaffe.

Boguld.

Det koster svarligt Hovedbrud,
Naar rigtig man skal regne ud,
Hvad vore egne Penge her
Omtrent i fremmed Mønt er værd.
I Mark og Frank og engelsk Pund
Man saa maa slide som en Hund;
Af al den Regning og de Tal
Man kan jo næsten blive gal.

Saa heller sig strax som saa:
En Mark kan for en Krone gaa,
En Frank for mer ej regnes vil,
Det la'er vi saa slaa lige til.
Hvorfor skal altid udenlandsk
Vi regne mindre værd end dansk?
Nej, lad os være fri og frank
For Indbildskhedens tomme Pjank.

Alt længe i hver Bogbutik
Har hersket denne smukke Skik,
Og kun en enkelt Gang fik Høst
At bryde ud af Ringen Lyst.
Dog snart han atter vendte om
Fra denne lille Daarligdom,
Saa Høstes Høst, til Alles Trøst,
Blev ej en Gang en Middel-Høst.

Dog i vor sløje Tid man maa
Se meget styrte og forgaa,
Og nu er der den anden Mand, —
Nær Regnegade boer nok han —
Der ej sig nægter Hovedbrud
For ret at regne Kronen ud;
Skjønt det jo dog er loylik stift
At prøve paa en slig Bedrift!

Man ser, hvad det vil føre til:
Man løber ufejlbarlig vild.
Hvor vid en Mark vil Marken ej
Frembyde blot nu for Staahej?
Selv Tysken fatter ej de Tal,
Naar Marken gaa og gjælde skal
I Pilestræde for en hel,
I Gammel mønt ni Tiendedel.

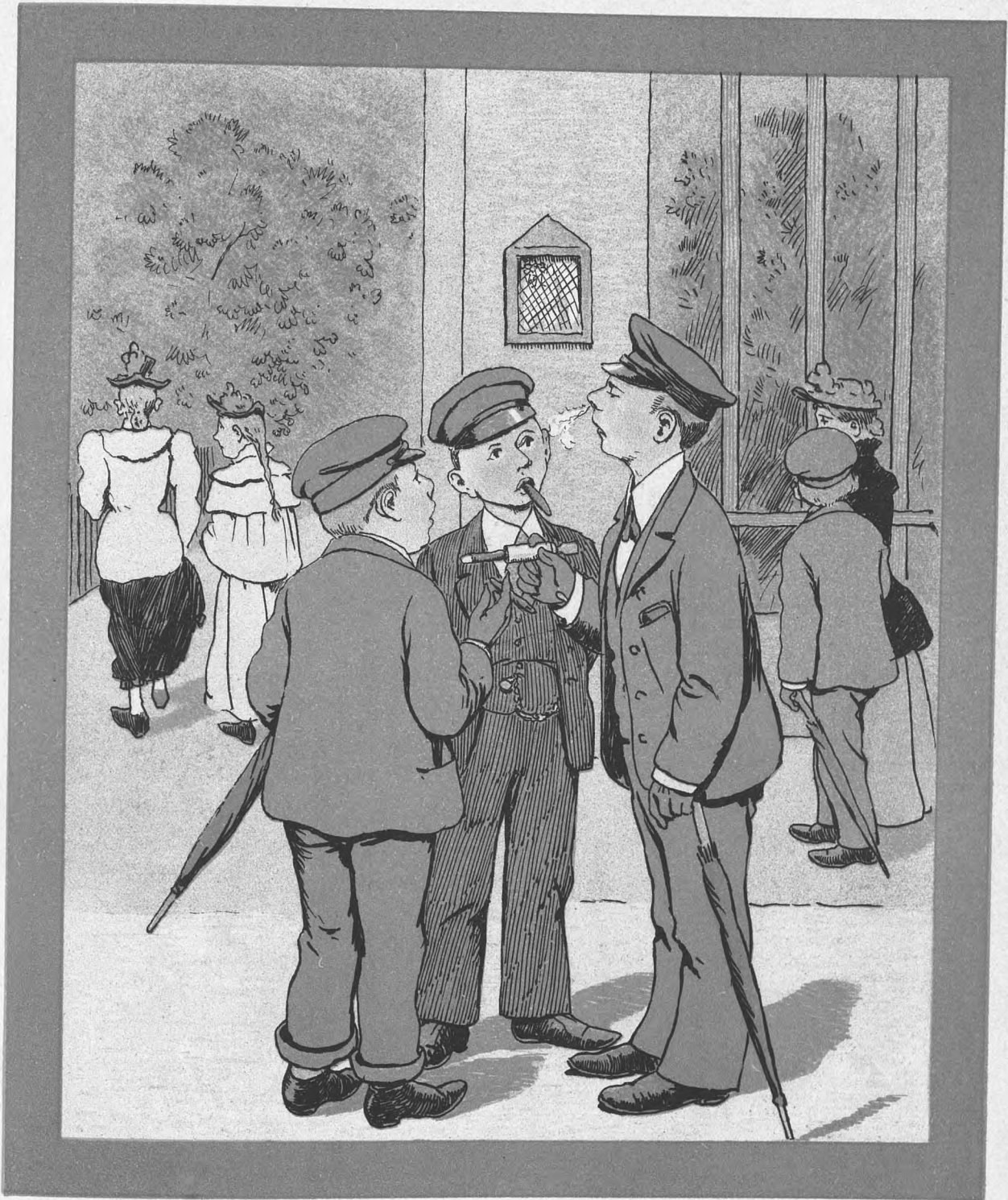

Paa Luftkastellet.

- Je vilde ønske, je hade en Millejon!
- Saa ku Du godt gi'e mej tyve Kroner!
- Næ, gu om je gore! Ikke en Øre!
- Føj Peter! Hvorfor inte?
- Du ka jo sel ønske dej en Millejon.

Øvelser for Viderekomne.

— Jekalarøjengaa ugennemnæsen!

Et Skisma.

(Frit efter J. L. Heiberg.)

Fjernt i Vesten, hvor en »Verdensloge«
Skummer mod Danskens hvide Øl,
Man forbød ved hvert »totalt« Symposie
Samme Drik, selv af Fingerbøl;
Men, naar Maanen fuld paa »Stjerne«-Himlen staar,
En Good Templar glad sig ta'er en skyldfri Taar:
Tys! Tys! Tys! Ingen Bægerklang!
Skattefrit Øl kun lindrer Halsens Trang.

»Verdenslogen« fra sin høje Throne
Stirrer ud, mindes fordums Lyst:
»Kun det rene Standpunkt kan forsonse
Gejsten i en sand Good Templars Bryst.
Højt vi rødmer for det hvide Øl, I har;
Naar en Slurk af dette Djævelskab I få'er,
Mærk, mærk, mærk Eder vel vort Bud,
Flux hældes I af Verdenslogen ud.«

Sorrighfuld den Flok som Hvidtøl bællede'
I sig, sa'e »I. O. G. T.« god Nat.
Mindretallet om Ølkildevældet
Samles dog under dennes Hat.
Her det spejder tavs og gennem Mundens Led
Lokker mangan tynd, uskyldig Hvidtøl ned,
Tys, tys, tys, og la'er ikke vær'
At ha'e i Smug det hvide Øl paa Træer.

Foraarsgrønt.

Kere Bob;

taarned aa være en Axlægger a Taarned, som di
Onge her i Byen har faaet laved. Men saa va je jo not

Mæ Bedrovelse skræver jeg i
Da ob te dei for og fortæle
Dei, a nu æ den siste Rest a
Frihed taed fra di Onge her-
nere i disse fordømmede Land.
For je hade jo faaed et got
Telbuj om en Plas som Redagtor
a et radekaldi Venstreblad,
der skulle udgaa nere i Vor-
dingborg aa hede Gaase-

te aa ta min Avsked som Disibel fra Skolen, aa je ville
derfor hat, a min Gamle sku lamme skræve ud a Skollen,
men de ville han igge. Aa jej profte saa paa aa stige han
en Plade aa fortæle ham, jej kunne igge mere holle ud og
gaa i Skole, fordig der va noed i Veien mæ min Hørelse,
va jej nog trode, a jej kunne faa Læggeadtest paa. Men da
de kom te Stogget kunne jej igge skaffe andre Atæster en
di Andmærgnenger, jej hade faaed a Bestyren, aa i dem
sto der rektinog, a jej herte mejed daali, va der be sagt
te mei i Skolen; men de sae min Gamle, a den Sydom
kunne got kureres mæ none Strambogs. Aa de kunne igge
nydde va je sae, for min Gamle vente hele Tiden de dove
Øre te. Men saa besluttede jej aa skolgke fra Skolen for og
se, om det kunne igge jælbe paa den Maade. Og saa ville
Ordtekrammeren, som jej kover mine Segarer hos, igge skræve
min Læggeadtest, men jej fig dov Arond Jakobsen te de,
imod a han skulle faa Lov te aa anmeldle sine Stogger i
Gaaset a arn ed, aa saa skrev han, a je paa Gron a Skallelans-
feber maadte holle mei jæmme i 14 Dae. Men Bestyren
kente Aronds Haanskrest, aa saa va den jo obdaged, aa da
je saa skulle i Forhør, saa gik de mæ mei lissom de gaar
mæ Uffe Bærgedal, naar han ska præke i Ribe, for de
rænte osse ront for mei, aa Ænnen paa Leien be rendt ud
sagt, none væmelie Strambogs, aa i Skolen maadte je sidte
over aa skræve en Stil om, a dem som vel igge høre maa
føle. Aa den fek jej oven i Køvet sledt i. Men de æ igge
foste Gang, je ha vaaren Martyr for min Overbevisning.

Din hengivenes

Einar Jørrensen.

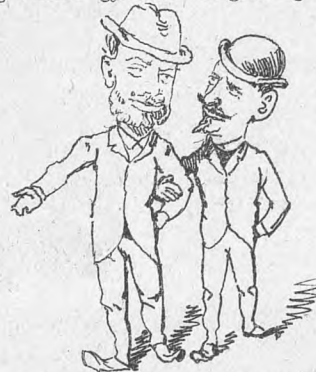
E. Skr.

Nu har di enosse kassered Ulen paa de kongelie Teater
unner Paaskod a, a den igge har none Venger, men kons en
Finne, aa den staar paa Titelbladet. Utak æ nu Engang
di onge Sjeniers sædvanlie Finnelon.

Taarn-Dialog.

Taarnet er kommet op af Jorden. Brødrene kommer ud
af deres Hule og vandrer gennem Integade og samtaler.

Husker Du — siger den store Broder — naar vi var ude
i »Det nittende Aarhundrede«, »Morgenbladmodge, blæsende

som Haabet, haabende som Blæsten, blege som den unge Friskhed, friske som den blege Ungdom. Søde, sikre, leende?

Har Du glemt — svarer den lille Broder — naar jeg slæbte mig hjem fra Theaterdirektørenes Kontorer, svedende som en Daglejer?

Husker Du — siger den store Broder — den elskelige Kammerherre, paa hvis Ansigt Smilet steg op og gød Herlighed i din Sjæl, naar Du viste dig med Manuskriptet under Armen?

Har Du glemt — svarer den lille Broder — hvor jeg længtes, naar jeg blev spillet af Dagmar-Riis, der gjorde mig glad og tam, efter en anden, der residerede paa Kongens Nytorv? Og min Længsel gjorde mig sørgmodig.

Husker Du — siger den store Broder — de smaa Integadefolks kjælende Opmærksomhed, naar jeg saa i mild Naade til deres saftige Produkter?

Har Du glemt — svarer den lille Broder — hvor disse kjære Menneskers Blæk blev fedt og dumt, og hvor Du tørstede efter Integade-fri Statsunderstøttelse, for at din Sjæl, den nattelyse, kunde faa sit hamletsdybe, mørkeoblende Liv.

Husker Du — talte den store Broder atter — naar Du stod paa Valgtribunen og saa Talemaaderne sno deres sorte Ornamentter paa Langelands Himmel. Og Du følte dig som Alverdens Konge, fordi Du var Ordets Behersker og det uhyrliges Forkynder.

Aa ja — svarede den lille Broder — jeg husker det. Men har Du glemt, at vi ofte midt i al vor Pragt følte som en vildt voxende Tomhed i Geledderne. Hvor Du frøs, fordi Du var bleven klædt af af en fransk Kritiker.

Men husker Du saa — brød den store Broder ud — at der kom en smal Digter-Skikkelse, og hans Øje hvilede paa Dig, men i bange Tillid satte Du hans Vers i »Politiken«. Og han skrev i dine Spalter og lod dig kjende, at Du var stærk — stærk i det skjulte.

Jeg husker — svarede den lille Broder — at jeg saa et Taarn skyde op af Jorden i det fjerne, og det var symbolistisk. Det kom fra Integade og forsvandt i Mørket.

Ja — sagde den store Broder — vort Liv er skjönt, vi som vandrer paa Minder og aander Længsel.

Simon Skok.

Den lykkelige Familie. Folketingets Formand tænker efter Forlydende paa at adoptere den nye Bureauchef, Hr. Kretz. Som bekendt er det nemlig en Familietradition i den Høgsbroske Familie ikke at lade noget Ben, der falder indenfor Familiens Rækkeevne, gaa fra sig. For ikke at gjøre Brud herpaa har Hr. Høgsbro nu besluttet sig til det nævnte Skridt.

Gaade. Hr. Martinius Nielsen fik forleden tilkastet to Lavrbærkranse i »Uriel Acosta«. Hvem Pokker kan have givet ham den anden?

Ballotation.

Aa Gud ske Lov, at vi beholdt
Vor gamle Høgsbro, som saa stolt
I Tinget præsiderer.
De Danske Tingmænd slutted Kreds
Om Kretz, og nok saa veltilfreds
Hr. Høgsbro triumferer.

Hvor kunde og en Kugle sort
Vel næppe brat at pille bort
Den gamle Hædersgubbe?
Han staar blandt Tingmænd i sit Skrud
Som gammelt Træ med mange Skud
Blandt lutter lave Stubbe.

Han var forlængst jo Tingets Sol;
Med Rette har det sit Idol
For Faldet vilde skaane.
Og, skulde vel en liden Kretz
Da kunne rent fordunkle dets
Saa hæderkronte Maane?

For første Gang i mange Aar
De Folkevalgtes Flertal gaar
Dog til den rette Side:
Naar man imellem Hvidt og Sort
Skal vælge, saa blot godt og kort
At holde paa det hvide.

Og de, som vilde styrte ned
I Støvet hans Ærværdighed,
Fik Klø kun efter Noder:
Det Hvide Mørkets Planer slog,
Med Glædestaarer Liebe tog
Mod sin gjenfundne Broder.

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagts-
gade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

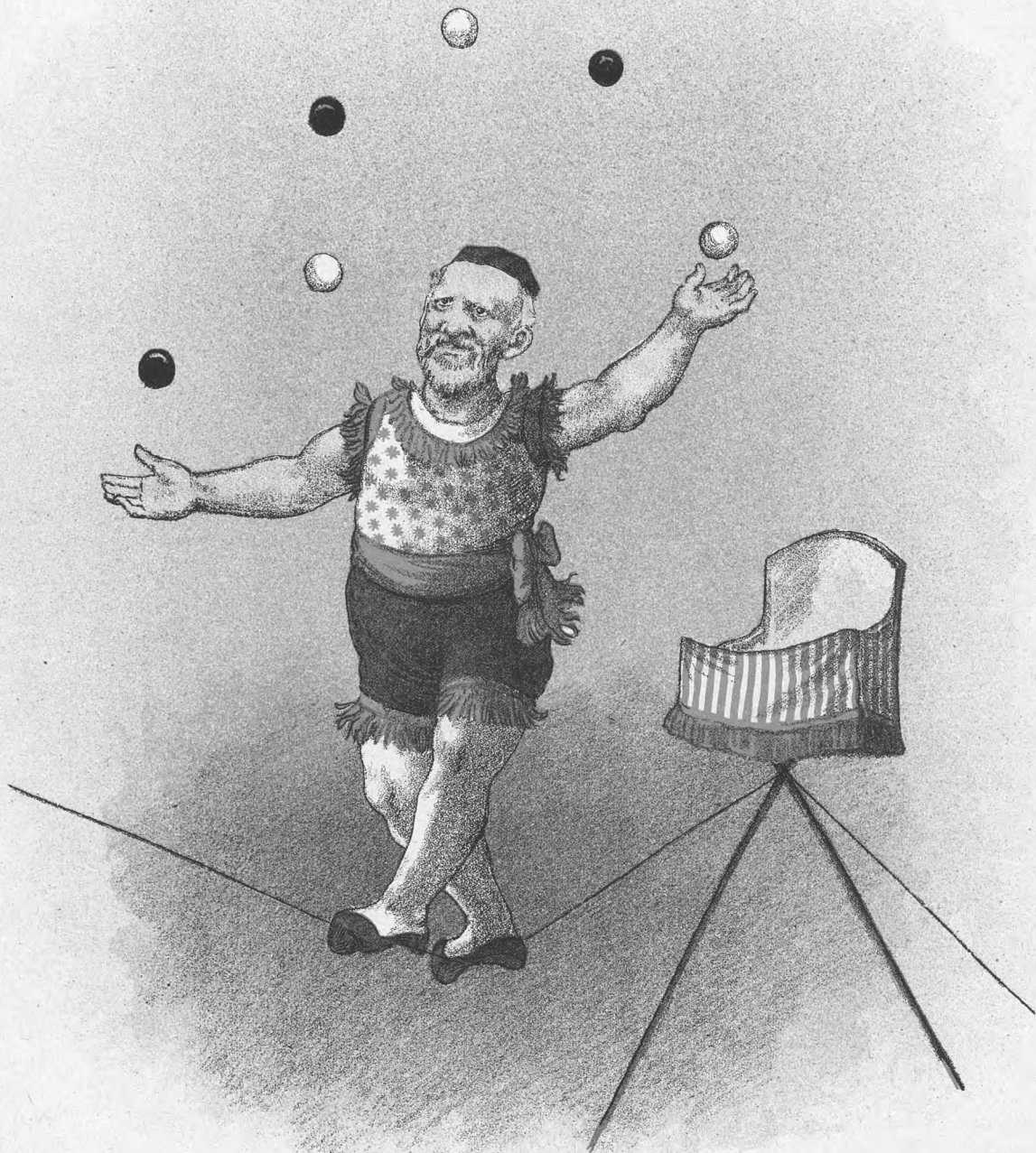
2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Fredericiagadens Variété.

Snart en sort og snart en hvid Kugle steg og faldt,
 Meldte over Landet, at Dessaus Plads det gjaldt.
 — Slutter Kretz, og slaaer fast om Bestillingen:
 Høgsbro raader, naar den bliver i Familien.

November.

*Graavejrsdagen kaster triste
 Skygger over Vej og Gade,
 Fra de vaade Lindekrviste
 Drysse ned de gule Blade.*

*Oventil er Herligheden
 Paa vor Himmel tæt tilsløret;
 Kun Afsløring ses forneden,
 — Ak, det er paa Grund af
 Føret.*

I Pølsetiden.

Bedrøvelig Slagtemaaneden sniger
Sig gjennem Taager og Pladskreg'n hen,
Og vore flittige Folkethingsmænd
Begav sig hjem for at fæste Piger,
Men kommer dog heldigvis strax igjen
Og har for et større Tab os skaanet
Af Pølsemaad i bemeldte Maaned.

Og den Magistrat, som saa vist regerer,
Ja, faderlig over vor gode Stad,
Imidlertid gjorde Hjertet glad,
Fordi den i daarlige Tider leverer
En ret præsentabel Pølsemaad;
Betænksom den hver Bekymring har lettet
Ved Forelæggelsen af Budgettet.

Ved Synet af dette man nemlig kan regne
Selv uden *Regula petri* ud
Et saa fornøjeligt Underskud,
At Fallesen vilde misundelig blegne,
Til Trods for sin prøvede, haarde Hud,
Hvis han fik Øje paa Deficitet,
Hvorpaa vore vise Fædre har hittet.

— Den stride Strøm, der er vant at rinde,
Fordunklede mangan hugprud Bersærk
Og spurgte saa listig som nogen Klerk,
Naar Magistraten havde i Sinde
At sløjfe det grimme Plankeværk,
Der ikkun er til for al Udsigt, des værre,
Til Sølvgadens nye Anlæg at spørre.

Derefter Philipsen spandt en Ende,
Der heldigvis var i den Grad lang,
At Borgernes ordinære Trang
Til Pølsemaad nu ved Hjælp af denne
Fik Lejlighed til at gaa Kjødets Gang.
— Om Politiet og dettes Heste
Hver Taler gjorde forøvrigt sit Bedste.

Men ogsaa til Skovudvisningsgjæster
Kan Status raabe et kjedeligt »Spar!«
Den Sandhed blev ogsaa i Mandags klar,
I hvert Fald viste da hver Borgmester
Sig yderst sparsom — med sine Svar;
For saa vidt har Magistraten forjættet
Os trøstefuld Ligevægt paa Budgettet.

Kjøbenhavns Erobring. Paa den nye katolske Kirke i Sthenogade er Spiret i disse Dage bleven rejst. Det er den fjerde katolske Sognekirke, vi har faaet her i Byen. Den forhaandenværende Kirkenød kan derved antages snart at være afhjulpen, og de herværende Evropæere, der har indlagt sig stor Fortjeneste ved at modsætte sig Folkekirkens Bestræbelser for at afhjælpe samme Nød, kan saaledes i en ikke fjern Fremtid glæde sig til at erfare, hvorledes »Aandsfriheden« kan nære sig under Pavens Overherredømme. Det er sagtens ogsaa derfor, at Expastor Henning Jensen præker i »Socialdemokraten«, hvis Læsere selvfølgelig har særdeles godt af at blive endnu mere katolske i Hovederne, end de er i Forvejen.

Byraadsmøde.

Til Forhandling var *Budgettet* for det kommende Finansaar.

Borgmesteren skulde tillade sig at henlede Opmærksomheden paa, at Budgettet frembød et lille Underskud, der dog ved en nærmere Betragtning egentlig vilde vise sig at være et Overskud, naar man blot underskød den Tanke, at de fleste Udgifter var gaaet med til Erhvervelse af Aktiver for Byen. Han skulde f. Ex. blot nævne saadanne Bevillinger som den til An-

skaffelse af en ny Tromme til Stadens offentlige Trommeslager eller til Indretning af en Restauration i Raadhuset, som han haabede, at d'Hrr. Medlemmer med sædvanlig Iver vilde gaa ind paa.

Boghandler Gustavsen (nyvalgt Medlem) udviklede i et længere Foredrag sine Anskuelse om Finanserne. Han fandt, at Embedsmændenes Lønninger var altfor høje, særlig fandt han, at det lignede ikke noget, at Amtmanden holdt Ekvipage, da han jo godt kunde gaa.

Borgmesteren vilde gjøre Gustavsen opmærksom paa, at Embedsmændenes Lønninger betales af Staten.

Gustavsen mente dog, at Kommunens folkevalgte Repræsentanter maatte have Lov til at sige deres Mening om denne Sag saavel som om andre betydelige Spørgsmaal. Han fandt det saaledes ogsaa uheldigt, at Raadet ikke var blevet spurgt, før man anskaffede Trommen. Den nye Trommeslager

maatte sikkert have behandlet Skindet altfor haardt. Men man kunde jo forøvrigt ikke lægge ham det personlig til Last, da det var Militarismens og Provisorismens Brutalitet, der talte igjennem ham, saaledes som den havde udviklet sig siden 1885. Inden han sluttede, vilde han blot med Hensyn til Restaurations-spørgsmaalet bemærke

Borgmesteren vilde advare Taleren mod at komme for udførligt ind paa Restaurationen, da han vist ved at se sig om i den snart folketomme Sal vilde kunne slutte sig til, at de fleste af Raadets Medlemmer efterhaanden var komne ind paa den.

Gustavsen vilde saa blot benlede Opmærksomheden paa, at de offentlige Bibliotheker vist trængte til at forsynes med lidt mere Literatur, i hvilken Henseende han altid var assorteret med det nyeste og bedste. Han skulde dernæst gaa over til det andet Afsnit af sine Bemærkninger. Det var den demokratiske Tankes Værk

Kleinsmed Fyllerup mente ligesom Gustavsen, at det var for galt med det Plankeværk. (Gustavsen: Ja, men jeg var ikke færdig med min Tale). Ja, det var et Ord i rette Tid! Taleren bad undskylde, at han ikke hørte godt, men han var dog bleven saa ærgerlig ved at se, hvordan de Fandens Dreng havde bemalet det med delvis anstødelige Figurer. Han vilde blot som Exempel nævne, at han selv og hans Kone ogsaa var kommet paa Brædderne. Det var dog for galt, selv om Taleren ikke hørte godt. Det kom sig nu af, at Raadet altid vendte det døve Øre til, naar der var Tale om at anskaffe en Laas med Nøgle til Anlægget, skjøndt den dog ikke kunde komme paa mange Øre, hvilket han bad undskylde.

Lærer Frandsen vilde blot fremhæve den stokreaktionære Tanke, der laa til Grund for Fyllerups Foredrag. (Fyllerup uforstaaende: Hør!). Fyllerup vidste godt, at det kun var Fattigfolks Børn, der maalede paa Plankeværket. Skulde de nu maaske udelukkes fra den Smule uskyldig Fornøjelse, de kunde have af at komme i Anlægget?

Kjøbmand Lumberg fandt, at Vandværket ikke stod paa Højde med, hvad han havde set i Udlandets store Byer. Navnlige dryppede Vandposten i Nedergade altid saa uforskammet med Tuden.

Kleinsmed Fyllerup vilde dog advare mod at give paa Tuden her i Raadet.

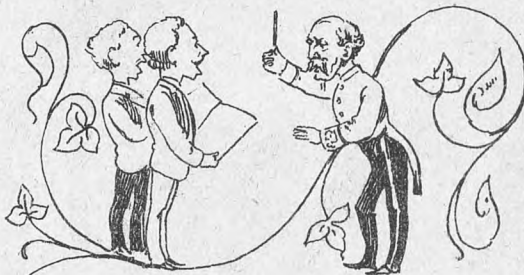
Redaktør Pihl vilde blot med Hensyn til Budgettets Status sige, at der ingen Grund var til at fortvivle, da det paafaldende mindede ham om Status i 67, rigtignok ikke i Kommunens Budget, men i den L'hombrekklub, som Taleren havde været Medlem af.

Dyrlæge Meldrup syntes, at Raadet ligesaa godt kunde gaa hjem og spise til Aften strax, da Budgettet dog alligevel altid blev vedtaget enstemmig.

Partikulier Mommesen fandt Meldrups Forslag betænkeligt. Man burde ikke forhaste sig med vigtige Afgørelser.

Paa Forslag af Meldrup blev derefter vedtaget Afslutning med alle Stemmer mod Mommeseens, hvorefter Budgettet blev enstemmig vedtaget.

Tenor-Forsyn.

Der er en Kammerherre saa smuk,
Tro og sejt —
Han hører alle Tenorers Kluk,
:|: Troer dem ej. :|:
Han har for dem
Et Redningshjem.

Men tro kun ikke, man leger der —
Du kan tro nej —
Fornuftigt handler han med Enhver,
:|: Troer dem ej. :|:
Det lidt, de kan,
Dem lærte han.

Det er nu blot, for at de kan naa —
Tro Du mig —
Højt over begge de Bruner smaa —
:|: Tro kun ej. :|:
At det er slemt!
Nej, det er nemt!

Og for at faa sat paa dem lidt Skik —
Tro Du mig —
Han lærer Dans dem og Gymnastik —
:|: Det troer jeg — :|:
For at som han
Ej dø de kan.

Ej alle Sangere ynder sligt —
Tro Du mig —
Med to det kom til en slem Konflikt —
:|: De tog paa Vej. :|:
Saa gik de, men
Kom dog igjen.

I »Politiken« Historien stod —
Tro den' ej!
Naa! derfor var den vel lige god,
:|: Hvis den ej :|:
Saa dog er vist
En And til sidst.

Kunsten

Før havde Kunsten ingen Trang!
Nu er det til Rammerne knapt en Gang!

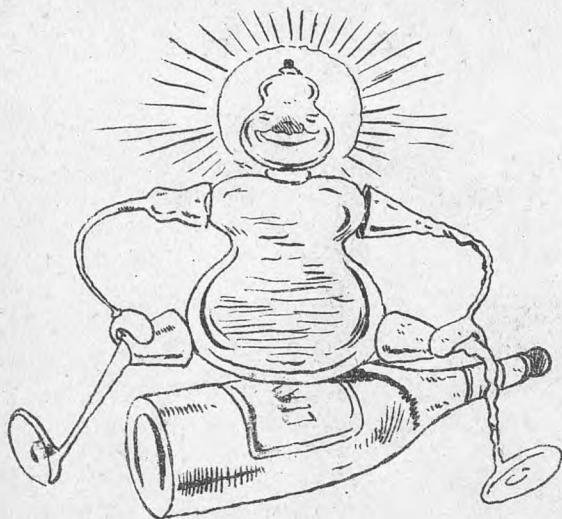
under Hammeren.

Paa Distance.

- Kos, Pier Skræjer, hwo A skældt æ Barun ud æ Daw.
 — Jøsses Mads! Skældt do Barunen ud?
 — A kvaldt ham en luse Raj aa en skjøvbenet Stud! A saaj,
 han waar den støhst Æsel i Kalleby Sogn! Ja, A laa ham vedh, te dæ
 sku 20 Baruner te æt Puhnd!
 — Nej Mads da! Hwa svaat han te de?
 — Ja, han hør et æt!

Den bedste Ven.

Man har et Ord, der staar saagar i Trykken
Og lyder kort og godt som saa:
Af Venner har man fler end nok i Lykken,
I Modgang derimod kun faa!

— Men, naar du sidder sorgfuld og bedrøvet
Paa Grund af Skæbnens haarde Klaps.
Saa har du dog en Ven, og den er prøvet:
Det er »den gode danske Snaps«.

I Nødens Time den dig aldrig svigter
Lig mangan anden troløs Ven,
Saa selv, om tidt man glemmer sine Pligter,
Saa glemmer man dog aldrig den.

Tør du paa Næstens Bifald ikke haabe,
Og Verden er dig gram og vred,
Saa skjuler fromt med Kærlighedens Kaabe
Den Syndernes Mangfoldighed.

En Slyngelstreg formaar den at begave
Med Titelen »uskyldig Spøg«.
Skidt, om din Handling hører til de lave,
Naar Snapsen blot er dygtig høj.

Ja, skal det for en stakkels Fyr sig hænde,
At han i Fedtefadet kom,
Og ingen Prokurator kan afvende
Fra Staklen Lovens strenge Dom,

Da møder Snapsen strax med en »formildende
Omstændighed« til Randen ladt,
Og paa den Tugthusstraf, der er saa drillende,
Han faar betydelig Rabat.

Og slig en Ven i Nøden skulde myres,
Naar Lejlighed man finde kan!
»Smaa mandens Snaps« med Skatten skal fordyres!
Ha, utaknemmelige Land!

Nej, lad saa heller Skatterne formeres
Paa Arbejd i vort Ansigts Sved.
»Den gode danske Snaps« bør respekteres,
For den vi kræver — Billighed!

Det kgl. Theaters Gymnastikkole holdt forleden sin aarlige Præsentation under Ledelse af Kammerherre, Oberst Fallesen. Særlig fortrinlige var de forberedende Øvelser, der optog det meste af Forestillingen. Iøvrigt fremkaldte en Fodsportkonkurrence mellem samtlige Tenorer stærkt Bifald. Hr. Frederik Brun gik naturligvis af med Sejren. Denne Gymnastiker var overhovedet Dagens Løve, særlig da han ved Voltigeringen promenerede rundt om Hesten. Af Damerne syntes Frøken Dons at staa sig bedst i Længden. I Barre-Øvelserne sejrede Barretonen Hr. Simonsen. Fraværende var d'Hrr. Herold og Agerholm.

Nye Undersøgelser. Til Finanslovens anden Behandling paatænkes efter Forlydende at bevilge en større Sum til Undersøgelse af Blodets Kretzløb i Høgsbroes nærmeste Kredse, hvor Blodet ellers aldrig er saa tyndt, at det jo dog er tykkere end Vand.

I Brandvagten.

Naar man alligevel skal være
baade her og der, kan man
ligesaa godt være Straalemester
tillige og lave en lille Straale
om, hvad man sidder og hører
i Brandvagten. Skaal!

»Kunstnere« er, hvad man
kan kalde Dukketoj. Det, man
kan høre, kan man ikke forstaa,
og det man kan forstaa, kan man
ikke høre, begrundet paa, at
Skuespillerne sjenerer sig for at
sige det højt, og det er netop det fine. Saa meget fik jeg dog
ud af det, at Moralen er den, at naar man har noget at bestille,
kan man ikke samtidig kysse Madammen, ligesaa lidt i Forfatter-
faget som i Brandmandsfaget. Det kan man sgu heller inte!
Derimod er jeg sgunte med paa, at man ikke bliver til noget
i denne Verden, naar man ikke drikker. Det vil sige: en honnet
Brandsvend trænge til en lille En i mere bevægelige Øjeblikke,
det siger jeg ikke noget til, men saa skal han sgu ogsaa have
de Begreber og Indsigter, at han skal ku' dandere den som en
dannet Mand og ikke som han den tykke i Komedieu.

Det var det, jeg sad og lagde ud for ham, denne ligesom lidt norske Brandmand, Halvorsen, mens vi fik os en lille Sexogtreds. »Halvorsen«, sagde jeg, »hvor kan det nu i Grunden være, at det norske Flag skal kaldes det rene Flag, naar alle Nordmændene i Komedieme er saadan nogle Svinebæster?« »Isch,« sagde han — for han taler nu altid halvt om halvt norsk, skjønt han egentlig kun er forhørværende Nordmand, »det kommer af, at de drikker det rene Væsenet, det. Skal vi tage os en lille Lysholmer paa det?« »Lad gaa,« sagde jeg, »for nu har jeg gaaet i fem Timer paa en stegt Lever og et Par Bajere.« »Fa'en«, sagde han, »Kammerherren, han Skøjeren, har gaaet i tretifem Aar paa en halv Lunge. Men lad os tage Snapsen alligevel.«

Da det hele saa var forbi, var Halvorsen paa Højden. »Mage til Fiasko har jeg aldrig set,« sagde han. »Men det var ogsaa norsk Fiasko, den!«

Brandstrup,
Brandmand.

Fællesstof. »København« havde forleden en opsigtvækkende Mordhistorie. Selvfølgelig havde »Politiken« Dagen efter den samme Mordhistorie, kun med den Forskjel, at i »Politiken« var det ikke en Møller, der blev slaet ihjel, men derimod »København« opsigtvækkende Nyhed.

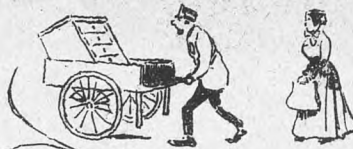
Christoffersen. Fhv. Operasanger Christoffersen har med Kone og Børn dannet et Operetteselskab, der vil berejse Provinserne. Samtlige Damer optræder baade som Skuespillerinder, Sangerinder og Virtuosinder. Desuden optræder Christoffersens Trio som Dansere i National, og ifølge Telegram til Ritzaus Bureau har Begejstringen i Sønderjylland været saa stor, at Hr. Christoffersen er valgt som Valgmand til Deputeretkammeret.

For en Ordens Skyld.

- Naa, nu blev Jeppe Tang da Ridder af Dannebrog.
- Mon han ogsaa har knebet sig i Armen og spurgte: Nej, er det virkelig Jeppe?
- Det veed jeg ikke, men han skal have været ligesaa fornøjet som Jeppe, da han laa i Baronens Seng.
- Eller maaske som Jens Busk, da han sad i Grevens Stol.
- Ja, han fik ogsaa sit Kors at bære, men det blev kun et Kridtkors.

Skiftende Themaer.

Kommer hid, I Piger smaa,
Kom med Jer Kommode,
Den en anden Plads skal faa
End, hvor før den boede.
Alle gode Piger nu
Kommer Skiftedag ihu,
Thi Forandring fryder.

Alle Digersjæles Ven
Kan man Stockholm kalde,
I et Pragtværk gav han den
Flot med lidt af Alle.
Men, skjønt Bogen blev saa kjon,
Slem dog ærgrede sig GRON,
Saa han skifted Farve.

Enna fejres ikke lidt
Med sin »Hex« i Rusland,
Det vil blive ren Profit
Navnlig for hans Husstand.
Hennings som en Onkel kjær,
Altid vil vist staa ham nær —
Han vil Boet skifte.

Slangedame ved sin Barm
National har næret,
Publikummerne saa varm-
blodige har været.
Nu vil Damen ikke gaa,
Derfor Kongens Foged maa
Skiftetræppen skifte.

For Hr. Esmanns Synder Bod
Gjør nu »Magdalene«,
Sig som Enepege lod
Fæste til at tjene.
Slem for dem, det være maa,
Som skal hen og se derpaa,
At hun ej vil skifte.

Abonnement.

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvags-
gade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Kort og godt.

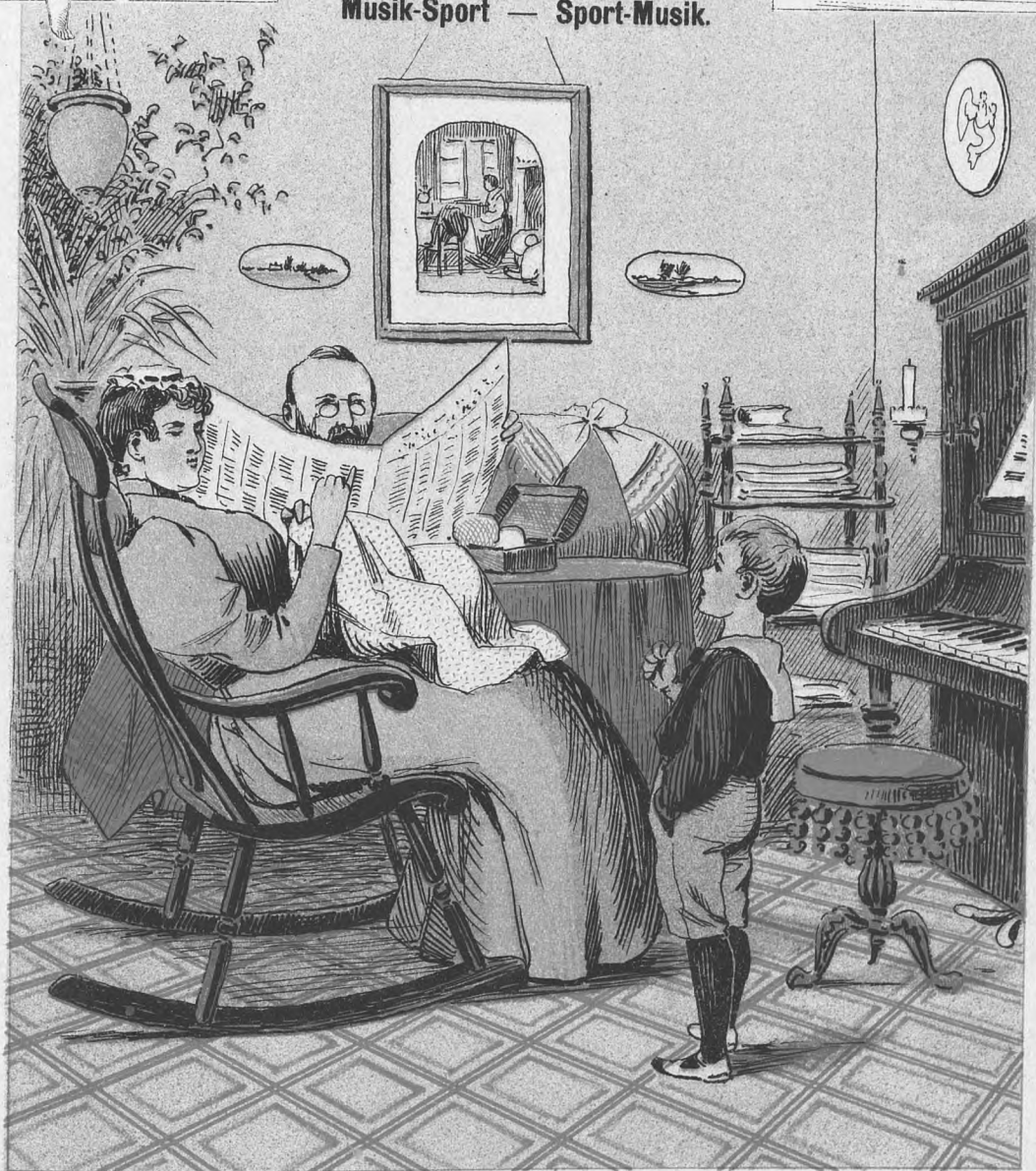

Iblandt de Kort, som en Agrar
 I denne Tid paa Haanden har
 For Lykken i sit Spil at grunde,
 Den bedste Trumf er sikkert: Spar,
 Bonde!

P U N C H

Musik-Sport — Sport-Musik.

— Mo'er, i Dag lærte jeg at synge C-Dur-Skala i Skolen; men vil Du nu ikke sætte en C-Dur-Rekord paa Klaveret?

Mortensdagsordenen.

At Ænder bliver Alverden beskaaret
Hver eneste Dag i hele Aaret
Og det saavel med som uden Gemyser,
Derfor kan vi takke hvert Nyhedsblad,
Som, enten vi sveder eller vi fryser,
Severer os rigelig Andemad;
I Gæssene derimod man bider
Kun saadan henimod Mortensdagstider.

I Resten af Aaret man Gæssene feder,
Indtil de ligner en Folkeleder
I Sulét og Gangen, i Fedt og Ister
Og, kort sagt, i hele det gode Huld;
En ubetydelig Forskjel gi'es der
Alligevel mellem begge Kuld:
En Folkeleder er aldrig i Ejederham
Og plukker i Regelen dem, der feder ham.

— Alberti nødig Befolkningen nægter
De dejligste, fede Agrarprojekter,
Som stoppede blev med Æbler og Svedsker
I rigeligt Udvalg fra Hoved til Gump
I Haabet om, at med dem han fisker
Af Stemmer den højst nødvendige Slump,
Hvis ikke det inden Valget sig hænder,
At Gæssene reduceres til — Ænder.

— Høgsbrø, der nylig ved Skæbnens Vrede
Sad som en Bisp i en Gaaserede,
Blev ikke gækket af Gæssenes Flokke,
Skjønt Thingets Gaser fik gjort ham det hedt;
Han redded' sin Kretz og sin Formandsklokke
Og dypped' dem i deres eget Fedt.
— Paa sit Kapitolium saas han at slippe
Til Dato for den tarpejiske Klippe.

— For Tiden høres kun sjælden Tale
Om den Forhandling, som blev den »loyale«
Betitlet, — at sige, med Gaaseøjne, —
Den gaar nu sin egen Gaasegang
Og tjener just ikke til at højne
Politisk Moral i Dannevang.
— Blot ikke her Gæssene kommer for Skade
At ende med Spænd i — Rævegade!

Primadonna assoluta. Forleden Dag, da Frk. Collin
skulde spille Rosina i »Barberen«, havde Frk. Hornemann
desuagtet beholdt Rollen paa Plakaten. Det paatænkes saaledes
at udvide denne unge Dames Virksomhed paa den Maade, at
hun foruden de Roller, som hun spiller, ogsaa kan fungere som
Rosina i Pølseenden paa de Stykker, som hun ikke medvirker
i. Kammerherre Fallesen, ledsaget af to af Theaterkom-
missionens Medlemmer, aflagde forleden Besøg hos Instruktør
Rosenberg for at lære ham Fiffet af i den Hensigt at bringe
Systemet til Anvendelse overfor Frøken Dons.

Erstatningssag. »København« anlægger efter Forlydende
Sag mod Arvingerne efter den forsvundne Møller Olsen af
Bagsværd, fordi han ved at tage Livet af sig eller omkomme
ved et Ulykkestilfælde har berøvet Bladet mindst nogleogtyve
Spalter Rovmord.

Den nye Raadmand.

Mads Jordemødermand. Goddavn, Kresten Smed.
Kristen Smød. Goddavn, Mads Jordmormand. Jæ
synnes aa ka bemærke, a Du ser ualmindeli ydspekkeleret
yd idavn.

Mads. Du maa itte kalde mej Jordmormand mere, Kresten.
Du maa sie Dereses Vælærværdighed te mej.

Kristen. Kaske a Madammen ve melde sig yd a
Kompaniskavet aa fortsitte Faarretningen paa egen Haand?

Mads. Næ—j, ded lar hun nok være mæ. En Jordmor-
yden Jordmormand ded æ akkerat lissom jæ ve sie en Smedie
yden Smed. Næ, men Saven æ den, a jæ æ ve aa blie faafremmet.

Kristen. Kasko Du æ bleen Didrektor faa Jordmør-
væsenet mæ Tilladelse til aa bære samme.

Mads. Hva jæ itte æ, ded ka jæ blie. Faareløvi maa
Ejnen her refunsere paa min behavelie Nærværelse. Jæ ned-
sitter mej i Kjøbenhavn.

Kristen. Kasko saa jæ arver Bestillingen?

Mads. Ja, men jæ tar natyrligvis Kounen mæ mej. Aa
hves a Du itte ka skaffe en anden, saa ka ded vist itte nøtte
noved. Faa naar a man ve være Jordmormand aa itte har en
Jordmor te aa staa ve Siden a sej, saa mangler man dov, om
jæ saa maa sie, den nødvendie Driftskappetal.

Kristen. Ded ka der være noved i. Men hva Faen ve
Du da te Kjøbenhavn faa?

Mads. Naar Fødelandet kalder paa sine Sønner, saa ka
man jo itte faasvare aa sie nej.

Kristen. Ded æ kasko saadden en Slavs Indkaldelse a
alle Landets Jordmormænd te aktiv Tjeneste faa Fødelandets
Faasvar?

Mads. Næ, ded æ sgu kun mej, som a ded kalder paa.
Fødelandets Hovedstad mangler en Røjmand. Aa jæ føller Kaldet.

Kristen. Naa, ded æ kasko saadden a dom, der handler
mæ Skinker aa røjede Sild.

Mads. Næ, ded æ saadden mere en højere Røjmand.

Kristen. Hva æ ded da, som a han ska lave?

Mads. Hva han ska lave? Han ska sku itte lave noved.
Han ska bare se paa, a di andre gjør deres Plegt, aa saa faar
han Æren.

Kristen. Saa æ ded jo omtrent ded samme som en
Jordmormand.

Mads. Ja — næ — der æ dov den Faaskjel, a Røj-
manden vaager over Landets Opkomst, men Jordmormanden
vaager over Landets Nedkomst.

Kristen. Ded ka der være noved i.

Mads. Men natyrligvis oppgir jæ itte Jordmør-
væsenet faa ded. Man har jo itte Lov aa forsømme di mere aandelie
Ingteresser faa di saakaldede magterielle.

Kristen. Æ Du nu sekker paa, a Du osse ka faa Pladsen,
naarensti a Du søjer den.

Mads. Ja — jæ æ jo itte Kammerjonker — skjønt jæ
natyrligvis godt ku ha bleet ded, om jæ hade villet.

Kristen. Ka da Kammerjonkere itte blie Røjmand?

Mads. Næ, Kammerjonkere aa Smedebæller di æ ydelukkede.

Kristen. Du ka sæl være en Kammerbælle, ka Du.

Mads. Nu maa Du itte hovmøde Dej, Kresten, aa glemme
den Faaskjel, som a der æ mellem Dej aa saa di mere højt-
staaende Samfundslag.

Kristen. Ka jæ da itte osse blie Røjmand.

Mads. Næ, men Du ka maaske blie min Kapellan i
Embedet som Jordmormand, hves a jæ itte ka overkomme ded
hele. Men saa maa Du huse, hvem jæ æ. Aa saa maa Du
altid sie Dereses Vekærværdighed te mej. Faa di Titler, som
a jæ har Krav paa, dom ve jæ Faenedeme osse ha.

Foged-Lyrik.

Og det var den unge Hr. Boghandler Grøn,
Han elsked den danske Lyrik,
Men ak! at Utak er Verdens Løn,
Derpaa han Beviser fik.

En Literaturens fortabte Søn
Hr. Stochholm man kalde kan,
Han ærgrede nemlig Hr. Grøn saa grøn,
At han blev en bister Mand.

Han plyndrede nemlig den arme Grøn
For noget af hans Lyrik
Og sagde: »Den Bog, den bliver saa kjøn,
Men Grøn til Fogeden gik.

Og, skjønt nu Lyrikken var billed-skjøn,
Ej Fogden for det havde Sans,
Men var følgagtig den stakkels Hr. Grøn,
Der paastod, Lyrikken var hans.

Og gav saa Hr. Stochholm paa dennes Bøn
Det glatte For-Lag paa Lag,
Saa Stochholm blev selv baade gul og grøn
Ved denne fatale Sag.

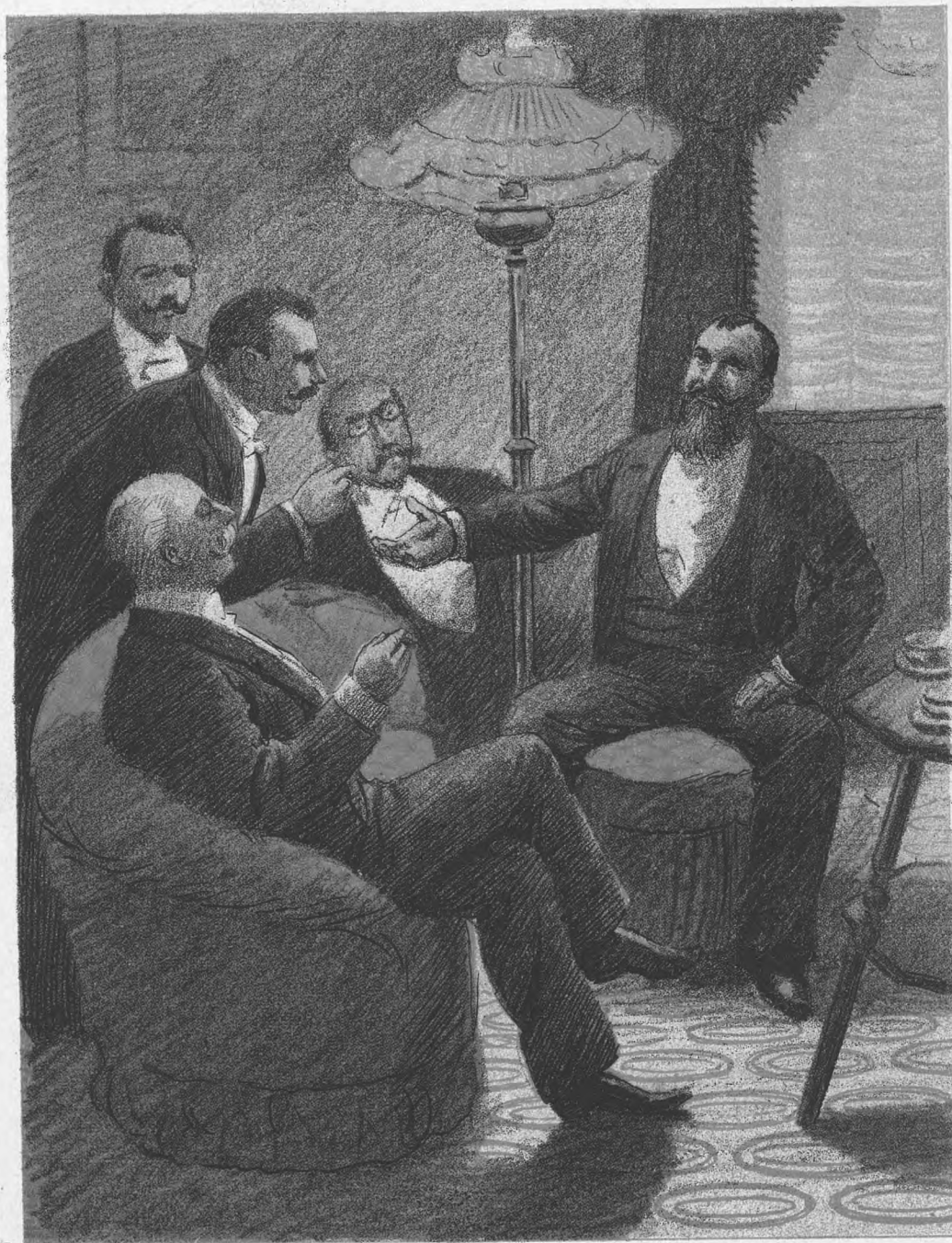
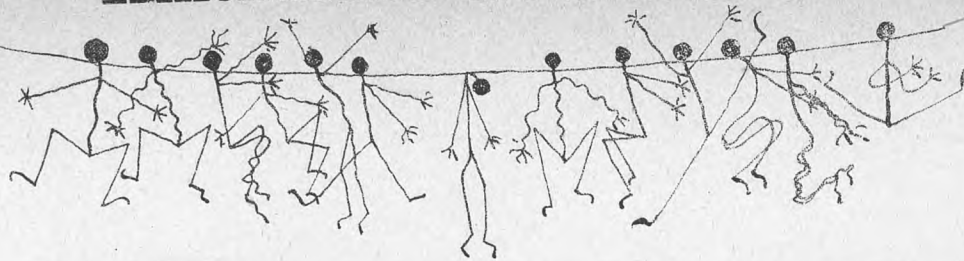
Og trods al hans bedende Suk og Støn
Af Ærgrelsen Følgen blev,
At nu det Hr. Stochholm er, der er grøn,
Fordi den Lyrik han bedrev.

—*—
Selv Tak.

Skjønt det nok var overkommelig for os
at bringe hver enkelt af Punch's Abonnenter
vor hjerteligste Tak for den Taksigelse, Redak-
tionen paa deres Vegne rettede til os for den
Støtte, vi har ydet Bladet i de henrundne 20
Aar, ser vi os dog nødsagede til at frembære vor
Tak over denne uanmodet holdte, trøsterige Tale
paa dette Sted.

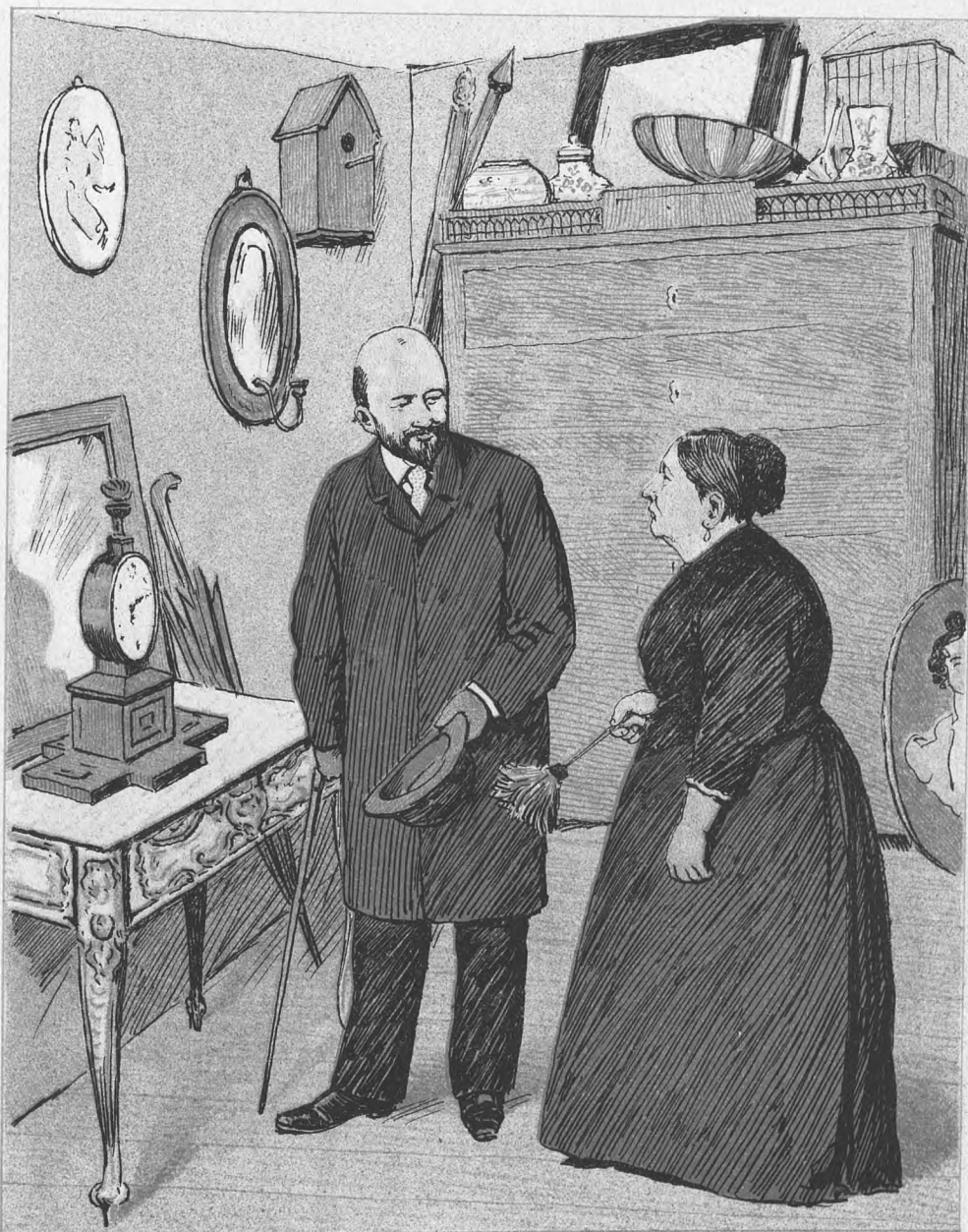
»Punks« Tegner og Forfattere.

Amerikansk Humanisme.

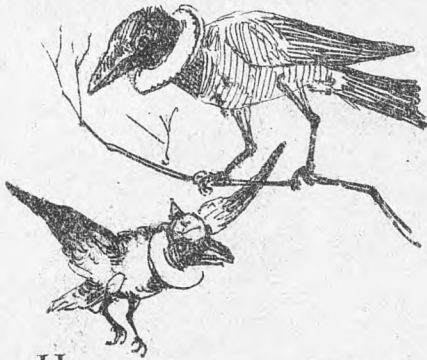
— Nej, det Halshuggeri er noget væmmeligt noget. Jeg har en Gang i Florida set 13 Niggere blive hængt. Hver havde sin Løkke om Halsen og stod paa et Brædt. En—to—tre! Brættet væk, og saa hang de alle paa Rad. Det nysseiligste Syn, man kan se for sine Øjne!

Gammelt Sølv og Guld kjøbes!

- Hvad koster nu det Uhr?
- Det koster kun 280 Kroner!
- Men saa er det da vel ogsaa med Optrækkeri —?

Krage søger Mage.

Højt paa en Gren en Krage
 Sig gjerne sætte vilde,
 Men Krage søger Mage,
 Og det var her kun ilde.
 Thi Krages Mage søgtes,
 Og snart det ogsaa rygtes,
 At ved »Patronens« Leden
 For hele Menigheden
 En fandt man, som med Glæde
 Vil Petri Stol beklæde.

Thi Krage havde Skade
 Paa »Sittlichkeit« en taget,
 Formedelst lang Tids Stade
 Her midt i Dane-Laget.
 Tænk! Dansk han kunde tale,
 Og det var just det gale!
 Der Mudder blev i Lejren,
 Kollegiet vandt Sejren,
 Tildels ved at benægte,
 At Krages Fjer var ægte.

Ak, dummer, dummer Däne
 Vi kaldes kan med Rette.
 Syd for vor Grænse bænde
 Jo skulde bare dette.
 En tysk Minister vilde
 Med større Visdom skille
 En Strid blandt danske Krager
 Ved trods Alverdens Klager,
 Intriger og Chikaner,
 At vælge en Germaner.

Normale Arbejdsdage. Paa Grund af Travlhed vil Folkethinget for Fremtiden holde Ferie hver Tirsdag og Fredag i det glade Haab, at det saa alligevel kan blive godt en Gang endnu fra Onsdag til Lørdag.

Kommunisme? Folkethingsmand C. Hage udtalte i Onsdags, at nu vilde han ikke længere være med til at dele Borgerrepræsentantvælgerne i Københavns Kommune i to Klasser, fordi nu kan Oppositionen magelig erobre det hele. Herom turde dog i det mindste Meningerne være delte.

De vise Fædre paa Nytorv har vedtaget at indføre Forholdstalsvalg i Raadhussalen. Mon nu ogsaa Forholdene virkelig bliver bedre deroppe?

Fra Krigsskuepladsen i Afrika.

(Telegrammer.)

Efter Forlydende er Striden mellem de to Niggerstammer bilagt, idet den ene Stamme har tilbudt den anden at lade uvillige Mænd dømme dem imellem i det delikate Stridsspørgsmaal om, hvem der havde flest Abonnenter paa deres Palmeblade, og den anden Stamme har erklæret sig villig til at gaa ind paa Tilbudet under visse Betingelser.

— (Senere Telegram.) Striden mellem de to Niggerstammer er nu atter brudt ud. Aarsagen hertil er, at da den sidste Stamme erklærede sig *villig* til at tælle de andre Niggeres Abonnenter, fandt den første Stammes selvfølgelig, at saa kunde deres Modpart ikke regnes for *uvillige* Mænd, og Forsøget maatte derfor opgives.

— (Seneste Telegram.) Begge Palmebladenes Niggere rykker i Marken med skudte Artikler og Spændingen er uhyre paa, hvem der til sidst kommer til at staa med Palmer i Hænderne. Al Forbindelse mellem begge Stammer er spærret. Endog Noteudvekslingerne foregaar med spærret Skrift.

Post festum.

Puk havde i Søndags sendt sin mest letbenede Medarbejder ud for at interviewe Simonsen i Anledning af Jubilæet. Da han kom tilbage for at aflægge Rapport, udspandt der sig følgende Samtale.

- Var han hjemme?
- Ja, han gaar jo kun ud om Torsdagen.
- Hvad havde Folk syntes om Hans Heiling?
- Hans Hegling — naa.
- Ja, den minder jo ikke om Figaro.
- Nej, det ved Vorherre — den minder ikke om »Figaro«.

— Fik han saa de 6000?
 — Det var 12000.
 — Død og Pine.
 — Som han ikke fik.
 — Ikke det? Men han fik dog klaret Butikken til dobbelt Pris.
 — Nedsat.
 — Av! Altsaa nedsat dobbelt.
 — Nej, snarere dobbelt nedsat. Og saa var der nok en hel Del gratis.
 — Saa var Huset altsaa »pyntet«?
 — Naa, ikke videre. Spørgsmaalet for ham er jo netop, om han vil klare Pynten.
 — Fortæl lidt mere om ham! Hvad tog han sig for, da De traf ham? Sang han paa et eller andet?
 — Ja, han sang netop paa et af sine sidste Vers.
 — Var det kjønt?
 — Overmaade smukt.
 — Ja, Stemmen er jo dejlig. Skade, han bliver saa tyk.
 — Naa, han var ellers temmelig slunken.
 — Gud ske Lov! Det trængte han ogsaa til at blive. Hvad mon han synes om *Puk*? Læser han det?
 — Ja, det kan man da nok mærke paa ham.
 — Han var vel temmelig mør
 — Temmelig.
 — Af Folkejubel og Virak.
 — Nej, af Folkesorg og Veraab.
 — Hvad for noget! Sikke de Blade har løjet! Fik han da heller ingen Kranse?
 — Nej, saa vidt er det da heller ikke med ham endnu.
 — Hvem Fanden taler De om, Mand?
 — Simonsen.
 — Ja men, se Simonsen
 — Ja — C. Simonsen.

Idioten havde været paa »*Punch*» hos den gale Simonsen.

I Phenix.

Ind kom han, men blev jo hældt ud igjen,
 Den stakkels Mand!
 Og han var dog en af de næsvise Mænd
 Fra Østerland.

Fremtids-Announce. En ung Fige, dygtig i Sprog, Musik og Serpentine-dans, ønsker Plads ved hvadsomhelst.

Fra Rapsmarken.

Ogsaa Georg Brandes kan man Gjøre Uret, det er vist:
 En Gang Rømersgades Brandmand Gjorde ham til Socialist,
 Saadan En, som glat med Skraal Gjør paa Ejendomsretten Kaal.

Nu han ryddet har af Vejen Den Beskyldning, eftersom Han dog værnere om sin egen Literære Ejendom,
 Som en »sittlich« Europæer Nok er gaaet lovlignær.

Tyskerne er nok saa slomme Mod vor Aandsfriheds Martyr Som hans Avindsmænd herhjemme, Saasom disse dog sig dyster For at »negle« Georgs Ord,
 Der dog ene duer i Nord.

Sachserne ham inte skaaner, Men hans Aand de ta'er med Magt, Ja, hans Gaaseøjne laaner Til, hvad aldrig han har sagt. Saurrigt nok, er her omtrent Det modsatte Børne hændt.

Rigtignok kan ingen nægte, At man gnaven blive maa, Naar de tyske Tyveknægte Inte vil la'e Brandes gaa; Og af Jonas gratis slugt Blev St. Georgs Aandsprodukt.

Naa, men vi bør nødigt klage Over Tyskens Røveri, Eftersom vi dog har Mage Til hans noble Industri, Ære den, som æres bør: Flyvende Blades »Redaktør«!

Moral.

Dybtfølt Trang der er til Klapsen Af og grundig Slagten ned Af de Folk, som dyrker Rapsen I det literære Bed,
 Og som under andres Flag Lever kristelig af Vrag.

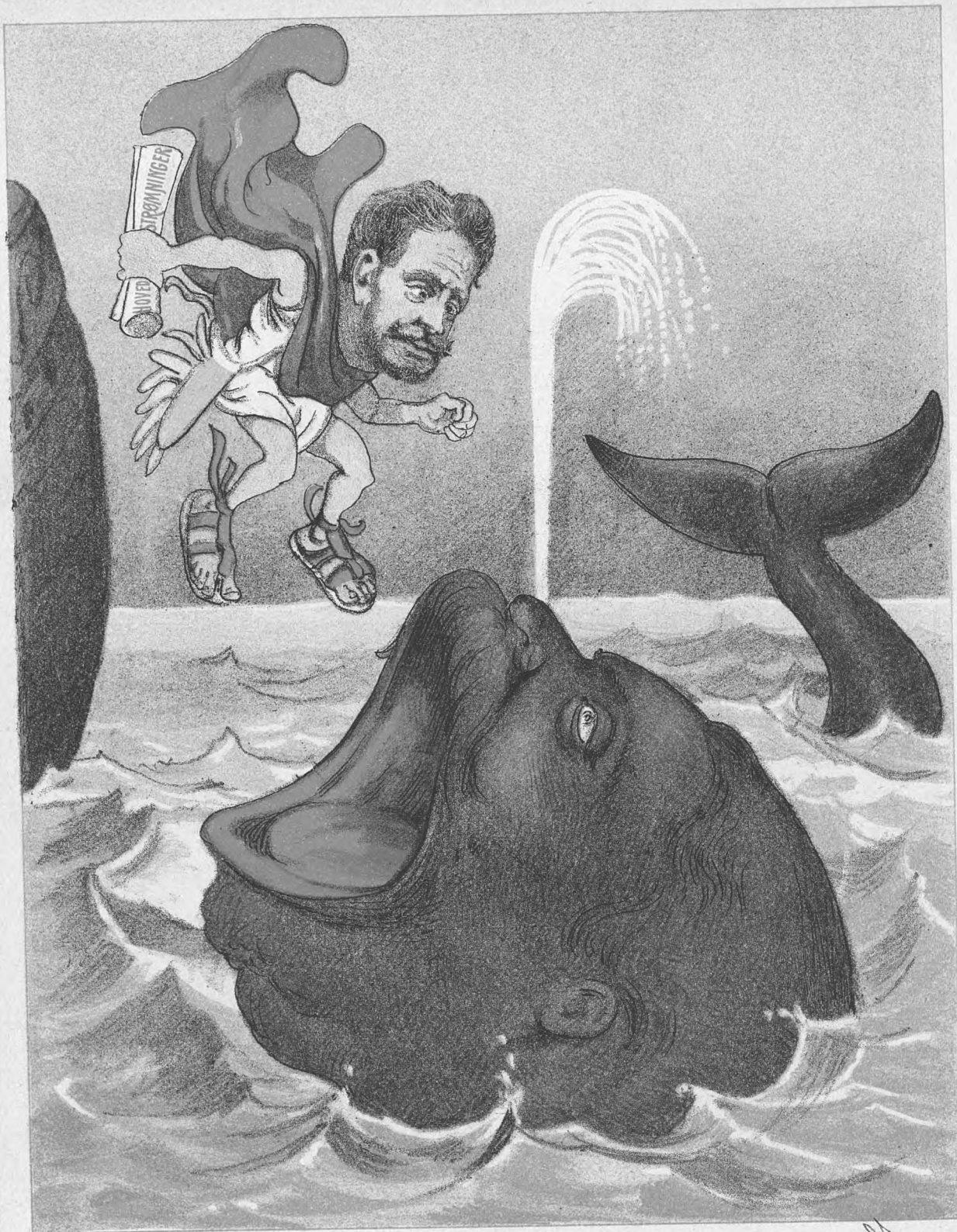
Abonnement

paa »*Puk*« tegnes paa Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Motto: . . . ligesom Hr. Kammerraad Jonas velvillig gjør
med . . . mit ham af Retsløsheden prisgivne Navn.

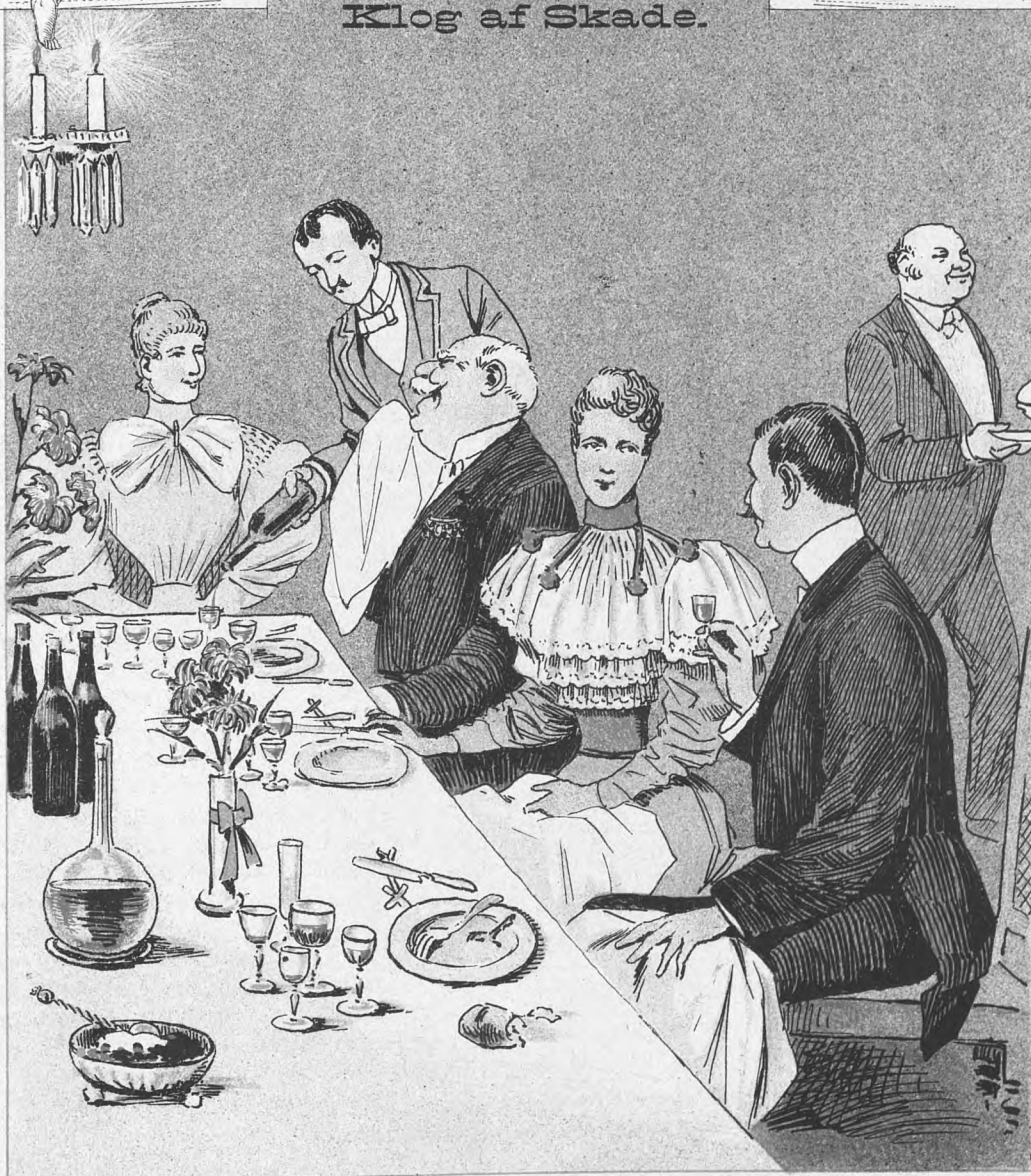
Georg Brandes i Politiken Nr. 303.

Et saadant Syn i Israel er næppe forhen set,
At Jonas blev Hvalfisk, hvor Brandes var Profet.

Udgiver og
Redaktør
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Søborgs Eftf. Kbhvn.

Klog af Skade.

— Maa jeg drikke et Glas med Dem, Frue?

— Nej Tak, Hr. Jeppesen; jeg skal dog ikke ligge under Bordet, naar jeg har rejst mig.

Næringsfrihed.

I Danmark er der saare godt at være
For den, som kun af Frihed kan sig nære,
Thi enten han er Stodder eller Greve,
Den kjære Frihed lader nok ham leve.

Vor Frihed er nu et af de Principper,
Som en Agrar selv grumme nødig slipper,
Og for at skaane den for lidt Beskæring
Man risikerer glad sin ganske Næring.

Først har man Frihed, mer end man behøver,
Saavel for Svende- som for Mesterprøver,
Og kan med Duelighed man ikke blære sig,
Kan dog vor Næringsfrihed sagtens nære sig.

Saa har man i de videste Forgreninger
Frihed for skattefri Forbrugsforeninger,
Et Faktum, der er ikke mindst oplivende
For bankerotte Kjøbstadnæringsdrivende.

— En Kommission har været saa forvoven
At foreslaa at ændre Næringsloven
Saadan, at Lovens Frihed skulde Tæring
Smukt sætte efter Borgerstandens Næring.

Men, Gud ske Lov, vort brave Folkekammer,
Som kjender Frihedskjærlighedens Flamme,
Var strax paa Færde med en lang Besværing
Over hint Anfald paa den frie Næring.

Det Forslag, Kommissionen har forfattet,
Af Je. K. Lauridsen blev kaldt »befnattet»,
Og Folkethingets andre Evropæere
Saas ganske samme Følelser at nære.

Og dette »rene« Standpunkt har de »Danske»
Dog ikke dristet sig til at forvanske;
Trods vore Næringsdrivendes Begjæring
De fløjted' bare for den frie Næring.

Friheden fremfor al Ting skal beskyttes,
Men Næringen bør ikke understøttes.
Saalunde kommer Friheden paa Højden
Af Velstand, medens Næringen gaar fløjten.

Men hele Resultatet af Reformen,
Saafremt den ellers overlever Stormen,
Er af Diæt en passende Foræring
Til Levebrødspolitikernes Næring.

Opbyggelige Betragtninger.

(Uddrag af Freds-Prædikerens Bog.)

— Hvo, som haver Øren at høre med, han høre; men
hver den, som ikke vil høre, han maa føle. Jeg vil begynde
med at føle mine Foresatte paa Tænderne med en Afstedsbegjæring.

— Naar jeg staar paa Prækestolen, vender al Ting rundt
for mig. Skulde det være et Bink om, at mit egentlige Kald
er Politiken?

— Tak du Gud, min Søn, at du slap fra Ribe Stift. Nu
kan du gjøre dig bemærket i alle Rigets Stifter som Fredsstifter.

— Det »rene Venstre« er dog en herlig Opfindelse for
Tunghørighed. Her staar man sig netop ved at vende det døve
Øre til.

— Skulde jeg falde mit nye Blad for Skræppebladet?
Nej! Skræppe imager dog altid af Militarisme. Jeg tror,
jeg vil falde det for Døvnældebladet.

— Man skal høre meget, inden Ørene gaar af. I
Gaar var der sandelig en Døv-Bider, der sagde til mig: Vel-
ærværdighedens Hørelse har nok bedret sig betydelig i den
sidste Tid.

— Fredsagen har aabenbart trængt til mig. I Bjørnson
har den haft sin Kirsten Kimer; nu har den i mig endelig faaet
sin Per Døve.

— Min første Fredsprædiken havde til Text: Krig paa
Kniven mod Estrup! Ingen Øre til dette Ministerium! Det
var Noget for Folkeandens at laane Øre til.

— En Sønderjyde klagede gudsjammerlig over de præstefaste
Embedsmænd i Nordflensborg. »Det kan jeg ikke være med til
at høre paa.« Jeg skal sætte Taleren i Bladet. Forhaabentlig
er man saa lydhør paa den anden Side af Kongeaenen, at jeg
slipper for at høre ham en anden Gang. Hvad gjør man ikke
for den kjære Freds Skjld.

— Nu kan da Enhver se, at jeg ogsaa kan have lange Øren,
naar det kniber; og saa kan Kirken umulig nægte mig Pension,
efterdi min Gerning jo kvalificerer mig til Rang med den langørede
Medbroder, hvorpaa Vorherre en Gang red.

— Forøvrigt gjælder det kun om at holde Ørene stive.

De anstændige Forfatters Fagforening,

ikke at forvekle med Revueforfatternes do., holdt forleden sit konstituerende Møde.

Mødets Forhandlingsemne var: Forslag om Optagelse af Foreningens Stifter, Hr. Knud Bokkenheuser.

Edvard Brandes mente, at man først maatte gøre sig det Spørgsmaal klart: Hvem Fanden er Bokkenheuser? Taleren havde forgjæves søgt at faa Svar herpaa. Han havde baade slaaet op i Vejviseren og spurgt Bejtjenten paa Hjørnet. Han havde set efter i sin Broders Hoved-

strømninger og i Kriminalrettens Samlinger af literære Justits-sager, som bekjendt de Steder, hvor man fandt de anstændige Forfattere, men han havde ingen Steder fundet ham. Han var derfor bleven stærkt bange for, at han skulde vise sig ikke at være nogen anstændig Forfatter, hvis han da overhovedet var Forfatter og ikke f. Ex. Serpentedanserinde eller et Middel mod Frost i Hænderne.

Peter Nansen mente, at Bokkenheuser var Forfatter af en anerkjendt Regnebog, hvilket man maatte have *in mente*, naar man skulde skille Bokkenheuserne fra Faarene.

Carl Behrens bad sig fritaget for Personligheder.

Gunnar Hejberg mente, at man maaske ogsaa kunde tage lidt Hensyn til Mandens endnu uskrevne Stykker.

Edvard Brandes antog, at en Regnebog utvivlsomt maatte regnes med til den anstændige Literatur. Var den ikke netop krystalhimmelsklar, som Literatur burde være?

Peter Nansen var dog betænkelig. Der optraadte saa mange tvivlsomme Størrelser i saadan en Bog. Allene det, at man tidt laante en, som man kaldte ti, vidnede ikke om nogen udviklet Moralitet. Desuden havde den lille Additionstabel ofte vist sig at være paavirket i Lars Dinesens Aand, naar den miserable — ellet hvad han vilde sige liberale Vælgerforening holdt Mønstring over sine Tropper. Han vilde foreslaa at henvise Sagen til Foreningens Konsulent i Svinedigteritis, Dr. Sofus Schandorff.

Dette vedtoges ved Akklamation, hvorefter Mødet hævedes.

Det gaar tilbage, Hakon. Fotograferne har klaget over, at det gik ned ad Bakke med deres Forretninger, fordi Amatørfotografernes Antal stadig var i Tiltagende. Det er vist lidt overdrevent. I alt Fald paastaar Amatørfotograferne selv, at de ogsaa tager af.

Ungdomssynder

eller
Bedre sent end aldrig.

Naar man er i Barndomsalder,
Gjør man ofte noget, som
Siden man i Livet kalder
For den pure Daarlighed.
Selv en frelst »forloren Søn«
Tidt maa smage Syndens Løn.

Oscar Madsen nu for sine
Ungdomssynder nok saa fjong
Er aftvættet. Død og Pine!
Han er Roberts Kompagnon!
Det er Dydens Toppunkt, men
Han var en Gang »smukke Ven«.

Sagen er lidt kombineret
Li'som Søetstens Ret.
Først blev Bogen kofiskeret,
Madsen fik paa Hovedet,
For han havde rodet i
Ove Rodes Roderi.

Da saa Oscar heldig glemte
Denne korte »Elskøvs Rus«
Og sig bort for Verden gjemte
Udi Sechers nye Hus,
Et Sted ej han glemtes — det
Var nu just i Højesteret.

Madsen tænkte ikke mere
Paa sin salig Maupassant;
Højst et: »Gid det maa passere,«
Tænkte han rent *en passant*,
Drømte ej om Livets Smuds,
Men kun om Borchsenius.

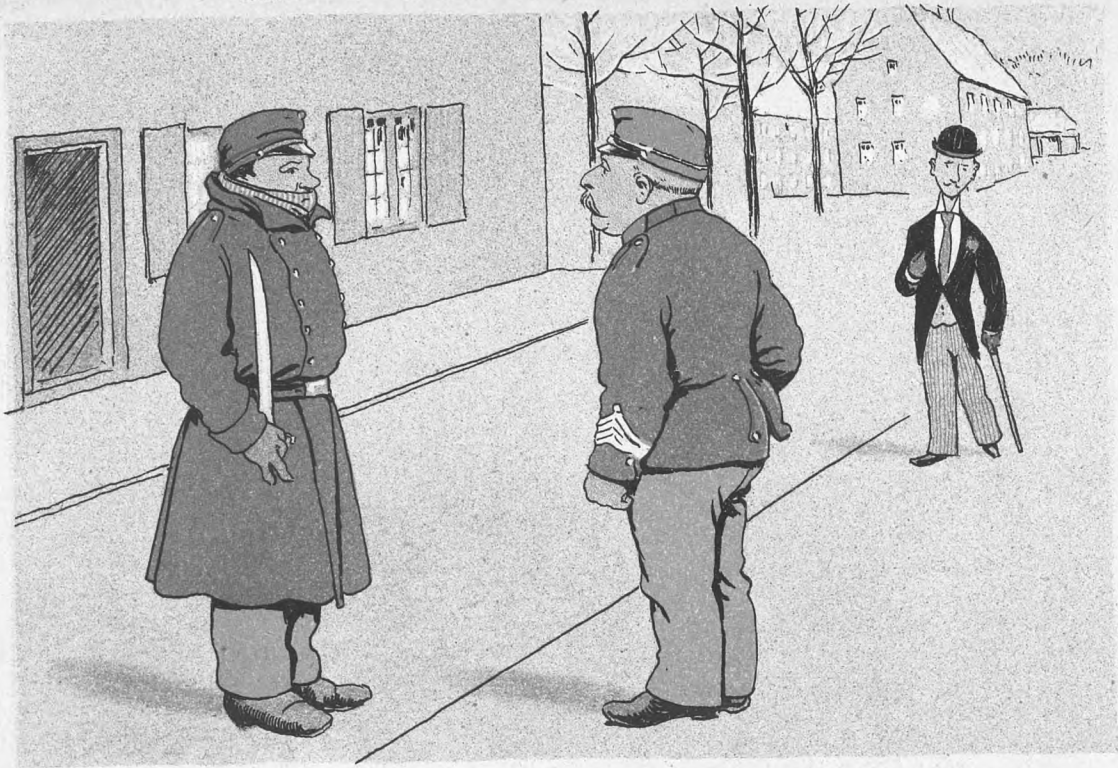
Ak, men snart hans Taarer fløde,
Thi der kom en Dommedag:
Et Par Hundred Kroners Bøde
Følgen blev af denne Sag.
Og, skjønt Dommen kom lidt sent,
Var den lige ærlig ment.

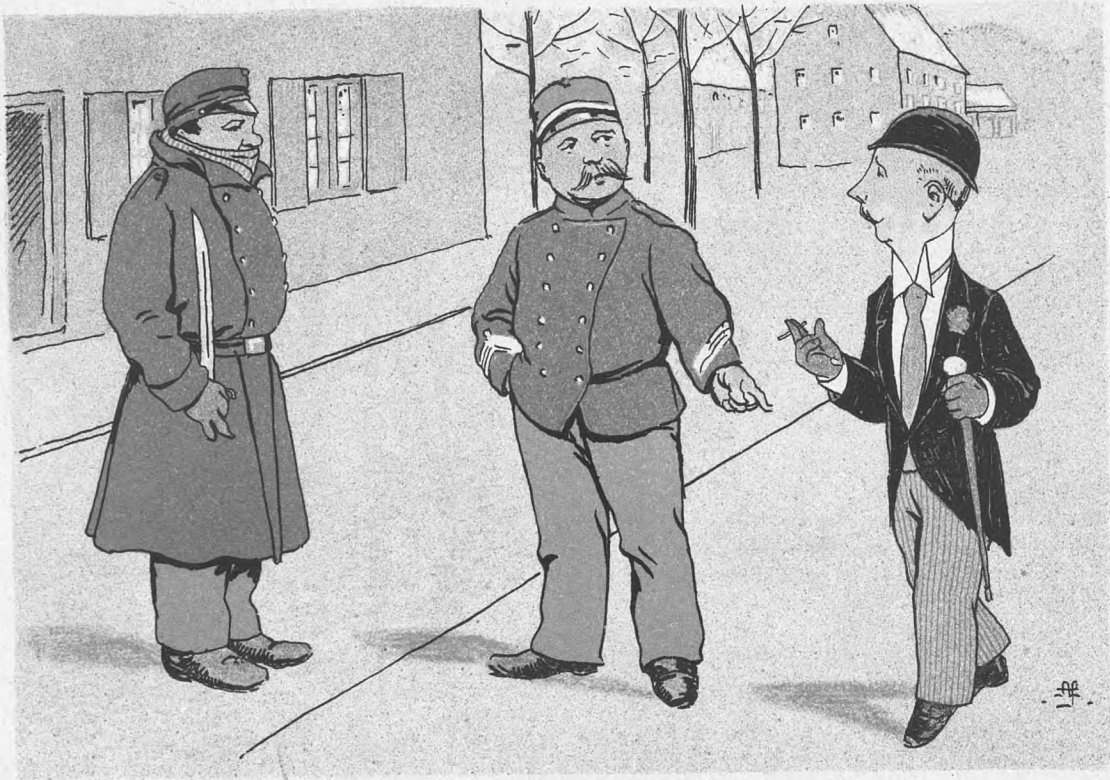
Det er flere Alen Spalter
Af en ny Sommerroman,
Som paa Ungdomssyndens Alter
Nu han ynksomt ofre kan.
Han og stakkels Robert — de
Maa skam svært nu hænge i.

Appel til den militære Ambition.

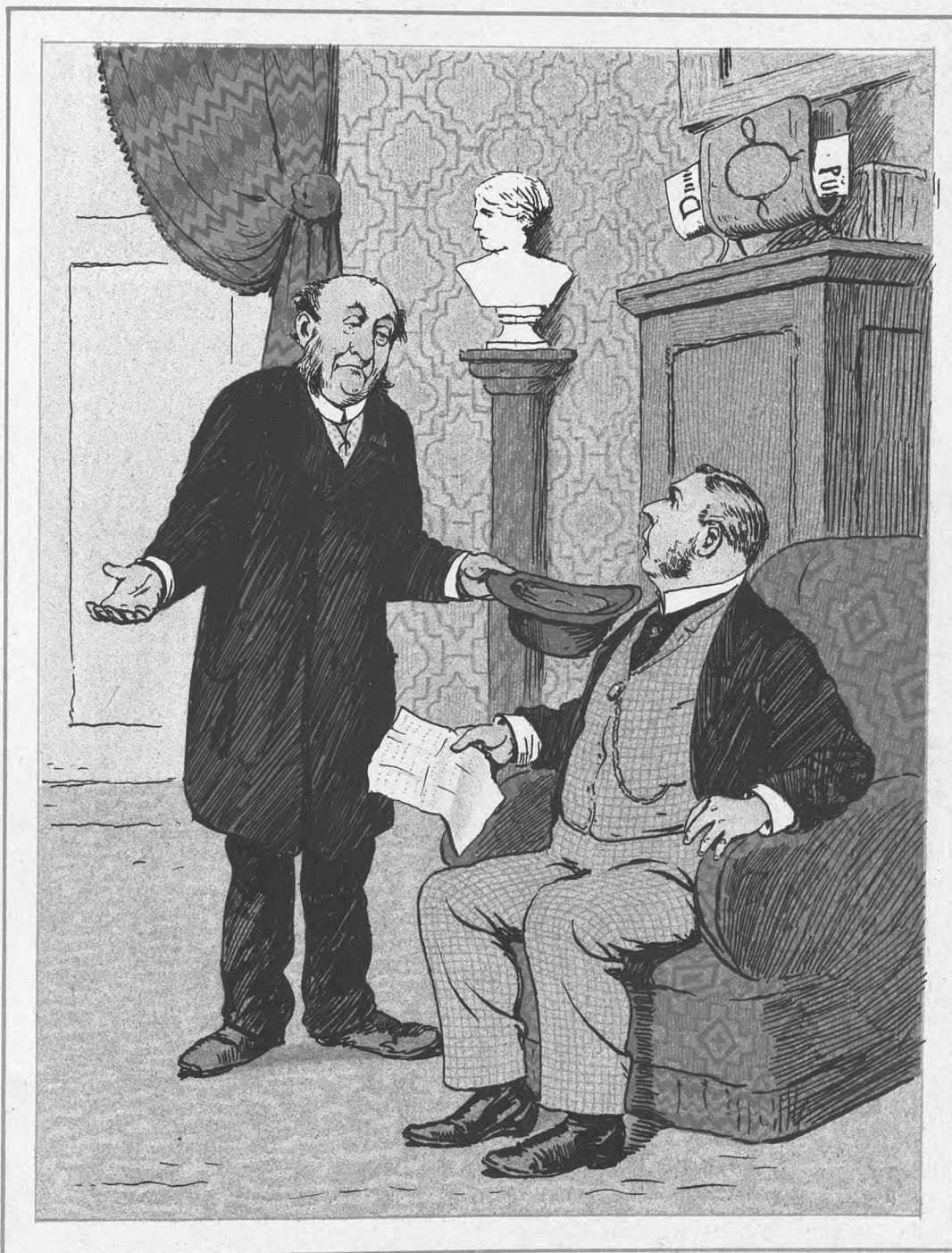

— Skammer De Dem ikke, 60? De er jo pakket ind, som De var Deres egen Bedstemoder! — — Se, hvordan en lille Civilist presser den i 3—4 Grader!

Eller en Næse i Frostvejr.

Appel til Velgjørenheden.

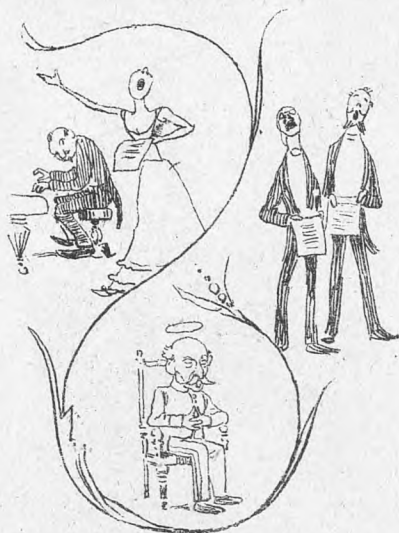

— Vil De, Hr. Grosserer, ikke hjælpe en syg Familiefader? Her har jeg en Liste over Bidragyderne.

Grossereren (læser): Proprietær Hansen 100 Kr., Direktør Jensen 50 Kr.! Ja, men saa meget vil jeg ikke spendere. Jeg vil give Dem 2 Kroner!

— Naa, lad gaa; men det er dog ikke værdt, at De sætter Dem paa Listen: det kunde ellers let skade Foretagendet.

Stjernes kud.

Af alle Storstads-Goderne,
Som alt vi har annammet,
At være med paa Noderne
Især os har opflammet
Til den Begejstring, som lidt kry,
Vi føler over vores By.

I Kunstens store Mælkevej
En Stjerne knap der findes,
Selv rene Sole, som man ej
Fra Kjøbenhavn vil mindes.
Her fandt endog en Melba Vej,
Skjønt hun har Grund at være sejj.

Her tysk Sopran, der svensk Tenor,
Her ovennævnte Melba,
Der Fébvre-Feber hersker, hvor
Martinius fandt sit Elba.
Saa det er næsten paa en Prik
Den hele tyrkiske Musik.

Til Gjengæld har vi Snesevis
Af Stjerner exporteret,
Som London, Wien, Berlin, Paris
Har højlig imponeret,
Selv Frederik og Nordal, men
Dem tog vi rigt'nok hjem igjen.

Men, hvad vi aldrig slippe vil,
Hvad der saa sker, des værre —
For dem, som ej har Magen til,
Det er vor Kammerherre
Med Tilbehør i stort og smaat. —
Det manglede s'gu ogsaa blot!

Les beaux esprits — —

(Ravnekrogs-Journalistik.)

1. Polemik.

»Sprøjten«: Før noget andet Blad i Norden saa »Sprøjten« sig i Stand til at meddele sine Læsere, at den for Bigami anklagede Jordemodermand Villumsen i Virkeligheden har vist sig at være en Dame. Villumsen er altsaa ikke mere Jordemodermand, men Jordemoder, han er sin egen Kones Mands Kone, samtidig med at han har begaaet Bigami med sig selv. Vi gotte os ved Tanken om visse Blades edderspyende Misundelse, naar de faar at se, at vi er kommet dem i Forkjøbet med denne verdenshistoriske Nyhed saavel som med den unaturlige Gris, der spiste sine egne Unger.

»Skillingsbladet«: Et herbærende ifbelugtende Papir skulde ikke kro sig. Grisen var nemlig vor. Ganske vist havde den ikke ædt sine egne Unger, men derimod været et Naturfænomen i Retning af Fedme, men det var os, der først bragte Nyheden, og Ukorrektheden i »Sprøjten's« Meddelelse vidde kun paa en sørgelig Maade vidne om, hvor langt dette mindre velugtende Papir er kommet ned, hvis man ikke forlængst havde vænnet sig til at betragte lige det modsatte af, hvad det fortæller, som Sandheden.

»Sprøjten«: En Henstilling til det døende Skillingsblad: hvorfor kalder det os altid med Navne som »det ildelugtende Papir« osv. i Stedet for at kalde os »Sprøjten«, som vi hedder. Det er os naturligvis saa revnende ligegyldigt, hvad Bladet kalder os. Mængden af dets Trykfejl vidner jo tilstrækkeligt om, at ikke engang dets egne Korrektører gider læse, hvad der staar i det. Men, hvis det bliver ved med det, skal vi ligegodt skaffe os Hævn.

Vi minder »Skillingsbladet« om, at det var os, der hævdede den nordiske Presses Anseelse ved før noget andet Blad i Verden at bringe den sensationsvækkende Nyhed om Jordemodermand Villumsens Forvandling til Kvinde. »Skillingsbladet« skulde hellere se at slaa den Rekord!

»Skillingsbladet«: Vi har ikke villet røre ved det ildelugtende Papirs Historie om den forvandlede Jordemodermand,

fordi vi dog paa den danske Presses Begne blueedes ved at affløre Skandalen. Men nu, da Stinkbyrets Frækhed tvinger os dertil, maa Blufærdigheden vige. Altsaa: Jordemoder Billumsen er ganske vist ingen Jordemodermand. Men ligesaa usandt er det, at hun skulde have begaaet Bigami. Denne hæderlige Kone hedder overhovedet ikke Billumsen, men Svendsen og har været Enke i flere Aar.

Dette til Skam og Skændsel for det svinste Papir. Vore Læsere vil vide, at vi strax fra Begyndelsen, og før noget andet Blad, har unbladt at omtale denne løgnagtige Historie og saaledes i Birkeligheden været det bedst underrettede Blad i denne Sag.

2. Kritik.

»Sprøjten«: Under Titelen »Frimodige Noveller« har den unge begavede Forfatter Hr. Sveinfort paa eget Forlag udgivet en Samling Fortællinger, som Reaktionen naturligvis vil forarges over. Vi betænker os ikke paa at betegne denne Bog som noget af det mest betagende, vor Tid har frembragt.

»Eftlingsbladet«: Hr. Sveinforts „frimodige Noveller“, denne dejlige, høipoetiske Digtning, dette Slag i Ansigtet paa Reaktion og Fordummelse

Utak er Verdens Løn. Et Blad har bebredet Charles Kjærulff, at han har »forbedret« Texten til »Storhertuginde af Gerolstein«. Herre Gud! I sine originale Operetter kan han dog ellers nok dy sig for at sætte til af sit eget. Men Folk er saa vanskelige at gøre tilpas.

Barberexamen afholdtes forleden. Naar undtages, at enkelte af Examinanderne ragede uklar med Kunderne, forløb Examen heldig. To fik første Karakter, de andre kun et Par smaa Snit.

Nederlandenes Frihedskrig.

Historien gjentager sig dog bestandig. Hollænderne har en Gang afrystet Spanierne Aag. Næppe er Oscar Madsen i vore Dage kommen under Robert Henriques' Aag, før han skriver »Den flyvende Hollænder« paa egen Haand og saaledes atter viser, at Hollænderne ikke kan forliges med Spanierne, men foretrækker at staa paa deres egne Ben.

De hundrede Tusinde.

I Mandags havde vise Mænd
Saa travlt som i Barselseng Musene,
Det 'var om Forslag, som gik igjen
Og handlede om hundrede Tusinde.
— O Kroner, om Ørene susende!

Det drejede sig ikke om Huslejeskat
Og Afgift af Nødtørftshusene;
Nej det var et Forslag, om at faa fat
I Statskassens hundrede Tusinde.

Af Trier og Klausen der foreslo'es
I Talestrømme, helt brusende,
At Borgmester skulde gaa op til Goos
Og be' om de hundrede Tusinde.

En »Lerer« i denne vidtløftige Stad
Har knapt nok til tyndt Øl i Krusene,
Og han vilde, skam, blive himmelglad,
Formedelst de hundrede Tusinde.
— O Kroner, om Ørene susende!

Men Magistraten, der nok sig befandt
Som mellem to Negle L—,
Bemærked', at Lererens Haab var kun Tant
Om alle de hundrede Tusinde.

At faa disse Penge var ganske vist rart
Ja, Tanken var næsten berusende;
Men »Lererne« maa kun den mindste Part
Da faa af de hundrede Tusende.

Thi Stadens velvise Magistrat
Gaar rundt efter Indtægter snusende
Og er i et heldigt Udfald parat
At bruge de hundrede Tusinde.

Hvad nytter det saa, at det hele Staaehøj
Et Flertal fik, som var knusende,
Naar »Lererne« dog kuns faar Lamperøg
Og slet ingen hundrede Tusinde?
— Hu, Kroner, for Ørene susende!

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Fristeren.

Ind i Forhandlingens Paradis
 Agrarernes Slange sig listede,
 Hvor Adam og Eva paa vanlig Vis.
 Med loddende Frugt den fristede.
 Nu gjælder for Parret det bare
 At tage sin Mund i Vare.

Udgiver og
 Redaktør:
Angelo Haase,
 trykt hos
 Vilh. Søborgs Eff. Kbhvn.

Brøkopgave.

- Naar altsaa I tre skal dele fire Æbler, hvor meget faar I saa hver?
- Saa faar vi hver et!
- Ja, men saa bliver der jo et tilovers; hvad skal vi nu altsaa gjøre med det?
- Det skal Frøkenen rigtignok selv beholde!

Færimagikerne.

Oktober er for længe siden himlet,
November næstendels er ligesaa,
Og i vort Folkekammer har det vrimglet
Med Forslag nok til dem ihjel at slaa;
Store Reformers og en Mængde smaa
Blev forelagt, saa det for Tanken svimled',
Fordi det vilde ganske vist sig hænde,
At Landet sattes paa den anden Ende.

Men disse Maaneder har kostet Mønt,
Og Frugt heraf har Ingen kunnet plukke;
Til Dato var Sessionens Liv kun tyndt,
Og kun Diæter har den vidst at hugge.
»Dagsordenernes« Indhold har den skyndt
Sig med at bringe under Laas og Lukke
I Udvalg, og — lig gangbar Mønt hos Gniere —
For Dagens Lys det kommer næppe tiere.

Der er et Ord, der siger: Tid er Penge,
Og Tiden har vor Rigsdag ikke skaanet;
Betænkningstiden varer tidt saa længe,
At Haaret paa den stakkels Lov er graanet.
Og den Trafik har Danmarks Vang og Vænge
Skam kostet hundred Tusinde pr. Maaned,
Hvoraf kan ses, at vor Forhandlingsvillighed
Er ikke saadan, hvad man kalder Billighed.

Et Felt her findes dog, hvor man erfarer,
At Folkethinget ynder Sparsomhed:
Paa sine Kræfter nemlig Thinget sparer,
Hvor et og andet burde slagtes ned;
Statshjælpen til de trængende Agrarer
Blev ikke frembragt i dets Ansigts Sved;
Den illustrerer heldig Thingets værdige
Stræben i Retningen af det let færdige.

Imens er stadig Publikum fornøjet,
Selv om Forhandlingen i Længden trak;
Hvert Visdomsord modtager det med Tak,
Selv om dets Visdom kun er ufordøjet;
Det ser sit Folkekammer gaa i Tøjet
Paa den Devise at »Forlig« er »Snak«;
Og derfor er man vis paa rundt i Landet,
Brister det ene, faar vi dog det andet!

Camera obscura. Hr. Bramsen foreslaar, at vi skal have Enighedskamre. Hvis han mener Rigsdagen, saa beundrer vi ham.

Kirkesangeren fra Stadil kan ikke berolige sin Puls alene ved at tugte Pilte og sejgpine Stenografer; i den Sognkirke, der hidtil kun har givet Ekko af hans Heltetenor, vil han ogsaa præke, hvis han kan faa Rigsdagen til at skrive ham en Præstestætte.

Anti-Memoirer.

Hr. Puk!

Maa det være mig tilladt? De véd ham Michaelson. Han blev ikke udodelig ved Universets Postforening, men han bliver det nok ved sin sidste Genistreg »Fra min Samtid«. Inden han glider over i Historien, med Englevinger paa, maa det derfor være mig tilladt at pørke lidt ved ham, skjønt jeg naturligvis ikke vil indlade mig nærmere med dette politiske Forholdsled, der altid har rimset frem og tilbage mellem de store Navne, uden dog at faa sit eget i Kurs. Mig roser han! Head skulde han vel dadle? Men hans Ros er mig en Vederstyggelighed. Han siger, at jeg er i Besiddelse af »grundige Kundskaber«, »Jernstid« og »vidt Syn«, men jeg maa nedlægge den bestemteste Indsigelse mod disse letfærdige Paafund. Og, hvis han vil kaste op i mit Rigsdagsbibliothek; vil han se, at jeg ikke er skabt som en Würtemberger, men at det tværtimod er mig, der for nogen anden har samlet det tyske Kejsersdomme og ved mine Artikler i »Fædrelandet« hidfort den fransk-tyske Krig, som satte Kronen ikke blot paa Kong Wilhelm, men ogsaa paa mit og Bismarcks Værk. Han kan ikke puffe mig ned fra mit Postament i Verdenshistorien, og hvad han lader skrive i »Nationaltidende«, kan jeg kun betragte som et intetsigende Postskriptum.

Elber Emiling.

Ved det 10ende Glas.

(Da Liberalismen var hos Larsen.)

Politiken (ør af Virak):
Hvem Fanden skal jeg
saa klinge med? (Socialist-
marchen lirekasses nede
paa Gaden.) Hej! (Gaar til
Vinduet og knalder Ruden.)
Hvem der? (»Til Arbejde,
Brødre . . .») Ah, endnu en
Tilbeder! (Raaber ned.)
Kjære, kom indenfor!

Social-Demokraten (kommer): Der blev kaldt —?

Pol.: Det var mig. Vi drikker Brorskaal, vi to! Du
vilde være Verdens første Sprøjte, hvis ikke jeg var det. Du
er den næsthøjeste Oplysning.

Soc.-D.: Hvormed har jeg fortjent . . .?

Pol.: Fortjent! Det har Du schgu heller ikke. Men i
Aften har jeg rullet mine sorte Guldbryllupshumørgardiner op,
og derfor er du og jeg Brødre.

Soc.-D.: Karl Marx vilde have sagt Gebrüder.

Pol.: Hys, det Ord maa du ikke omgaas letfærdigt.
Ellers kan du gjøre Nar ad, hvem Fanden du vil, men kom
ikke her med Gebrüder. De skal nok selv besørge, hvad der
skal siges om dem. Du kunde f. Ex. aldrig falde paa at sige,
at Bruder Georg er »en Forfatter med Verdensryk«.

Soc.-D.: Det indrømmer jeg. — Men hør, der stod en
lille Fyr her nedenfor, som sagde, at han hørte til Familien.
Han kaldte sig »København«.

Pol.: Naa ham, ja, det er saadan et Smertensbarn, jeg
har udenom, kjære Broder.

Soc.-D.: Altsaa min Brodersøn?

Pol.: Javel. Men han er ikke salonfähig, saa han maa
blive udenfor. Jeg skal skikke ham et Glas Puns og en
Æbleskive, saa er han evig fornøjet. — Lad os hellere tale om
Pantet paa vor Broderkjærlighed, den fordm velærværdige
Henning.

Soc.-D.: Naa ja, han kan jo nok bruges til Fyld.

Pol.: Ja, nu benytter jeg ham kun som Billedstormer,
han faar ikke længere Lov til at filosofere. Siden Valget i
Kjøge har Hørup selv været Filosof. Skaal, Bror!

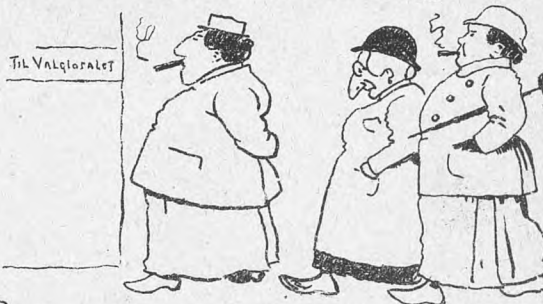
Soc.-D.: Tak, Bror! Leve Abonnenterne!

Pol.: Og det løse Salg! Men hør, nu maa du mare ikke
tro, at jeg spiller Komædie. Jeg skal nævne dig broderlig
i Referatet.

Soc.-D.: Saa skal jeg til Gjengjæld fortælle Arbejderne,
at ikke mere end de tre Fjerdedele af de liberale Jubilarer
var Socialister.

Octavius (træder til og løfter Armene mod de to ny
Sammensmælttere, der falder hinanden om Halsen): Saa
besegler jeg da denne højtidelige Pagt ved at skænke eder Navnet:
»Den forenede Radikalisme«. (Der høres et Klask paa
Ruden; det er »København«, der returnerer sin Æbleskive.)

En Kvindesag.

Rundt om i Danmark der snarlig bli'er,
Hvad man tør kalde en Sjelesvir,
Thi vort Folkething har væ't
Saa nobelt og honnet,
At det har vedta'et Kvindens kommunale Stemmeret.

Før maatte hun
Kjønt holde Mund
Og gjemme
Sin Stemme,
Til med Esprit
Hun saa sit Snit
At skaff' en
Ved Kaffen

Dens Ret, naar Gratulanterne
En Omgang nød hos Tanterne
Til Trøst for Grød- og Vællingfabrikanterne.

Nu er til Anger og Ruelse
Kvindernes Underkuelse
I Kommunerne indviet,
Og Kvinden er befriet:
Som myndig har hun Stemmeret, hvis bare hun kan li'et.

En Sejr det var,
Som frydet har
Fru Meyer,
Og Bajer,
Ja, faar, med Magt
Fra Halmen bragt
I Dynen
Kommunen,

Naar Kvinden svigter Fætterne
I Loger og Parketterne
Og krydrer ved en »Skovudvisning« Retterne.

Bare der inte i Liebes Egn
Kommer en Mand med en Slæde i Vej'n,
Som under Spot og Spe
Faar slig en fix Idé
Gjort om til en Pendant til »Københavns Forskjønnelse«.

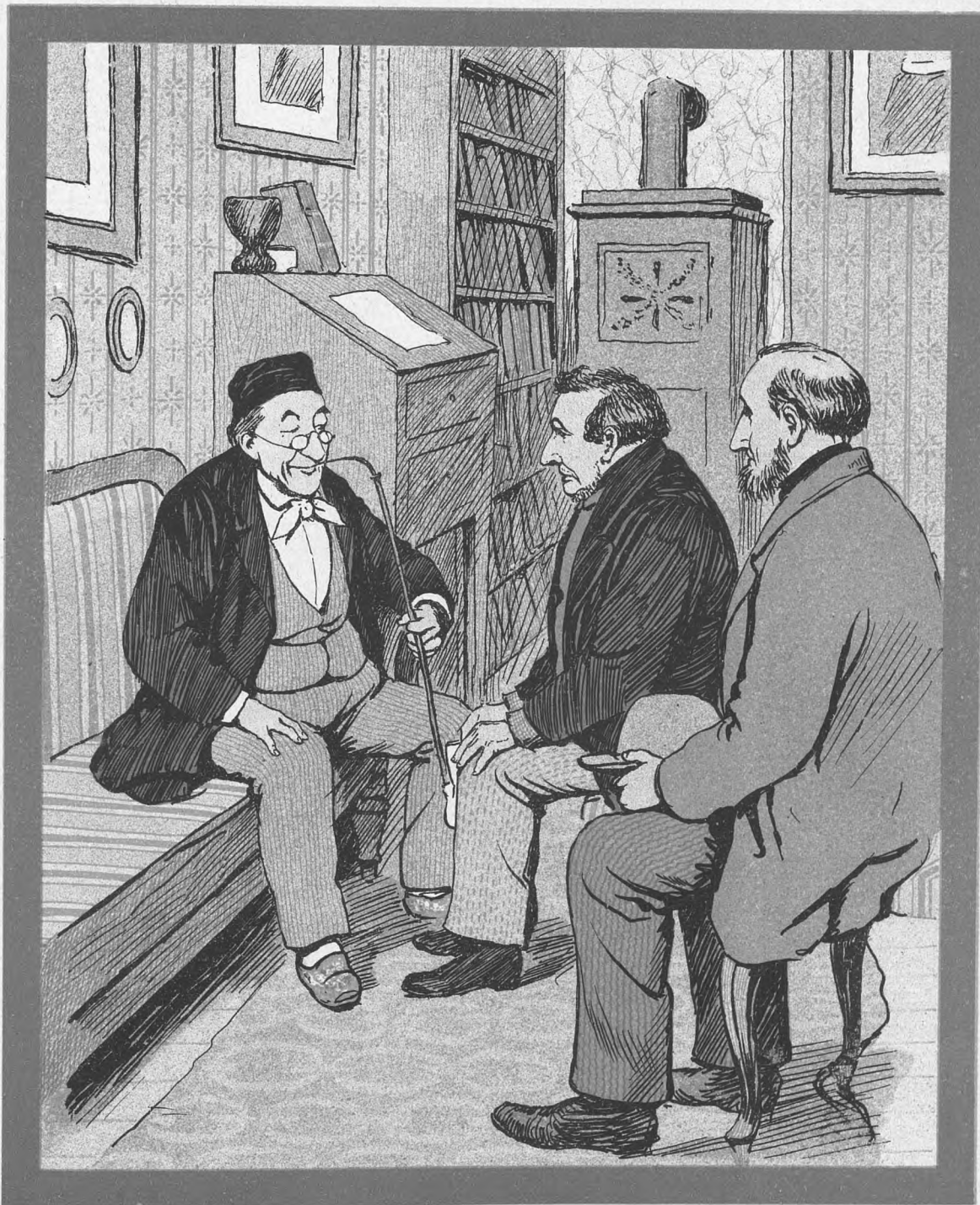

Thi, spruder hver
Reaktionær
Filister
Her Gnister
Mod Kvindens Ret,
Er den, s'gu, net
Leveret,
Og sker 'et,
Faar hun trods alle Dyderne
Kun Valgret, lig Forbryderne,
Og saa sin Hædersplads ved Suppegryderne.

Slangedans i Balsalen:

I en tør Forsommer.

— Ja, vi vilde saa gjerne be' Præsten om aa be paa Sønda' i Kirken om Rejnvær.

— Ja, kjære Venner, det skal jeg saa gjerne; men det hjælper vist ikke, før Vinden gaar om i et andet Hjørne.

Lægprædikanter.

Naar man i vor Tid er radikal,
Maa man jo stundom paa noget finde,
Hvis ej sig Vælgerne indbilde skal,
At man blot ligger og driver herinde.
Derfor har Christensen-Stadil forleden
Frem jo et Forslag for Rigsdagen sat,
Som skal bevise for Menigheden,
At han endnu er Karl for sin Hat.

Christensen-Stadil veed fra sig selv,
Hvad det vil sige at skulle dæmme
Op for et Frasevæld: flommende Elv,
Naar nu det ligger saa godt for Ens Stemme,
Naar man har liggende paa sit Lager
Kirke-Vadmel i Alenvis,
Og brænder inde med disse Sager,
Skjønt man vil sælge til Indkjøbspris.

Derfor var ej det om Kejsereis Skjæg,
At i Kasernen man mandelig stredes,
Den Gang han foreslog, at om hver læg
Mand skal med Omhu der hægges og fredes.
Det kunde vistnok paa Sindene kvæge,
Naar man til dem gav Ordet frit;
Hvem vilde ikke et saadant Læge-
Middel fordøje med god Appetit.

Expastor Henning Jensen med Fryd
Vilde man atter gjense paa Stolen,
Tænk, hvor han vilde være en Pryd,
Selv om han end maatte undvære Kjolen.
Hørup og Wiinblad kunde vel nære
Sig uden ham, selv om det blev et Savn.
Og saa til Trøst det kunde jo være,
At i hans Fritid ham fik »København«.

Og, blev saa Hørups Avis for klein,
Naar det paa ham maatte Afkald give,
Kunde jo Hørup fungere som Degn,
Hvortil han sikkert flink kunde blive,
Særlig naar Lig skulde følges til Jorden —
Han har jo lært at »visne glad«.
Naa, men som alt, hvad der duer i Norden,
Bliver vel Forslaget — Udvalgsraad!

Agrarprogrammet.

Skjønt Agrarmødet foregik for lukkede Døre, ser *Puk* sig dog med sin sædvanlige Vindskibelighed i Stand til at meddele følgende

Program.

- 1) Alle Skatter paa Jordlodder ophæves. Derimod lægges der Skat paa Klasselodder.
- 2) Af de i Ejendommene indestaaende Prioriteter skal der for Fremtiden ikke svares Renter. Dog kan en lille Charrente til Kaffen nok tillades, naar man ikke har Hennessy ved Haanden.
- 3) Der lægges Skat paa alle Luxusartikler, saasom Tobak, Spiritus, Asfalt, elektrisk Lys og Københavnerne.
- 4) Det forbydes Alberti nogensinde at give sig af med at indbringe Lovforslag, sigtende til at lette Landbrugets Byrder.
- 5) I Stedet for at anvende sine Penge til uproduktive Øjemed skal Staten bruge dem til at fremme Landbrugets Interesser, saasom ved Uddeling af Præmier til Dagmartheatrets Forvaltere, Operasanger Agerholm og andre fremragende Agerdyrkere.
- 6) Programmet skal snarest muligt meddeles Agrarforeningens 80,000 Medlemmer, der sammenkaldes til et nyt Møde for lukkede Døre.
- 7) Fællesspisning.
- 8) Kaffe med Kognak.

Ved Kaffen.

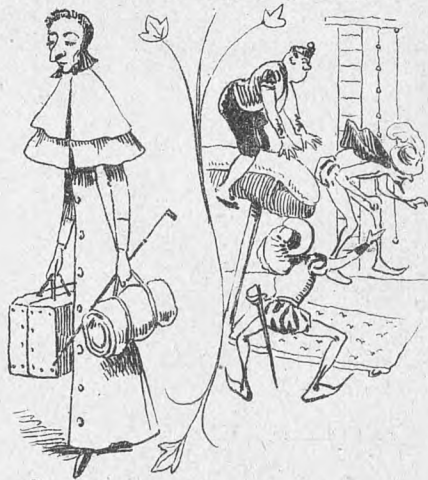

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder, ja i Dag maa De saamæn nok skjænke lidt rigeligt i til mig, for jeg kan nok lide at slaa mig lidt ned hos Dem, nu da der er kommet en lidt roligere Tid for os Husmødre ovenpaa alt det med Melba og Feber og hvad de nu hed allesammen, og Kvindemøde fik Petrine mig jo ogsaa med til, da hun mellem os sagt er bange for, at hendes Forlovelse gaar over Styr med

det første paa Grund af Gemytlighedernes Uoverensstemmelse, som man jo kalder det, og saa vilde hun dog i Tide gjøre sit til, at den enlige og ugifte Kvinde kan faa Valgret, og det vilde jo ogsaa komme Dem til Gode, søde Fru Schrøder, og muligvis kunde De blive Borgerrepræsentante, som det vel maa hedde, eller Raadmandinde, hvad der dog altid vilde være lidt Adspredelse for Dem og desuden spare paa Ildebrændselen, naar De kunde sidde med Deres Hækletøj oppe paa Daad- og Romhuset i Stedet for at sidde og kukkelure herhjemme, men jeg har jo ikke saa meget Interesse af det, saa jeg er saamænd glad over, at Lovforslaget nu er kommet i Landstinget, som Frits Grøn-bæk siger er saadan et Slag Værnehjem til forvildede unge Lovforslags Frelse, saa Alberti kan da være glad over, at hans Forslag om fire Kroner til hver Landmand ogsaa er kommet der, men nu kan man da igjen give sig af med at uddanne sin Aand, og saa var vi jo forleden Aften ude i Kasino og se »Storhertuginde« med Annapetterssonnorie som Gjæst, hvad hun nu har været i de sidste fire—fem Aar, og efter hvad der har staaet i »Politiken« er Stykket nok øjpeaisk og antimildtaristisk, hvad man for Resten ikke skulde kunne se paa det, hvis man ikke vidste det, men saa maa vel Offenbach være en af Gustavesmanns Folk, saa han kan vente sig at blive belønnet som Sceneinstruktør ligesom Hunderup og Mantzius og Lehmand, hvad det vel ogsaa er Mening, at Georgbrandes og Edvardbrandes og Peternansen og Cavling og Jekaalavridsen efterhaanden skal udnævnes til, og naar saa Charleskjærulf bliver Musikdirektør og Oversætter og Sufør, saa kan jo Esmann sige, at han har skudt Papegøjen, navnlig naar nu hans egen »Maskerade« kommer op, som man jo venter sig meget af, da det nok ikke er første Gang, at han er paa Kasino-Maskerade, og saa kan det maa-ske knibe haardt nok for Dagmar-Riis at tage Konkurrencen op, skjønt han jo har Gjellerup i Ryggen og har faaet Anna Christensens Mand tilbage i Hullet igjen, men den der skummer Fløden, bliver dog vist alligevel Abrahams paa Nørregade, hvis da »De kjære Børn« nogensinde kommer op paa Grund af Orlamundts forstrukne Scene, men det vil jeg sige Dem, søde Fru Schrøder, at vel har jeg meget tilovers for Severin fra gamle Dage baade som Elsker og Per Nobel og Direktør, men jeg kan ikke lide ham for, at han nu har ladet mig gaa til Premiære hver Søndag en tre fire Gange i Træk og hver Gang stukket mig en Plade ud og ladet mig gaa til Sjoerne og saa bagefter givet mig et af de gamle Numre til nedsat populær Pris sidste Gang paa en Søndag, og hvis han nu ikke snart for sidste Gang giver »De kjære Børn« første Gang paa en Søndag, saa vil jeg ikke se det for nogen Pris, for det er dog for galt, at et helt Stykke skal opsættes saadan for en enkelt Scenes Skyld, som tilmed er forstrukket, og jeg er da ikke saa opsat paa det, at jeg vil lade mig holde for Nar, bare fordi Orlamundt ikke kan skuldre sine Sager saa godt, som han burde. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Et Afskedssuk.

O Fædreland! hvad har Du tabt
I alt Fald for det første?
Den Sangerinde, som var skabt
Som noget af det største,
Du ejed, har Dig nu forladt.
Det var Din Døns, Din Scenes Skat.

Vor Opera ej med Musik
Kan mere Folket drage,
Nu har den kun sin Gymnastik
At leve for tilbage.
Gid den maa trøste sig med den,
Til Frøkenen kommer hjem igjen.

Hvad hjælper selv Simonsens Røst
Og Frederik Bruns Tenorben?
Hvor hjælper vel paa slig en Brøst,
Selv »Lohengrin« med Norgren?
Thi hvad er selv en Guldbransons
Sopran imod vor egen Døns.

Dog over stakkels Enna gaar
Mest ud Kalamiteten,
Medmindre Hennings nu sig faar
Tilkjendt Paterniteten
Til deres fælles Barn. For saa
Kan Enna billigt Grin sig faa.

Abonnement

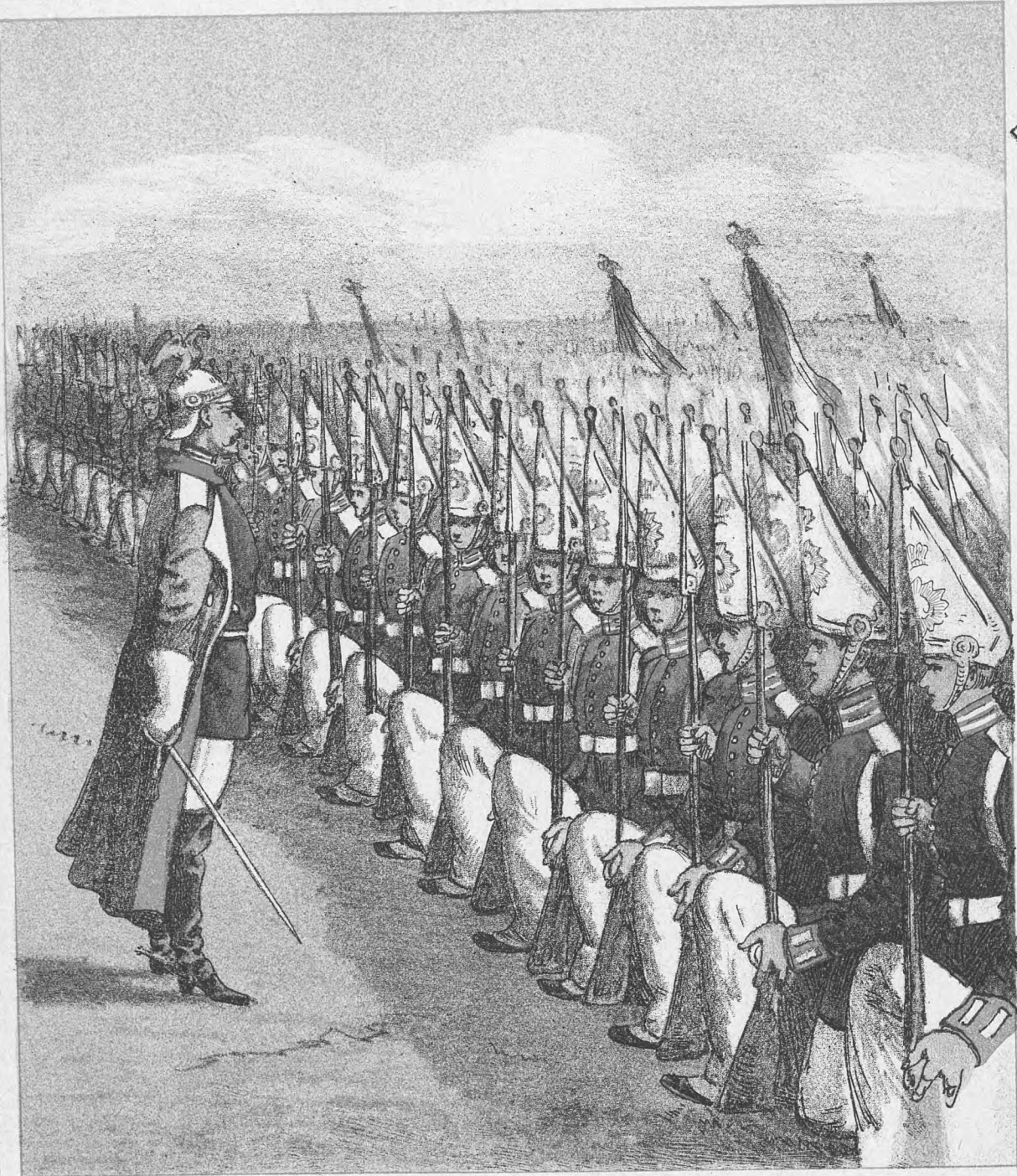
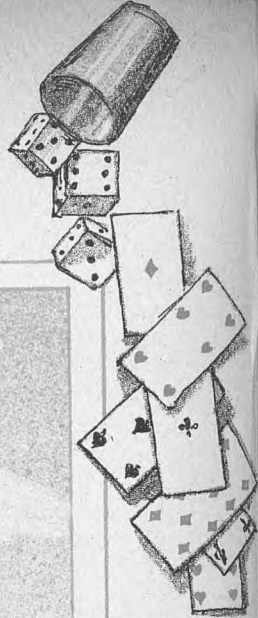
paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvags-
gade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Ave Cæsar!

Germanische Prætorianere.

-- Eins, zwei, drei: Vater unser u. s. w.! und sonst nichts weiter!!

Udgiver og
Redaktor
Angelo Haase.
trykt hos
Vilh. Søborgs Effh. Kbhvn.

PUNCH

December.

Alt Engen og Dalen
 I Vinterdragt staar,
 Og Nattergalen
 I Lunden ej slaar
 — Men Dansen nu gaar
 Saa let gjennem Salen.

Evne eller Villie?

Folkets Kammer, desværre, har
Fristet en Skæbne uden Lige,
Og hvad som Skæbnen det beskar,
Mægted' det ikke at undvige:
Enten det arbejded' eller lod vær',
Var det med Udbytte lige nær!

Forhen det »visned«, saa det var en Gru,
Nu har det fuldt op af Arbejdsiver;
Men, trods hin Forskjel paa før og nu,
Resultatet bestandig bliver,
Enten det driver den af eller ej:
Wenig Wolle og viel Geschrei.

I dets normale Arbejdsdag
Tærsker det Langhalm paa alle Materier,
Ovenpaa ta'er det i Ro og Mag
Tirsdag og Fredag diverse Ferier;
Holdes her Taler eller blot Mund,
Facit er altid et hyggeligt Blund.

Enten en Ordfører ta'er den med Ro,
Eller han koger over som Gejser,
Magter han ikke at slaa nogen Bro
Over Konflikten, saa enten han rejser
En Diskussion eller kun rejser hjem,
Udsigten er saamænd lige slem.

Sikkert her er noget muggent ved
Maaden at læge de slagne Saar paa
I den »forhandlende« Menighed
Ude hos Høgsbro; thi enten den staar paa
»Skin-Forhandling« eller »loyal«,
Aldrig her tømmes en Fredspokal.

Medens Sessionen gold og trist
Frem sig fra Maaned til Maaned snegler,
Viser Finansloven sig til sidst
Ret som en Pudelhund i et Spil Kegler.
Om den er langhaaret eller barbert,
Samlingen ender lige forkert.

Heldigvis kan det ikke stort
Folkets Behov i Længden genere;
Har Folketammeret ingen Ting gjort,
Saa er der andre, der gjør des mere.
Smelter det sammen, — skilles det ad,
Er man for den Sags Skyld lige glad.

Omfornødenhed ikke fornøden. Blandt de Fornødenheder, der paahvilede de Odense Agrargeneraler, var det fra først af det ene Fornødne at betragte en Fornødenhedsskat som en Omfornødenhed, men, under Mødet fandtes det fornødent at gjøre Omfornødenheden om til en Fornødenhed, hvad næppe alle vil finde fornødent.

Byraadmøde.

Til Forhandling var Spørgsmaalet om Anskaffelse af en ny Vejrløj til Kirketaarnet.

Borgmesteren maatte anse det som et Spørgmaal af vidt-rækkende social Betydning, at man altid kunde se, hvorfra Vinden blæste. Naar han bragte dette Forslag frem, var det derfor ikke tomt Vindmageri, men fordi han mente, at Raadet ogsaa maatte lægge Vind paa højere Hensyn, og saavidt han paa Forhaand kunde vejle Stemningen, var den ogsaa i det rigtige Hjørne.

Boghandler Gustavsen var bare bange for Konsekvenserne. Kom der nu en ny Vejrløj paa det gamle Spir, vilde det let kunne tage sig afstikkende ud; man maatte saa have et nyt Spir til den nye Vejrløj, men, naar man først var saa vidt, kom man snart til det Punkt, at man maatte have en ny Kirke til det nye Spir, og naar man først begyndte at bygge Kirken, kunde man let føle sig fristet til at bygge flere. Naar man saa havde faaet de nye Kirker, var Spiret maaske imidlertid blevet gammelt, og saa maatte man igjen have en ny Vejrløj, hvormed atter fulgte nyt Spir, ny Kirke, flere nye Kirker, flere ny Vejrløje. Det vilde medføre Udgifter, som Kommunen ikke kunde bære.

Kjøbmand Lumberg var en Gang i Udlandet kommen for sent til et Jerbanetog, fordi hans Ur i saa Henseende ikke gik ganske korrekt. Muligvis var Grunden i saa Hen-

seende ogsaa den, at han havde opholdt sig for længe paa et Sted, som han ikke skulde komme ind paa her i Raadet, men det lille Træk oplyste dog i saa Henseende, hvilke Konsekvenser det selv i Umlandets større Byer kunde medføre, naar Kirkerne ikke var forsynede med Ure og Vejrfloje.

Redaktør Pihl vilde gjerne lægge et godt Ord ind for Vejrflojene, som han selv i mange Aar havde gaaet frugtsom- melig med, hvorfor han nødigt vilde, at Sagens Udfald skulde blive et Vindæg, naar den nu endelig saa Dagens Lys. Kun vilde han som metrologisk Vejleder foretrække et Barometer, og vilde han ved denne Lejlighed ikke tilbageholde en Be- klagelse over, at Urmager Svinkelsen i Storegade ikke mere havde den Vejrmaaler ude, som Byens Folk i saa mange Aar havde haft at gaa efter.

Bankdirektør Josefsen advarede mod Forslaget. Det var af gammel Erfaring bekendt, hvor stærk en Tiltræk- ningskraft slige Indretninger som en Vejrfloj udøvede paa Gemytterne i Byen. Byens Ungdom havde jo ikke mange Adspredelser; des mere kunde man da befrygte, at den vilde henfalde til idelige Observationer af Vejrflojen, og skjønt dette jo i og for sig var en temmelig uskyldig Fornøjelse, kunde det dog let drage Sindene fra større og vigtigere Opgaver. Byraadet burde afholde sig fra alle revolutionære Skridt, og han forundrede sig derfor noget over, at den ærede Borg- mester havde fremsat et Forslag af den Natur.

Kleinsmed Fyllerups Hørelse var ikke rigtig god, men i og for sig havde han ikke noget imod en ny Floj til Kirken, naar bare Dørhængslerne blev taget i Entreprise af en af Byens egne Folk. Han kunde dog ikke tro, at det kunde forlede Byens Ungdom til Udskejelser, skjønt man saamænd aldrig kunde vide, hvad de Fandens Drengene kunde finde paa, hvilket han bad undskyldte.

Partikulier Mommesen var lidt betænkelig ved allerede nu at træffe en Afgjørelse. En saadan Vejrfloj kunde jo ses fra forskjellige Sider, og det var jo et Spørgsmaal, om det ikke tilkom Staten at sætte den op. Desuden maatte det grundig overvejes, om det skulde være en egentlig Vejrhane, eller om man kunde nøjes med en almindelig Vejrfloj. Han foreslog Sagen udsat.

Dyrkege Mellerup var vant til en Diskussion hen i Vejret her i Raadet, men han kunde dog ikke nægte sig at fremhæve en saadan Besynderlighed, som at Mommesen først mente, at det var Statens Opgave at sætte Vejrflojen op, og derefter foreslog Raadet selv at opsætte Sagen. Han mente forøvrigt ikke, at man behøvede nogen anden Vejrhane, saa- længe man havde Mommesen (Hyssen).

Derefter vedtoges Mommesens Forslag med alle Stemmer mod Mellerups.

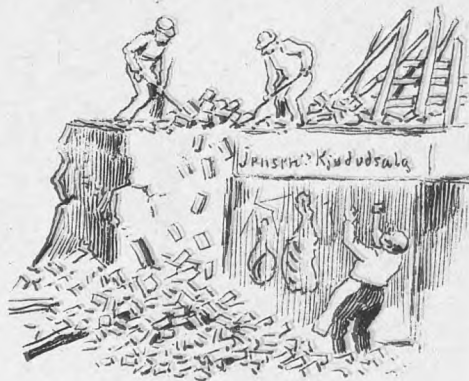

Onskab? »Politiken» nævner blandt »Hvad-vi-vil-Talerne» paa de samlede Kvindeforeningers Møde — Fru Bajer!

„Gjennembruddets“ Mænd.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Hist, hvor Dyrkjøb slaar en Bugt,
Ligger der et Hus saa smukt,
Muren sine Folder slaar,
Ruderne gik rent i Skaar,
Gulvene sank strax i Knæ,
Stiverne var kun af Træ,
Trods Lokalernes Besiddere
Synker Tagspær og saa videre.

Slagter Jensen gjør sig tyk,
Men forstyrres af en myg
Kjendelse, at ligefrem
Han skal rømme Hus og Hjem.
Jorck er himmelglad i Sind,
Kongens Foged slumrer ind,
Drømmer om Passager smukke,
Som man snartlig op skal lukke.

I Kafeen »Helvede».

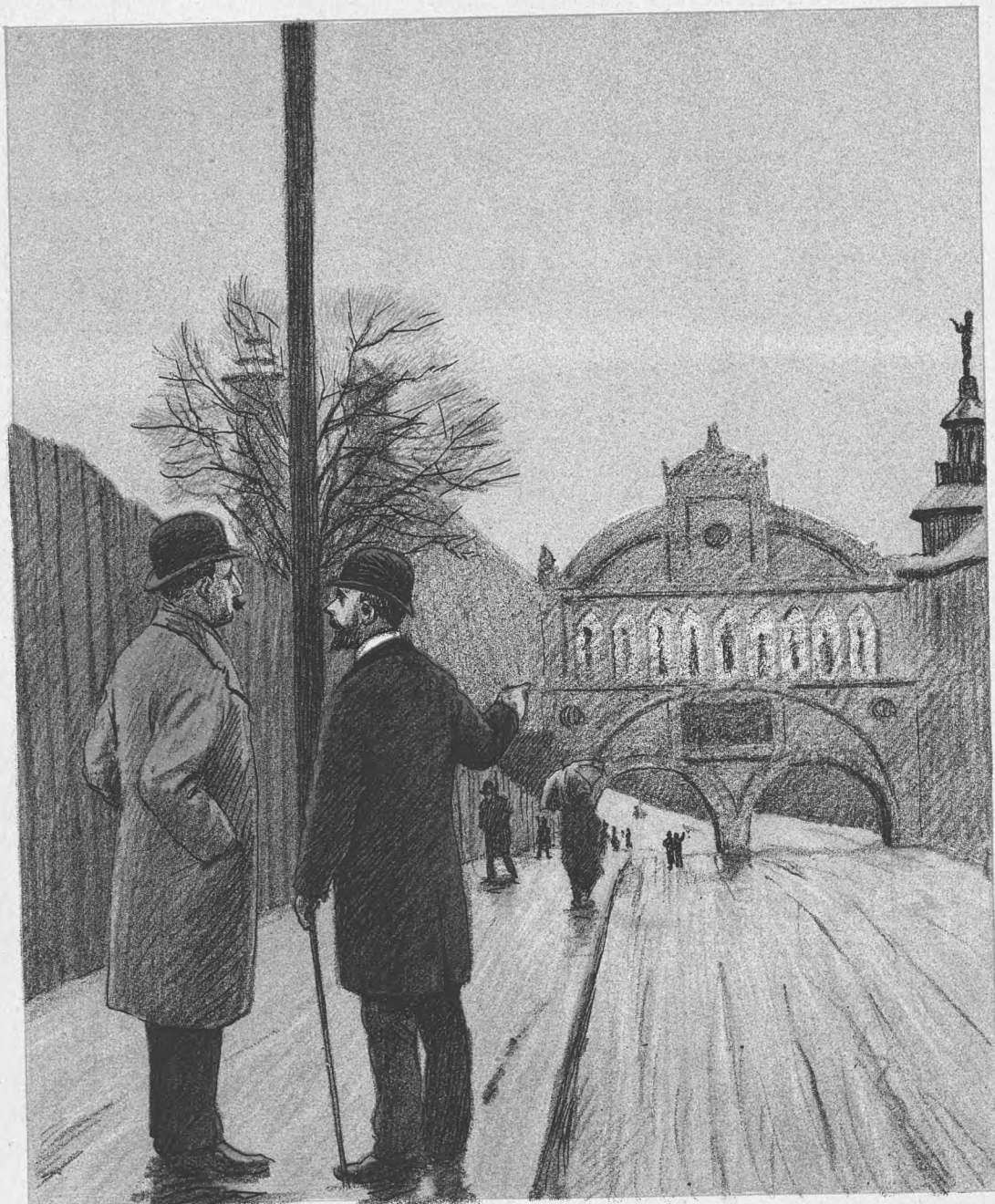

— Det er ellers Synd at sige, at det var en trosterig Tale, denne Pastor Moe holdt over de druknede Fiskere i Søndags. Han sagde, de vare gaaede herunter, fordi de havde levet i Synden — —!

— Ja, den Slags Velærværdigheder skulde sandelig ikke have Lov til at dø i Synden!

Bogstavelig talt.

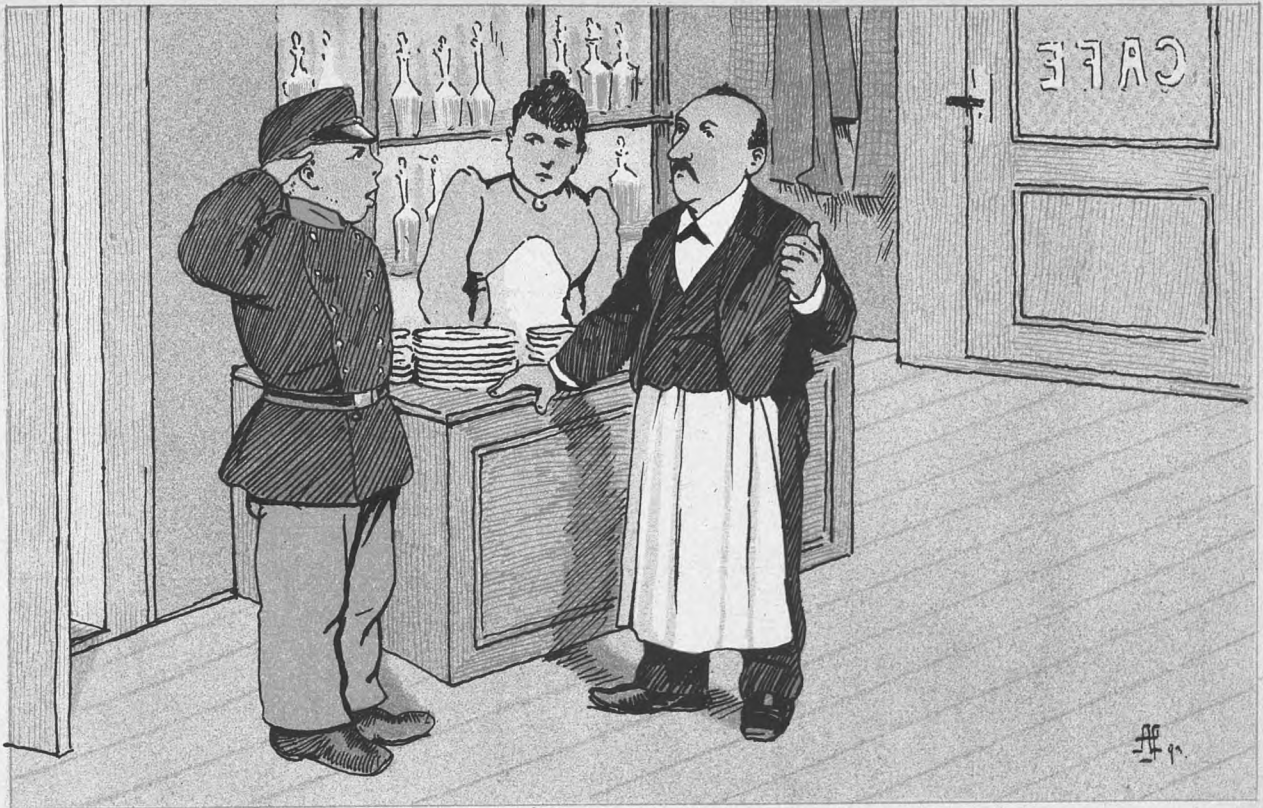

— Og saa har Brygger Jacobsen sat baade Etatsraad Dahlerup og sine nærmeste Slægtinge paa Porten.

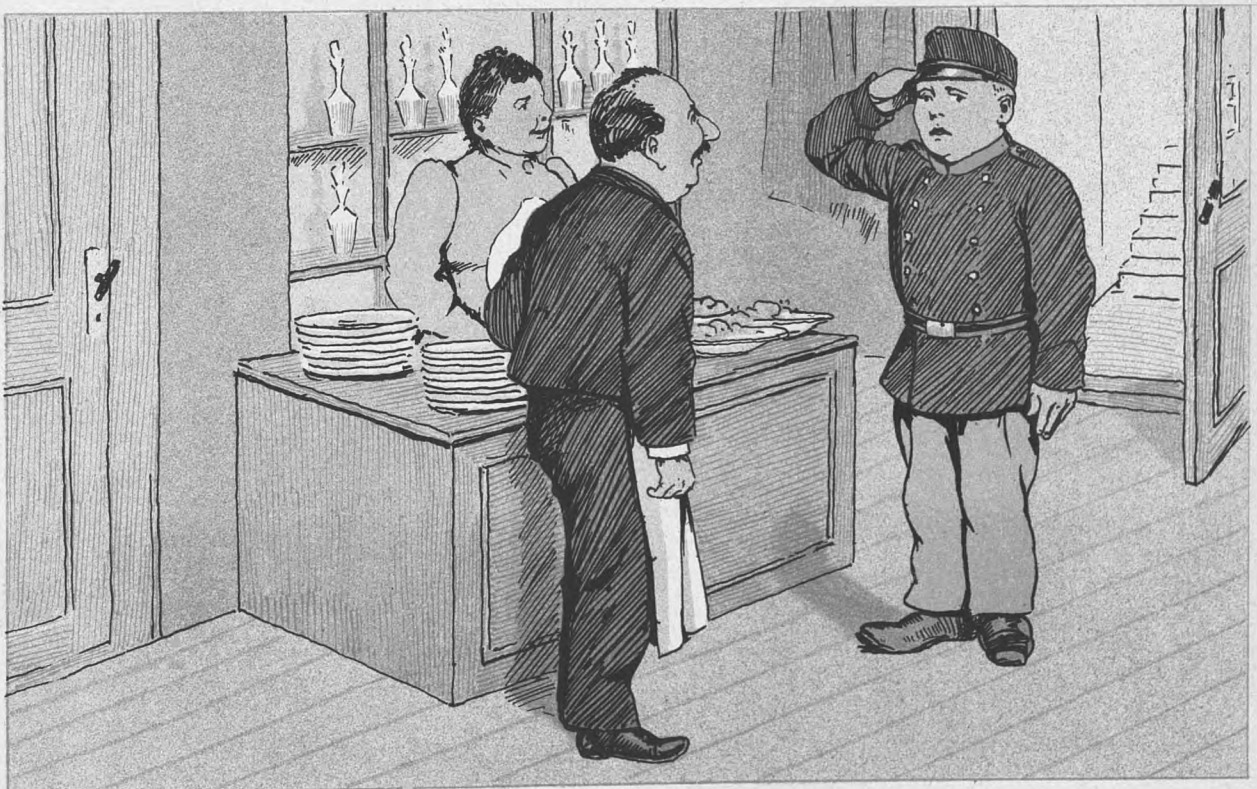
— Hvad har han? Det er da Løgn vel!

— Gu' er det ikke nej! Du kan jo selv se, der sidder de oppe!

Ganske rundtosset.

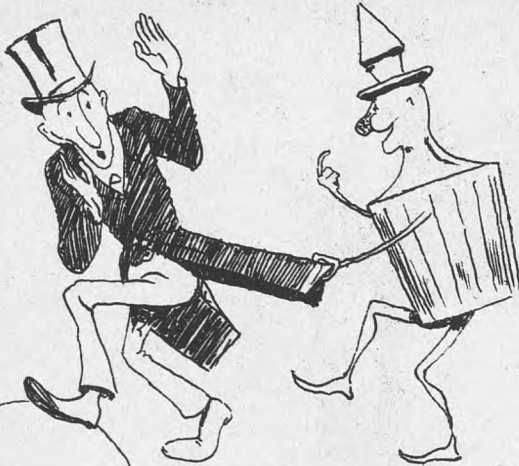

- Godaw! Mo A spøre, om der ett boer en Oberst Nielsen her i Huset?
 — Jo; men saa skal De omkring Hjørnet.

- Mo A — mo A spøre? wa — wa de ett mæ, som wa hier før?

En Vise om Vand med noget i.

En Good-Templar meget lidt
Elsker Alkohol og Sprit.
Naa, men Herre Gud, vi er
Jo dog alle Mennesker.
Og der Øjeblikke kan
Komme for en dannet Mand,
Da han trods Vand-Sværmeri
Trænger dog til »Noget i«.

Det har nys paa Sveasvej
Vakt almindelig Staahej:
Der et ret Good-Templar-Hjem
Voxet var af Jorden frem.
Holden en afholden Mand
Ikke altid kaldes kan:
Her var Kassen slunken, thi
Der var ikke Noget i.

Da en slig Vand-Skæbne nu
Trued med, at helt itu
Afholds-Sagen kunde gaa,
Direktionen nøgternt saa
Paa sin Stilling, sagde: »Skidt!
Her med lidt *présence d'esprit*
Klare Ærterne maa vi.
Og det var der Noget i.

Selv en Værtshusholder-Sjæl
Kan jo være højst reel,
Saasom ofte Syndens Sold
Kaster af sig mange Fold.
Saadan En nu mødte frem,
Saa paa dette Afholdshjem,
Sagde: »Vandet, det har I,
Jeg har lidt at komme i.«

Og, skjønt han ej var total,
Fandt man, Planen var ej gal;
Snart med ham man Lidkjøb drak,
Manden sagde: »Mange Tak!
Nu jeg Afholdssagen vil
Ofre mine Kræfter til.
Vandet det beholder vi;
Der skal bare Noget i.«

Saadan blev enhver ved sit,
Manden reddede sin Sprit,
Afholdssagen ligedan —
Den blev til det bare Vand.
Ingen af dem pruttede,
Kun en enkelt spruttede
I et Blad. — Det Skriveri
Var der ogsaa Noget i.

En Lyriker. Dr. Schandorff har efter sin svage Mening
i al Godmodighed, med et lille kritisk Smil, et Smil, som
gjemmer stor Sympathi og varm Anerkjendelse, samt en yderst
beskeden Selverkjendelse og Selvkritik, fundet, at Zola mange
Gange giver sit lyriske Temperament for slappe Tøjler.

Er det ikke mærkeligt — netop det selv samme, som
Puk saa tidt har fundet om Dr. Schandorff — i al Godmodighed,
med et lille kritisk Smil osv.?

Agrar defineret. Store **A** betyder Andersen-Rosendal;
g betyder gaa væk, Borger, nu kommer Storbonden! første **r**
betyder radikal Skatteforletning; lille **a** betyder Jens Busk,
og sidste **r** betyder Rumlepolitik.

Men det hele betyder en Byge, der trækker over.

Digteren fra Lybæk.

Det gamle Lybæk!!!???
Det ligger der, hvor det plejer
at ligge, gumlende paa en stor
Fortand, som uigenkaldelig er
tabt, og pralende med sin »Todten-
tanz« i »Todtenkapelle«. Og
Kongen rejser hvert Aar til
Wiesbaden og kommer hjem igjen.
Det var slet ikke det, jeg
vilde fortælle.

Det gamle Lybæk????!!!!...
Det ligger der, hvor det plejer at ligge, gumlende paa en
stor Fortand, som o. s. v. Og det var netop den Gang, da
jeg ved et Mirakel undgik at blive hængt og brændt og druknet.
Ganske vist var jeg den Gang ligesom nu Konge i Poesiens
Der-var-en-Gang-Rige — skjønt jeg jo var meget grønnere og

mere løs i Filten end nu — men alligevel skrev jeg ikke i »Dannebrog«. Siden derimod blev jeg en højt skattet Medarbejder ved »Berlingske«.

Men det var heller ikke det, jeg vilde fortælle.

Det var Lybæk. Det laa, hvor det plejede at ligge, og jeg havde en Taske, indeholdende en pjaltet Kongekaabe, 1 Krone og et Spiger til at hænge min Hat paa, som jeg vilde, samt mine uddødelige Manuskripter. I Lommen havde jeg formodentlig ingen Portemonnø, thi jeg havde været udenlands. Min Taske var allerede om Bord, da en sydtysk Klatmaler kom og gav mig en paa Kajen — ved Havnen — og venlig spurgte, hvad jeg stod og glanede efter. Han trak mig med hen i en ægte, gammel Vinstue med ægte, dejlig muggent, gammel-lybsk Mug og ægte, dejlig muggen, gammel-fransk Burgunder.

Men det var jo heller ikke det, jeg vilde fortælle.

Det var om Digteren fra Lybæk! Han var en farende Svend, som traadte Lyrikens St. Veitsdans gennem alle Kompassets Streger, fordi alt Folket var blevet til Lyrikere, interessante Lyrikere. Men der er noget muggent ved Lyrikere, som er interessante, noget som den Lybækker Mug i Muggenhed, og det mugne er det, at de altid skal mukke over deres mugne Fortid. Med en Lyriker som Raastof kan man gjøre en Symbolist, som ogsaa vil mugne. Overalt gaar der ligesom Nogen bag En, og denne »Nogen« kan man ikke sige sig løs fra. Ikke Øl, ikke Vin, ikke Skraatobak, ikke Sømandseder bider paa ham. For han er ingen Anden end den første Udgave af En selv, ikke i Pragtbind, men i Omslag af Rødt eller Grønt, som siden bliver Graat og ender i Sort.

Det var nu endelig heller ikke det, jeg vilde fortælle.

Vil De høre en gammel Historie om et Dampskib, som brændte paa Esrøm Sø eller ved Falsterbro for hundrede Aar siden? Eller den om en Digter, der brændte sine Skibe og kom i Hofmandskalenderen og bagefter gjerne vilde ud igjen?

Naturligvis er det sidst af alt den, jeg vil fortælle.

Holger Digtermand.

Atter det skilte — —. Ved Agrammødet i Odense var Pressen smækvred over, at den ikke maatte komme ind. Herre Gud, naar Agrarerne netop har til Opgave at slaa Bro over de Spalter, som den politiske Strid har slaaet, saa kan man da egentlig nok forstaa, at de ikke har Lyst til begynde med at være — Spalteføde!

Motiveret Afslag. Direktør Esmann har forbudt sit Personale at medvirke ved *det frie Theaters* Forestillinger. Grunden skal være den, at det frie Theater tænkte paa at gjenoptage Forfatteren Gustav Esmanns »Enkemænd« paa Repertoiret. Kasinos Skuespillere er ganske vist vante til at undvære deres bedre Halvdel, da de plejer at spille baade for halv Hus og til halv Pris, men desuagtet fandt Direktøren, at et Noboskab »Dør om Dør« med et Repertoire af saa let Beskaffenhed let kunde svække deres Sans for alvorligere Opgaver.

Et Jærtesok

a

Søren Pipperop.

Talia, som har lagt i Kajen
Mej Orene te mangt et Degt,
Naar mine Bønner gik fra nejen
Op te dit hemmelske Gestrøgt,
Lamme igen faa Lov aa lette
Din Næktartønne for dens Spons,
Saa je ka mine Tanker flette
Ing i et Kvad om Frøgen Dons.

Fra Konstens Tembel har hun taet
Orlov aa æ rejst væk i Aar.
Hvor hun ha sine Triller slaet,
Vemodi Kammerherren staar.
Hun raved her dov over Haaben
Mæ sin Sopran, der va riæl,
De va en bitter Avskedssaaben
Aa lisaa høj som hinne sæl.

Derfor hos Poblekom tevisse
Homøret faaet har et Knæk.
Hvem ska erstatte vos vel disse
Højere Væsen, naar hun sø væk?
Dov i vor røstede Forfadtning,
En Trøst ka finnes, som æ go,
Hves kons hun sæl ka faa Erstatning
Mæ dovvelt Fø fra Danebro.

Abonnement

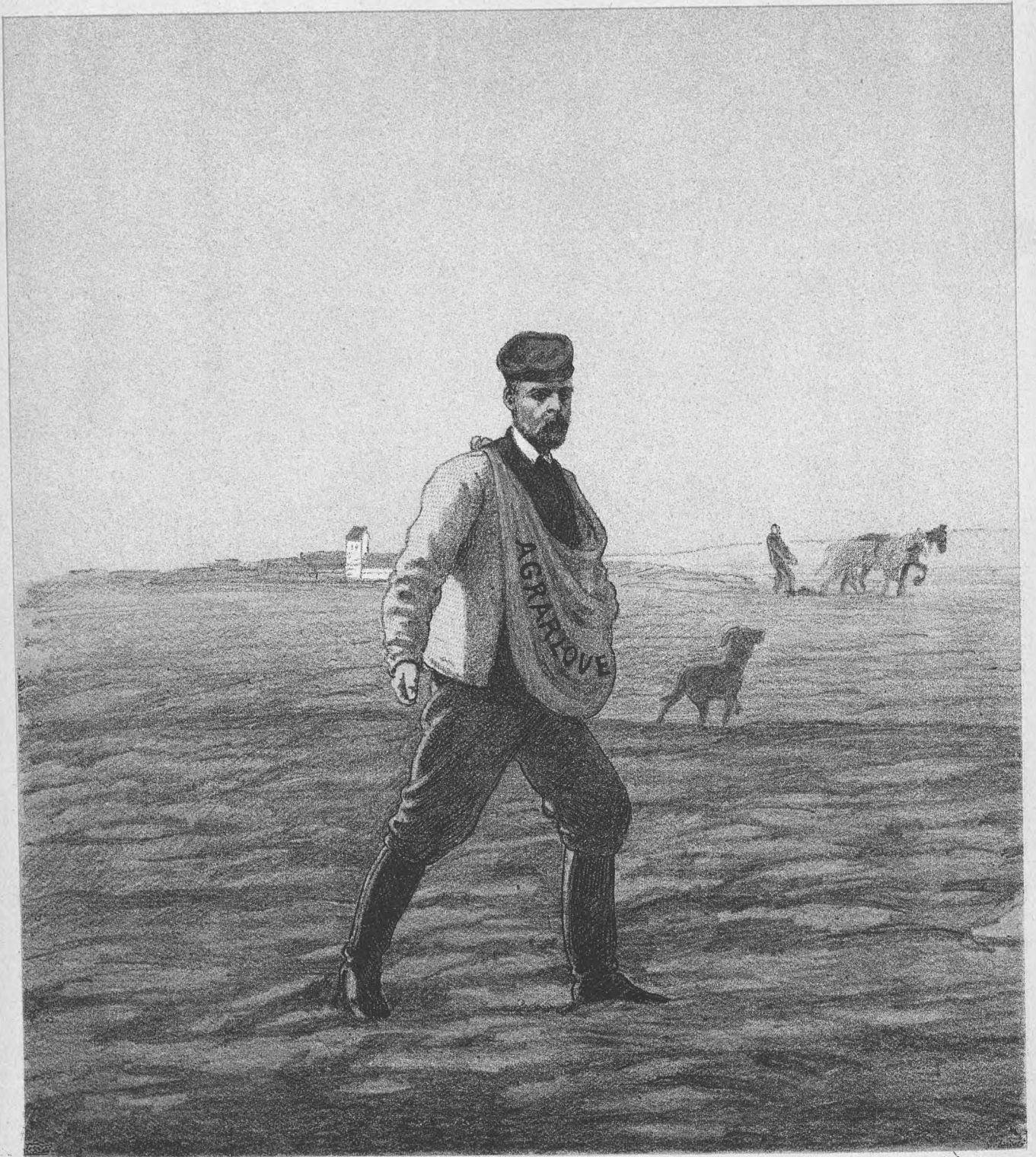
paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvægts-
gade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Agronomisk Tankesprog.

Vermehren pins

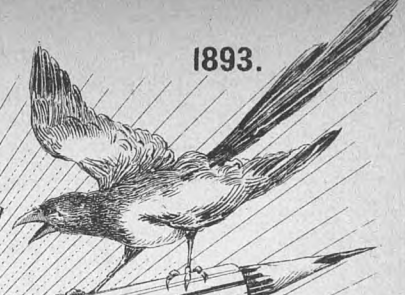
Puk delmeavit.

Branth pløjer, Bojsen saar;
Ingen veed, hvad Rosendahl faar.

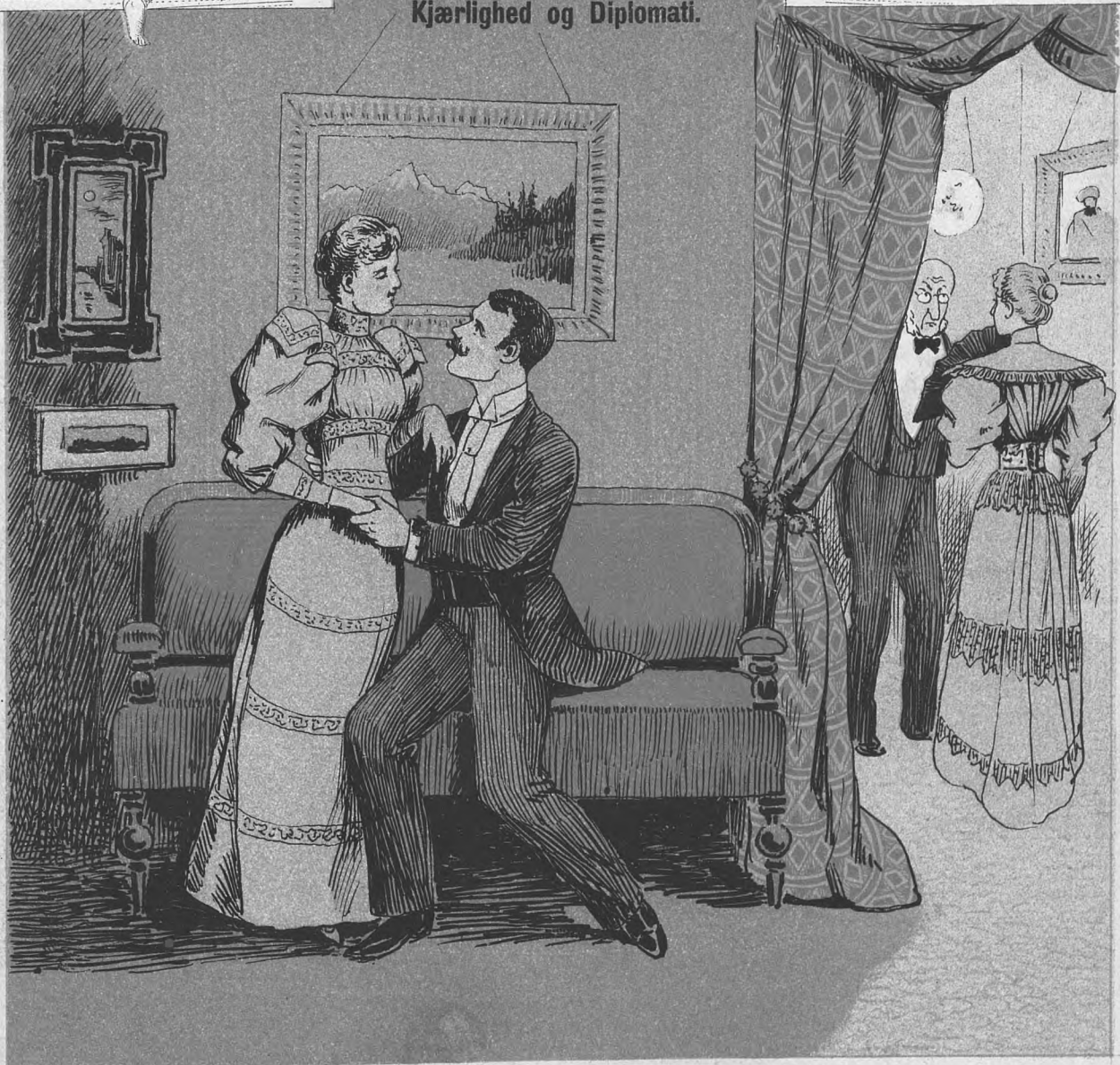
Udgiver og
Redaktor
Angelo Haase.
Trykt hos
Vilh. Seborg & Eff. Kbhvn

PUNCH

Kjærlighed og Diplomati.

— Tror Du nu ogsaa, søde Amalie, at Din Moder vil give os sit Samtykke.
 — Ja, det skal jeg nok sørge for; jeg faar bare Fa'er til at sige Nej.

I Vest og i Øst.

Da her til Lands man ofte nok maa høre,
At Folk i Haaret paa hverandre kom,
Saa kan det ordentlig Ens Hjerte røre,
Naar der er noget, Folk er enig' om;
Og hertil kan man regne Folkets Dom
Om »Bekkasinerne« fra Harboøre,
Der fik endogsaa deres »Sjælemesse«
Som »Enhedsmærke« anbragt i vor Presse.

Som Israels Børn faldt over Kananitterne
Og hakked' dem itu til Pølsemad,
Saalunde styrter hvert et Højreblad
Løs paa de to Zeloter mellem Klitterne.
Med Højre- følges Venstrepresen ad,
Saa Moe og Madsen, fast som Ninivitterne
Paa salig Jonæ Tid, Fallit maa spille,
Hvis her fra Højre de skal Venstre skille.

— Agrarerne, der, som bekendt, fortærer
Det Brød, de faar, i deres Ansigts Sved,
Er idelig i deres Menighed
Paa Støvlerne som »indre Missionærer«.
Og hvad paa Prækestolen de erklærer,
I deres Hjord gaar saare villig ned;
Som gode Sædemænd strøer Branth og Rosen-
dal deres Guld Korn lige ud af Posen.

Højre, som har med Frede kunnet boxe
Og med Jens Busk, trods sammes »Postelin«,
I Aar kan samles ved en glad Termin
Og give Rollen som de Orthodoxe,
Saa, naar »Resolutionen« kun er fin
Og lidt solid, da vil dets Chancer voxe,
Saa det kan drømme sødt om Fremtidssejre
Og Julen som gelade Christne fejre.

Dog, mens vort Land af Larm og stor Staaehøj
Mod alle Verdenshjørner er omringet,
Saa gaar fra Dag til Dag i Folkethinget
Forhandlingen saa langsomt og saa løj;
Den Trøst, her læres, er i Reglen sløj,
Og Ordet er just ikke helt bevinget.
Kort sagt, Hr. Høgsbroes Menighed er dannet
For Tiden som »de Stille udi Landet«.

Af en Fremtids-Anmeldelse.

Dolketheatret opførte iaftes for første Gang »Karl den Skaldede«, Tragedie i fjorten nye Dekorationer med ægte Forgyldning og Silkefløj til 10 Kr. Alen, af Theatermaler Skaftesen og Theaterskrædder Glansberg.

Værket blev med et mildt Udtryk epokegjørende. De to anerkjendte Tragediemagere har her næsten overgaaet sig selv, og der er et stort og glædeligt Fremskridt fra deres Debutarbejde, Nutidstragedien »Donnerwetter«, hvor f. Ex. Elskerindens Tænder var forlorne, mens de her er ægte. Som et særlig gribende Træk af ophøjet tragisk Virkning kan fremhæves, at den Natskjorte, som Karl den Skaldede ifører sig bag Scenen efter Slaget for at gaa i Seng, er en fuldstændig korrekt Kopi efter en Model, der findes paa Musæet i Peterwardein, ligesom det ikke behøver at bemærkes, at saavel det synlige som det usynlige Sovekammer-Inventar ogsaa er holdt ganske i Tidens Stil.

Udførelsen var i det Hele til stor Ære for Theatret. Statisterne, blandt hvilke vi særlig skal fremhæve Hr. Kreaturhandler Pedersen fra Bavelse og Hr. Gjødningsforhandler Mortensen fra Tudsebølle, frembragte et i Sandhed infernalsk Spektakel, der var af stor og berettiget Virkning. Skulde vi overhovedet gøre nogen Indvending, var det den, at den anonyme Textforfatter havde bredet sig altfor stærkt, hvorved det blev muligt for Fremstillerne af Hovedrollerne at tiltrække sig en uforholdsmæssig stor Opmærksomhed. Det bør anerkjendes, at Fremstilleren af Titelrollen brugte sit Organ saa godt, at han paadrog sig en uheldig Bronchitis, men vi vil dog alligevel raade Theatrets Direktør til at holde disse underordnede Funktionærer indenfor de rette Skranker.

Ved Premieren var der kun fem Saarede og en Død, der oven i Kjøbet bagefter viste sig kun at være skindød. Vi skal som sædvanlig holde vore Læsere à jour med det daglige Mandefald.

Det lykkelige Evropa.

Med den mest delikate Kultur
Evropæerne jævnlig sig flottes,
Saa Kalmykker og Hottentotter
Gjør mod dem en uheldig Figur;
Men, trods alt, hvad i Norden her duer,
En Slags Afgud vor Race dog dyrker,
Som man ikke gouterer blandt Tyrker
Eller bag den kinesiske Mur.

Den er bleven noteret saa tidt,
At man ikke kan kalde det usandt,
Naar den bliver betegnet som husvant,
Hvor der kjævles om Mit og om Dit;
Og man kan ikke blive den kvit,
Thi, endogsaa, hvor Fredsvenner kurre,
Er den set hænge i som en Burre:
Det er Helgenen St. Dynamit.

Spaniolerne nylig har lært
Dens Velsignelser grundig at kjende;
Hvad i deres Theatre kan hænde,
Er nok knap deres Publikum kjært,
Og selv Frankrig har Skæbnen beskjært,
Skjønt det opfandt »det frie Theater«,
Mindst en Ol Dynamitattentater
For at give dets »Frihed« en Snært.

Selv den »sittliche« Kejser ved Spreen,
Akkurat li'esom Livregimentet
Han sit Fadervor havde indprentet,
Maatte indrømme, at den var ren;
Heldigvis uden videre Men
Fik han tilsendt med Posten en Æske,
Der var ladet med en lumpen Kardæske,
Og Caprivi fik ogsaa sendt en.

— Naa Moralen er ikke saa gal;
Thi den er, at Evropa sig blotter
For Kalmykker og for Hottentotter
Trods sin Nimbus som højst liberal,
Og saa tidt, som det en Kannibal
Giver Vejledning for Appetitten,
Bør det mindes, at mod Dynamitten
Skal en Kur, som er helst radikal.

Jule-Literatur.

E. Fallesen. Den svenske Nattergal eller »Flyv, Fugl, flyv«. Tilegnet Fru Gulbranson, med et Forord af A. Enna (Hennings's, Breitkopf & Härtels, Vilhelm Hansens m. fl.s Forlag).

Holger Drachmann: »Bonifacius-skjær'en!« foreløbig tilegnet G. Brandes.

Georg Brandes: *Menesker af vores Egne.* (Eget Forlag, en tysk og meget billig Udgave forberedes).

Moe & Madsen: »Breve fra Helvede«. (Vilh. Becks Forlag).

V. A. Secher: »Vore egne Vinneværre«. (»Snällposten« Forlag, Malmø, i Kommission hos C. Ferslew).

Barner, Branth & Andersen: »Ny Jord«. (F. Bojsens Forlag).

Tanker ved Jarmerstaarnet.

De sælger og de graver,
De sex og tredve Mand.
For at bringe Byens Pladser
I opbyggelig Stand.

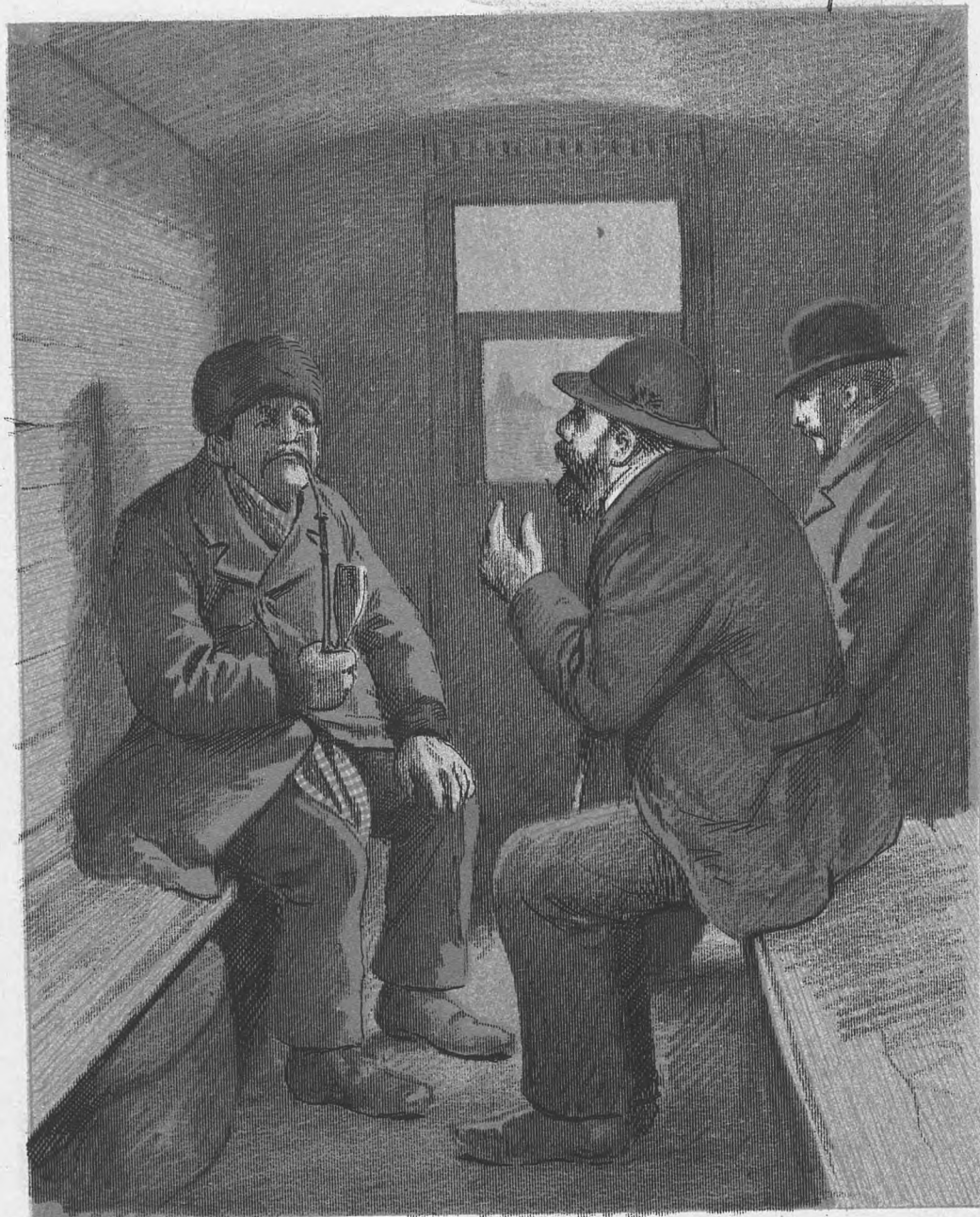
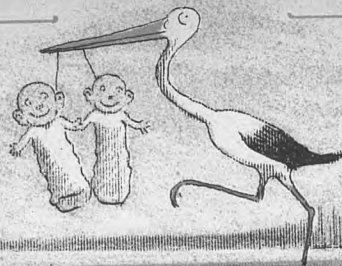
Kommunen er forslugen,
Og Kassen nærmest tom,
Thi det er kun Kontanter,
De Fædre spørger om.

Frisk Luft de agter ilde,
De sælger alt for Guld,
Hver Fodbred Jord de ofrer
For at faa Kassen fuld.

Og inden Magistraten
En Gang si'er Godnat,
Da har den sig et fyrterligt
Jarmersminde sat.

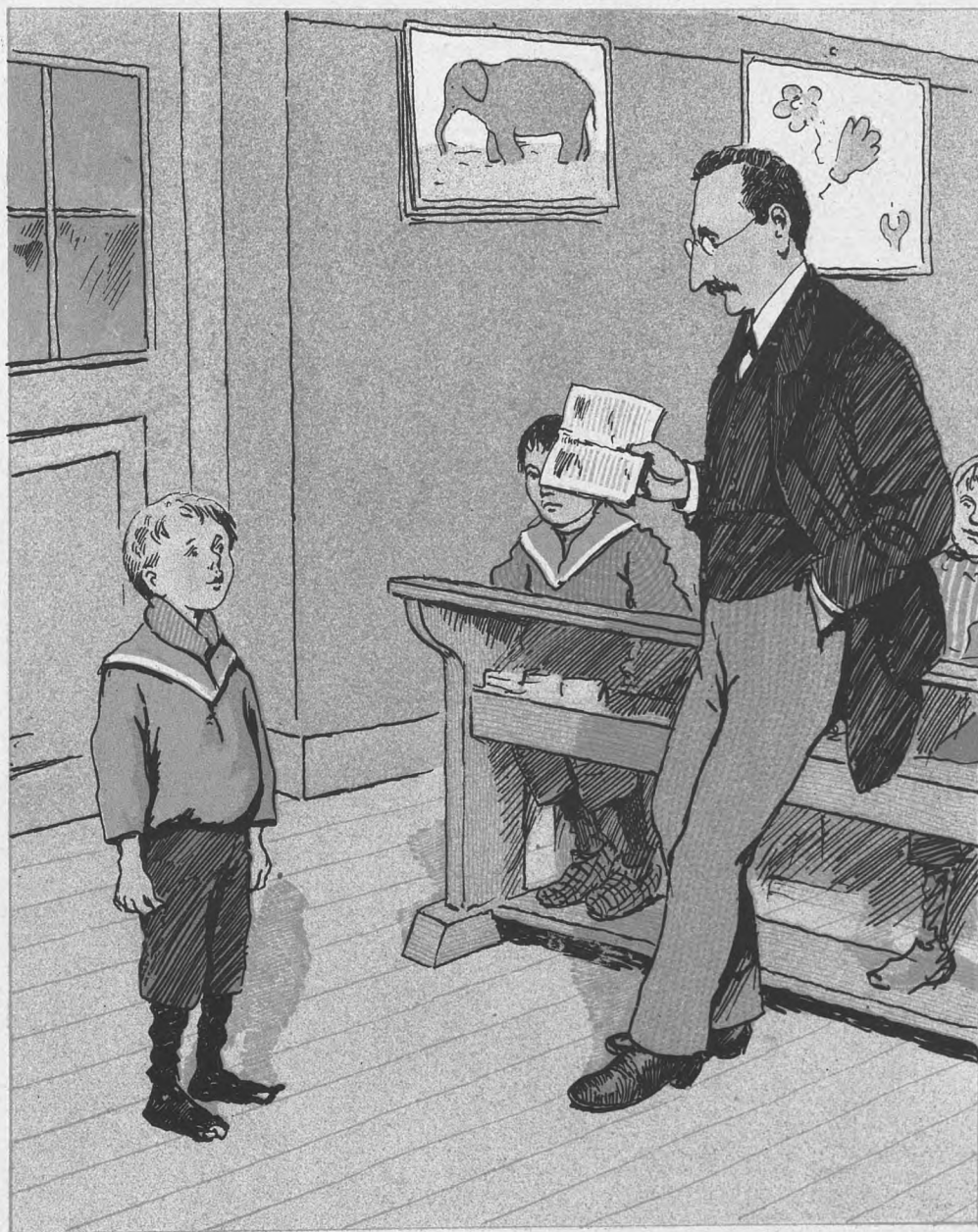

Tertium datur.

- De er en Søn af Per Persen; saa er De nok en ældre Broder til Jakob Persen.
- Næ—æ!
- Ja, saa er De altsaa en yngre Broder?
- Næ . . . A er Tvilling.

Om Forladelse!

- Saa sa'e Vorherre til Sara: Hvad griner Du a'?
- Nej, fy! Saadan sa'e Vorherre ikke! Hvorledes sagde han det?
- Hvad griner De a'?

I Krigsmaling.

Og det var de danske Kunstneres Hær,
Den mødte med Krigslyst i Blodet,
Forfatterne stillede ligesaa der,
Fordi de var gale i Ho'det.
De samlede Bataillonerne
Til Kamp for Arne og Kronerne,
Især for at ikke de sidste
De skulde ynkværdelig miste.

For hører man til de Skrivende her,
Saa er man forbandet uheldig:
Man skaber et Værk af blivende Værd
Og anser sin Velstand for vældig;
Men saa kommer alle Germanerne
Og annekterer Romanerne.
Trafikken er maaske »sittlich«,
Men den er dog langtfra profitlig.

Nu skulde de tyske Forlæggere jo
Moraliter helt lægges øde:
Stod det til Forfatterne, tør man tro,
At ikke i Synden de døde
Og der mødte op Koryfæerne,
De Danske og Evropæerne.
Og for at forøge Protestens Værd
Var Robert og Oscar endogsaa der!

Nu viste der sig en Vanskelighed:
Da man skulde til at forhandle,
Saa syntes hver Kunstner, som før var saa vred
Til Lam sig flux at forvandle.
Og Harmen imod hvert tysk Forlag
Omskiftes til slig Forlegenhed spag,
At hver Mand sig vilde dække,
Og Ingen for vilde lægge.

Man tør dog vel haabe, skjønt Frejdighed boer
I rigt Maal jo Syd for vor Grænse,
At Frækheden ej sig dog viser saa stor,
At dette de slet ikke ænse.
Men, skulde det nu alligevel ske,
At Synden grasserer saa vildt ved Spree,
Faar de en Adresse i Ho'det.
— Det kølner dem sikkert Modet!

Uf.

Berigtigelse (frit efter »Politiken«). Det er ikke rigtigt at forevæksle den ene Moe med den anden Moe. Derimod er det rigtigt, at jeg fik min Afsked som Sognepræst i Ribe, fordi jeg ikke var lydher nok overfor mine Foresatte.

Uf. Birkedal.

Fersk Kjødkontrol.

— Fra Kvægtorvet skrives, at en Deputation, bestaaende af Medarbejdere ved de moderate Sammensmelterblade i Slutningen af forrige Slagtemaaned havde Audiens hos Hs. Excellense Indenrigsministeren for at udtale deres dybe Bekymring i Anledning af Forslaget om Kontrol med fersk Kjød. Allerede Konkurrencen med Kjødets Evangelister paa Asfalten kunde være haard nok, saa de gode danske Kreaturer mange Gange var lige til Øxen; men det maatte befrygtes, at en Kontrol med det moderate Kjød, der som bekendt var skrøbeligt og indeholdt mange i høj Grad ferske Substanser, let kunde bevirke, at f. E. »Dannebrog« kunne komme til at gaa Kjødets Gang, fordi der ingen Ben var i det Organ.

Det lykkedes dog Hs. Excellense at berolige de ængstede Gemytter med den Forsikring, at Forslaget ikke vilde det ferske Kjød til Livs, men kun det, der havde »en Tanke«, saa det kunde umuligt komme til at skade Næringen ved Hr. Sechers Kjødgryde. Iøvrigt udtalte han, at Forhandlingen, trods de mange ferske Sager, den bragte til Torvs, alligevel havde noget røget ved sig, og da røget Kjød jo plejer at holde sig længere end ferskt, var der god Udsigt til, at Forretningen kunde holde sig i længere Tid, inden den selv kom til at høre til dem, der allerede er »røgede«.

Ved Koldinghus.

— Naa, jeres Stadsrevisor Busse blev jo god igjen; han er dog vist i Grunden en Stadsmand?

— Ja, han er allenfalds ingen Bussemand!

Til Aal?

Det samme paa en anden Maade. Et halvt Hundrede Badegjæster fra det gamle Ryssensten var forleden samlede i den Tro, at de kunde bygge et nyt Ryssensten. De opnaede, hvad de vilde, nemlig at gaa i Vandet; men det blev rigtignok ikke Saltvand.

Paa Bundtmagerloftet.

(Forsamling af Schubothenske Forfattere, som er solgte, men ikke købte.)

H. C. Ørsted: Ja, nu ligger vi her! Man kan ikke just sige, at vi er gaaet af med telegrafisk Hurtighed.

J. L. Heiberg: Det er i Grunden en Skam, at man ikke er udsolgt for længe siden. Hvis ikke mit Fag var Vaudevillieriet, vilde jeg skrive en Marionet-Tragedie med Roller for os allesammen.

Henrik Hertz: Hvor mange Gjengangere er vi mon her?

Henrik Wergeland: Vi er mange, og alle er vi store. Des værre savner vi Ibsens, der spøger omme paa Hegels Loft.

Sofus Schandorph: Fanden glo og gale i det!

Carl Bernhard: Dette var Digtersprog fra Nutiden, Gudernes nye Tungemaal. Men selv holder jeg dog mest af at leve i mine gamle Minder.

Herman Bang: Gul og grøn. Har jeg ærgret. Mig... For længe siden. Og dog... Maaske vinder de haabløse. Og Tine. Ved at lagres. Som gammel Ost. Med Mider...

Gustav Esmann: Det er sgu heldigt, at jeg ikke skal leve af at ligge i Bunken. Men, kan ingen af jer skaffe mig en ny Sceneinstruktør? Nu har jeg ikke skiftet siden i November.

Helge Rode: Ikke beklager jeg mig over at ligge her, for jeg kan ikke klemmes tyndere, end jeg er. Men jeg sørger, fordi »Politiken« har drejet Tappen for Verstanden.

Holger Drachmann: Kan det ikke være jer en Trøst, at en Svend som jeg, der forlængst har taget Borgerskab som Mestersanger, ogsaa skal syltes?

Peter Nansen: Skab jer nu bare ikke, kjære Børn. Jeg skal sørge for, at I allesammen kommer med i min næste Dagbog og saadan opnaar den Udødelighedens Krans, I hidtil forgjæves har sliktet Fingrene efter.

Den ny Boghandler (til Karlen, som kommer slæbende med Favnen fuld af Sække): Og lad saa bare alt det Ros gaa af til kvart Pris!

Aandemaneri.

Af alt, hvad man kan blive, vist
Det største er dog Spiritist.
Man dybt foragter Flaneri
Og holder sig til Maneri,
Især naar man ej er Rekrut,
Og mest, naar man er selve Huth.

Han lever højt med hver en Sjæl,
Der sagde Verden længst Farvel.
Med Bojsens smaa Agrarforslag,
Han samles snart i Gammenslag.
Naar dem vor Rigsdag har forskuddt,
Maaske de manes frem af Huth.

Kun Hørups salig døde Torsk
Maaske ham dog er lidt for dorsk
Til nu paany at manes frem.
Af Aand den selv i Gravens Gjem
Har nemlig ikke Spor frembudt,
Og hvad formaar saa selv en Huth?

Men pyt med det, naar paa en Studs
Med hver en Sjæl man drikker Dus.
Saa kan man tale som Profet
Og trække Folk som en Magnet,
Naar ej man sparer paa sit Krudt.
Det som bekjendt gjør ikke Huth.

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

Internationale Røvere.

I Literaturens forjættede Land
 Paa Vejen til Jeriko Digteren kan
 En Medfart vente, som aldrig er blid:
 Forlæggere røver hans sidste Vid
 Og alle hans gode Klæder de raner.
 — Her hjælper nok ingen Samaritaner!

Udgiver og
 Redaktør.
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Søborg & Eftf. Kbhvn.

P U N C H

En lille Misforstaaelse.

— De var nok i Kasino igaar, Stine, hvad gav de?
 — Gi'er de no'et derude, — je' fik s'mænd Ingenting!

Udtømmende Behandling.

For var det aabenbart en Hovedsum
I Venstres Lov at skaffe Folkets Masse,
Hvad Matzen kaldte for »det tomme Rum«;
Men nu vil det forskaffe Publikum
Et grundigt Indblik i »den tomme Kasse«.

For at forbedre vore Landmænds Kaar,
Saa ret de som Agrarer kan sig gasse,
Saa mange »Lettelser« det foreslaar,
At, hvis igennem blot det halve gaar,
Er Staten vis nok paa sin tomme Kasse.

Mod Halvprocent- og Stempelskat med mer
Har Venstre svunget Vaaben, der var hvasse,
En travrig Ende Hartkornskatten ser,
Og Tienden en Ufærd ogsaa sker,
Alt kun til Fordel for den tomme Kasse.

Slig Gjøren rent Bord ligner det komplet,
Da Efraim raged' uklar med Manasse
Og ikke kunde sige *Schibboleth*,
Saa Stammen havned' paa det sorte Brædt,
Ganske som Skatterne til Statens Kasse.

Og derfor regned' det i Thinget ned
Med Foredrag, som mildest talt, var krasse:
I Hætten Je. K. Lauridsen var vred,
Claus Berntsen lang og Bluhme lovlig bred,
Men tommere de var end Statens Kasse.

At skaffe Mønt ved Skat paa Alkohol
For Venstres Politik vil ikke passe;
Smaamandens Snaps staar i Partiets Sold,
Og fulde Folk det løfter højt paa Skjold;
Kun Fuldskab hader det i Statens Kasse.

Det væved' Vadmæl om en Luxuskat,
Der skulde ramme hver en Spradebasse;
Men, skal paa Løsningen der tages fat,
Til det Projekt man sige kan god Nat,
Og et Godmorgen til »den tomme Kasse«.

Mon ikke Planen skulde være den
At skabe en privilegeret Klasse
Af told- og skattefrie Bondemænd
Og lægge alle Samfundsbyrder hen
Paa Borgerstandens tomme Hjernekasse?

Et Projekt, der længe har været i Farvandet, synes nu
at skulle blive til Virkelighed. Det gaar ud paa intet mindre
end Oprettelsen af en *Theater-Store*, for hvilken Direktør Es mann
skal være Direktør.

Princippet er det, at naar et af de andre Theater bekendt-
gjør, at det vil spille et Stykke, saa spiller Kasino det.

Bsgyndelsen er sket med Sudermans »*Hjemmet*«, der først
havde faaet et Hjem paa Nørregade, og som Esmann nu giver
Amaliegades Publikummere til Julegave.

I den nærmeste Fremtid vil man saaledes laane »*Spare-
kassen*« fra det kgl. Theater, fra Folketheatret »*Lad os skilles
ad*« med Esmann selv og Helsengren i Hovedrollerne,
fra Dagmartheatret »*Svinedrengen*«, der sættes i Scene af Hr.
Mantzius, medens man allerede i forrige Sæson havde lagt
Beslag paa »*den dramatiske Skredder*« med Hr. Bigler i
Hovedrollen.

En Deputation.

Udenfor det sortkantede Hjørne af Integade hørted forleden
Dag en sælsom Susen i Luften. Baade Mænd og Cohner
sprang op fra deres Sæde med ærbødig Forfjamskelse malet
i de lange Ansigter; de troede, det var Julie Nansens
»Brus af hvide Duer«, der kom anstigende. Men det var ikke
Duer, det var Høns, syv Høns, som kom flyvende fra Kjøge
i Egenskab af Kjøgehøns. Ved en ydmyg Hængen med

Vingerne lykkedes det dem at faa Forstrip hos forhenværende Kjøgehønsavler Hørup for at fremkagle et Klagekluk over, at Alberti nu saa længe har været ene Hane i Kurven.

Opfindtergeni og Mekanikus Niels Nielsen til Angkerborg tolkede som Deputationens Forkagler sin Opfattelse af en elektrisk-dynamitisk Mælkevejsjernbane fra Kjøge til København og foreslog sin Exkollega paa det ædle Kjøgehønsavleris Omraade at lade Banen løbe der, hvor Fæstningen skulde rives ned. Kagleren betoned stærkt, at der nøje maatte skjælnes mellem en Bramaputrakjøgehøne paa den ene Side og den af Kagleren konstruktuerede Flyvemaskine for Malkepiger i Funktion paa den anden Side. Han vilde med Tilladelse benytte Lejligheden til at forevise Modellen til en Faldskjærm, som han selv havde opfundet, og som han i al Veneration vilde overlade Hørup til gratis Afbenyttelse under Afstemningen paa næste Valgdag, naar saa Kandidaten til Gjen-gjældelse vilde lade »Politiken« udstøde et Kyklikly til Reklamame for den nyeste Konstruktion af Ædekasser for Kjøgekylinger, som ogsaa kunde anvendes til Valgrosser og Myrens Malkekøer af Angkerborgkorthaleracen. Sluttelig tilbød Deputationens Forflyver at afholde et Faeredrag i den libergale Vælgerforening, handlendes nemlig om Syvstjærnens individuelliske Indvirkning paa Dambrikker, Messingtyber, Jernbaneulykker og Agrariusser.

Hørup takkede bevøget. Dog turde han efter de personlige Erfaringer, han havde indhøstet, ingen Ting love, men han troede nok, han vilde betænke sig paa at rejse til Kjøge for det første. Noget rimeligere stillede Sagen sig strax, hvis der kunde garanteres ham en kompakt Majoritet i Høsegaarden. Foreløbig maatte han des værre indskrænke sig til at takke for den store Ære og i øvrigt citere de evropæisk berømte Ord: Hvad kan det nytte?

Med hængende Næb og den smerteligste Skuffelse præget i Halefjerene fløj de syv deputerede Høns hjem til Kjøge og lagde sig mørkt rugende paa de forlængst gjorte radikale Vindæg i de af Nielsen-Edison konstruktuerede demokratiske Rugekasser.

Men de smaa Venstrekyllinger i Kjøge har allerede indøvet en sørgmodig Pip-Ballade, der begynder saaledes:

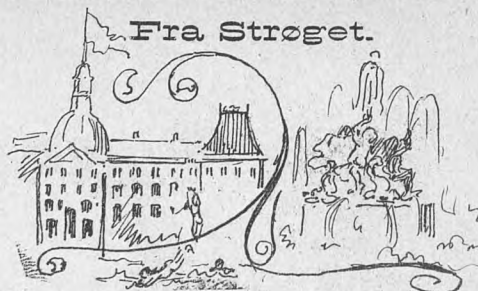
»Og kommer vel Ræven i Høsegaard?«

»Tiden«. Med Tiden bliver det maaske nok til noget med »Tiden«, men for Tiden synes Tiden ikke moden for »Tiden«, skønt »Dannebrog« for Tiden har bragt den Tidende, at Tidenden »Tiden« ligger i Tiden.

Af Cortes forlanges det, at hans Ret til Heiberg skal afkortes, men da dette ikke er noget for Cortes, forkortes Publikums Spænding ved Udsigten til en Proces, der næppe bliver af de korteste.

Paa Kongens Nytorv *Magasin du Nord* har Sig pyntet med sit himmelhøje Spir, Hvis Aarsag alle Bladene i Kor har Noteret Magasinets Sjølesvir. Vel var det sandt, hvad Pressen beretter Om det haarde Liv, der traf dets Vandklosetter, Men de ny Lokaler led dog ingen Skade, En veritabel Aabning de nok ha'de.

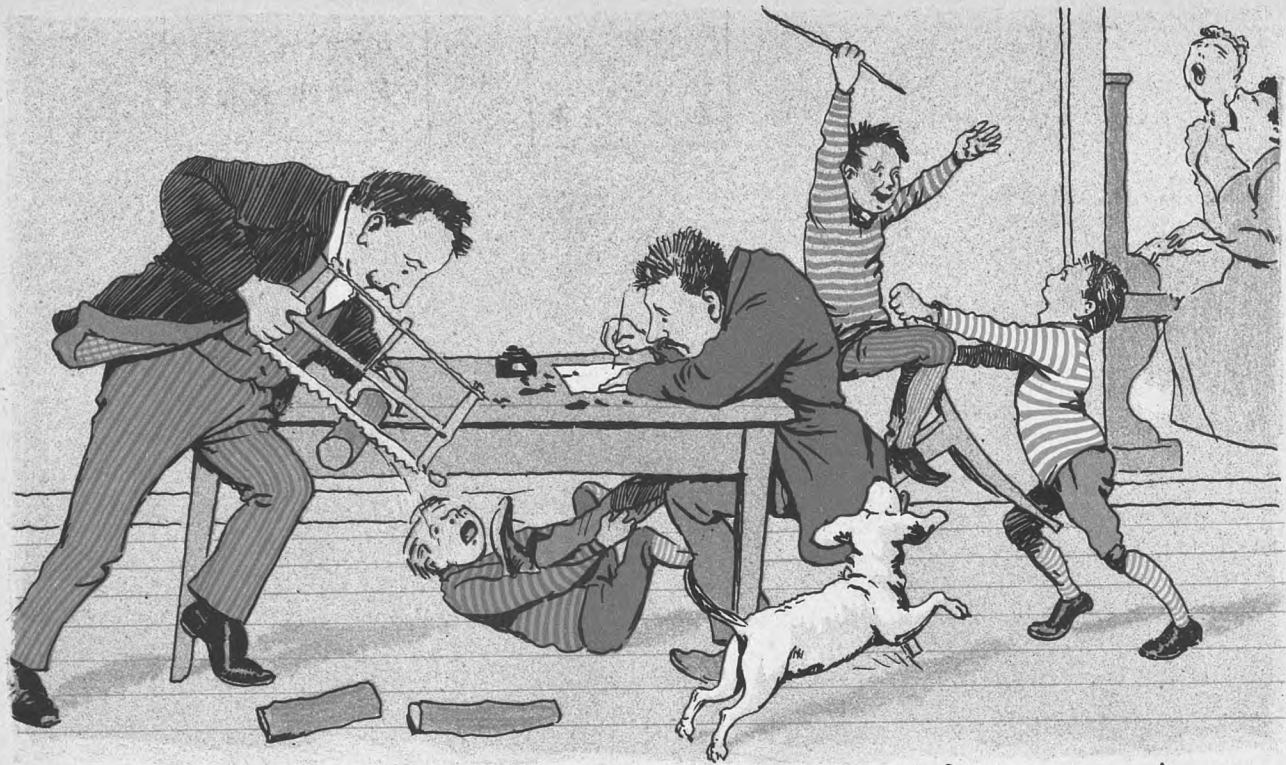
Bag »Hesten«, som Forskjønnelsesbacillen Fik ikke rigtig paa den grønne Gren, Hvor Byens raske Brandmænd gik i Hiden, Og der blev Ben af Salomonsens »Been«, Er lovet en Forandring, som fryder; Paa et Prospektus nemlig her man byder I Haabet om at faa en Anstalt dannet, Hvor Publikum med Glans kan gaa i Vandet.

Apropos! Nu har de vise Fædre tvættet Paa Nytorv deres Hænder kjønt i Ring Og vist i en Betænkning om Budgettet, At Renlighed er en velsignet Ting. Just ikke som en Phønix op af Asken Er her Budgettet sluppet op af Vadsken; Dog blev Ballancen ganske ren i Kanten, Skjønt ikke fuldt saa klar som Diamanten.

Frederiksberggade, skjønt den er paa Strøget, Blev strøget for den lovede Asfalt, Saa Folk er mellemkommunalformøjet I dette Pas, der er saa trangt og smalt. Som bitter Pille Nægtelsen man tage kan, Selv om med Piller, tegnede af Hagemann, Vor Fortovsret i hint Thermopylæ er Paa Vej at blive en Slags Propylæer.

Men som i Pølsens Ende Rosinen Er Springvandet paa Højbroplads anbragt, Og det danner, som ved Schaffhausen Rhinen, I Betænkningen en vældig Katarakt; Thi heri er der tiltraadt, blandt andet, At bevilge baade Rørene og Vandet Til at forskjønne Byen næste(?) Sommer, Selv om paa Pumperne vort Vandværk kommer.

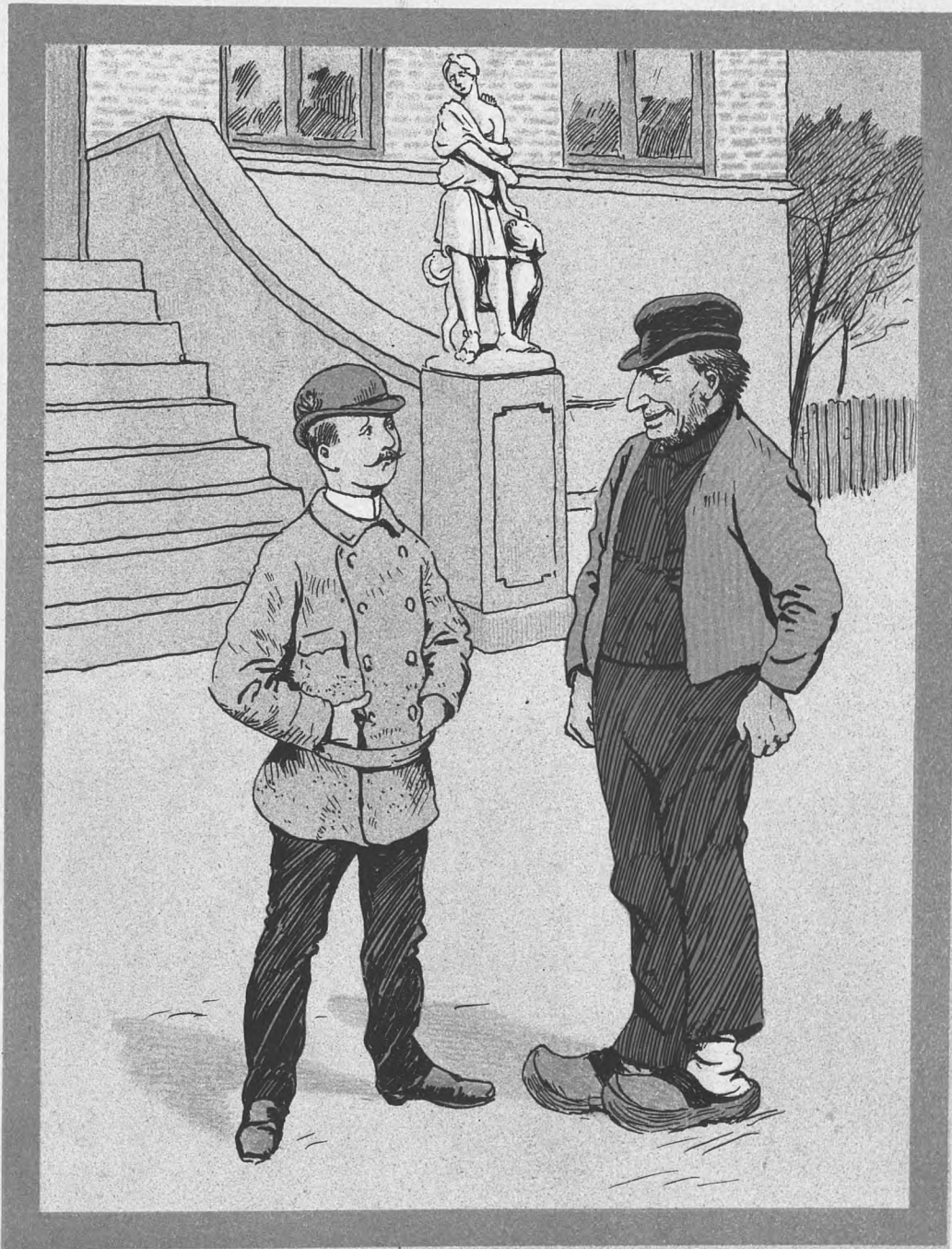

Saaledes er min skrift ved
 Begyndelsen af et Kursus. R. Olsen

Saaledes er min Skrift ved Slutningen af
 et Kursus. R. Olsen.

Vegetativt-animalsk Velvære.

— Naa, hvordan har De saa haft det herhjemme, Anders, mens jeg har været borte?

— Jou, A haar saammen hatt det saa møj godt; somti haar A sowet, og somti haar A væt vaavn.

Utak er Verdens Løn.

Edvard Brandes drev i »Politikens«
En Forretning, som var højst reel,
Alt, hvad der han førte i Butikken,
Glædede en evropæisk Sjæl.
Symbolismen var end ej opdaget,
Paradisisk var Forfatningen,
Ak! men husvant snart i Slangefaget
Viste sig Johannes Jørgensen.

Edvard Brandes, af Naturen kjærlig,
Sagde: »Denne lille Jørgensen
Morer ærlig talt mig ikke særlig
Med sin spruttende, symbolske Pen.
Men, da han dog er saa net og dannet,
Lad ham saa blot gjøre os lidt Vers —
Saa kan Manden da for Pokker ikke andet
End la' vær' at komme vores Folk paatværs.«

Jørgensen nu Vers paa Kraft leverer,
Han skrev Spalte op og Spalte ned,
Andre »Digtere« ham sekunderer,
Saa det blev en Syndflod stor og bred.
Edvard vejred' med sin fine Næse,
At det lugted' svært af Symbolist,
Men, da ingen Dævel gad det læse,
Gjorde det dog ingen Ting til sidst.

Overmaade glad og højst taknemmelig
Burde Jørgensen sig vise nu,
Men vor Ungdom er nu altfor fremmelig,
Kommer en Velgjerning ej ihu.
Jørgensen var heller ej fornøjet,
Og saa gik han hen og »Taarnet« skrev —
Ak! det Taarn en slemme Torn i Øjet
Paa vor gode gamle Edvard blev.

Thi, da Edvard nu det kjønt formåned
I sit gamle Evropæer-Blad,
Jørgensen sliq Frækhed sig tilraned,
At han skrev, at Edvard vist var — flad.
Saadan Ungdom tidt i vore Dage
Klæder sig i Slangens lumske Ham.
Snart kun Peter Nansen er tilbage
Som et hvidt, uskyldigt Maaske-Lam.

Evropæisk-socialistisk Agrar-Program.

Evropæerne og Socialististerne har nu ogsaa faaet deres
Agrarprogram. Det lyder saaledes:

For at skaffe Landbrugsprodukter som Kornbrændevin
og Kartoffel-do. maa der ingen Skat lægges paa disse
Produkter. Da Agrarforeningen imidlertid som patriotisk Fore-
tagende tager Hensyn til alle Samfundsklassers Vel, ophæves
Ølskatten, for at Øllet kan konkurrere med Brændevinet.
Der bør overhovedet ikke være Told paa Lærkerne.

Al Brug af Jordens Afgrøde i uproduktive Øjemed
(f. Ex. til Bagning af Brød) modarbejdes.

Totalalkoholdighedssagen støttes ved Oprettelse af
Totalalkoholdighedshjem over hele Landet.

Der oprettes Andels- og Fælles-Kæferier rundt om i
Landet. Disse støttes af Staten, der giver den første Omgang.

»Fattigmands Snaps« opfattes ikke som Fattigunder-
støttelse. Tværtimod skal de, der har opbebaaret denne, altid,
naar Talen er om Udøvelse af borgerlige Rettigheder, tages
for fulde.

For at lette Samkvemmet med andre Lande bør der
arbejdes hen til, at en Export kan faas til samme Pris som
en Lagerøl. Det er ikke Hensigten at rejse nogen Skillevæg
overfor Udlandet, men man maa dog alligevel anbefale An-
vendelsen af dobbelt Væge.

Der lægges særlig Vægt paa Mejeridriften, der maa
anses for en af de ædlest menneskelige Drifter. Særlig an-
befales den bekjendte Mæketoddy til 4 Øre.

En Passiar hen i Vejret.

Mads Jordemodermænd. Goddavn Kristen Smed.
Kristen Smed. Goddavn Mads Jordemodermænd. Ded
æ' skidt Vær idavn.

Mads. Ja gu æ' ed saa. Ded gaar yd over Drefts-
kappetalen.

Kristen. Du mener Kounen? Ja, hva ska man sie
te'ed?

Mads. Næ' såagu. Man ka' jo itte faalange, a' Fulk di
ska ingrette deres Familieliv etter hinnes Bekvemmelighed.
Aa naar hun ve' være gift mæ' en kungeli' Jordmormand,
saa maa hun sgu osse ta Været som ded æ'.

Kristen. Ded ka' der være noved i.

Mads. Men saa ska' hun osse ha' Jwletræ Jwleaften,

Faa man maa dov vise, a' man paaskjønner ded pligttopfyldende Arbejde hos sine Undergine.

Kristen. Ded var Saten! Saa I ska' ha' Juwletræ! Ded æ' svært, saa Du ve' være nymodens.

Mads. Ja, man æ' da itte et rent Bunde bæst.

Kristen. Ded æ' jæ Faenedeme heller itte. Men jæ synnes dov, a' en Klat Rissengrø aa en Revvenbensstøj mæ Kantøfler aa Rodbeder ka' gjøre den samme Nøtte.

Mads. Ja, i Din Stelling ka' ded jo være mejed godt. Men naarenstid man æ' Embesmand, saa har man en ves Faaplegtelse te' aa lissom være lidt mere mæ' paa Noderne.

Kristen. Kaske Madammen saa osse ska' ha' en saakaldet Juwleprissang?

Mads. Ja, ded ka' Du da nok begrive. Men jæ ved itte, om ded ska' være en Armor eller om jæ sku gi hinner Penge te' aa tejne en Livsfaasikringpodlise faa.

Krisen. En Armorder — hva' æ' ded faa en?

Mads. Ded æ' saadden lissom en lille gesvindti Slavs Engel med Vinger paa Røggen. Ded æ' saadden en Engel faa Kærligheden aa saaden novel, aa derfaa synnes jæ, a' ded ku' være saadden en lille fin Opmærksomhed paa Embedsvejne.

Kristen. Ded ka' der være novel i.

Mads. Men paa den anden Side saa æ' jo en Livsfaasekringspodlise lissom novel mere rielt. Aa den ka' man dov ha' Faanejelse av yd over Graven. Desyden saa har man jo dov en Slavs Faaplegtelse overfaa sig sel. Saa jæ trowr nok, a' ded blir ve' ded.

Kristen. Jamen saa bli'er ded jo Dej, der faar Pengene.

Mads. Ded gjør 'ed. Men ded æ' dov hinde, der faar Faanejelsen. Aa saa æ' der jo Ingen a' vos, der ka' klave.

Kristen. Ded ka' der være novel i.

Mads. Ja, ded æ' vis Værk.

Kristen. Ded æ' 'ed Faenedeme.

Mads. Ja, ded æ' der itte novel aa si'e te.

Kristen. Ded æ' der vel savtens itte. Farvel, Mads.

Mads. Farvel Kresten.

En Oldsag. Borgerrepræsentationens Finansudvalg har nu afgivet Betænkning over Forskjønnelsesforeningens Fontæne paa Amagertorv (tidligere Kulturvet.)

En Statistiker har regnet ud, at dette vistnok er den 127de Betænkning over samme Gjenstand. I den Anledning et

Par biografiske Notitser om den berømte Oldsag.

Betænkniugen oplyser, at Fontænen forlængst er støbt. Da altsaa Forskjønnelsesforeningen har støbt Kuglen, maatte det være Borgerrepræsentationens Sag at skyde den ud. Det har den virkelig ogsaa gjort: Spørgsmaalet er stadig bleven skudt ud fra Aar til Aar. Rimeligvis har man fundet, at der ikke var noget at stille op med Fontænen, og man har derfor valgt den Udvej foreløbig at indstille den.

Man mener dog nu, at den alligevel vil komme op i Løbet af dette Aarhundrede. Den vil derefter strax af For-

skjønnelsesforeningen blive overgivet til Foreningen til antikvariske Mindesmærkers Bevaring.

I Anledning af denne Begivenhed vil det kgl. Theater give en Festforestilling, ved hvilken Operaen »Kleopatra« optøres for første Gang.

Langt Sigt.

Kommunens Udvalg for Regn- med mere -skab
Har nylig atter været paa Asfalten,
At sige den, der til Vimmelskattets Tab
Kun gaar til Højbroplads, som om der gjaldt en
Forskjellig Ret for hver en Del af vores Strøg,
Saa at, mens én faar Steg, en anden faar kun Røg.
Men, da de vise Fædre saadan har det maget,
Har nu de viseste blandt Handelsstanden klaget.

At vor Kommune plagierer Ebeltoft,
Kan ha'e kulturhistorisk Interesse,
Men Borgerne dog finder det Forsøg for groft,
Til at det regnes kan for en Finesse.
De sværmer ikke for, at deres ny Butik
Faar fri Bevilling til at virke som Klinik
For Benbræk, Skuldervred og fler deslige Skader,
Som resulterer af de københavnske Gader.

Et Købmandskor fra Strøgets Brostenspart
Har gi'et vor Magistrat en Serenade,
Men Magistraten vækkes ikke i en Fart,
Borgmestrene er stadig lige glade,
Og Udvalget for Kasse-, Regn- og andet -skab
Har Magistratens Syn paa Borgernæringsstab
Tilgnet sig og si'er: »Vi kan det ej forandre;
Men eders Børnebørn skal paa Asfalten vandre!«

Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.

Enkelte Nr. 18 Øre.

Vand-(Husleje-)Skat?

Borgmester: De hundrede Kroner pr. Vandkloset
 Blev nægtet mig, skjønt nogen stram Buket
 Af Seddelen knap kunde spores!

Kjøbenhavn: Læg heller en Skat paa Wessel og Vett!
 Der dog er den rigtige »Stores«!

Udgiver og
 Redaktør.
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Saborg & Eff. Kbhvn.

Pousse-café?

— Maa jeg bede om en Flaske Chartreuse?
 — Det har vi ikke!
 — Har De da Benediktiner?

— Næ—h!
 — Hvad har De da, man kan bruge til Kaffe?
 — Vi har Løvetand!

Julespøgeri.

Nu har vi Jul, den glade:
Rundt om i hver en Gade
Til Halsen Folk maa vade
I det bare Juleknas;
Alverden har sit Mas
Med al den Julestads,
Som fylder hvert et Lager,
Hvad beha-hvad beha-hvad behager,
Med friske Julekager
Og det bare Juleknas.

Sin laadne Pels hver tapper
Politiker nu knapper,
Og, foret med Attrapper
Fylt med bare Juleknas,
Han i sin Valgkreds ta'es
For mer end bare Spads.
»Forligets« bitre Mandler
Enhver loyal Forhandler
I Ferien forvandler
Til det bare Juleknas.

I Vester og i Øster
Faas en broderet Trøster
Fra en barmhjertig Søster,
Der er sød som Juleknas
I Profilen og en face,
Og med sit Kanevas
Med Storm hun os indtager,
Hvad beha-hvad beha-hvad behager,
Hvorhen hun os ledsager
Med sit rare Juleknas.

I Kjøbenhavn vi hædre
Kommunens vise Fædre,
Som Status vil forbedre
Til det bare Juleknas.
Budgettets Suppedas
Og Bidstrupperkalas
Plus Vrøvl fra Byens »Røde«
I hvert et Byraadsmøde
Vil Nytorvs Liv forsøde
Som det bare Juleknas.

Og i en Mylr af Blade
Fra Pressens Sværtegade
Ses »Puk« den evigglade,
Lig det bare Juleknas.
Mod Daarskab, Gjøgl og Fjas
Han sporer sin Pegas
Og snertes hver en Bengel;
Men fra Juletræets Stengel
Han smiler som dets Engel
Med sit rare Juleknas.

Gustav Esmann er ikke den første, der er kommen galt af Sted paa en Maskerade. Allerede Gustav den tredje faldt som bekendt paa en saadan, og vor Gustav er altsaa i det højeste den fjerde.

Skal vi ikke tale om noget andet? sagde Eugen Petersen; der var en Borgerrepræsentant, der kom til at sige Ricard.

Berigtigelse. Naar det har været sagt, at Kasino ikke kan spille »Jorden rundt« af Mangel paa Kulisser, er det naturligvis ikke andet end Kulissesladder.

Af Symbolismens Koran. Der er kun een Willumsen, og Emil Hannover er hans Trompet.

Ved Kaffen.

Fru Juliane Petersen: God Dag, søde Fru Schrøder — ja Tak, en lille Julekop, skjønt jeg egentlig slet ikke har Tid til at sidde, for De kan tænke Dem, jeg havde jo fuldstændig glemmt, at Juleaften falder paa en Søndag i Aar, og Butikkerne bliver først aabnede Klokken fire og Klokken halvfem kommer Petersens døve Tante med den skjæve Datter Rasmine, som først er bedt til fem, men altid kommer en halv Time for tidlig, og desuden kommer Frits og Petrine med Kjæresten, som jeg for Resten er bange for er ved at gaa over Styr, og i den halve Time skal jeg saa baade have købt ind og have pyntet Juletræ, og den Trøster til gamle Onkel Sæbesyder mangler jo ogsaa et Par Sting, og saa har den nye Pige, Stine, jo den kjedelige Vane, at hun brænder Stegen, saa jeg maa jo selv passe lidt paa Gaasen, og saa er der Komitémøde i Foreningen »Julekagen«, som jeg jo er kommen med i, og som gaar ud paa Julekager og Pebernødder til arbejdsløse og værdige Trængende i veldædigt Øjemed, og jeg har lovet Leonarda at gaa med ud og se paa et Stof til ung Middag med Dans anden Juledag, og af Julegaver mangler jeg den til Petersen, som skulde være et ægte orientalsk Brysselertæppe til Kabinettet, og ganske vist faar han ogsaa en Toiletpude, men naar vi ikke faar Tæppet nu til Jul, saa veed jeg slet ikke, naar vi faar det, og saa skulde Petersens døve Tante og den skjæve Rasmine jo ogsaa have noget, som jeg ikke veed, hvad skal være, saa De kan nok forstaa, at jeg har lidt travlt, og hvis De nu vilde være rigtig kjær, søde Fru Schrøder, saa saa De efter, om der ikke i Deres Gjemmer skulde være et eller andet Haandarbejde fra den Tid, da salig Schrøder levede,

som vi kunde stikke Tante ud, de Fleste har jo gjerne saadan noget liggende, som de alligevel ikke bryder sig om, og det er saamænd lige meget, hvad det er, for hun har saamænd selv hele Stuen fuld af saadan noget Ragelse, saa hun har alligevel ikke Plads til det, og naar De nu ser rigtig godt efter, saa finder De nok en Sofapude eller Antimakassar eller Lysdug eller Næsesæere eller Smudsigpose, vi har saamænd nok af den Slags selv, men Ulykken er jo, at Tante kjende det altsammen, saa det kan vi jo ikke godt stikke ud til hende, og saa kan den skjæve Rasmine faa »Julies Dagbog«, som Leonarda i sin Tid fik til sin Konfirmation af gamle Onkel Sæbesyder, som mente, at det rigtig maatte være noget for unge Piger paa Grund af det uskyldige Navn, hvad det nok alligevel ikke skal være, og saa mente Petersen, at det var bedst at lade hende vente lidt med at læse den, og selv kjender jeg den ikke, da jeg nok holder af lidt mere literær Lektyre, men da Rasmine jo er et Par Aar ældre, saa tænker jeg, at det rigtig maa være noget for hende, men nu maa jeg nok se at komme hjem, og saa er De nok saa god at se efter det, De veed nok, og komme op med det til mig op ad Dagen, men Du store Kineser! nu kan man jo heller ingen Julegaas faa at købe, det er da ogsaa en Ulykke med den Søndag, og naar der nu er sex andre Dage i Ugen, saa veed jeg virkelig ikke, hvorfor det netop skal være paa den Dag. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Et Forslag.

Højestærede Hr. Redaktør!

Jeg tillader mig herved at anmode Dem om en Plads i Spalterne paa Deres saa meget udbredte og agtede Blad, for at foreslaa Oprettelsen af en ny Forening, hvortil Agrarerne har givet mig Ideen.

Jeg maa forudskikke den Bemærkning, at jeg er Podagrist, og derfor bedst veed, hvor Skoen trykker. Da det nu maa vistnok indrømmes, at i vort Land og

Klima lider mindst de $\frac{2}{3}$ af Gigt eller Rheumatisme, nogle af akut, andre af kronisk, hvilket bevirker, at de med mere

eller mindre Vankelighed ernærer deres Familier, mener jeg, at her bør Staten træde hjælpende til, — og vil derfor som et indledende Skridt, foreslaa Dannelsen af en Forening, hvilken man jo kunde give Navn af

»Podagrarforeningen«.

Som et foreløbigt Program, har jeg tænkt mig, som nedenfor anført:

1. Enhver, som lider af Gigt eller Rheumatisme, ligemeget om den er akut eller kronisk, er berettiget til at optages i Foreningen.
2. Medlemmer ere berettigede til at bære »Volta Korset« i en Silkesnor om Halsen, indenfor Skjorten (Særken, se nedenfor).
3. Kvinder har, naar de er i Besiddelse af de fornødne Kvalifikationer, Adgang til Foreningen, lige med Mændene.
4. Medlemmerne, som passende kunde inddeles i Klasser, eftersom de enten er sengeliggende, gaa med Krykker, to Stokke, en Stok, eller ingen Stok, bør være fritagne for alle Stats- og kommunale Skatter, og de af dem, der maatte ønske det, tillægges der en passende Pension af det Offentlige.
5. Som en Kompensation har Staten Ret til at lægge høj Skat og Told paa alle stærke Drikke, som er skadelige for giftiske og rheumatiske Folk.
6. Derimod bør Brændsel, Gigtvat, Salicyl m. m. være fri for al Afgift og gratis udleveres fra Apothekerne.
7. Der bør ikke være Tale om Højre eller Venstre, men ved kommunale eller Rigsdags-Valg kun stemmes paa saadanne Kandidater, af hvem man vilde kunde forvente en Støtte for Foreningen og dens Medlemmer.

Billetter, mrkt. »Podagrar«, bedes modtagne paa Bladets Kontor, hvorefter et Møde muligen kunde blive sammenkaldt til videre Drøftelse af Sagen.

Deres ærbødige

Gigtenborg.

Cand. Rheum. & R. af d. b. Sk.

Ned ad Bakke.

Da Esmann stod i Ungdoms Vaar,
Da var han Kjæle-Pode
I Integades Urtegaard,
Familiens gode Ho'de.
Og Edvard sagde til sin Bro'er:
»Han bli'er til Noget, naar han bli'er stor.«
Og Georg blev saa glad derover.

Kasino gik paa Pumperne,
Da sagde Direktionen:
»Han kan vist redde Stumperne!«
Saa gik de til Personen
Og sagde: »Kom herud og virk!
Og løft saa Arven efter Birch.« —
De gamle sagde: »Gaa derover.«

Og Esmann i sit pæne Tøj
Gav villig Direktøren.
Begyndelsen var noget sløj,
Men Edvard sagde: »Børen!
Det skal I ej Jer bryde om,
Er ogsaa Kassen nu lidt tom,
Saa gaar det nok med Tiden over.«

Nu spillede han stort og smaat,
Hvad han tilfældig faldt paa,
Det meste var nu ikke godt,
Derfor det maatte galt gaa.

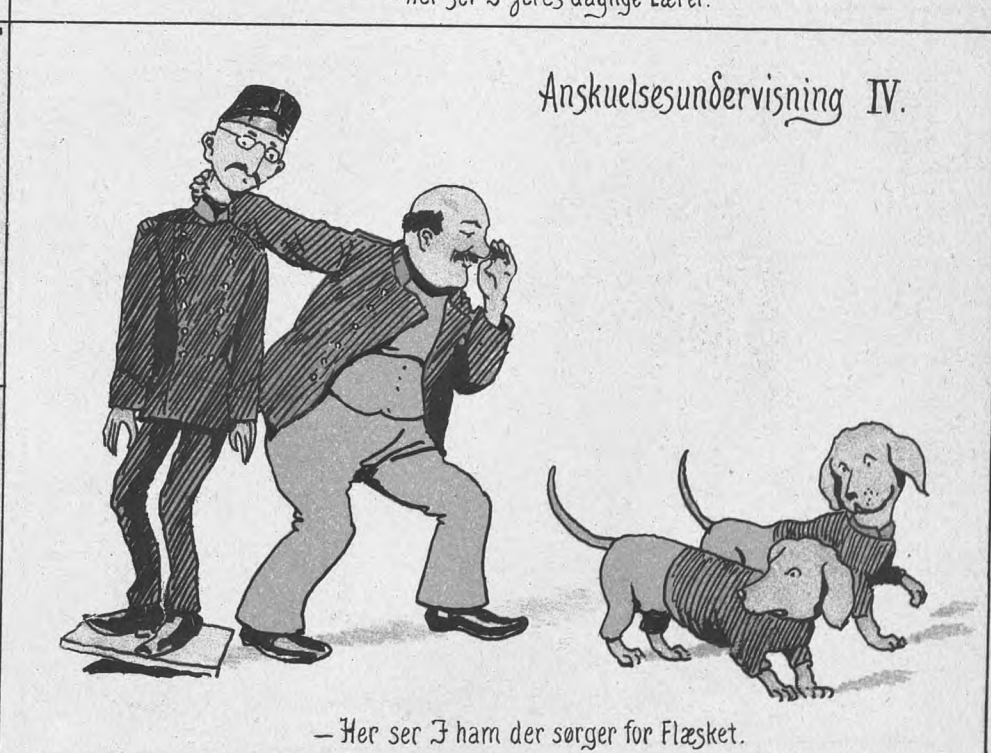
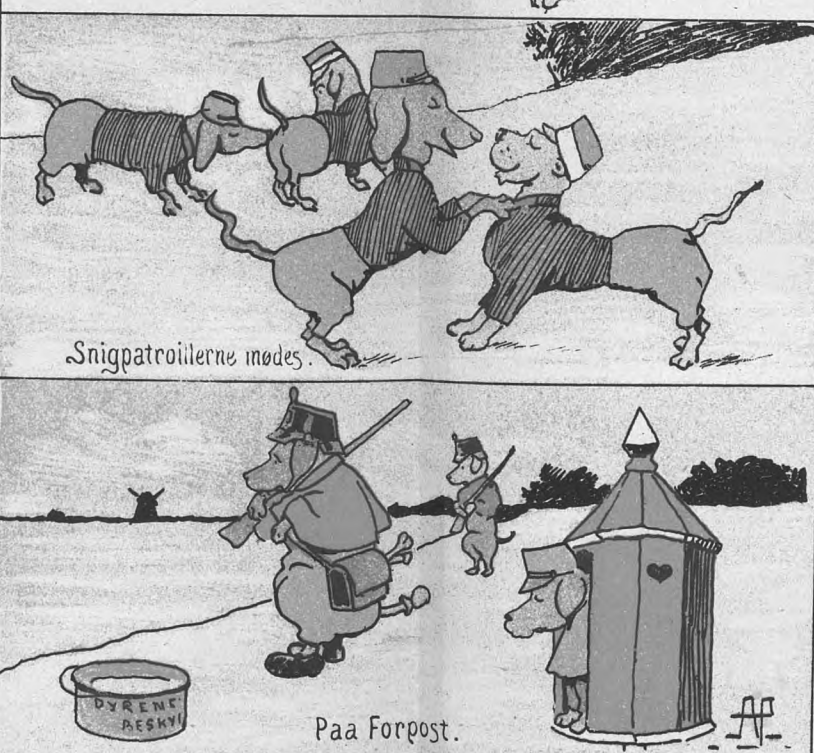
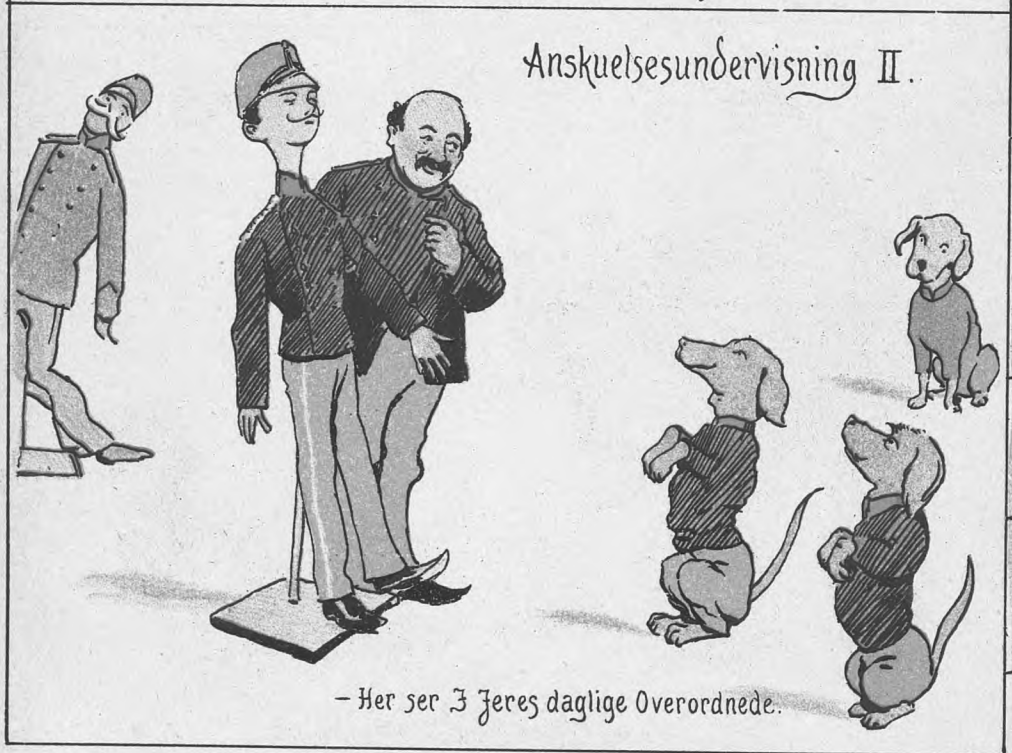
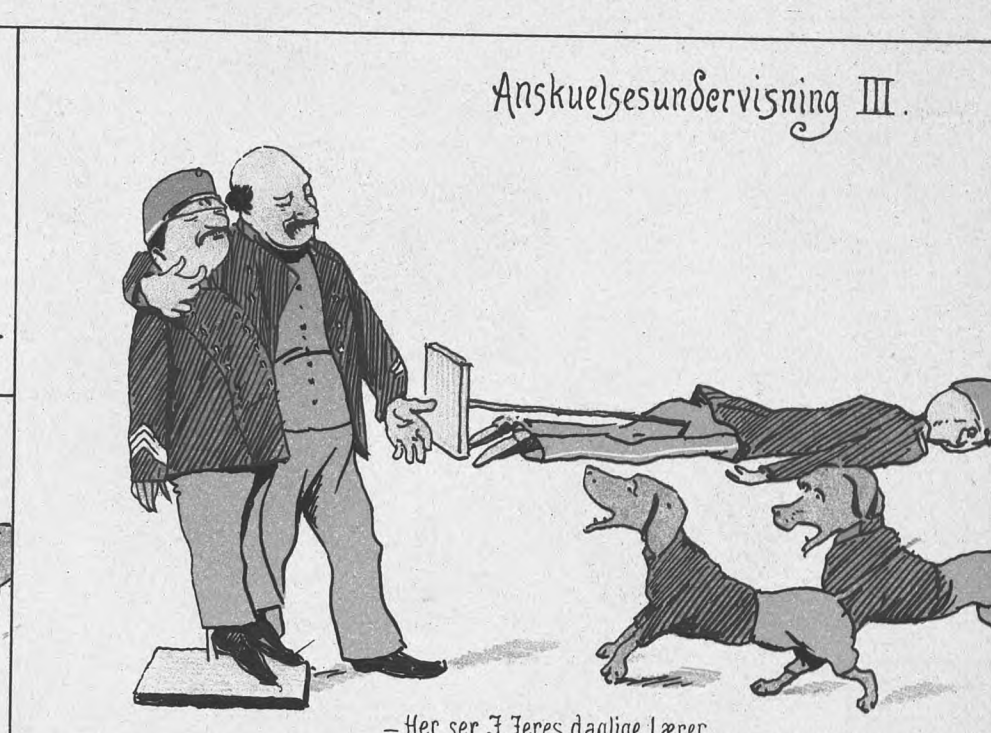
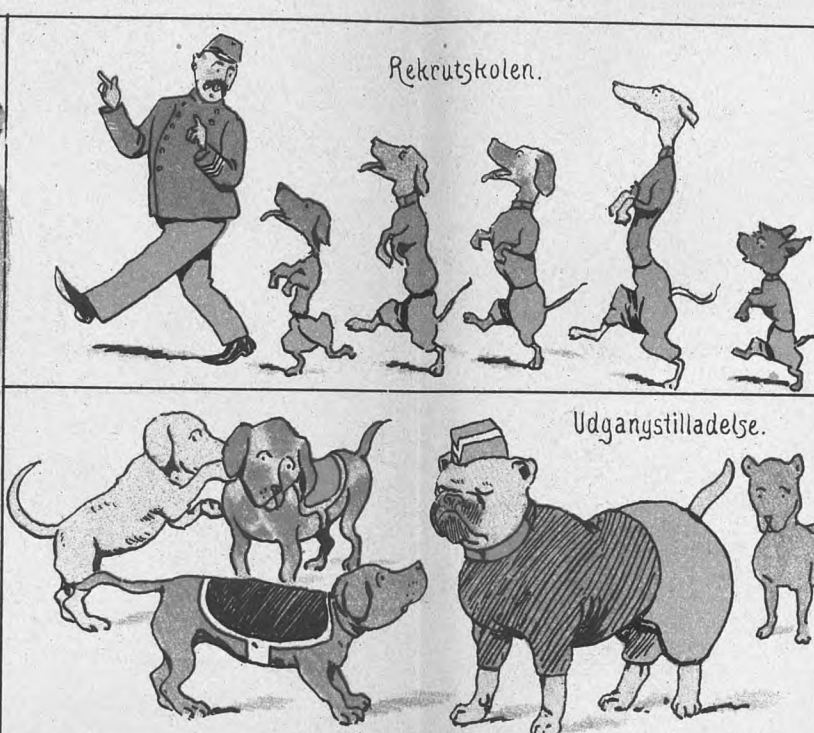
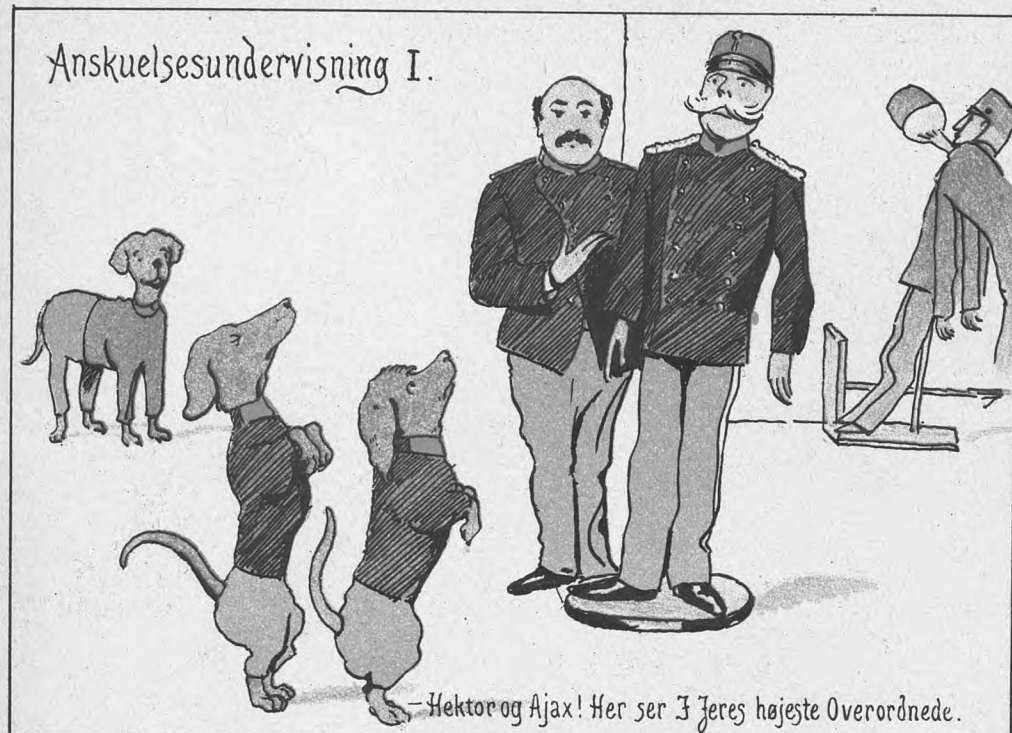
Til sidst han laante uden Skams
Fornemmelse hos Abrahams;
Men der kom ingen Folk derover.

Ved en Bedrift han kun sig fik
Udmærket nogenlunde,
Det var, at Instruktøren gik,
Han spænds med ham ej kunde.
Men Glæden var kun saa som saa,
Da Sander gjorde ligesaa,
Da gik det sidste Halmstraa over.

Snart sendes han nok atter hjem
Igen til Integade.
Ak! stakkels Edvard! den var slem,
Og I var dog saa glade.
Men Verden er et slemme Skarn,
Behandler grumt et stakkels Barn.
Og det gaar aldrig mere over!

Indblik i Hundens Uddannelse til Brug i Krigstjenesten.

Økonomien leve!

Skjønt den glade Juletid vi har,
Er Kommunens Status inte rar;
Li'esom Fallesen den lægger ud
Med et respektabelt Underskud.
Minus Hundredtusind eller to
Er for Øjeblikket Status quo.
Herpaa lægger Borup ikke Skjul,
Li'esaalidt som Strøm og Slagter Juul,
Juul, Juul, Juul!

For at faa bragt Ligevægt i Stand
Gjør de vise Fædre, hvad de kan.
Paa Beplantning, Brosten og Asfalt
Alle Vegne spares med Gevalt,
Saavel indenbys som udenbys
Gassen møder selv med sparsomt Lys,
Og ved »Skovudvisning« hver en Fugl
La'er man flyve om lidt extra Sul.
Sul, Sul, Sul!

Til Furasjen paa »Almindelig-
heden« brugtes Smør oprindelig,
Denne Gang man Ævret dog oppa'e,
Lemmerne skal Margarine ha'e.
Maler Jensen vel i Harnisk foer,
Løftende mod Sky sin Smørtenor;
Men, skjønt Tungen gik som Kjær i Hjul,
Blev dog Talen funden lovlig hul.
Hul, hul, hul!

Mens de vise Fædre saadan »Grød-
slottets« faste Stok for Smørret snød,
Ordenspolitiet under Et
Fik til Gjengæld ordentlig sit Fedt:
Selv dets Frakker, de berømte blaa,
Strengt i Sømmene man eftersaa;
Syningen fra Fastelavn til Jul
Løber op, saa Strøm sig ærgrer gul,
Gul, gul, gul!

Knapperne med Haand og Øje paa
I de knappe Tider tælles maa,
Og mod »Hesteholdet« med Protest
Sætter man sig paa den høje Hest.
Kort sagt det var ganske rørende,
Saa her spares paa Ørene,
Skjønt, mens Tiden svinger sin Pendul,
Nyrops Raadhus Kronerne gi'er Mul.
Mul, Mul, Mul!

Stakkels Djævel! Det viser sig nu, at der er gjort Pastor Moe Uret. Den Tale, han selv har refereret i »National-tidende«, var saamænd meget uskyldig, og saa har han endda slet ikke holdt den!

Hovedstadens Folkeoplysning. Udsigterne til elektrisk Kommunalbelysning er meget mørke, siden det elektriske Lys paa Børsen noteredes langt under *pari*.

»Puk«s Juletræ.

Skjønt Puk selv endnu ikke har ret mange Kvartaler paa Bagen, er han dog allerede Hoved for en talrig Familie, og derfor skulde han naturligvis have Juletræ. Han var først lidt i Vilderede med, om Juleaften i Grunden ikke faldt paa Søndagen for Juleaften, eller om Søndagen for Juleaften var Søndagen efter lille Juleaften, men foretrak ligesom Folkethinget at lade Spørgsmaalet staa aabent og overlade til de Handlende selv, om de vilde lukke af Hensyn til, at Politiet havde et godt Lukøje til dem.

Festen begyndte med, at Puk forklarede Julens Betydning for de Smaa. Julen var Hjemmenes Fest (en Kasinodirektør: »Hjemmet«s Fest), den var Børnenes Fest (Abrahams sukker ved Tanken om »De kjære Born«), den var Puks egen Fest, og han vilde ganske ærlig tilstaa, at han var en rigtig Julepuk.

Puk skred derefter til Uddelingen af Gaverne. Først vinkede han den lille Hørup hen til sig. Drengen saa helt forknødt ud, det er jo nemlig ikke efter hans Kogebog, at han ikke mere er Kjøge-Mester, derfor gaar han stadig og vander »Kjøge-Høns«, saa han trængte først og fremmest til at trøstes. Han fik en lille Flaske »Fattigmands Snaps« med Devise:

I al Politik — det sagde Du tidt —

Der gjælder det om »Présence de Sprits«.

Saa kom Brødrene Brandes. Georg fik en ny Martyr-glorie, da den gamle efterhaanden var bleven noget slidt, og gav sig strax til at klage over, at Udlandets Literatuser saa paa ham med dumme Øjne, skjønt han aldrig havde set paa dem med Gaaseøjne. Edvard fik et Exemplar af »Taarnet« med Devise:

Man aldrig Roser uden Torne saa,
Nu kan man vistnok rolig bande paa,
Til Straf for utilbørlig Skosen
Gaar Taarnet glip af Edwards Rosen.

Branth, Sønder Elkjer, og Rosendahl, fik i Forening Knut Hamsuns »Ny Jord« med Devise:

I mente at gjøre det broget,
Men Ingen blev gram over Jert Program;
Hver Rigsdagsmand sagde saa mild og tam:
»Bevares, det siger jo slet ikke noget«.

Til Frede Bojsen var der en ny Toldekniv, som han strax gav sig til at underkaste en omfattende Toldrevision. Der opstod et Øjeblikks Misstemning, fordi Lars Dinesen takkede sin Gud, at han ikke var som denne Tolder og mindede ham om, at han havde lovet ikke at røre ved Tolden. Men, da Frede mindede ham om, at Holden var ærlig, men Told-Loven besværlig, blev de enige om at smelte sammen ved en halv Told.

En smuk lille Familiescene var det, da Turen kom til *Puks* Theaterbørn. Kammerherren skulde først have haft et Spil Gnav, men da *Puk* kom i Tanker om, at han aldrig kunde dø, hvilket jo helt vilde betage Spillet dets Interesse, fik han en *Haandbog i Gymnastik* med Devise:

Du har i alle Livets Prøvelser
Excelleret i forberedende Øvelser.

Riis-Knudsen fik »*Den første Hjælp i Ulykkestilfælde*», Martinius lidt varmt Tøj at dække sin Nøgenhed med, og lille Esmann, der saa træt og kasse-mat ud, fik en Trøster med Devise:

Du samled ej paa Kistebunden,
Derfor Du har paa Kassen faaet;
Fordi man Kassen tom har funden
Er Kassedirektøren gaaet.

Da Esmann imidlertid stadig savnede sin Kas-Sander, spillede han en temmelig uheldig Pjerrot-Rolle paa »*den store Maskerade*».

I det samme kom Kunstner Schwartz og overrakte *Puk* en Adresse paa samtlige Kunstneres Vegne om en ny Direktør for Galleriet. *Puk* kjendte ikke Schwartz, før han var bleven præsenteret for ham paa en Præsenter-Bache, men saa opfyldte han strax deres For-Langende og gav dem en *Galleridirektør* med følgende Motto:

Gid han for lange, lange Tider
Maa stille Jer tilfreds omsider,
Og give, hvad af alle Kræfter
Man altid gaar og stræber efter,
Naar man da dyrker Maleriet:
En god Billet til Galleriet!

Nu gik Gaveuddelingen Slag i Slag. Henning Jensen fik en Kommentar til første Pastor Mo'es Bog, Johannes Jørgensen fik som Tak for sin Dødsfantasi i sidste Hæfte af *Taarnet* en Æske »*Ligtaarneringe i Taarnuret*», og de fratrædende Medlemmer af Borgerrepræsentationen en Bord-Opsats med Devise:

En lille Gave med høfligt Skrabud:
I vidste altid at fare i Mag,
Og udsatte Sager fra Dag til Dag,
Til sidst saa satte Jer selv I ud.

Til Drachmann var der et Album med Billeder af alle de Gjoglere, der har optraadt paa »*Bakken*» i de sidste ti Aar, og til Robert og Oscar et lille Halvanker Blæk med Devise:

Leg kun, Løveunger to,
Løb skal øves, skærpes Klo.
Kæmp for alt, hvad I har kjært,
Hvad der saa end og vil komme,
Det betaler nok sig svært,
Helst naar Maaneden er omme.

Nu vilde *Puk* til at give Wessel & Vett den lille nyttige Ting, han havde tiltænkt dem, men de havde allerede skaffet sig et vældigt Kræmmer-Hus, og var ved at dele Godterne med Vetts »*Store*»-Broder, og de var blot lidt i Forlegenhed, da Sidstnævnte ikke kunde komme af med sine Vettalier og de to Førstnævnte ikke med deres Fækalier. *Puk* saa nok, at hans Gave under disse Omstændigheder ikke vilde nytte stort, men trøstede dem med følgende Devise:

Trøst Jer med, hvad I har gjort,
Er og bliver lige stort.

Endnu i flere Timer varede den muntre Fest. Der kom kun en Kurre paa Traaden, da Knut Hamsun i overstrømmende Juleglæde begyndte at give Juling til sine forhen-værende literære Venner. Til sidst sagde alle de smaa Godnat og Tak for i Aften til *Puk* undtagen Kammerherren, der erklærede, at han af Princip ikke tog Afsked. Ham maatte *Puk* saa beholde hos sig om Natten.

Julenissen.

Naar bare man gi'er ham sin varme Grød,
Saa kan han være umaadelig sød,
Men, glemmer man ham, kan det gjerne gaa galt,
For saadan en Nisse kan finde paa alt.
Til Nissens mange og kaade Bedrifter,
Hvorom der meldes i gamle Skrifter,
Vi føjer Beretningen om de ny,
Hvormed han kunde befæste sit Ry.

Han gjorde Hr. Fallesen til Agrar,
Alberti han strøg for Processer bar,
»*Kleopatra*» lod han paa Nørrebro gaa,
Og Olaf Poulsen i Cirkus man saa.
Men Christensen-Stadil blev Kammerherre,
Og lille Edvard blev det, der var værre,
Henriques med Frøken Dons blev gift,
Men det fandt Nissen dog selv var for stift.

Han gjorde Hørup med »*Dannebrog*» glad
Og »*København*» til anstændigt Blad,
P. Nansen blev Midnatsmissions-Prædikant,
Amalie Skram i et Kloster man fandt.
Kasino hver Aften fik solgt Billetter,
»*Fra Bethesda*» bragte »*The Julians*» Portrætter,
Wiinblad blev Pengearistokrat,
Hørdum Minister, Jens Busk delikat.

Klavs Berntsen sendte sit Kors Retur,
Henning Jensen blev Sognepræst ovre paa Fur,
Hr. Manbang blev svensk-norsk Gesandt i Paris,
Sieur Drachmann sang Viser til Brøndvandets Pris.
Andersen-Rosendal blev anarkistisk,
Ibsen forstaaet, Erik Bøgh symbolistisk,
Lauridsen højre, Lars Dinesen rød —
Alt, dersom Nissen blev snydt for sin Grød.

Abonnement

paa »*Puk*» tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

PUK, KUKENBAGER.

Fin Konditor.

Til Julen anbefaler »Puk« sit Lager
 Af Peberkagemænd, som selv han bager.
 Med Smagen er der ingen Ting i Vejen,
 Og her er rigtig Hævelse i Dejgen.

Udgiver og
 Redaktør.
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Søborg & Effr. Kbhvn.

En lille Dyreven?

— Se her, lille Jens, har jeg fundet Hovedet til din Hest fra Juleaften!
— Aa Mo'er! Saa bliver min Hest glad, naar den ser sit Ansigt igjen!

Ved Jordfæstelsen.

Det gamle Aar er endelig i Færd med
At lægge sine trætte Ben til Ro.
Det tager ikke just et Helgenskjær med
Paa Vejen ned i Gravens mørke Bo,
Men havde, skam, fortjent, at Pastor Moe
Ligpræknen vilde rystet ud af Ærmet
Og denne salig Hedengangnes Synde-
Register eftertrykkelig forkynde.

Men, saasom muligvis han har forsvoret
At slaa et Slag ved denne Lejlighed,
Ja, saa maa »Puk« i hans Sted tage Ordet
Og give, hvad man kalder, ren Besked.
Han føler sig endogsaa svært ansporet
Til, førend Aftensolen helt gaar ned,
At give Fyren, der gaar ud af Legen,
»En lille Smule Sludder med paa Vejen«.

— O, mine Venner, det er tungt at sig'et,
Men Aaret, som nu næstendels er død,
Forhandlingsmændene gevaldig snød
I deres aabne Øjne for »Forliget«.
De fromme Løfter, hvormed det beriged'
Os i sin Ungdom, et for et det brød,
Et Forhold, som en Gang i Nat vil føre
Det salig Aar til hede — Harboøre.

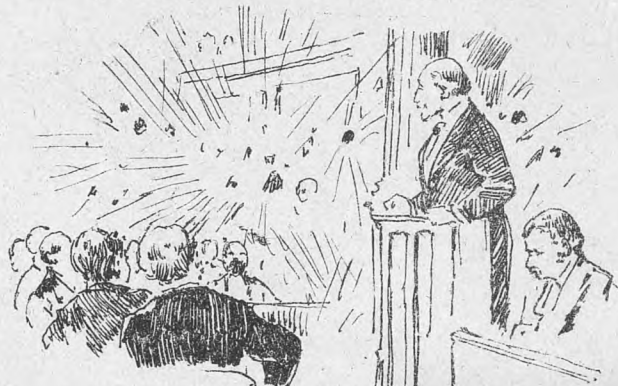
Vel har det glædet sine Jubilarer
Og særlig Tivoli med Bifaldsklap,
Men muntred' os i øvrigt med Agrarer,
Hvis Tylvt Programmer var s'gu Hip som Hap,
Og drejed' Borgerstandens Vælgerskarer
I disse knappe Tider mangen Knap;
Den allerstørste var Huslejeskatten,
Paa den tog Rømersgade hele Klatten!

— Men, mine Venner, lad det ikke svimle
For eder og formørke jert Humør
Ved Tanken om, at Aaret snart skal himle
Og fare lige i den Ledes Kløer!
Et nyt Aar kommer, naar det gamle døer,
Som efter Ragnarok man faar et Gimle,
Og, var det gamle Aar et højst begrædeligt,
Saa bliver nok det nye Aar gelædeligt.

Nytaarsaften 1894.

(Fra vor eventuelle Pariser-Korrespondent.)

I. I Deputeretkammeret.

Formanden: Repræsentanten for Gascogne har Ordet.
Taleren (bestiger Talerstolen): Mine Herrer! Det
Spørgsmaal, som bringer mig til at tage Ordet, er et af de
alvorligste og vigtigste
(I dette Øjeblik exploderer en Bombe, kastet af en ubekendt
Haand. Talerens venstre Arm rives af.)

Formanden (til Taleren): Det skal De ikke bryde
Dem om.

Taleren (med et Smil): Bare rolig. Jeg sagde Dem
altsaa, mine Herrer, at det er et meget alvorligt Spørgsmaal.
Mange andre, som er mere kompetente, har behandlet det før
mig

(Ny Bombe. Talerens højre Arm gaar samme Vej som den
venstre.)

Formanden: Hvem er det, der afbryder Mødet?

Stemmer fra Højre: Det var en Bombe.

Formanden: Naa, ikke andet. (Til Taleren) Gaa kun
videre!

Taleren: Der har været nedsat Udvalg, der er blevet
afgivet Betænkninger. Det er altsammen udmærket, men det
forekommer mig dog

(Tredje Bombe. Begge Talerens Ben rives af. Der opstaar
nogen Bevægelse paa flere Bænke.)

Stemmer fra Venstre: Aa!

Formanden (strengt): Ingen Afbrydelser!

Taleren: Som sagt, det forekommer mig, at man
endnu ikke er kommet til noget tilfredsstillende Resultat.
Det hidrører fra flere Grunde, som jeg skal have den Ære at
udvikle for Dem.

(Tre Deputerede pudser Næsen.)

Formanden: Det er dog et utaaaleligt Spektakel; man
kan jo ikke høre Ørenlyd.

Taleren: Jeg gaar videre. Men først og fremmest vil
jeg erklære, at intet skal lede mig bort fra mit Maal, intet

skal kunne fjerne mig fra den Bane, hvorpaa jeg er slaet ind. Desuden mener jeg, at
(Fjerde Bombe. Talerens Hoved gaar samme Vej som Arme og Ben.)

Hovedet (fortsætter): Vinlusen
(Mødet hæves i mønsterværdig Ro.)

II. I Hjemmet.

Fruen (til Kokkepigen): Det er da mærkeligt, min Mand ikke er kommen hjem endnu, og Klokken er saa mange.

Kokkepigen: Vællingen bliver sveden.

Fruen: Den er halvni. Bare han dog ikke er kommen til en Ulykke.

Kokkepigen: Lad os vente, til Klokken bliver tolv.

Fruen: Jeg kan ikke holde ud at vente. Jeg maa hen og forhøre mig i Kammeret.

(En Nogle drejes om i Laasen. Deputeretkammerets Formand træder ind.)

Kokkepigen: Der er Herren!

Formanden (kysser sin Kone): Jeg kommer lidt sent, men Du maa ikke være vred. Der kom lidt i Vejen derhenne . . .

Fruen: Men Gud dog! Hvad var det?

Formanden: Aa, Du skal ikke blive bange. Det var ingen Ting. (Trækker Overfrakken af). Det er sandt, glem ikke at sy nye Knapper i den, de blev revet af allesammen ved Eksplosionen.

Fruen: Eksplosionen! Var der noget, der eksploderede.

Formanden: Ja, Dynamit.

Fruen (beroliget): Aa, jeg var bange for, det var noget værre. (Leende): Og sikkedan din Hat ser ud, min søde Ven. Den trænger rigtig nok til at faa for 35 Øre. (I en ligegyldig Tone): Hvordan gik det for Resten til?

Formanden: Det var midt under Mødet. Dupont havde netop Ordet. Men han fik ikke sagt ret meget. Han blev afbrudt ikke mindre end fire Gange af nogle urolige Hoveder, der kylede Bomber ned paa ham. Det bliver noget trivielt i Længden med de Anarkister. Jeg tror for Resten ogsaa, jeg fik lidt i det ene Ben. Det er bedst, vi faar det trukket ud. (Han trækker nogle Projektilstumper ud af Læggen. Fruen hjælper ham).

Fruen: Hvordan gik det Dupont?

Formanden: Ham blev der ikke meget tilbage af. Han mistede baade Arme og Ben. Tilslidst, da Hovedet gik af ham, maatte jeg hæve Mødet.

Fruen: Blev Bombekasteren arresteret?

Formanden: Ja, de tog ham med paa Stationen. Assistenten lod ham slippe med en Advarsel, men truede ham med en Bøde, hvis det gjentog sig . . . Er Middagsmaden rettet an? Jeg er skrupsulten!

Duplex.

Nytaarskuren paa Amalienborg blev aflyst paa Grund af de daarlige Sundhedstilstande. Man skulde for Resten tro, at netop de Svagelige havde haft godt af en ordentlig Kur.

Elesji

Søren Pipperop.

Talia, som Ideens Fane
Ha løftet højt aa fult mej jem,
Vær Gang paa Livets Køjlebane
Je fek en Kæfert, som va slem,
Skæng mei din Nægтар, for je trænger
Te hemmelsk Trøst fra oven a,
Forde nu gaar en ente længer,
Ves je ska Trøst fra Esmand ha.

Hans Glorie, da han be Kasinos
Dideriktør, va splenterny,
Aa lissaa stærk som Terpentinos
Dofted' om ham en Viragsky;
Hans Magdalene va en lægger
Skønhed aa va natyrlivis
Et Piebarn a dem, der trækker
Fult Hus te dovvelt nedsat Pris.

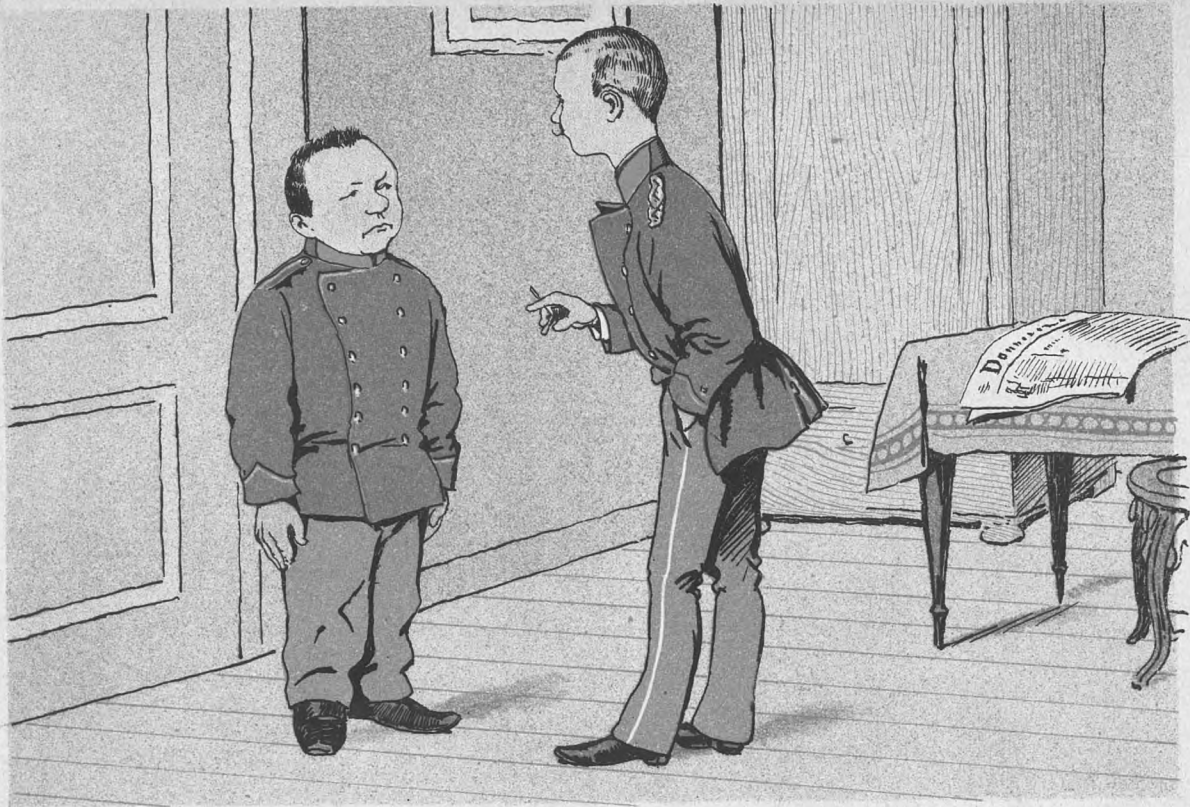
Men tjene Penge her som Græs man
Liegot ente kunne naa,
Aa langtfra va nog i sit Es man,
Naar man di tomme Plasser saa.
Kassen be plavet for Kontanter,
Kons Belettøren hade Ro,
Aa det æ sørreli, men Sander
Te Slutning sæl Beletten to.

Kaskesens konne Kapisjsosa,
Som æ mæ Trolleri i Pagt,
A Danskens Vej te Magt aa Ros ha
Gesjæften paa det tørre brakt.
Men Løggen æ en regti Bisse,
De sander fler end Sander tit;
Ente en eneste Kolisse
Va Joren ront a faa paa Krit.

Saa daalig ha de aldri vaaren
Mæ Sjenen før: — vor Erik Bøj
Va med rød Løgte født og baaren,
Nu vanker her kons Lamperøj.
Bare dov ente den slemme Sye
Maa slaa Theatret rent ijæl,
Naar Esmand klare ska den nye,
Lissom han klared »gammel Gæld».

Lighed. Af »Politikens» Skuespillerportrætter er der i al Fald et, der udmærker sig ved en slaaende Lighed. Det er det af Lindstrøm. Det ligner Frederik Müller!

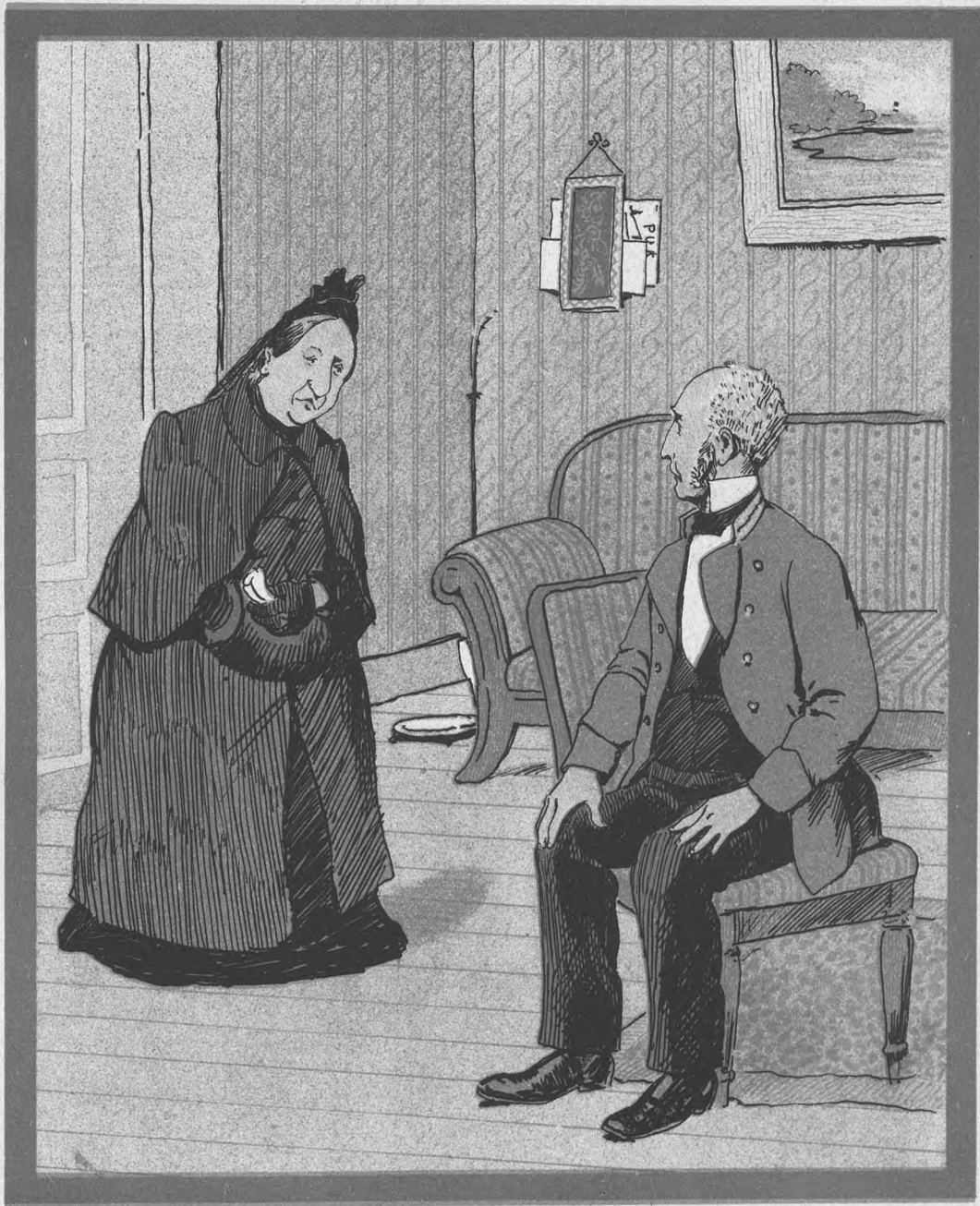
En lille Forskjel.

— Gaa nu hen til Skrædderen, 67, og sig, at han kan ikke faa sine Penge før den første.

— Je' sku hilse og sige fra Løjtenanten, at Di kan itte faa Dereses Penge for det føste!

Beständig borgerlig.

- Hvad vil hun, Madam?
 — Ork! Hr. Borgmester; min Datter er død, og nu vilde jeg jo gjerne ha'e hende pænt begravet, og saa mente min Svingersøn, om Hr. Borgmesteren vilde sige et Par trøstende Ord ved Baaren, for De holdt i Fjor saadan en smuk Bryllupstale til hende.

Vejledning

Dyd og Moral

efter

Drachmannske „Gjøgler“-Motiver.

Man tager grumme meget fejl,
Ifald man søger Dydens Spejl,
Hvor man den hidtil søgte,
Vor Holger Digter ført Bevis
Har for den danske Dyds Forlis,
Hvor ej den findes i Trikot,
Saa selv en Beckkasin som Moe
Kun bliver til et syndigt Skarn,
Imens ethvert Tribunens Barn
Moralens Tarv maa røgte.

Selv Vilhelm Beck maa søge sig
Til Linedansens smalle Vej
I Tide nu at vænne.
Da ellers Circus-Rasmussen,
Der nu staar som Cerberussen
Ved Døren til sin Dyds-Anstalt,
Vel sagtens paa den Tanke faldt
Maaske ved selve »Kistens« Port
At nægte ligefrem ham Kori
Og atter hjem ham sende.

Og skulde vore Damer faa
I Sinde at i Kloster gaa,
Saa staar et saadant rede:
Arena-Scenens Skytts-Patron
Beskytter gjerne hver Person.
Selv Kammerherrens Stjerner smaa,
Kan her omkring som Nonner gaa,
Og Bamser, som har lært saa flot
At munke Godtfolk af, kan godt
Man længe efter lede.

De kjære Børns Optugtelse
Kan uden nogen Fugtelse
Ej mere praktiseres.
I Integade kan maaske
Man Holger paa Kathedret se
At give Undervisning i
Sin egen Trikot-nometri,
Mens Fag, hvori der findes Ben
Til Lasters og til Udyds Men
Af Edvard kan doceres.

Theater-Rundsjov.

Puk kan godt lide friske
Kræfter. Derfor havde han
faaet en frisk anstukken Med-
arbejder, der oven i Kjøbet lige
var kommen fra Provinserne, til
at anmelde samtlige 2. Jule-
dags Premierer. Dette gjorde
han nu saadan:

Det kgl. Theater, har fejret Julen paa en værdig Maade ved at opføre »Tordenskjold i Dynekilden« med Direktøren, Kammerherre Fallesen, i Titelrollen. Tordenskjold, der som bekendt under Navnet Wessel har grundlagt »Hotel du Nord« og desuden drev en Tændstikfabrik, ligger udmærket for Kammerherren. Som bekendt skyldes det et personligt Mellemværende med Marstrand, at denne og hans Meningsfæller i Borgerrepræsentationen forment Wessel at indrette noget i sin Ejendom, som vi af Hensyn til Julestemningen ikke skal komme nærmere ind paa. Dette lille historiske Træk har Forfatteren faaet ypperlig frem; der er netop i Replikkerne det forpinte og nagende, som man kan tænke sig der maa komme i en saadan Situation.

Folketheatret mødte med »Hjemmet«, som Direktør Abrahams efter Forlydende har kapret fra Kasinos energiske Direktør, Hr. Esmann. Skjønt vi misbilliger en saadan Optræden fra Hr. Abrahams Side (han optræder vel ikke i Stykket), kan vi dog godt forstaa, at han har sikret sig det. Han faar nemlig her en Løjlighed til at tilfredsstille sin bekendte Mani for at øse Penge ud til Iscenesættelse og Udstyr, og navnlig første Akt, der foregaaer paa »Taarnets« Redaktionskontor, er brillant. Dog havde sikkert Kasinos energiske Direktør, Hr. Sander, gjort det bedre, ligesom han ogsaa til Hovedrollen havde haft den forøvrigt nette unge Frk. Marie Müllers Moder, Fru Betty Müller.

Dog Kasinos energiske Direktør, Hr. Birch, behøver ikke at frygte for Konkurrencen. Han har »Lykke-Per's« Rejse med en anden Hr. Birch i Titelrollen, og naar vi tilføjer at sammes Fader, Hr. Birch sen., der som en Nebengeschäft som Kongens Foged af og til giver Gæsteroller paa Tilskuerpladsen og sørger for, at Benkene ikke kommer til at staa — tomme naturligvis, — vil man forstaa, at der er al mulig Grund til at ønske den energiske Direktør, Hr. Hunderup, til Lykke med det opnaede Resultat.

Dagmartheatret var heller ikke daarligt. Der indviedes som bekendt en ny Variété, og særlig gjorde Hr. Martinius Nielsen Lykke med sine dresserede Bjørne. Hr. Nielsen, der tillige er Atlet, har i nogen Tid ligget syg som Følge af et personligt Mellemværende med en af Bjørnene, men, da han viste sig paa Scenen, var det næsten slet ikke til at se paa ham.

Arenatheatret gav som bekendt »Tro som Guld« af Fru Emma Gad. Stykket er et Indlæg i Agrarbevægelsen, men faldt dog ikke derfor til Jorden, om end Guldmøntfoden maaske i Længden vil vise sig mindre heldig. Af de Rollehavende var Olaf bedst, men Nejedam var heller ikke ilde i en stum Rolle. Dog foretrækker vi næsten personlig Nimbs kolde Bord.

Fra Podragrarernes Lejr!

Højestærede Hr. Redaktør!
Da jeg kan tænke mig, at Læserne af Deres ærede Blad er begjærlige efter at erfare Resultatet af Opraabet til mine Lidelsesfæller i sidste Nummer, vil jeg ikke undlade at imødekomme dem.

Mit Forslag fandt saadan Tilslutning, at der indkom over firsindstyve Tusinde Billetter, og da der kun findes et Lokale, der kan rumme saa mange, nemlig Nørrefællend, som dog paa denne Aarstid vilde konvenere d'Hrr. mindre godt, besluttede jeg foreløbig kun at indbyde et Par Tusinde, og da Casinos store Sal, i det Mindste hver Søndags Aften, har Rum for et saadant Antal, valgte jeg denne.

Mødet aabnedes af mig, som Indbyder, og efterat have budt Forsamlingen velkommen, fremstillede jeg Podagristerne og Rheumatikernes sørgelige Skæbne og foreslog Drøftelsen af Forslag til sammens Forbedring. — Jeg selv vilde jo ikke benægte at have sat stor Pris paa Punch, men da der saa kom en Tid, hvor den leveredes gratis, fik jeg for meget af den, og da Ingredienserne dertil vare blevne lovlig tarvelige, gik den mig til Benene i Stedet for til Hovedet.

Saavidt kommen, afbrødes min Tale af en Røst fra Galleriet, som sang: Viift stolt paa Codans Bølge, blegrøde Dannebrog.

Dirigenten kaldte selvfølgelig Sangeren til Orden. Han blev hentet ned og gjenkjendt som en ung Mand af spansk Extraktion, der kaldte sig *Dons Pedro*, og som efterat have prøvet sig i forskjellige Livsstillinger, bl. a. som Tarmskraber, nu kæmpede under Dannebrog, og det saa tappert, at han i Bataillen ved Hallands-Aas, skal have faaet Ridderslaget paa selve Valpladsen.

Han mente sig, skjønt uindbudet, berettiget til at møde i Forsamlingen, idet han forklarede lige siden Slaget paa Hallands-Aas at have haft gigtiske Fornemmelser i Ryggen. Han kunde dog ikke skaffe Attest paa, at det var ægte Gigt, blev derfor heldt ud og maatte gaa bort med en lang Næse.

Da Aftenen nu var saa langt fremskreden, blev der af mange forlangt Afslutning af Debatte, idet man mente allerede at have arbejdet lige saa meget som et andet Thing gjorde i en Samling, og derefter blev det med Akklamation vedtaget at gaa til det veldækkede og med gode Vine forsynede Bord, idet alle var enige om, at der er stor Forskjel paa Theori og Praxis. Under Afsyngelsen af

»Podragrarernes Festmarsch«:

Aa! Aa! Aa!	Ah! Ah! Ah!
min stakkels store Taa!	den fæle Podagra!
Ak! der er meget trist	Før nød vi vaade Varer,
at være Podagrist!	og røg dertil Cigarer, —
Nu maa Diæt vi holde,	af Pinden ry'er vi snart,
og tør ej mere solde,	hvis ikke i en Part
ej heller drikke Vine,	den fæle Podagra
men lide vores Pine!	os vil forlade — ja,
Aa! Aa! Aa!	Ah! Ah! Ah!
min stakkels, store Taa!	den fæle Podagra!

samledes man da om Bordene, hvor Stemningen ved Nydelsen af de gode Sager snart blev ligesaa høj som »Taarnet«, og Sange og Skaaltaler vekslede til sent paa Aftenen. Til Slutning udbragte Formanden en Skaal for Foreningens lykkelige Fremtid, hvorefter Taffelstøvet hævedes, og Selskabet spredte sig for at opsøge Krykker og Stokke.

Jeg benytter Lejligheden, Hr. Redaktør, til at ønske Dem og hele Familien »Puk« god Fremgang i det nye Aar.

Deres ærbødige
Gigtenborg.

Nytaarspotteviser.

Puk har hurtig Ry sig vundet
Som en Spøgeflugt af Rang,
Og ved Nytaar har han fundet
Sig fyldt op af Virketrang:
Efter Julegodterne
Gaar han rundt med Potterne.

Paa vor Rigsdags Døre knalder
Nytaarsaften kjæk han væk,
Og med frygteligt Rabalder
Han til Liebe-Høgsbros Skræk
Sammen(smalter)rotterne
Hilser lydt med Potterne.

Baade Barner, Brandt og Ander-
sen sig faar en Potte hver,
Tak for Snak som den: Vort Land er
Undergangen grumme nær,
Og at snart Jorddotterne
Falder af paa Potterne.

Ak, men saadan ej af paa den
Falder fagre Fallesen,
Paa hans Scene *something rotten*
Bliver næste Aar igjen.
Ej Theaterrotterne
Flyer for Nytaarspotterne.

Paa Casinos gamle Skude
Rotter dog fra Borde gaar,
Sanders Potte alt er ude,
Esmanns Ende forestaar.
De var slemt i Totterne,
Ret fik Skrumlepotterne.

Puk sin Potteviser ender
Med en Nytaars-hilsen for:
Tak til Venner og til Fjender,
Som tidt paa Tapetet kom.
Had ej Dumhedsblotterne,
Hold jer bravt paa Potterne!

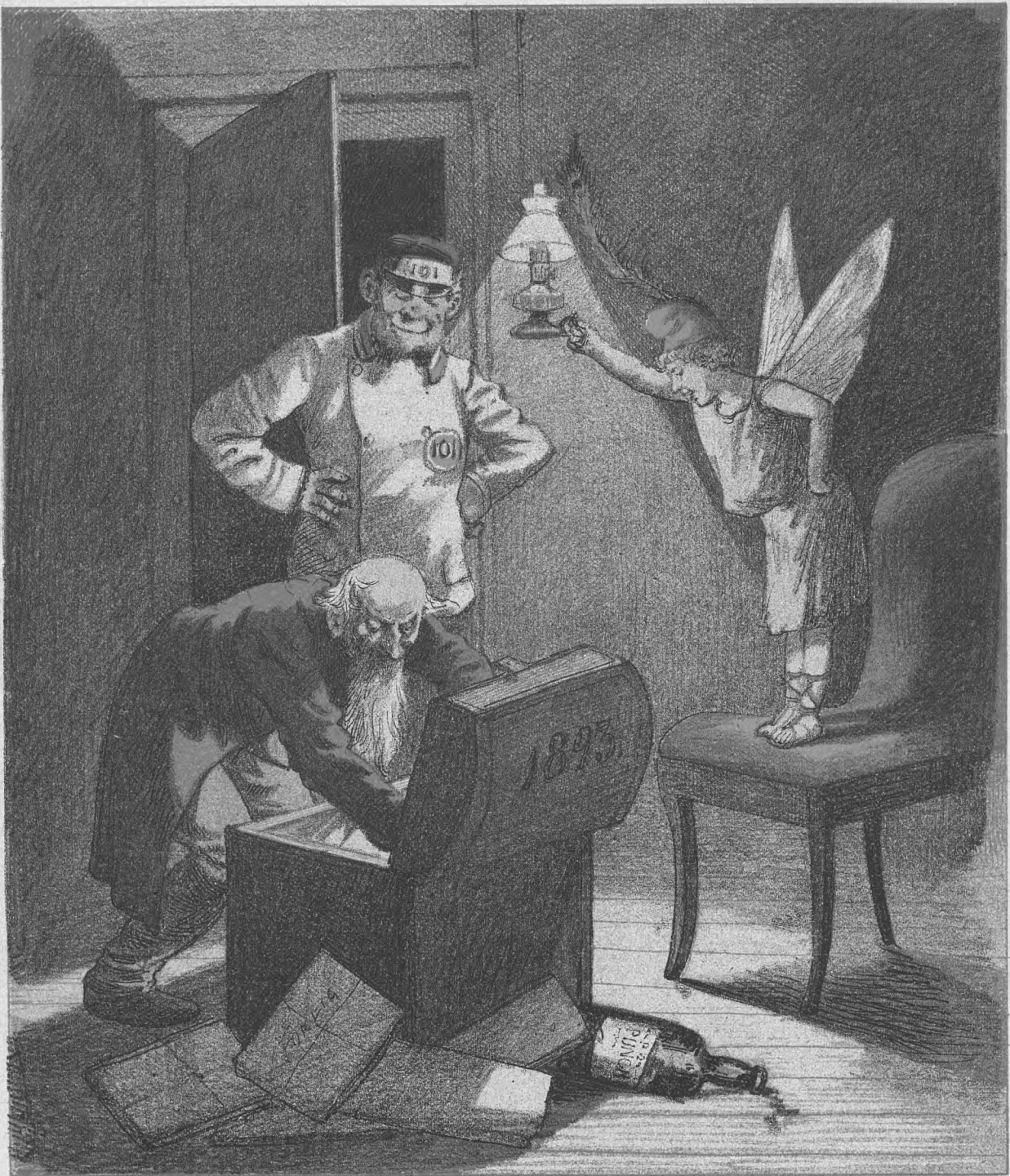
Abonnement

paa „Puk“ tegnes paa
Bladets Kontor, Hovedvagtsgade 1, i alle Boglader og
paa alle Postkontorer.

2 Kr. Kvartalet.
Enkelte Nr. 18 Øre.

10 Minutters Ophold.

Det gamle Aar er nu træt af Kampen
 Og pakker Kufferten med et Suk,
 Sit allersidste Blus paa Lampen
 Faar det paa Falderebet fra Puk.

Udgiver og
 Redaktør
Angelo Haase.
 Trykt hos
 Vilh. Soborg & Eff. Kbhvn.

